

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AZAP

Yasak, Ölümsüz,
Uğruna ölünecek bir aşk...

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

LAUREN KATE

@psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AŞK ASLA ÖLMEZ...

BAĞIMLILIK YARATAN DÜŞÜŞ SERİSİNİN İKİNCİ ROMANI AZAP OKURLARINI MACERANIN DAHA DA DERİNLERİNE ÇEKİYOR...

Cennetten kovulan bir melek olan erkek arkadaşı Daniel'dan ayrı kalan Luce için hayat cehennem azabından farksızdır. Birbirlerine kavuşmaları sonsuzluk kadar uzun sürmüştür ancak Daniel ona gitmek zorunda olduğunu söyler.

Daniel Luce'ü öldürmek isteyen ölümsüzleri - Sürgünleri - yakalayana dek geri dönmeyecektir. Luce'ü Kaliforniya'nın kayalık kıyı şeridindeki bir okula, sıra dışı yeteneklere sahip öğrencilerin, düşen meleklerin ve insanların çocukları olan Nefilimlerin bulunduğu Shoreline'a gizler.

Shoreline'da Luce gölgelerin ne olduğunu ve onları önceki hayatlarına açılan bir pencere olarak nasıl kullanacağını öğrenir. Luce kendisini geliştirdikçe, Daniel'ın ona her şeyi anlatmadığına dair şüphe duymaya başlar. Daniel ondan bir şeyler gizlemektedir... Tehlikeli bir şeyler.

Ya Daniel'ın çizdiği geçmiş tam olarak doğru değilse? Ya Luce'un başka biriyle birlikte olması gerekiyorsa?

“Gizemli, romantik ve kesinlikle göz kamaştırıcı.”

SUN



ISBN 978-9944-82-358-6



www.epsilonyayinevi.com

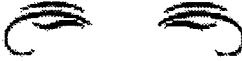
online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Kanatlarımı seninkilerle birleştirebilirsem
İzdirabım son bulacak.*

—GEORGE HERBERT, *Easter Wings*

ÖNSÖZ



TARAFSIZ SULAR

Daniel körfeze baktı. Çırpıntılı deniz ayaklarının altındaki çakıllı kumsala vururken, gözleri Sausalito kıyısını saran sis kadar griydi. Gözlerindeki menekşe renkli beneklerden eser yoktu; hissedebiliyordu. O çok uzaklardaydı.

Denizin esintisine karşı kollarını kavuşturdu. Fakat kılın siyah paltosunun önünü sıkıca kapatmaya çalışırken bile işe yaramayacağını biliyordu. Avlanmak hep üşümesine neden olurdu.

Bugün onu ancak tek bir şey ısıtabilirdi ve o erişilmezdi. Başının üst kısmının dudaklarına kusursuz bir dinlenme yeri sunuşunu özlüyordu. Kollarının arasındaki boşluğun onun vücuduyla dolu olduğunu ve eğilip boynunu öptüğünü hayal etti. Ancak Luce'un yanında olmaması iyi bir şeydi. Gördüğü şeyler onu dehşete düşürdü.

Arkasında, Angel Adası'nın güney kıyısı boyunca sü-

r ler halinde suya atlayan denizaslanlarının sızlanmaları neler hissettiğini yansıtıyordu: Yapayalnızdı ve etrafta onu duyabilecek hiç kimse yoktu.

Cam dışında.

Cam, Daniel'in önüne çömelmiş paslı bir  apayı ayaklarının dibindeki şiş ve ıslak bedene bağlamaya çalışıyordu. Böylesine kötü bir şeyle uğraşırken bile güzel görünüyordu. Yeşil gözleri ışıl ışıldı ve siyah saçları kısa kesilmişti. Ateşkes yüzünden olmalıydı; ateşkes her defasında meleklerin yanaklarına ışıltı, saçlarına parlaklık getirir, hatta kaslı kusursuz vücutlarının daha da biçimli görünmesine neden olurdu. Kumsalda tatil yapmak insanlar için ne anlama geliyorsa, ateşkes günleri de melekler için o anlama geliyordu.

Bir insanı öldürmek zorunda kalmak her defasında içini sızlatsa da Daniel herkese Hawaii'den yeni dönen rahatlamış, dinlenmiş ve bronzlaşmış biri gibi görünüyordu.

Karmakarışık düğümlerinden birini sıkılaştıran Cam, "Tipik Daniel. Her zaman pis işleri bana bırakıp bir kenara çekilir," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun? İşi bitiren bendim." Daniel  l  adamın solgun alnının üstünde matlaşan gri saçlarına, boğum boğum ellerine ve adi plastik galoşlarına baktı, karanlıkta bile g ğ्सundeki kırmızı yarığı görebiliyordu. Bir kez daha içi ürperdi.  ld rmek Luce'un güvende olmasını, onu kurtarmasını garantilemeseydi, Daniel bir daha asla eline silah almaz, asla d v şmezdi.

Nedense bu adamı öldürmek ona doğru gelmemişti. Daniel'in içinde bir şeylerin ters gittiğine dair anlaşılmaz ve rahatsızlık verici bir his vardı.

"İşlerini bitirmek eğlenceli olan kısmı." Cam halatı

adamın göğsünün etrafından geçirip kollarının altında sıkılaştırdı. “Pis olan ise onları denize göndermek.”

Daniel kanlı ağaç dalını hâlâ elinde tutuyordu. Cam silah tercihine pis pis güldü ama ne kullandığı Daniel’in umrunda değildi. Her şeyle öldürebilirdi.

“Çabuk ol,” diye homurdandı. Cam’in dökülen insan kanından hoşlandığını görmek midesini bulandırıyordu. “Zamanını boşa harcama. Deniz çekiliyor.”

“Eğer bunu benim yöntemime göre yapmazsak, yarın deniz kabardığında Avcı kıyıya vuracak. Çok düşüncesizce hareket ediyorsun Daniel, hep böyleydin. Biraz daha ileriye dönük düşünemez misin?”

Daniel kollarını kavuşturup dalgaların beyaz tepelerine baktı. San Francisco İskelesi’nden bir turist katamaranı onlara doğru süzülüyordu. Eskiden olsa tekne ona bir sürü hatırayı anımsatabilirdi... Binlerce denizde Luce’la çıktığı binlerce keyifli yolculuğu. Fakat bu kez - bu kez her şeyin farklı olduğu ve artık reenkarnasyonun olmayacağı bu hayatta ölürse geri dönemeyecekti - Daniel onun hafızasının ne kadar zayıf olduğunu biliyordu. Bu son şanslarıydı. İkisinin de. Aslında herkesin son şansıydı. O nedenle önemli olan Daniel’in değil Luce’un hafızasıydı ve eğer Luce hayatta kalacaksa, bir sürü şoke edici gerçeğin nazıkçe yüzeye çıkarılması gerekecekti. Luce’un öğrenmesi gereken şeyleri aklından geçirince Daniel’in tüm vücudu gerildi.

Cam Daniel’in bir sonraki adımı düşünmediğini sanıyorsa, çok yanılıyordu.

“Hâlâ burada olmamın tek bir sebebi olduğunu biliyorsun,” dedi Daniel. “Onun hakkında konuşmalıyız.”

Cam güldü. “Biliyorum.” Homurdanarak sırılsıklam olmuş cesedi omzuna attı. Ölü adamın lacivert takımı

Cam'in bağıladığı halatın etrafında toplanmıştı. Ağır çapa kanlı göğsünün üstünde duruyordu.

"Sence de bu biraz hantal değil miydi?" diye sordu Cam. "Kadimlerin daha sıkı bir avcı göndermemiş olmasına şaşırdım."

Sonra Cam - olimpiyatlarda yarışan bir gülle atıcısı gibi - dizlerini kırıp hız kazanmak için üç kez kendi etrafında döndükten sonra ölü adamı suya fırlattı, yerden otuz santim yükselmişti.

Ceset çok uzun gelen birkaç saniyenin ardından kör-fezin sularında aşağı doğru süzölmeye başladı. Çapanın ağırlığı onu yavaş yavaş derinlere çekiyordu. Büyük bir bölümü koyu mavimsi yeşil sulara batmıştı. Sonra aniden gözden kayboldu.

Cam ellerini sildi. "Sanırım az önce bir rekor kırdım."

Birçok açıdan birbirlerine benziyorlardı. Fakat Cam bir şeytandı ve bu nedenle vicdan azabı çekmeden kötölük yapabiliyordu. Daniel ise sürekli olarak vicdan azabı çekiyordu. Ve tam olarak şu an aşk kolunu kanadını kırıyordu.

"İnsanların ölümünü fazla hafife alıyorsun," dedi Daniel.

"Bu adam ölmeyi hak etti," dedi Cam. "Gerçekten tüm bu işin ne kadar eğlenceli olduğunu anlamıyor musun?"

Yüzü öfkeyle gölgelenen Daniel, "O benim için bir oyun değil," dedi.

"Ve işte bu yüzden kaybedeceksin."

Daniel uzanıp Cam'in çelik grisi paltosunun yakasına yapıştı. İçinden avcıyı suya fırlattığı gibi onu suya fırlatmak geçiyordu.

Güneşin önünden geçen bulutun gölgesi ytlzlerine yansdı.

“Ağır ol,” dedi Cam Daniel’in ellerini iterken. “Yeterince düşmanın var Daniel ama ben onlardan biri değilim. Ateşkesi unutma.”

“Ne ateşkes ama,” dedi Daniel. “On sekiz gün boyunca diğerlerinin onu öldürmeye çalışacağı bir ateşkes!”

“On sekiz gün boyunca onları teker teker ortadan kaldıracığımız bir ateşkes,” dedi Cam. Ateşkesin on sekiz gün sürmesi meleklere özgü bir gelenektir. Cennet’te, on sekiz en uğurlu ve en kutsal rakam sayılıyordu: Mahşerin dört atlısının ihtarıyla dengelenen iki yediden (yedi baş melek ve yedi esaslı erdem) oluşan teşvik edici bir sayıydı. Bazı ölümlü dillerinde on sekiz hayat anlamına geliyordu - ama Luce’un durumu düşünüldüğünde ölüm anlamına gelmesi de bir o kadar olasıydı.

Cam haklıydı. Luce’un artık bir ölümlü olduğu haberi göğün katlarına yayıldıkça, her geçen gün düşmanlarının sayısı artacaktı. Bayan Sophia ve destekçileri, Zhmaelinli yirmi dört Kadim hâlâ Luce’un peşindeydiler. Daniel bu sabah Duyurucuların gölgelerinde Kadimleri görmüştü. Başka bir şey daha görmüştü - başka, ilk başta tanıyamadığı, daha sinsi bir karanlık.

Bulutların arasından süzülen güneş ışığında Daniel gözünün ucuyla bir şeyin parıldadığını fark etti. Dönüp yere çömelince ıslak kuma saplanmış bir ok buldu. Normal bir oktan daha ince, donuk ve gümüş renkliydi, üzerine birbirine geçmiş desenler işlenmişti. Hâlâ sıcaktı.

Daniel’in nefesi kesildi. Yıldız iğnesi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Oku kumdan çekerken parmakları titredi, ölümcül kör ucuna dokunmamak için dikkat ediyordu.

Daniel bu sabah Duyurucunun gölgesinde gördüğü di-

ğer karanlığın nereden geldiğini artık biliyordu. Haberler sandığından daha kötüydü. Tüy kadar hafif oku ellerinde dengede tutarak Cam'e döndü. "Adam yalnız değildi."

Oku gören Cam kaskatı kesildi. Saygılı bir şekilde yaklaşp Daniel gibi oka dokunmak için elini uzattı. "Geride bırakılmayacak kadar değerli bir silah. Sürgün kaçarken çok acele etmiş olmalı."

Sürgünler Cennet ve Cehennem tarafından dışlanan karaktersiz, boş konuşan meleklerdi. Onları güçlü kılan tek şey geriye kalan tek silah ustası, yıldız iğnesi yapmayı bilen münzevi melek Azazil'di. Gümüş yayından fırlatıldığında, yıldız iğnesi bir ölümlüyü ancak hafifçe yaralayabilirdi. Ama melekler ve şeytanlar için en ölümcül silahı.

Herkes bu okların peşindeydi ancak hiç kimse Sürgünlerle muhatap olmak istemiyordu, bu nedenle yıldız iğneleri sadece el altından ya da haberciler aracılığıyla takas edilebiliyordu. Ve bu Daniel'in öldürdüğü adamın Kadimler tarafından gönderilen bir avcı olmadığı anlamına geliyordu. O sadece bir taşıyıcıydı. Sürgün gerçek düşmanı - muhtemelen Daniel ve Cam'i - görür görmez kaçıp gitmişti. Daniel ürperdi. Bu hiç de iyi bir haber değildi.

"Yanlış adamı öldürdük."

"Nasıl yanlış adamı öldürdük?" diye soran Cam onu tersledi. "Bir avcının daha eksildiği dünya sence de daha iyi değil mi? Peki ya Luce?" Daniel'a baktı. "Tek sorun..."

"Sürgünler."

Cam kafasını salladı. "Demek onlar da Luce'un peşinde."

Daniel kaşmir kazağı ve kalın paltosunun altında kanatlarının uçlarının kabardığını hissetti, şiddete başvurabilir olması onu ürpertiordu. Kolları iki yanında, gözleri ka-

palı bir şekilde öylece durdu ve kanatlarının bir geminin yelkenleri gibi şiddetle açılıp göğe yükselmemesi, onu bu adadan koparıp körfezin üzerinden doğruca Luce'a götürmemesi için kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Luce'u hayal etmeye çabaladı. Tybee'nin doğusundaki küçük adadaki Luce'un huzur içinde uyuduğu kulübeden ayrılmak zorunda kalmıştı. Şu an orada akşam olmalıydı. Uyanık mıydı? Karnı aç mıydı?

Sword & Cross'taki savaş, alınan intikamlar ve arkadaşının ölümü Luce'u derinden etkilemişti. Melekler bütün gün ve gece boyunca uyumasını bekliyorlardı. Ama yarın sabaha kadar bir plan yapmaları gerekiyordu.

Daniel ilk kez ateşkes yapmayı teklif etmişti. Amaçları sınırları belirlemek, bazı kurallar koymak ve her iki taraf da bu kuralları ihlal ettiğinde ne tür sonuçları olacağını hesaptamaktı - Cam'le birlikte büyük bir sorumluluk üstlenmişlerdi. Elbette bunları yapacaktı, onun için yapamayacağı şey yoktu... Tek istediği her şeyi *doğru* yaptığından emin olmaktı.

"Onu güvenli bir yerde saklamalıyız," dedi. "Kuzeyde, Fort Bragg yakınlarında bir okul var..."

"Shoreline Okulu." Cam kafasını salladı. "Benim tarafım da orayı kontrol etti. Luce orada mutlu olabilir. Ve herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadan eğitimine devam eder. En önemlisi de güvende olur."

Gabbe Shoreline'in ne tür bir koruma sağlayacağını Daniel'a açıklamıştı. Çok geçmeden Luce'un orada saklandığı duyulacaktı ama Luce en azından bir süreliğine okulun sınırları içerisinde neredeyse görünmez olacaktı. Gabbe'ye en yakın melek, Francesca Luce'la ilgilenecekti.

Dışarıda ise Daniel ve Cam okula yaklaşmaya çalışan herkesin peşine düşüp onları öldüreceklerdi.

Cam'e Shoreline'dan kim bahsetmiş olabilirdi? Daniel onların tarafının kendi tarafından daha fazla şey bilmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Bu kararı vermeden önce okulu ziyaret etmediği için çoktan kendisine lanet etmeye başlamıştı bile ama Luce'dan ayrılmak onun için yeterince zor olmuştu zaten.

"En erken yarın başlayabilir..." Cam'in bakışları Daniel'in yüzünde gezindi. "Kabul ettiğini düşünürsek."

Daniel içinde yeni çekilen bir fotoğrafın olduğu gömleğinin cebine elini götürdü. Luce Sword & Cross'un kıyısında idi. Islak saçları parlıyordu. Yüzünde nadir rastlanan bir gülümseme vardı. Daniel genelde Luce'un bir hayatta fotoğrafını çekme şansını yakaladığında onu kaybederdi. Ama Luce bu kez hâlâ buradaydı.

"Hadi ama Daniel," diyordu Cam. "İkimiz de neye ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Onu okula kaydettirelim... Sonra da kendi haline bırakalım. Onu yalnız bırakmak dışında bu süreyi hızlandırmak için yapabileceğimiz bir şey yok."

"Onu o kadar uzun süre yalnız bırakamam." Daniel'in ağzından kelimeler hızla dökülmüştü. Keyifsizce elinde tuttuğu oka baktı. Okyanusa fırlatmak istiyor ama yapamıyordu.

Cam gözlerini kısarak ona baktı. "Demek ona söylemedin."

Daniel donup kaldı. "Ona hiçbir şey söyleyemem. Onu kaybedebiliriz."

"Sen onu kaybedebilirsin," dedi Cam alay edercesine.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Daniel omuzlarını dikleştirdi. "Anlayacağını düşünmek çok riskli..."

Acı verici kızgın alevlerin görüntüsünü aklından çıkarmak için gözlerini kapadı. Ama hep aklının bir köşesindeydi ve kontrol edilemeyen bir yangın gibi etrafa yayılmakla tehdit ediyordu. Eğer ona gerçeği söyleyip onu öldürürse, bu kez *gerçekten* gitmiş olacaktı. Ve bu Daniel'in suçu olurdu. Daniel onsuz hiçbir şey yapamaz, o olmadan yaşayamazdı. Bunu düşünmek bile kanatlarını yakıyordu. Bir süre daha onu saklamak en iyisiydi.

"Senin için ne kadar da uygun," diye homurdandı Cam. "Umarım hayal kırıklığına uğramaz."

Daniel ona aldırış etmedi. "Gerçekten de bu okulda öğrenebileceğine inanıyor musun?"

"Evet," diye yavaşça cevap verdi Cam. "Dikkatini dağıtacak hiçbir dış etken olmadığı sürece. Bu da Daniel ya da Cam'in olmayacağı anlamına geliyor. Temel kuralımız bu olmalı."

On sekiz gün boyunca onu görmeyecek miydi? Daniel bunu düşünemiyordu. Dahası Luce'un böyle bir şeyi kabul edeceğini hiç sanmıyordu. Bu hayatta birbirlerini henüz bulmuş ve nihayet birlikte olma şansı yakalamışlardı. Luce yaşadığı önceki hayatları meleklerin ağzından öğrenemezdi. Luce bunu henüz bilmiyordu ama çok yakında her şeyi kendi başına çözecekti.

Gizlenen gerçek - özellikle de Luce'un bu konuda ne düşüneceği - Daniel'i korkutuyordu. Fakat Luce'un gerçeği kendi başına ortaya çıkarması bu korkunç döngüden kurtulmanın tek yoluydu. On sekiz gün boyunca Daniel yoluna çıkan tüm Sürgünleri öldürebilirdi. Ancak ateşkes sona erdiğinde her şey bir kez daha Luce'un ellerinde olacaktı. Sadece onun ellerinde.

Güneş Tamalpays Dağı'nın üstünde batarken akşam sisi yavaşça yere çöküyordu.

"Onu Shoreline'a götürmeme izin ver," dedi Daniel. Bu onu görmek için son şansıydı.

Cam Daniel'in bu isteğini kabul edip etmemeyi düşünürken tuhaf bir şekilde ona baktı. Daniel ikinci kez sızlayan kanatlarını derisine geri sokmak için kendisini zorladı.

"Pekâlâ," dedi Cam en sonunda. "Yıldız iğnesini bana vermen şartıyla."

Daniel silahı ona verir vermez Cam yıldız iğnesini paltosunun içine soktu. "Onu okula bıraktıktan sonra beni bul. Sakın eline yüzüne bulaştırma; seni izliyor olacağım."

"Ya sonra?"

"Birlikte ava çıkacağız."

Daniel kafasını salladıktan sonra kanatlarını açtı, onları serbest bırakmanın verdiği rahatlığı tüm vücudunda hissedebiliyordu. Bir süre enerjisini toplamak için durup sertçe karşı koyan rüzgârı hissetti. Bu lanetli, çirkin manzarayı terk etme, kanatlarının onu kendisi gibi olabileceği yere taşıma vakti gelmişti.

Luce'un yanına.

Ve bir süre daha yaşamak zorunda olduğu yalana.

"Ateşkes yarın gece yarısında başlayacak," diye seslendi Daniel ve ayaklarının altındaki kumu geri teperek havalandırıp gökyüzünde süzölmeye başladı.

BİR



ON SEKİZ GÜN

Luce uçağın tekerlekleri San Francisco topraklarına değene kadar altı saat süren Georgia-Kaliforniya uçuşu boyunca gözlerini açmamayı planlıyordu. Yarı uykudayken Daniel ile yeniden bir araya geldiğini hayal etmenin daha kolay olduğunu keşfetmişti.

Onu en son gördüğünden beri bir ömür geçmiş gibi hissediyordu ama sadece birkaç gün olmuştu. Cuma sabahı Sword & Cross'ta vedalaştıklarından bu yana Luce'un tüm vücudu bitkindi. Sesinin, sıcaklığının ve kanatlarının dokunuşunun eksikliği tuhaf bir hastalık gibi iliklerine kadar işlemişti.

Birinin koluna dokunduğunu hissedince Luce gözlemini açtı. Kendisinden birkaç yaş büyük, kahverengi saçlı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir çocukla göz göze geldi.

İkisi de aynı anda, “Özür dilerim,” dedikten sonra kol dayama yerlerinden koltuklarına doğru birkaç santim çekildiler.

Dışarıdaki manzara ürkütücüydü. Uçak San Francisco Havalimanı’na alçalıyordu ve Luce daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Körfezin güney kıyılarını takip ettikleri sırada denize dökülen dolambaçlı masmavi akarsu toprağı yarmış gibi görünüyordu. Irmak bir tarafında açık kırmızı, diğer tarafında beyaz bir karışıklık olan yemyeşil tarlayı ikiye bölmüştü. Luce daha iyi görebilmek için alnını cama dayadı.

Merakını gizleyemeyerek, “Bu da ne?” diye yüksek sesle sordu.

“Tuz,” diye yanıtladı yanında oturan çocuk işaret ederek. Cama doğru yaklaştı. “Pasifik’ten çıkartıyorlar.”

Cevap çok basit ve çok... İnsaniydi. Daniel ve diğer - bu kelimeleri kullanmaya hâlâ alışmamıştı - melek ve şeytanlarla geçirdiği onca zamanın ardından neredeyse şaşırıktıydı. Batıya doğru uçsuz bucaksız uzanan gece mavisi suya baktı. Suyun üzerinde güneşi görmek Atlantik kıyısı için her zaman *sabah* anlamına gelir ve Luce’u uyandırırdu. Fakat burada neredeyse geceydi.

“Buralardan değilsin, değil mi?” diye sordu yan koltukta oturan çocuk.

Kafasını sallayan Luce sessiz kaldı. Pencereden bakmaya devam etti. Bu sabah Georgia’dan ayrılmadan önce Bay Cole göze batmaması konusunda onu uyarmıştı. Diğer öğretmenlere ebeveynlerinin Luce’un nakledilmesini istedikleri söylenmişti. Bu bir yalandı. Luce’un ebeveynlerine, Callie ve diğerlerine göre o hâlâ Sword & Cross’a kayıtlıydı.

Birkaç hafta önce olsa bu onu çileden çıkarırdı. Ama son günlerde Sword & Cross'ta olanlar Luce'un dünyayı artık daha ciddiye almasına neden olmuştu. Bir an için başka bir hayatı - daha önce Daniel ile paylaştığı birçok hayattan birini - görmüştü. Daha önce mümkün olacağını sanmadığı onun için her şeyden daha önemli olan bir aşkı keşfetmişti. Ve sonra tüm bunların güvенеbileceğini sandığı, herkesi parmağında oynatan kaçık bir yaşlı kadın tarafından tehdit edildiğine şahit olmuştu.

Luce dışarılarda bir yerlerde Bayan Sophia gibi birçok insanın olduğunu biliyordu. Ancak kimse ona bu insanları nasıl tanıyacağını söylememişti. Bayan Sophia son ana kadar normal biri gibi görünüyordu. Peki diğerleri... Yanında oturan bu kahverengi saçlı çocuk kadar masum görünüyor olabilirler miydi? Luce yutkundu, ellerini kucagında kenetleyip Daniel'i düşünmeye çalıştı.

Daniel onu güvenli bir yere götürecekti.

Luce onun gri plastik havaalanı sandalyelerinden birine oturmuş, dirsekleri dizlerinin üstünde, sarı kafasını kollarına dayamış bir halde kendisini beklediğini, siyah Converse ayakkabılarıyla bir ileri bir geri yürüdüğünü ve birkaç dakikada bir bagaj teslim bölümünde dolaştığını hayal etti.

Uçak iniş yaptığı sırada hafif bir sarsıntı oldu. Luce birdenbire gerildi. O da onu göreceği için kendisi kadar mutlu muydu?

Luce tüm dikkatini önündeki koltuğun kahverengi ve bej desenine verdi. Uzun uçuş yüzünden boynu tutulmuş, kıyafetlerine pis ve ağır yolculuk kokusu sinmişti. Dışarıdaki koyu mavi üniformalı yer personeli uçağı körüğe yönlendirme işini anormal bir şekilde ağırdan alıyor gibiydi. Sabırsızlıktan dizlerini sallamaya başladı.

“Sanırım bir süre Kaliforniya’da kalacaksın?” Yanında oturan çocuğun miskin miskin gülmesi Luce’un bir an önce uçaktan inmeyi istemesine neden oldu.

“Neden öyle söyledin?” diye sordu hemen. “Bu fikre nereden kapıldın?”

Çocuk ona göz kırptı. “O kocaman kırmızı çantan...”

Luce ondan uzaklaştı. İki dakika öncesine kadar çocuğu fark etmemişti bile. Çantasının neye benzediğini nereden biliyor olabilirdi?

“Hey, korkmana gerek yok.” Ona tuhaf bir bakış attı. “Bilet kontrolü sırasında arkada duruyordum.”

Luce belli belirsiz gülümsedi. “Erkek arkadaşım var,” cümlesi ağzından çıktı. Birden yanakları kızardı.

Çocuk öksürdü. “Anlıyorum.”

Luce suratını buruşturdu. Neden böyle söylediğini bilmiyordu. Kaba olmak istememişti ama kemer ikaz ışığı söner sönmez tek istediği çocuğun yanından kurtulup uçaktan inmekti. Çocuk da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü koridora çıkıp bir adım geri çekilerek önden geçmesi için Luce’a eliyle işaret etti. Luce olabildiğince kibar bir şekilde çocuğun yanından geçerek çıkışa yöneldi.

Fakat bu kez de körükteki işkence edici yavaşlık engeline takıldı. Önünde ağır ağır ilerleyen Kaliforniyalılar’a içten içe lanet eden Luce ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Terminale girdiğinde sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

Nihayet hareket edebiliyordu. Ustalıkla kalabalığın arasında ilerlerken uçakta karşılaştığı çocuk aklından çıkmıştı. Daha önce Kaliforniya’da hiç bulunmadığı için telaşlanmayı bile unutmuştu - aslında ebeveynlerinin onu Yakov Smirnoff’un stand-up gösterisini izlemeye sürükledikleri

Branson, Missouri'nin batısına hiç geçmemiştir. Ve günlerdir ilk kez kısa bir anlığına da olsa Sword & Cross'ta gördüğü korkunç şeyleri unutmuştu. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan dünyadaki tek şeye doğru yol alıyordu. Atlattığı tüm acıların - tüm gölgelerin, mezarlıktaki gerçek dışı savaşın ve en kötüsü Penn'in ölümünün verdiği derin üzüntünün - ona yaşamaya değer olduğunu düşündüren tek şeye doğru.

İşte oradaydı.

Tam da hayal ettiği gibi arkasında açılıp kapanan otomatik sürgülü kapının yanında bulunan bir dizi koyu gri sandalyenin en sonuncusunda oturuyordu. Luce bir saniye durup manzaranın tadını çıkardı.

Daniel ön cebinin kenarı yırtık olan esnek bir kırmızı tişört ve Luce'un daha önce görmediği parmakarası terlikler ve siyah bir kot giymişti. Her zamanki gibi görünüyordu ama yine de farklıydı. Vedalaştıkları güne kıyasla dinlenmiş gözüküyordu. Luce onu özlediği için mi yanıliyordu, yoksa teni hatırladığından daha mı parlaktı? Daniel kafasını kaldırdı ve nihayet onu gördü. Gülümseyişi neredeyse ışıldıyordu.

Luce ona doğru koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra onun kollarındaydı. Yüzünü göğsüne gömerek derin bir nefes verdi, ardından dudakları onunkileri buldu ve öpüşmeye başladılar.

Luce bu ana kadar fark etmemiştir ama bir yanı onu bir daha görüp göremeyeceğini ve her şeyin bir rüya olup olmadığını merak etmişti. Hissettiği sevgi, Daniel'in sevgisine verdiği karşılık ona hâlâ gerçek dışıymış gibi geliyordu.

Öpüşmeye devam ettikleri sırada Luce hafifçe Daniel'in

kolunu çimdikledi. Rüyada değildi. Uzun zamandır ilk kez kendisini evindeymiş gibi hissediyordu.

“Buradasın,” diye fısıldadı Daniel kulağına.

“*Sen de buradasın.*”

“İkimiz de buradayız.”

Birbirlerini tekrar görmenin tuhaflığını üzerlerinden atarken gülüşüp öpüşüyorlardı. Fakat Luce’un hiç ummadığı bir anda kahkahalarının yerini burnunu çekmesi almıştı. Onsuz, kimsesiz, her şeyin değiştiğinin farkında olarak yarı uykuda ve sersemlemiş bir şekilde geçirdiği son birkaç günün ne kadar zor olduğunu söylemeye çalışıyor ama Daniel’in kollarındayken aradığı kelimeleri bulamıyordu.

“Biliyorum,” dedi Daniel. “Hadi, çantanı alıp buradan gidelim.”

Luce bagaj teslim yerine yöneldiği sırada uçaktaki komşusunu kocaman çantasının saplarından tutmuş bir şekilde önünde dururken buldu. Çocuk iyi niyetli olduğunu ispat etmeye kararlıymışçasına yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, “Önümden geçtiğini gördüm,” dedi. “Bu senin çantan, değil mi?”

Luce’un cevap vermesine fırsat kalmadan Daniel tek eliyle ağır çantayı alarak çocuğu zahmetten kurtardı. Konuşmayı sonlandırmaya yeterince kararlı olduğunu gösterircesine, “Sağ ol, dostum. Buradan sonrasını ben hallederim,” dedi.

Daniel diğer elini Luce’un beline koyup onu uzaklaştırırken çocuk onları uzaktan izlemekle yetindi. Sword & Cross’tan bu yana ilk defa Daniel’ı diğerleri gibi gören Luce’un insanların ona baktıklarında onda sıra dışı bir şey

olduğunu anlayıp anlamadıklarını ilk kez merak etme fırsatı oluyordu.

Sürgülü kapılardan geçtiler ve Luce Batı Kıyısı'nın havasını içine çekti. Öğleden sonra uçağının kalktığı Savannah'taki ıslak ve soğuk havanın aksine burada Kasım ayının ilk günlerinde hava taze, canlı ve nedense sağlıklıydı. Göküzü masmaviydi ve ufukta hiç bulut yoktu. Her şey yeni ve temiz görünüyordu - otopark bile bir sürü yeni yıkanmış arabayla doluydu. Düzensiz noktalar halinde dağılan yeşil ağaçların bulunduğu sarımsı kahverengi sıradağlar her şeyi çerçeliyordu.

Artık Georgia'da değildi.

“Şaşırmalı mıyım bilmiyorum,” diye takıldı ona Daniel. “İki günlüğüne kanatlarımın altından çıkmana izin veriyorum ve başka bir çocuk seni kapmaya çalışıyor.”

Luce gözlerini devirdi. “Hadi ama. Doğru düzgün konuşmadık bile. Gerçekten, tüm yolculuk boyunca uyudum.” Dirseğiyle onu dürttü. “Seni hayal ediyordum.”

Daniel gülümseyerek Luce'un başının tepesine bir öpücük kondurdu. Luce devam etmesini istercesine bekledi, Daniel'in bir arabanın önünde durduğunu fark etmemişti bile. Üstelik bu herhangi bir araba değildi.

“B-bu...” Kekeliyordu. “Bu... Bunun hayallerimdeki araba olduğunu *biliyor* muydun?”

“Dahası var.” Daniel kakhaha attı. “Bu bir zamanlar *senin* arabandı.”

Luce bu sözleri duyar duymaz olduğu yerde sıçradığı için Daniel tekrar kakhaha attı. Hâlâ hikâyelerinin reenkarnasyon kısmına alışmaya çalışıyordu. Bu hiç de adil değildi. *Hatırlayamadığı koskoca bir araba. Hatırlayamadığı onca hayat!* Hepsini bilmek istiyordu, önceki bedenleri ona do-

ğar doğmaz ayrıldığı kardeşleri gibi geliyordu. Ona dejavu yaşatacak belli belirsiz bir şey arıyormuşçasına elini ön camın üzerine koydu.

Hiçbir şey yoktu.

“Birkaç hayat önce ailenin sana on altıncı yaş günü hediyesi.” Daniel bakışlarını kaçırdı, sanki ne kadarını söylemesi gerektiğine karar veriyormuş gibiydi. Luce’un tüm detayları bilmek istediğinin farkındaydı ama her şeyi bir anda duymayı kaldıramayacağını düşünüyordu. “Reno’da adamın tekinden satın aldım. Arabayı o almış... Senden sonra...”

Daniel’in söyleyemediği acı gerçeği tamamlarcasına, *bir anda alev aldıktan sonra*, diye içinden geçirdi Luce. Bu ayrıntı önceki hayatlarına dair şeylerden biriydi. Sonu nadiren değişirdi.

Ancak bu kez değişebilirmiş gibi görünüyordu. Bu kez el ele tutuşup öpüşebilirler ve... Başka ne yapabileceklerini bilmiyordu. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Kendisine hâkim oldu. Dikkatli olmalıydılar. On yedi sene yeterli değildi ve bu hayatta Luce gerçekten Daniel’la birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için hiçbir yere gitmemeye son derece kararlıydı.

Daniel boğazını temizleyip parlak siyah kaputu kaldırdı. “Hâlâ tam bir şampiyon gibi. Tek sorun...” Önce üstü açılabilir arabanın ufak bagajına, sonra Luce’un çantasına, sonra tekrar bagaja baktı.

Evet, Luce’un yanına çok fazla eşya almak gibi kötü bir huyu vardı ve bunu itiraf etmekten çekinmiyordu. Fakat bu kez onun suçu değildi. Sword & Cross’un yatakhane-sindeki eşyalarını, bir kez olsun giymeye fırsat bulamadığı tüm siyah ve siyah olmayan kıyafetlerini Arriane ve

Gabbe toplamıştı. Luce, Daniel ve Penn'e veda etmekle meşgul olduğundan eşyalarını kendisi toplayamamıştı. Arkadaşını gömdüğü yerden çok uzakta, Daniel ile birlikte Kaliforniya'da olduğu için kendisini suçlu hissederek yüzünü buruşturdu. Bu hiç adil görünmüyordu. Bay Cole, Penn'e yaptığı şeylerden ötürü Bayan Sophia'nın hakkından gelineceğini söyleyip durmuştu ama Luce ona ne demek istediğini sorduğunda bıyığını çekiştirip hiçbir şey söylememişti.

Daniel kuşkuyla otoparka bakındı. Luce'un kocaman çantasının bagaja sığması. Mümkün değildi ama tam o sırada arabanın arkasından gelen emme sesiyle çanta küçülmeye başladı. Bir dakika sonra Daniel bagajı sertçe kapattı.

Luce gözlerini kırptırdı. "Tekrar yap."

Daniel gülmüyor, aksine gergin görünüyordu. Sürücü koltuğuna geçip hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Yüzünün bu kadar sakin olduğunu görmek Luce için tuhaf ve alışılmadıkta ama onu derinlerde başka bir şeyin gizli olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Sorun ne?"

"Bay Cole dikkat çekmemen gerektiğinden bahsetti, değil mi?"

Luce kafasını salladı.

Daniel geri geri giderek park yerinden çıktı, sonra otoparkın çıkışına doğru ilerledi, makineden kredi kartını geçirdi ve yola çıktı. "Bu çok aptalcaydı. Düşünebilmeliydim..."

"Ne önemi var?" Araba hızlanırken Luce siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Bagaja çantayı sığdırarak Cam'in dikkatini çekeceğini mi düşünüyorsun?"

Daniel'in gözlerinde dalgın bir ifade vardı. Kafasını sallayarak, "Cam değil. Hayır," dedi ve bir süre sonra hafifçe dizini sıktı. "Söylediklerimi unut. Ben sadece... *İkimiz de* dikkatli olmak zorundayız."

Luce onu duymuştu ama onu böylesine yakından dinlerken kendisinden geçiyordu. Otoyola giden rampaya sapıp trafikte ilerledikleri sırada Daniel'in ustalıklı vites değiştirmesini izlemek, San Francisco'nun yüksek binalarının ufukta çizdiği silüete doğru hızla giderken rüzgârın arabayı kamçıladığını hissetmek, en çok da Daniel ile birlikte olmak hoşuna gidiyordu.

San Francisco'da yol daha engebeli bir hal aldı. Tırmandıkları tepelerden aşağı inerlerken Luce her defasında şehri farklı bir açıdan görme şansı yakalıyordu. Şehre hem eski hem de yeni bir hava hâkimdi: Ayna camlı gökdelenlerin ardında en az bir asırlık duran restoranlar ve barlar vardı. Ufak tefek arabalar yer çekimine meydan okuyan açılarla sokaklara park edilmişti. Köpekler ve pusetler her yerdeydi. Işıldayan masmavi su tüm şehrin etrafını sarıyordu. Ve kırmızıya boyalı Golden Gate Köprüsü uzaktan kendini belli ediyordu.

Luce hiçbir şeyi kaçırmak istemediği için dikkatle etrafına bakıyordu. Son birkaç günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçirmiş olsa da birdenbire üzerine bir yorgunluk çöktüğünü hissetti.

Daniel kolunu ona doğru uzatarak başını omzuna götürdü. "İşte sana melekler hakkında az bilinen bir gerçek: Bizden çok iyi yastık olur."

Luce kıkırdayarak başını kaldırıp onu yanağından öptü. "Şu an uyuyamam," dedi boynuna sokularak.

Golden Gate Köprüsü'nde yayalar, taytlı bisikletçiler ve

koşucuların kalabalığı araçların etrafını kuşatıyordu. Aşağıda ışıldayan körfezde beyaz yelkenliler ve eflatun günbatımının ilk izleri görülüyordu. “Birbirimizi görmeyeli günler oldu. Arayı kapatmak istiyorum,” dedi Luce. “Bana neler yaptığını anlat. Her şeyi anlat.”

Bir an Daniel’in direksiyonu daha sıkı kavradığını gördüğünü sandı. “Eğer amacın uykuya dalmamaksa...” dedi Daniel gülümseyerek. “O halde dün tüm gün boyunca çakılıp kaldığım sekiz saat süren Melekler Konseyi toplantısının detaylarına girmemeliyim. Kurul meleklerin katılımıyla ilgili kabul edilen 362B no’lu teklife değişiklik getirmeyi görüşmek için toplandı...”

“Pekâlâ, anladım.” Luce ona dirseğini geçirdi. Daniel şaka yapıyordu ama bu yeni şakalaşma biçiminin tuhaf bir yanı vardı. Melek olduğunu gizlemiyor olması Luce’un hoşuna gidiyordu - daha doğrusu bu gerçeği iyice özümsemek için biraz daha zamanı olunca hoşuna gidecekti. Luce hâlâ kalbinin ve beyninin hayatındaki değişikliklere uyum sağlamak için mücadele ettiğini hissediyordu.

Fakat bir daha ayrılmamak üzere kavuşmuşlardı ve her şey daha kolay olacaktı. Artık sakınmaları gereken hiçbir şey yoktu. Daniel’in kolunu tuttu. “En azından nereye gittiğimizi söyle.”

Daniel’in irkilmesiyle Luce göğsünde soğuk bir düğümün çözüldüğünü hissetti. Elini onun elinin üzerine koymaya yeltendi ama Daniel vitesi küçültmek için elini çekti.

“Fort Bragg’da Shoreline adında bir okul. Dersler yarın başlıyor.”

“Başka bir okula mı kaydolacağız?” diye sordu Luce. “Ama neden?” Bunun geçişi bir seyahat olması gerekiyordu. Ailesi Georgia’dan ayrıldığını bile bilmiyordu.

“Shoreline’ı seveceksin. Çok yenilikçi bir okul ve Sword & Cross’tan çok daha iyi. Bence orada kendini geliştirebilirsin. Ve kimse sana orada zarar veremez. Okulun özel, güvenli bir yapısı var. Kamufle eden bir kalkan gibi.”

“Anlamıyorum. Neden korunmaya ihtiyacım var? Buraya gelmenin, Bayan Sophia’dan uzaklaşmanın yeterli olduğunu sanıyordum.”

“Sorun Bayan Sophia değil,” dedi Daniel sessizce. “Başkaları var.”

“Kimler? Cam’dan, Molly’dan ya da herhangi birinden beni sen koruyabilirsin.” Luce gülümsedi ama göğsündeki soğuk his boğazına doğru yükseliyordu.

“Sorun Cam ve Molly de değil. Luce... Bu konuda konuşamam.”

“Orada tanıdığımız birileri olacak mı? Başka melekler?”

“Birkaç melek var. Hiçbirini tanımıyorsun ama anlayabileceğinizden eminim. Bir şey daha var...” Dümdüz önüne bakarken sesi tekdüzeydi. “Ben kaydolmayacağım.” Gözlerini bir an olsun yoldan ayırmamıştı. “Sen kaydolacaksın. Sadece kısa bir süreliğine.”

“Ne kadar kısa bir süreliğine?”

“Birkaç... Hafta.”

Direksiyonun başındaki Luce olsaydı, bu sözlerinin ardından var gücüyle frene basardı.

“Birkaç *hafta* mı?”

“Seninle birlikte olma şansım olsaydı, olurum.” Daniel’in sesi o kadar duygusuz ve sakindi ki bu Luce’u daha çok üzüyordu. “Az önce çantamı bagaja sokarken neler olduğunu gördün. Yaptığım şey burada olduğumuzu herkesin bilmesi için gökyüzüne işaret fişegi atmaktan

farksızdı. Beni arayan herkesi harekete geçirebilecek bir şeydi... Beni derken aslında seni kastediyorum. Beni rahatlıkla bulabilirler, onlar için izimi sürmek çok kolay. Çantana yaptığım şeye gelince... Her gün yaptığım, dikkatlerini çeken onca şeye kıyasla o hiçbir şeydi.” Sertçe kafasını salladı. “Hayatını tehlikeye atamam Luce, bunu yapamam.”

“O halde *atma*.”

Daniel’in suratından ne kadar acı çektiği görülebiliyordu. “Durum çok karışık.”

“Dur da tahmin edeyim: Açıklayamazsın.”

“Keşke açıklayabilseydim.”

Luce dizlerini göğsüne çekip ondan uzaklaşarak yolcu koltuğunun yanındaki kapıya yaslandı, Kaliforniya’nın uçsuz bucaksız masmavi gökyüzüsü altında nedense klostrofobik hissediyordu kendini.

★ ★ ★

Yarım saat boyunca hiç konuşmadan yolculuklarına devam ettiler. Sis dalgalarına dalıyor, taşlı ve kurak yollarda inip çıkıyorlardı. Sonoma tabelalarını geçtiler, araba yemyeşil ve gür üzüm bağlarının arasında hızla ilerlerken Daniel konuşmaya başladı. “Fort Bragg’a üç saat daha var. Tüm yol boyunca bana kızgın mı olacaksın?”

Luce ona aldırış etmedi. İyice düşününce kafasına takılan yüzlerce soruyu, bıkkınlığı ve suçlamaları dile getirip - en nihayetinde - şımarık bir çocuk gibi davrandığı için özür dilememeye karar verdi. Anderson Vadisi yol ayrımına vardıklarında Daniel batıya saptıktan sonra tekrar elini tutmayı denedi. “Belki de birlikte geçireceğimiz son birkaç dakikanın tadını çıkarabilmemiz için beni hâlâ vakit varken affedersin?”

Onu affetmek istiyordu. Şu an gerçekten de istediği *en son şey* Daniel ile kavga etmektir. Ama *son birkaç dakikalara* kalması olduğunu bilmek, anlayamayacağı ve açıklamayı *hep reddettiği* nedenlerden ötürü onu yalnız başına bırakacağını hatırlaması Luce'un önce gerilmesine, sonra da korkmasına ve bir kez daha hayal kırıklığına uğramasına sebep oldu. Her yerde onu yeni tehlikelerin beklediği bu yeni eyalet ve yeni okulun bulanık sularında Daniel tutunabileceği tek daldı. Ve onu tek başına bırakmak üzereydi? Yeterince çekmemiş miydi? İkisi de yeterince zorluk çekmemiş miydi?

Servi ağaçlarının arasından geçip nihayet yıldızların aydınlatığı koyu mavi gökyüzünün altına çıktıklarında Daniel onu derinden etkileyen bir şey söyledi. MENDOCINO'YA HOŞ GELDİNİZ yazan bir tabelanın önünden geçmişlerdi ve Luce batıya bakıyordu. Deniz feneri, birkaç bakır su kulesi ve iyi korunmuş eski ahşap evlerin oluşturduğu bir dizi yapının üstünde dolunay parlıyordu. Tüm bunların ardında bir yerlerde göremese de duyabildiği okyanus vardı.

Daniel servi ve akça ağaçlardan oluşan karanlık ve sık bir ormanın bulunduğu doğuya doğru işaret etti. “Şu taraftaki karavan parkını görebiliyor musun?”

Daniel dikkatini çekmemiş olsaydı asla göremezdi ama Luce gözlerini kısarak baktığında üzerinde MENDOCINO KARAVANLARI yazan kireç kaplı ahşap bir tabelanın bulunduğu dar araba yolunu gördü.

“Eskiden burada yaşıyordun.”

“Ne?” Luce nefesini o kadar hızlı bir şekilde içine çekmişti ki öksürmeye başladı. Park iç karartıcı ve ıssız görü-

nüyordu, birbirinin aynı alçak tavanlı karavanlar adı çakıl yolun üzerinde yan yana diziliydi. “Burası berbat.”

“Karavan parkı olmadan önce burada yaşıyordun,” dedi Daniel ve yolun kenarında durmak için arabayı yavaşlattı. “Karavanlar henüz icat edilmeden önce. O hayatındaki baban altına hücum edilen dönemde ailenizi Illinois’dan buraya getirdi.” Luce’un göremediği bir yere bakıyor gibiydi, üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Eskiden çok güzel bir yerdi.”

Luce koca göbekli kel bir adamın kızıl tüylü uyuz bir köpeğe tasma takışını seyretti. Adamın üzerinde beyaz bir atlet ve pazen boxer vardı. Luce kendisini burada hayal edemiyordu.

Ancak Daniel net bir şekilde görebiliyordu. “İki odalı bir kulübeniz vardı. Ve annen çok kötü bir aşçıydı, ortalık hep lahana kokardı. Geceleri ebeveynlerin uyuduktan sonra çizgili mavi perdelerini aralayıp pencereden içeri girerdim.”

Araba boşta çalışıyordu. Luce gözlerini kapatıp aptal gözyaşlarına karşı koymaya çalıştı. Daniel’dan geçmişini dinlemek ise bunu hem mümkün hem de imkânsız kılıyordu. Geçmişini dinlemek ona aynı zamanda kendisini suçlu hissettiriyordu. Çok uzun zamandır, birçok hayat boyunca onunla birlikte kalmıştı. Luce onun kendisini ne kadar iyi tanıdığını unutmuştu. Daniel şu an aklından geçenleri biliyor muydu? Luce kendisi olup Daniel’ı hatırlamamasının, Daniel’ın onunla birlikte sürekli aynı şeyleri yaşamasından daha kolay olup olmayacağını merak etti.

Birkaç haftalığına gitmesi gerektiğini ve nedenini açıklayamayacağını söylediye... Ona güvenmek zorundaydı.

“Benimle ilk nasıl tanıştın?” diye sordu.

Daniel gülümsedi. “O zamanlar yiyecek bir şeyler karşılığında odun kesiyordum. Bir gece yemek vaktinde evinizin önünden geçiyordum. Annen lahana pişiriyordu, o kadar kötü kokuyordu ki neredeyse sizin evinizi es geçecektim. Ama sonra pencereden seni gördüm. Dikiş dikiyordun. Gözlerimi ellerinden alamadım.”

Luce ellerine, solgun, sivri uçlu parmaklarına ve ufak, kare avuçlarına baktı. Hep böyle görünüp görünmediklerini merak etti. Daniel konsolun üzerinden uzanıp ellerini tuttu. “O zamanki kadar yumuşaklar.”

Luce kafasını salladı. Hikâye hoşuna gitmişti, bunun gibi binlerce hikâye dinlemek istiyordu ama kastettiği bu değildi. “Benimle ilk tanıştığın anı anlatmanı istiyorum,” diye üsteledi. “İlk tanışmamız... Nasıldı?”

Uzun bir sessizliğin ardından, en sonunda, “Geç oluyor. Gece yarısı olmadan Shoreline’da olmanı bekliyorlar,” dedi Daniel. Gaza basıp Mendocino merkezine giden sol taraftaki yola saptı. Luce tamamen gözden kaybolana dek dikiz aynasında karavan parkının küçülmesini izledi. Fakat birkaç saniye sonra Daniel ön camları yerden tavana kadar yükselen sarı duvarları olan bomboş bir lokantanın önünde arabayı park etti.

Blok Luce’a New Hampshire, Dover’daki eski hazırlık okulunun yakınında bulunan New England sahil şeridinin daha az bunaltıcı halini andıran alışılmadık, tuhaf binalarla doluydu. Cadde sokak lambalarının ışığında sarı sarı parlayan kaldırım taşlarıyla kaplıydı. Yol sonlandığı noktada okyanusa düşüyor gibi görünüyordu. İçini bir soğukluk kapladı. Karanlık korkusunu göz ardı etmek zorundaydı. Daniel gölgelerden bahsetmiş, onlardan korkmaması gerektiğini, onların sadece haberciler olduğunu söylemişti.

Bu korkulacak daha büyük şeylerin olduğu anlamına gelmeseydi, içini rahatlatabilirdi.

“Neden bana anlatmıyorsun?” Kendisine engel olamadı. Bunun kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Tüm hayatı boyunca onunla kavuşmayı beledikten sonra onu bırakmak zorunda olduğunu söylemesine rağmen Daniel’a güvenecekse en azından bu güvenin nereden geldiğini, her şeyin ne zaman ve nasıl başladığını anlamak zorundaydı.

“Soyadımın ne anlama geldiğini biliyor musun?” dedi Daniel onu şaşırtarak.

Luce dudağını ısırıp Penn’le yaptıkları araştırmayı düşünmeye çalıştı. “Bayan Sophia’nın *Gözcülerden* bahsettiğini hatırlıyorum. Ama ne demek olduğunu ya da ona inanmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum.” Parmaklarını boynuna, Bayan Sophia’nın bıcağını dayadığı yere götürdü.

“Haklıydı. Grigoriler bir kabile. Ashına bakarsan, isimlerini benden alan bir kabile. Çünkü Cennet’te kabul gördüğüm yıllarda olanları izleyip ders alıyorlardı. Ve sen o zamanlar... Tüm bunlar çok uzun bir zaman önce oldu Luce. Büyük bir bölümünü hatırlayamıyorum.”

“Nerede? Neredeydim?” diye üsteledi Luce. “Bayan Sophia’nın Grigoriler’in ölümlü kadınlarla arkadaşlık etiklerini söylediğini hatırlıyorum. Böyle mi oldu? Sen...”

Daniel ona baktı. Yüzünde bir şeyler değişmişti, loş ay ışığında Luce bunun ne anlama geldiğini göremiyordu. Sanki Luce’un neredeyse tahmin ettiği şeyi söylemek zorunda kalmadığı için rahatlamış gibiydi.

“Seni ilk gördüğüm an...” diye devam etti Daniel. “O zamandan bu yana seni gördüğüm diğer anlardan farklı

değildi. Dünya daha yeniydi ama sen hep aynıydın. Bu...”

“İlk görüşte aşktı.” Luce bu kısmı biliyordu.

Daniel kafasını salladı. “Her zaman öyle oldu. Tek fark, başlangıçta, benim için yasak bölgeydin. Cezalandırılıyordum ve olabilecek en kötü anda sana âşık oldum. Cennet’te işler ters gidiyordu. Konumum gereği... Senden uzak durmam beklenildi. Dikkatimi dağıtıyordun. Tüm dikkatimi savaşı kazanmaya vermeliydim. Aynı savaş hâlâ devam ediyor.” İcini çekti. “Ve eğer fark etmediysen, hâlâ dikkatimi dağıtıyorsun.”

“O halde, baş meleklerden biriydin?” diye mırıldandı Luce.

“Elbette.” Daniel acınacak haldeydi, duraksıyor ve sonra tekrar konuşmaya başladığında kelimeler ağzından güçlülükle çıkıyor gibi görünüyordu. “En yüksek kademelerden birinden düştüm.”

Elbette. Bu kadar büyük bir anlaşmazlık çıkardığına göre Daniel Cennet’te önemli bir yere sahip olmalıydı. Ölümlü bir kıza duyduğu sevgi yüzünden yasak bölgedeydi.

“Her şeyden benim için mi vazgeçtin?”

Alnını onunkine dayadı. “Kesinlikle pişman değilim.”

“Ama ben hiçbir şeydim,” dedi Luce. Ağırlaşmış, sürükleniyormuş gibiydi. Daniel’ı aşağı çekiyordu. “Onca şeyden vazgeçmişsin!” Kusacakmış gibi hissediyordu kendini. “Ve sonsuza kadar lanetlendin.”

Arabayı durduran Daniel üzgün bir şekilde ona gülümsedi. “Sonsuza dek sürmeyebilir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hadi,” dedi ve arabadan inip diğer tarafa geçerek kapıyı açtı. “Biraz yürüyüşe çıkalım.”

Yavaş yavaş sokağın sonuna kadar yürüdüler, suya inen

kayalık dik bir merdivene ulaşmışlardı. Basamakların sol tarafında bir patika uzanıyordu. Daniel Luce'un elinden tutup onu uçurumun kenarına yaklaştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Luce.

Daniel gülümsedi, sonra omuzlarını dikleştirip kanatlarını açtı.

Kanatları neredeyse işitilemeyecek kadar hafif çıtırtılar eşliğinde yavaşça omuzlarından yukarı doğru uzadı. Tamamen açıldıklarında ise yatağın üstüne serilen bir battaniyenin çıkardığı gibi belli belirsiz, yumuşak bir ses duyuldu.

Luce Daniel'in tişörtünün arkasını ilk kez fark ediyordu. Küçük, neredeyse fark edilmeyen iki kesik vardı ve kanatlarının aralarından çıkmaları için açılmışlardı. Daniel'in tüm kıyafetleri bu meleklerle özgü değişikliklere mi sahipti? Yoksa uçmayı planladığı zamanlara özel kıyafetleri mi vardı?

Ne olursa olsun, kanatları her zaman Luce'un nutkunun tutulmasına neden olurdu.

Kocamanlardı, Daniel'in her iki tarafında büyük beyaz yelkenler gibi gökyüzüne doğru kıvrılarak bedeninin en az üç katı kadar yükseliyorlardı. Genişlikleri yıldızların ışıklarını yakalayıp daha güçlü bir şekilde yansıtıyor, böylece yanardöner bir şekilde ışıltıyorlardı. Vücuduna yaklaştıkça renkleri koyulaşarak omuz kaslarıyla birleştikleri yerde yoğun bir krem rengine dönüşüyordu. Fakat seyrek ve parlak olan sivri kenarları, uçlarına doğru neredeyse yarı saydam bir hal alıyordu.

Luce mest olmuş bir şekilde Daniel'in kanatlarına bakarken muhteşem tüylerinin her kıvrımını ezberinde tutmaya çalışıyor, gittiğinde bu halini hatırlamak istiyordu. O kadar çok parlıyordu ki güneş bile ondan ışık ödünç

alabilirdi. Luce mor benekli gözlerindeki gülümsemeden kanatlarını açmanın onu ne kadar rahatlattığını görebiliyordu.

“Uç benimle,” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Seni bir süre göremeyeceğim. Sana beni hatırlatacak bir şey vermeliyim.”

Luce başka bir şey söylemesine izin vermeden onu öptü; o da ona kendisini hatırlatacak bir şey vermeyi umarak parmaklarını boynuna dolayıp ona olabildiğince sıkıca sarıldı.

Sırtını göğsüne bastırdı, başını omzuna dayayan Daniel boynuna bir dizi öpücük kondurdu. Luce nefesini tutup bekledi. Sonra Daniel dizlerini kırıp zarif bir şekilde uçuşumun kenarından havalandı.

Uçuyorlardı.

Kayalık kıyıdan uzakta, kırılan gümüş rengi dalgaların üzerinde, aya doğru yükseliyorlarmış gibi gökyüzünde süzülüyorlardı. Daniel’in kanatları onu esen rüzgârın şiddetinden ve okyanusun serinliğinden koruyordu. Gece son derece sessizdi, sanki dünyada onlardan başka kimse yoktu.

“Cennet bu, değil mi?” diye sordu Luce.

Daniel güldü. “Keşke öyle olsa. Ama belki bir gün görürsün.”

Her iki taraflarından da kıyıyı göremeyecekleri kadar uzaklaştıklarında, Daniel yavaşça kuzeye döndü ve geniş bir yay çizerek ufukta hoş bir şekilde ışıldayan Mendocino şehrini geride bıraktılar. Şehirdeki en yüksek binadan çok daha yüksekte ve inanılmaz derecede hızlıydılar. Fakat Luce daha önce kendisini hiç bu kadar güvende ve bu kadar âşık hissetmemişti.

Ve sonra, zamansız bir şekilde alçalmaya, giderek başka bir uçurumun kenarına yaklaşmaya başladılar. Okyanusun sesi yine yükselmişti. Karanlık, tek şeritli bir yol ana yoldan ayrılıyordu. Ayakları yavaşça serin ve gür otlara değince Luce içini çekti.

Cevabı bilmesine rağmen, “Neredeyiz?” diye sordu Luce.

Shoreline Okulu. Luce uzaktaki büyük binayı görebiliyordu ama bulunduğu yerden ufukta tamamen karanlık bir şekil gibi görünüyordu. Sanki hâlâ havadalarmış gibi Daniel onu kendisine yakın tutuyordu. Daniel’in yüzüne bakmak için kafasını çevirdi Luce. Daniel’in gözleri ıslanmıştı.

“Beni lanetleyenlerin gözleri hâlâ üzerimde, Luce. Bin yıldır beni izliyorlar. Ve birlikte olmamızı istemiyorlar. Bizi durdurmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Bu yüzden burada kalmam güvenli değil.”

Luce kafasını salladı, gözyaşları gözlerini acıtıyordu. “Peki *ben* neden buradayım?”

“Çünkü güvende olman için elimden gelen her şeyi yaparım ve şimdilik senin için en iyi yer burası. Seni seviyorum, Luce. Her şeyden çok. Olabildiğince çabuk yanına döneceğim.”

Luce karşı gelmek istiyordu ama kendisine hâkim oldu. Daniel onun için her şeyden vazgeçmişti.

Daniel onu kollarının arasından uzaklaştırıp avcunu açtı, avcunun içinde küçük kırmızı bir şekil vardı. Bu onun çantasıydı. Luce farkında bile olmadan arabanın bagajından alıp tüm yol boyunca avcunun içinde taşımıştı Daniel onu. Birkaç saniye içinde çantası tamamen büyüyerek eski halini aldı. Çantasını ondan geri almak bu kadar üzücü ol-

masaydı Luce bu numaradan çok hoşlanabilirdi.

Binanın içinde tek bir ışık yandı. Kapının önünde bir siluet belirdi.

“Uzun sürmeyecek. Her şey daha güvenli olduğunda, yanına geleceğim.”

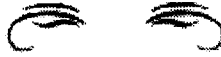
Daniel’in sıcak eli bileğinden kavrayınca Luce farkında olmadan kendisini kollarının arasında onu öperken buldu. Her şey önemini yitirmişti, kalbi ona hükmediyordu. Önceki hayatlarını hatırlamıyor olabilirdi ama Daniel onu öptüğünde kendisini geçmişe ve geleceğe yakın hissediyordu.

Kapının önündeki siluet, üzerinde kısa beyaz bir elbise olan kadın ona doğru yürüyordu. Öpüşmeleri kısa olamayacak kadar tatlıydı ve her zamanki gibi Luce’un nefessiz kalmasına neden olmuştu.

Gözleri kapalı bir şekilde, “Gitme...” diye fısıldadı. Her şey çok hızlı geliyordu. Daniel’den vazgeçemezdi. Henüz değil. Hiçbir zaman vazgeçebileceğini düşünmemişti.

Hafif bir esinti hissedince Daniel’in çoktan havalanmış olduğunu anladı. Gözlerini açıp kanatlarının uçlarının bir bulutun içine dalıp karanlık geceye doğru kaybolduğunu görünce kalbi onun peşinden gitti.

İKİ



ON YEDİ GÜN

Pat.

Luce irkilerek suratını ovuşturdu. Burnu acımişti.

Pat. Pat.

Şimdi de elmacık kemikleri. Gözlerini açar açmaz şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Hoşnutsuz bir ağız yapısı ve kocaman kaşları olan bodur sarışın bir kız üzerine doğru eğilmişti. Saçlarını dağınık bir şekilde tepesinde toplamıştı. Üzerinde yoga pantolonu ve yeşil benekli ela gözleriyle uyumlu askılı bir bluz vardı. Parmaklarının arasında fırlatmaya hazır bir şekilde bir pinpon topu tutuyordu.

Luce çarşafların üzerinde güçlkle geriye doğru çekilerek yüzünü korudu. Daniel'ı kaybettiği için zaten yüreği yeterince sızlıyordu. Daha fazla acı duymaya ihtiyacı yoktu. Yere baktı, hâlâ kendisini toparlamaya çalışıyordu, o sırada önceki gece rastgele yığılıp kaldığı yatağı fark etti.

Daniel gittikten sonra ortaya çıkan beyazlı kadın Shoreline'daki öğretmenlerden biri olduğunu ve isminin Francesca olduğunu söylemişti. Tüm sersemliğine rağmen Luce kadının güzel olduğunu söyleyebilirdi. Otuzlu yaşların ortalarında, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, çıkık elmacık kemikleri ve yumuşak hatları vardı.

Melek olmalı, diye içinden geçirdi Luce hemen.

Francesca Luce'un odasına giderlerken hiç soru sormamıştı. Gecenin bir yarısı okula bırakılacağını bekliyor olmasının yanı sıra Luce'un bitkin olduğunu da hissetmiş olmalıydı. Ve şimdi... Luce'u kendisine getiren yabancı topu tekrar atmaya hazır görünüyordu. "Harika," dedi aksi bir ses tonuyla. "Artık uyanıksın."

"Sen kimsin?" diye sordu Luce uyukulu bir sesle.

"Asıl *sen* kimsin? Odama izinsiz yerleşen bir yabancı olman dışında. Uykusunda tuhaf şeyler sayıklayarak sabah mantramı bölen kişi olman dışında. Adım Shelby. *Memnun oldum.*"

Luce onun melek olmadığına kanaat getirdi. Herkesin kendisine bir açıklama borçlu olduğunu düşünen Kaliforniyalı sıradan bir kızdı.

Yerinden doğrulup etrafına bakındı. Oda biraz ufaktı ama açık renk ahşap döşemeleri, şöminesi, mikrodalga fırını, iki adet geniş masası ve Luce'un merdiven gibi üst ranzayla birleştiğini yeni fark ettiği gömme kitaplıkla güzelce dekore edilmişti.

Açık kalan ahşap kapının arasından banyoyu ve - emin olmak için birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı - pencereden okyanusu görebiliyordu. Son bir ayını okuldan çok hastaneyi andıran ve iğrenç bir mezarlığa bakan odasında geçiren bir kız için bu hiç fena sayılmazdı. Fakat

en azından o iğrenç mezarlık ve oda Daniel ile birlikte olduğu anlamına geliyordu. Sword & Cross'a alışmaya yeni başlamıştı. Şimdi ise her şeye sıfırdan başlayacaktı.

"Francesca oda arkadaşım olacağını söylemedi." Luce Shelby'nin suratında beliren ifadeden bunun söylenmesi gereken bir şey olduğunu hemen anladı.

Bunun yerine Shelby'nin dekorasyonuna göz gezdirdi. Luce hiçbir zaman kendi iç dekorasyon zevkine güvenmemişti, belki de bunu düşünecek fırsatı hiç olmamıştı. Sword & Cross'ta odasını süsleyecek kadar uzun kalmamış olabilirdi ama onun öncesinde de Dover'daki odası beyaz duvarlarıyla oldukça sadeydi. Hatta bir keresinde Callie ona steril kız demişti.

Öte yandan bu oda alışılmadık şekilde moderndi. Daha önce hiç görmediği çeşit çeşit saksı bitkileri pencere eşiğine dizilmiş, tavana dua bayrakları asılmıştı. Üst ranzadan sarkan rengârenk yama işi yorgan Luce'un görüş alanındaki aynanın kenarına sıkıştırılan astroloji takviminin bir bölümünü kapatıyordu.

"Ne bekliyordun? Sırf Lucinda Price olduğun için dekanın makamını boşaltmalarını mı?"

"Şey, hayır..." Luce kafasını salladı. "Ben bunu kastetmemiştim. Bir saniye, adımı nereden biliyorsun?"

"Demek gerçekten de Lucinda Price *sensin*." Kızın yeşil benekli gözleri Luce'un eski püskü gri pijamalarına odaklanmış görünüyordu. "Ne kadar şanslıyım."

Luce'un dili tutulmuştu.

"Özür dilerim." Derin bir nefes alan Shelby ses tonunu ayarladı ve Luce'un yatağının kenarına oturdu. "Ben tek çocuğum. Terapistim Leon insanlarla tanıştığımda daha az sert olmam için uğraşıyor."

“Peki işe yarıyor mu?” Luce da tek çocuktuk ama karşılaştığı her yabancıya kaba davranmazdı.

“Demek istediğim...” Shelby huzursuz bir şekilde kırmıladı. “Paylaşmaya alışık değilim.” Gururla başını kaldırdı. “Baştan alabilir miyiz?”

“Bu harika olur.”

“Pekâlâ.” Shelby derin bir nefes aldı. “Frankie geldiğinde yatağında olmadığını fark etmediği, ya da fark etmiş olsa bile bunu bildirmek istemediği için dün gece sana oda arkadaşın olacağını söylemedi.” İşaret etti. “Saat üç gibi pencereden içeri girdim.”

Luce pencerenin dışında çatının bir bölümüyle birleşen geniş bir çıkıntı olduğunu fark etti. Gecenin bir yarısı içeri girebilmek için Shelby’nin buna benzer çıkıntılara tırmandığını gözlerinin önüne getirdi.

Shelby esner gibi yaptı. “Söz konusu Shoreline’daki Nefilimler olunca, öğretmenlerin dikkat ettikleri tek şey *sözde* disiplindir. Burada pek disiplin olduğu söylenemez. Tabii Frankie bunu yeni gelen kıza ilan edecek değil. Özellikle de Lucinda Price’a.”

İşte yine aynı şeyi yapmıştı. Luce’un ismini söylerken Shelby’nin sesinde tuhaf bir tını vardı. Luce bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyordu. Ve Shelby saat üçe kadar dışarıdaydı. Peki o saksılardan hiçbirini devirmeden içeri girmeyi nasıl başarmıştı? Nefilimler kimdi?

Luce birden Arriane’nin ilk tanıştıklarında onu götürdüğü ağaçların arasındaki sahayı hatırladı. Shoreline’daki oda arkadaşının sert görünümü Arriane’ninkine oldukça benziyordu ve Luce Sword & Cross’taki ilk gününde karşılaştığı seninle-nasıl-arkadaş-olurum tavrını çok iyi hatırlıyordu.

Göz korkutucu, hatta tehlikeli gibi görünse de en başından beri büyüleyici olan dengesiz bir yanı vardı. Buna karşılık Luce'un yeni oda arkadaşı sadece sinir bozucuydu.

Shelby yataktan kalkıp dişlerini fırçalamak için ağır ağır banyoya gitti. Kendi diş fırçasını bulmak için çantasını iyice karıştırdıktan sonra onu takip eden Luce utangaç bir şekilde diş macununa işaret etti.

"Benimkini çantama koymayı unutmuşum."

"Elbette, şöhretin gözlerini kamaştırmasıyla hayatın küçük gereksinimlerini unutmuş olmalısın," diye karşılık verdi Shelby ama diş macununu alıp Luce'a uzattı.

Yaklaşık olarak on saniye boyunca ikisi de sessizce dişlerini fırçaladı, sonra Luce daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Macunu tükürdü. "Shelby?"

Başını porselen lavaboya eğen Shelby diş macununu tükürerek, "Ne var?" dedi.

Luce bir dakika öncesine kadar kafasını kurcalayan sorulardan herhangi birini sormak yerine kendisini şaşırtarak, "Uykumda ne söylüyordum?" diye sordu.

Luce son bir ay boyunca gördüğü oldukça net, karışık ve Daniel'in istilasına uğrayan rüyalarının ardından ilk kez bu sabah uyandığında hiçbir şey hatırlamamıştı.

Hem de hiçbir şey. Ne kanatlarının ona değişini, ne de dudaklarının onu öpüşünü.

Shelby'nin aksi suratının aynadaki yansımasına baktı. Luce'un kızın hafızasını canlandırmasına ihtiyacı vardı. Rüyasında Daniel'i görüyor *olmalıydı*. Eğer onu görmüyorsa... Bu ne anlama geliyor olabilirdi?

"Hiç bilmiyorum," dedi Shelby. "Boğuk ve anlaşılmaz bir şeyler söylüyordun. Bir dahaki sefere anlaşılır konuş-

mayı dene.” Banyodan çıkıp ayağına bir çift turuncu parmakarası terlik geçirdi. “Kahvaltı vakti. Geliyor musun?”

Luce hızla banyodan fırladı. “Ne giyeceğim?” Üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Önceki gece Francesca kıyafet yönetmeliği hakkında hiçbir şey söylememişti. Gerçi oda arkadaşı kısmını da atlamıştı.

Shelby omuzlarını silkti. “Kim olduğumu sanıyorsun? Moda polisi mi? En çabuk ne giyebilirsen onu giy. Açım.”

Luce aceleyle dar paçalı kot pantolonunu ve siyah süveterini giydi. Yeni okulundaki ilk gününde giydiği kıyafet üzerine birkaç dakika daha harcamayı isterdi ama sırt çantasını kapıp Shelby’nin peşinden dışarı çıktı.

Yatakhanein koridoru gündüz daha farklı görünüyordu. Kafasını çevirdiği her yerde okyanus manzarasını gözler önüne seren ferah, kocaman pencereler, kalın ve rengârenk kapakları olan kitaplarla dolu gömme kitaplıklar vardı. Döşemeler, duvarlar, girintili tavanlar ve dik, dönemeçli merdivenler Luce’un odasındaki mobilyalarda kullanılan aynı akçaağaçtan yapılmıştı. Ortam sıcak olsa da Sword & Cross ne kadar sıkıcı ve basitse, bu okulun planı da bir o kadar karışık ve tuhaftı.

İki kat aşağı inip gizli bir kapıyı andıran bir kapıdan içeri girdikten sonra Shelby ve Luce bir dizi Fransız tarzı çift camlı pencerenin arasından geçerek gün ışığına çıktılar. Güneş inanılmaz derecede parlaktı ama hava Luce’un süveterini giydiği için sevinmesine neden olacak kadar serindi. Okyanus gibi kokuyordu ancak evindeki gibi değildi. Doğu Yakası’nın kıyısına kıyasla daha az tuzlu, daha soğuktı.

“Kahvaltı balkonda veriliyor.” Shelby geniş yemyeşil bir alanı işaret etti. Çimenler üç taraftan mavi renkli gü

ortancalarla çevriliydi ve dördüncü tarafta doğruca denize inen dik bir yokuş vardı. Luce okulun konumunun güzelliğine inanmakta güçlük çekiyordu. Herhangi bir dersin sonunu getirebilecek kadar uzun bir süre içeride kalabileceğini hayal edemiyordu.

Balkona yaklaştıkları sırada Luce başka bir bina gördü, tahta kiremitleri ve neşe saçan sarı camları olan uzun, dik-dörtgen bir yapıydı. Girişin üzerinde kocaman bir oyma tabela asılıydı. Üzerinde ironik olmaya çalışırcasına tırnak işareti içinde YEMEKHANE yazıyordu. Kesinlikle Luce'un gördüğü en güzel yemekhaneydi.

Balkon beyaza boyalı demir bahçe mobilyalarıyla ve Luce'un şimdiye kadar gördüğü en rahat yüz kadar öğrenciyle doluydu. Çoğu ayakkabılarını çıkarıp zarif kahvaltılık tabaklarından yemeklerini yerken ayaklarını masaların üzerine uzatmıştı. Çılbır, meyveli gözleme, yağlı görünen lapa lapa ıspanak parçaları olan kiş. Çocuklar gazetelerini okuyor, cep telefonlarında gevezelik ediyor ve çimenlerin üzerinde kroket oynuyorlardı. Luce Dover'daki zengin çocuklardan bu tür manzaralara alışıkta ama Doğu Yakası'ndaki zengin çocukları sıksa ve kendilerini beğenmişti, güneşte bronzlaşmış ve umarsız değil. Manzara Kasım ayının ilk yarısında bir Salı günü değil de daha çok yazın ilk gününe benziyordu. Her şey çok güzeldi, çocukların suratlarındaki tatminkâr ifadeleri kıskanmamak neredeyse imkânsızdı. Neredeyse.

Luce Arriane'nin yanında olduğunu, Shelby ya da bu okyanus manzaralı yemekhane hakkında ne düşüneceğini ve muhtemelen önce neyle dalga geçeceğini karar veremeyeceğini hayal etmeye çalıştı. Şu an Arriane'e danışabilme-yi çok isterdi. Onunla birlikte gülmek harika olabilirdi.

Etrafına bakınırken istemeden birkaç öğrenciyle göz göze geldi. Üzerinde puantiyeli bir elbise, parlak siyah saçlarında yeşil bir fular bağlı olan esmer tenli hoş bir kız. Kocaman gözlemeleri midesine indirmeye hazırlanan, saman sarısı saçları olan geniş omuzlu bir çocuk.

Luce'un içgüdüleri ona göz teması kurar kurmaz bakışlarını kaçırmasını söyledi - Sword & Cross'ta yapılacak en akılcıca davranış buydu. Ama... Bu çocukların hiçbirisi ona ters ters bakmıyordu. Shoreline'in en şaşırtıcı yanı ışıltı ışıltı güneş, kahvaltıya ayrılan rahat balkon ya da herkesin kafasının üstünde uçuşan auralar değildi. En ilginç olan şey buradaki öğrencilerin gülümsüyor olmasıydı.

En azından çoğu gülümsüyordu. Shelby ve Luce boş bir masaya vardıklarında, Shelby masanın üstündeki küçük plakartı alıp yere fırlattı. Gözünün ucuyla yere bakan Luce REZERVE EDİLMİŞTİR sözcüklerini gördüğü sırada onların yaşlarında elinde gümüş bir tepsi ve üzerinde siyah kravatıyla garson üniforması olan bir çocuk masaya yaklaştı.

"Pardon, bu masa re..." demeye yeltenirken sesi uygun-suz bir biçimde çatladı.

"Sade kahve," dedi Shelby. Ardından kısa ve ters bir şekilde Luce'a, "Ne alırsın?" diye sordu.

"Aynısından," dedi Luce, kendisine hizmet edilmesi onu rahatsız etmişti. "Belki biraz da süt."

"Burslu çocuklar. Geçinmek için kölelik yapmak zorundalar." Garson çocuk kahvelerini getirmek için uzaklaşırken Shelby Luce'a bakarak gözlerini devirdi. Masanın ortasından *San Francisco Chronicle*'ı alıp esneyerek gazeteyi açtı.

Luce daha fazla dayanamadı.

“Hey.” Gazetenin ardından suratını görebilmek için Shelby’nin kolunu aşağı itti. Shelby şaşkınlıkla kalın kaşlarını kaldırdı. “Eskiden *ben de* burslu okurdum,” dedi Luce. “En son okuduğum okulda değil, ondan öncekinde...”

Shelby Luce’un elini itti. “Özgeçmişinin bu kısmının da beni etkilemesi gerekiyor mu?”

Luce tam Shelby’ye kendisi hakkında neler duyduğunu sormak üzereyken sıcak bir elin omzuna dokunduğunu hissetti.

Önceki gece Luce’u kapıda karşılayan öğretmen Francesca ona gülümsüyordu. Uzun boyluydu, otoriter bir havası ve çaba göstermeden oluşturduğu bir tarzı vardı. Francesca’nın yumuşak sarı saçları düzgün bir şekilde bir tarafa doğru taranmıştı. Dudakları açık pembeydi. Üzerine oturan siyah bir elbise, mavi bir kemer ve ona uyumlu burnu açık ince topuklu ayakkabılar giymişti. Kendisini onunla kıyaslamaya kalkan herkesi hırpani hissettirebilecek türden bir kıyafetti. Luce en azından rimel sürmüş olmayı diledi. Ve çamurlu Converse’ler yerine başka bir şey giymiş olsa belki daha iyi olabilirdi.

“Ah, harika, demek kaynaştınız.” Francesca gülümsedi. “İkinizin hemen arkadaş olacağınızı biliyordum!”

Sessizliğini koruyan Shelby gazetesini hışırdatmaya devam etti. Luce ise sadece boğazını temizlemekle yetindi.

“Bence Shoreline’a alışmakta hiç zorluk çekmeyeceksin, Luce. Okul bu amaçla tasarlandı. Üstün yetenekleri olan öğrencilerimizin birçoğu rahatlıkla uyum sağlar.” *Üstün yetenekli mi?* “Herhangi bir sorun olursa hiç çekinmeden yanıma gelebilirsin. Ya da Shelby’ye danışırsın.”

Sabah onunla karşılaştığı andan beri Shelby ilk kez kahkaha attı. Gülüşü aksi ve sertti, Luce’a yoga meraklısı bir

genç yerine tüm hayatı boyunca sigara içmiş yaşlı bir adamın kahkahasını anımsatmıştı.

Luce suratının asıldığını hissedebiliyordu. *Shoreline'a uyum sağlamak* istediği en son şeydi. Okyanus manzaralı bir tepede, üstün yetenekli bir grup şımarık çocuğun arasına ait değildi. O hayatın nasıl olduğunu bilen, squash raketleri yerine ruhları olan gerçek insanların arasında olmaya alışık. O Daniel'a aitti. Daniel savaşıyla ilgilenirken geçici bir süreliğine saklanmak dışında burada ne yaptığına dair hâlâ en ufak bir fikri yoktu. Sonra onu alıp evine götürecekti. Ya da onun gibi bir şey.

Francesca süzülürcesine uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Derste görüşürüz. Kahvaltınızın tadını çıkarın!" diye seslendi. "Kişin tadına bakın!" Garsona el sallayıp kızlara birer tabak getirmesi için işaret etti.

Gözden kaybolduğunda Shelby kahvesinden büyük bir yudum alıp elinin tersiyle ağzını sildi.

"Hmmm... Shelby..."

"Huzur içinde yemek yemek diye bir şey duymadın mı sen?"

Luce kahve fincanını sertçe tabağına koyup sabırsızca endişeli garsonun kişlerini bırakıp masadan ayrılmasını bekledi. Bir yanı başka bir masaya geçmeyi istiyordu. Etrafındaki insanların neşeli bir şekilde sohbet ettiklerini duyabiliyordu. Onların arasına katılmasa bile tek başına oturmak içinde bulunduğu durumdan çok daha iyi olurdu. Fakat Francesca'nın söyledikleri kafasını karıştırmıştı. Kızın son derece uyumsuz olduğu bu kadar belliyken neden Shelby'den mükemmel oda arkadaşı olarak bahsetmiş olabilirdi? Luce bir lokma kişi ağzında evirip çevirdi, onunla konuşmadan yemek yiyemeyeceğini biliyordu.

“Pekâlâ, burada yeniyim ve nedense bunun seni rahatsız ettiğinin farkındayım. Herhalde ben gelmeden önce odanda tek başına kalıyordun, bilmiyorum.”

Shelby gözleri görülecek kadar gazeteyi aşağı indirdi. Kocaman kaşlarından birini kaldırdı.

“O kadar da kötü biri değilim. Ne olmuş sormak istediğim birkaç soru varsa? Nefermenlerin kim olduklarını bilmeden okula geldiğim için beni affet...”

“Nefilimler.”

“Her neyse. Umrumda değil. Seni düşman edinmek gibi bir amacım yok... Bunun bir kısmı...” dedi Luce aralarındaki boşluğu işaret ederek. “Senden kaynaklanıyor. Derdin ne senin?”

Shelby’nin ağzının bir köşesi seğiriyordu. Gazeteyi katlayıp masaya koydu ve arkasına yaslandı.

“Nefilimleri önemsesen iyi olur. Sınıf arkadaşı olacağız.” Elini kaldırıp balkona doğru salladı. “Shoreline’ın şu sevimli ve ayrıcalıklı öğrencilerine bak. Bu sersemlerin yarısından çoğunu bir daha görmeyeceksin, tabii eşek şakalarımızın hedefi olmadıkları sürece.”

“Eşek şakalarımızın mı?”

“Evet, Nefilimlerin olduğu onur programındasın. Fakat çok parlak değilsen endişelenmene gerek yok.” Luce burundan soludu. “Üstün yetenekli sıfatı kimse şüphelenmeden Nefilimlerin burada saklanabilmeleri için uydurulan bir paravan. Aslına bakarsan şüphelenen tek kişi İnek Brady.”

“İnek Brady de kim?” diye soran Luce aşağıdaki kumsala vuran dalgaların sesi yüzünden bağırarak zorunda kalmamak için ona doğru yaklaştı.

“İki masa ileride oturan tüm derslerden A alan çocuk.”

Shelby üzerinde ekose bir takım olan ve kocaman bir ders kitabının üstüne az önce yoğurt döken tombul çocuğu başıyla işaret etti. “Ailesi onur programına kabul edilmiş olması gerçeğinden nefret ediyor. Her sömestırda bir kampanya başlatıyorlar. Brady, Mensa puanını, bilim fuarlarından aldığı sonuçları, etkilediğı Nobel ödüllü ünlü kişilerin listesini ve bulabildiğı her şeyi okula getirir. Ve her sömestır, Francesca onu kabul etmemek için geçilmesi mümkün olmayan saçma bir test yapmak zorunda kalır.” Kahkaha attı. “Otuz saniye içinde bu Rubik küpünü çöz bakalım Brady, gibi bir şeyler der.” Dilini damağında şaklattı. “Aptal şey o testten bile geçti.”

“Ama eğer bu bir paravansa...” dedi Luce. “Gizlenmek istenen şey nedir?”

“Benim gibi insanlar. Ben bir Nefilimim. *N-E-F-İ-L-İ-M*. DNA’sında meleklerle özgü özellikler taşıyan insan demek. Ölümlüler, ölümsüzler, ebediler. Ayrımcılık yapmamaya çalışıyoruz.”

“Tekilinin nefil olması gerekmiyor mu? *Cherubimden* gelen *cherub* ya da *serafimden* gelen *seraf* gibi?”

Shelby kaşlarını çatı. “Sen ciddi misin? Sana *nefil* denilmesini ister miydin? Bu kulağı içinde utançlarını taşıdığın bir çanta gibi geliyor. Hayır, teşekkürler. Kaçımızdan söz edersen et, doğrusu Nefilim.”

Demek Shelby bir tür melekti. Tuhaf. Ne onlardan biri gibi görünüyör ne de onlardan biri gibi davranıyordu. Daniel, Cam ya da Francesca gibi muhteşem değildi. Roland ya da Arriane gibi müthiş bir çekiciliğı de yoktu. Sadece kaba ve asabiydi.

“O halde burası melek hazırlık okulu gibi bir yer,” dedi

Luce. "Peki ne için? Buradan sonra melek kolejine mi gidiyorsunuz?"

"Bu dünyanın ihtiyaçlarına bağlı. Çocukların büyük bir bölümü bir sene ara verip Nefilim Kurulu'na girerler. Dünyayı dolaşır, kısa bir süre yabancı biriyle takılırsın vs... vs... Ama bildiğin gibi bunlar ancak barış dönemlerinde olur. Şimdi ise..."

"Şimdi ne?"

"Her neyse." Shelby lafı ağzında geveliyor gibiydi. "Bu biraz da kim olduğuna bağlı. Buradaki herkesin farklı güçleri var... Soyağacına bağlı değişken bir ölçek. Fakat senin durumun..."

Luce bu kısmı biliyordu. "Daniel sayesinde buradayım."

Shelby peçetesini boş tabağına fırlatıp ayağa kalktı. "Kendine yer edinmen için bu oldukça etkileyici bir yöntem, Luce. Erkek arkadaşının torpili sayesinde burada olan kız."

Buradaki herkes onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Gerçek... Bu muydu?

Shelby Luce'un tabağına uzanıp kalan son kiş lokmasını aşırđı. "Lucinda Price fan kulübü kurmak istersen, burada bulabileceğinden eminim. Beni buna dahil etme, yeter."

"Sen neden bahsediyorsun?" Luce ayağa kalktı. Belki de o ve Shelby'nin tekrar baştan almaya ihtiyaçları vardı. "Fan kulüp falan istediğim yok..."

Yüksek ama hoş bir sesin, "Gördün mü, *sana söylemiştim,*" dediğini duydu.

Yeşil fularlı kız aniden karşısında dikilmiş, sırtarak başka bir kızı ona doğru itiyordu. Luce onlara bakıp geçti ama Shelby çoktan uzaklaşmıştı - ve muhtemelen onu yaka-

lamaya değmeyecekti. Yakından bakınca yeşil fularlı kız dolgun dudakları ve daha da dolgun göğüsleriyle Salma Hayek'e benziyordu. Beyaz tenli, ela gözlü, siyah saçlı diğer kız ise Luce'u andırıyordu.

"Bir dakika, sen gerçekten Lucinda Price mısın?" diye sordu beyaz tenli kız. "Luce ve Daniel gibi mi? Alabama'daki o berbat okuldan gelen kız gibi mi..."

"Georgia'dan." Luce hafifçe kafasını salladı.

"Aynı şey. Aman Tanrım, Cam *nasil* biriydi? Onu bir keresinde bir death metal konserinde görmüştüm... Onunla tanışmaya kalkışamayacak kadar çok heyecanlanmıştım, elbette. Gerçi Cam'le ilgilendiğini sanmıyorum çünkü senin *Daniel'in* var!" Heyecanlı bir şekilde güldü. "Ben Dawn, bu arada. Bu da Jasmine."

"Merhaba," dedi Luce yavaşça. Bu biraz alışılmadıktı. "Şey..."

"Ona aldırma, herhalde on bir fincan falan kahve içmiştir." Jasmine Dawn'dan üç kat daha yavaş konuşuyordu. "Seninle tanıştığımız için çok heyecanlı olduğumuzu söylemeye çalışıyor. Hep sen ve Daniel'in gelmiş geçmiş en büyük aşk hikâyesinin kahramanları olduğunuzu söyledik."

"Gerçekten mi?" Luce eklemelerini kıtlattı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Dawn ama esas Luce onların bir tür şaka peşinde olduklarını sanıyordu. "Sürekli ölüp ölüp dirilmeler onu daha çok istemene neden oluyor mu? Bahse girerim *onu daha çok istiyorsundur!* Ya aniden alev almana ne demeli!" Gözlerini kapatıp karnına koyduğu elini yukarı doğru çıkarıp kalbinin üstünde yumruk haline getirdi. "Küçükken annem bana bu hikâyeyi anlatırdı."

Luce şoke olmuştu. Başkalarının onları duyup duyma-

diğını merak ederek kalabalık balkona göz gezdirdi. Söz yanmaktan açılmışken, yanakları kıpkırmızı olmuş olmalıydı.

Yemekhanenin çatısından kahvaltının sona erdiğini belirten çanın çalmasıyla birlikte Luce diğerlerinin dikkatlerini başka şeylere verdiklerini gördüğüne memnun oldu. Derse gitmek gibi.

“Annen sana hangi hikâyeyi anlatırdı?” diye sordu Luce yavaşça. “Beni ve Daniel’ı mı?”

“Sadece en can alıcı kısımlarını,” dedi Dawn gözlerini kocaman açarak. “Sıcak basması gibi mi oluyor? Menopoz gibi mi? Elbette bunu bilemezsin ama...”

Jasmine Dawn’ın koluna vurdu. “Luce’un dizginlenemeyen tutkusunu sıcak basmasına mı benzettin sen?”

“Özür dilerim.” Dawn kıkırdadı. “Bu çok büyüleyici. Kulağa çok romantik ve muhteşem geliyor. Kıskanıyorum ama iyi anlamda!”

“Hayallerimin erkeğiyle her birlikte olmaya çalıştığım da ölmemi mi kıskanıyorsun?” Luce’un omuzları çöktü. “Her şeyin büyüğü bozuluyor.”

“Bunu şimdiye kadar sadece Huzursuz Bağırsak Sendromu olan Ira Frank’le öpüşen kızın külahına anlat.” Jasmine sataşırcasına Dawn’ı işaret etti.

Luce gülmeyince Dawn ve Jasmine sessizliği onun alçakgönüllü olduğunu düşünmüşlercesine hafifçe kıkırdarak doldurdular. Daha önce kimse Luce’la konuşurken bu şekilde gülmemişti.

“Annen sana tam olarak ne anlattı?” diye sordu Luce.

“Ah, her zamanki şeyleri: Savaşın çıktığını, her şeyin kötüye gittiğini, bulutlara sınır çektiklerinde Daniel’ın ‘Hiçbir şey aramıza giremez’ deyip herkesi sinirlendirdiğini.

Elbette hikâyenin *en* sevdiğim bölümü buydu. Çünkü aşkınız sonsuza dek cezalandırıldı ve birbirinizi *deli gibi* istemenize rağmen biliyorsunuz...”

“Bazı hayatlarda yapabiliyorlardı.” Dawn’ın yanlısını düzeltten Jasmine tüm bunları duyduğu için yaşadığı şok sebebiyle yerinden kımıldayamayan Luce’a göz kırptı.

“Hiç de bile!” Dawn umursamaz bir şekilde elini salladı. “Zaten tam o sırada alev almaya başlamıyor mu?” Luce’un yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gören Dawn göz kırptı. “Özür dilerim. Bunları duymak istemediğine eminim.”

Jasmine boğazını temizleyip ona doğru yaklaştı. “Büyük kız kardeşimin senin geçmişinle ilgili anlattığı hikâyeyi yemin ederim ki...”

“Oooh!” Sanki - Luce’un erişmeye izni *olmadığı* - bu bilgi onu daha yakın arkadaşı yapmış gibi Dawn Luce’un koluna girdi. Bu can sıkıcıydı. Luce çok utanmıştı. Pekâlâ, belki biraz da heyecanlanmış olabilirdi. Duyduklarının ne kadarının doğru olduğundan kesinlikle emin değildi. Emin olduğu *tek* bir şey vardı: Luce birdenbire... Ünlü biri oluvermişti. Ama bu ona tuhaf geliyordu. Sanki paparazzi fotoğraflarında yer alan film yıldızının yanındaki adı geçmeyen kadınlardan biri gibiydi.

“Hey millet!” Jasmine abartılı bir şekilde cep telefonunun saatini işaret etti. “Çok geç kaldık! Hemen derse gitmeliyiz.”

Luce suratını buruşturup hemen çantasını aldı. İlk olarak hangi derse gireceğine, sınıfın nerede olduğuna ya da Jasmine ve Dawn’ın coşkusunu nasıl karşılayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Böylesine uzun ve neşeli gülümsemeler görmeyeli çok olmuştu.

“İlk dersimin nerede olduğunu nasıl öğrenebileceğimi biliyor musunuz? Ders programımın olduğunu sanmıyorum.”

“Hadi canım!” dedi Dawn. “Bizi takip et. Hepimiz birlikteyiz. Her zaman! Bu çok eğlenceli.”

Kızlar Luce’un iki yanına geçip kahvaltılarını bitiren çocukların oturduğu masaların arasında onu kısa bir gezintiye çıkardılar. “Çok geç kalmış” olmalarına rağmen Jasmine ve Dawn yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde neredeyse aylak aylak dolaşıyorlardı.

Luce’un aklından kızlara Shelby’nin neyi olduğunu sormak geçiyordu ancak ilk günden dedikoducu biri gibi görünmek istemiyordu. Üstelik kızlar iyi insanlara benziyorlardı yine de Luce’un arkadaş edinmeye şimdilik pek ihtiyacı olduğu söylenemezdi. Bunun geçici bir durum olduğunu unutmaması gerekiyordu.

Geçici ama yine de baş döndürücü bir şekilde güzel. Üçü birlikte yemekhanenin etrafında kıvrılan ortancaların dizili olduğu yolda yürüdüler. Dawn bir şeyler anlatıyordu ama Luce uçuşunun etkileyici kenarından, arazinin aniden yüzlerce metre aşağıdaki ışıldayan okyanusa düşmesinden gözlerini alamıyordu. Dalgalar neredeyse umarsızca sınıflarına doğru giden öğrenci kalabalığını andırırcasına uçuşunun dibindeki ufak, sarımsı kahverengi kumsala vuruyordu.

“İşte geldik,” dedi Jasmine.

Yolun sonunda iki katlı etkileyici bir A yapılı kulübe duruyordu. Gölge yapan servi ağaçlarının ortasına inşa edilmişti; dik, üçgen çatısı ve önündeki geniş çimenler ağaçlardan düşen iğne yapraklarla kaplıydı. Birkaç piknik masasının bulunduğu çimenlerle kaplı başka bir bölüm daha

vardı ama asıl dikkat çeken kulübeydi. Yarısından çoğu camdan yapılmışa benziyordu, tamamı geniş, hafif boyalı camları ve sürgülü kapıları vardı. Frank Lloyd Wright'ın tasarlayabileceği türden bir yapıydı. Öğrencilerden bazıları okyanusa bakan geniş bir balkonda vakit geçirirken diğer bir kısmı ise patikadan itibaren yükselen ikili merdivenlerden çıkıyordu.

"Nefi-kulübesine hoş geldin," dedi Jasmine.

"Dersleri *burada* mı işliyorsunuz?" Şaşkınlıktan Luce'un ağzı açık kalmıştı. Burası okul binasından çok bir tatil evine benziyordu.

Yanında duran Dawn ciyaklayarak Luce'un bileğini sıktı.

"Günaydın, Steven!" diye seslenen Dawn merdivenlerin dibinde duran yaşlı bir adama el salladı. İnce bir yüzü, sık dikdörtgen çerçeveli gözlükleri ve gür, dalgalı saçları vardı. "Üç parça takım elbise giymesine bayılıyorum," diye fısıldadı.

"Günaydın, kızlar." Adam gülümseyerek onlara el salladı. Luce'un daha fazla gerilmesine neden olacak kadar uzun bir süre ona baksa da suratındaki gülümseme değişmemişti. "G.T. ya da Gümüş Tilki olarak bilinir. Öğretmenlerimizden biri ve evet Dawn ona sıırıslıklam âşık. Hem de sevgilisi olmasına rağmen. Utanmak nedir bilmiyor."

"Ama Francesca'yı da seviyorum." Dawn Jasmine'e hafifçe vurduktan sonra Luce'a döndü, kara gözleri gülümsüyordu. "İkisinden birden hoşlanırsan seni mahvederim."

"Bir saniye." Luce duraksadı. "Gümüş Tilki ve Francesca bizim öğretmenlerimiz mi? Onlara ilk isimleriyle mi hitap ediyorsunuz? *Birlikteler* mi? Peki kim hangi derse giriyor?"

“Tüm sabah derslerini beşeri bilimler oluşturuyor,” dedi Jasmine. “Gerçi *meleksi bilimleri* demek daha uygun olur. Frankie ve Steven dersleri birlikte işliyorlar. Okulun amaçlarından biri de bu... Bir nevi yin yang gibi. Bilirsin, öğrencilerin yanlış yola sapmamaları için.”

Luce dudağını ısırdı. Merdivenlerin tepesine varmışlardı ve balkondaki öğrencilerin arasında duruyorlardı. Diğerleri ise yavaş yavaş sürgülü cam kapılara doğru ilerliyordu. “Yanlış yola sapmak derken neyi kastediyorsun?”

“İkisinin de düşen melekler olduklarını ama farklı tarafları seçtiklerini kastediyorum, elbette. Francesca melek, Steven ise daha çok şeytandır.” Dawn sanki donmuş yoğurt aromaları arasındaki farktan bahsediyormuşçasına rahat bir şekilde konuşuyordu. Luce’un gözlerini kocaman açtığını görür görmez ekledi: “Evlenecek değiller elbette... Yine de evlenebilseydiler müthiş bir düğün olurdu. Onlar nikâhsız olarak birlikte yaşıyorlar.”

“Beşeri bilimler dersini bir şeytan mı veriyor?” diye sordu Luce. “Ve bunun tuhaf bir yanı yok, öyle mi?”

Dawn ve Jasmine birbirlerine bakıp kahkaha attılar. “Kesinlikle yok,” dedi Dawn. “Steven’a alışırsın. Hadi, gidelim.”

Luce diğer çocukların peşinden sınıfa girdi. İçerisi genişti ve üç basamaklı platformda sıralar ve birkaç uzun masa bulunuyordu. Işığın büyük bir bölümü tavan pencerelerinden geliyordu. Doğal ışık ve yüksek tavanlar sınıfın olduğundan daha büyük görünmesini sağlamıştı. Açık kapılardan içeri giren okyanus esintisiyle hava taze kalıyordu. Burası Sword & Cross’tan o kadar farklıydı ki. Luce burada olma sebebi hayatındaki en önemli insanın yokluğu olmasaydı, Shoreline’ı sevebileceğini düşündü.

Daniel'in onu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Luce'un onu özlediği gibi o da onu özlüyor muydu?

Luce kesik kot pantolon, Dodgers şapkası ve lacivert eşofman üstü giymiş sevimli bir çocukla Jasmine'in arasında kalan pencereye yakın bir sıra seçti. Tuvaletin kapısının önünde birkaç kız toplanmıştı. İçlerinden birinin kıvrıcık saçları ve küçük mor gözlükleri vardı. Luce kızın suratını yandan görünce neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Penn.

Ama kız ona doğru dönünce yüzünün biraz daha köşeli, kıyafetlerinin biraz daha dar ve kahlahasının biraz daha yüksek olduğunu fark eden Luce yüreğinin sızladığını hissetti. Elbette Penn değildi. Asla olmayacaktı, asla.

Luce diğer çocukların kaçamak bakışlar attıklarını - hatta bazılarının hiç çekinmeden gözlerini üzerine diktiğini - hissedebiliyordu. Ona bakmayan tek kişi Luce'u hafifçe başını sallayarak selamlayan Shelby'ydi.

Çok büyük bir sınıf değildi, platformlarda öndeki iki uzun maun masaya bakan sadece yirmi sıra vardı. Masaların arkasında iki tane beyaz tahta bulunuyordu. Her iki tarafta da iki kitaplık. İki çöp kutusu. İki masa lambası. Her iki masada bir adet dizüstü bilgisayar. Ve iki öğretmen, Steven ve Francesca sınıfın önünde baş başa vermiş fısıldaşıyorlardı.

Luce'un beklemediği bir şekilde onlar da dönüp ona baktıktan sonra masalarına geçtiler. Masasına yerleşerek bir ayağını altına alan Francesca diğer ayağındaki topuklu ayakkabısını ahşap zemine vuruyordu. Diğer masaya yaslanan Steven ise koyu kestane rengi deri evrak çantasını açıp kalemını dudaklarının arasına sıkıştırdı. Yaşlı bir adama göre oldukça yakışıklıydı ama Luce onun yakışıklı

olmamış olmasını dilerdi. Ona Cam'i ve bir şeytanın çekiciliğinin ne kadar yanıltıcı olabileceğini hatırlatıyordu.

Sınıfın kalanının kendisinde olmayan ders kitaplarını çıkarıp geri kaldığı bir okuma ödevine başlamalarını bekledi, böylece kendinden geçerek Daniel'i hayal edebilirdi.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Çocukların çoğu hâlâ çaktırmadan ona bakıyordu.

"Aramıza yeni bir öğrencinin katıldığını fark etmiş olmalısınız." Francesca'nın sesi bir jaz şarkıcısınınki gibi kısık ve kalındı.

Steven göz kamaştırıcı beyaz dişlerini göstererek gülmüştü. "Shoreline'ı nasıl buldun, Luce?"

Diğer öğrencilerin masaları yerde gıcırdarken Luce'un rengi soldu. Dikkatlerini verebilmek için sıralarında ona doğru dönüyorlardı.

Kalp atışlarının hızlandığını ve avuçlarının terlediğini hissetti. Oturduğu yerde büzülürken normal bir çocuk gibi Thunderbolt, Georgia'da normal bir okulda okuyor olmalı diledi. Son birkaç gündür arada sırada gölgeleri hiç görmemiş olmayı, çok sevdiği arkadaşlarının ölümüne neden olan meselelere hiç bulaşmamış olmayı, Cam'le ilgilenmemiş olmayı ya da Daniel'in yanında olmasını imkânsızlaştırmamış olmayı diledi. Ama endişeli ve karışık aklının üzerinde durduğu bir şey vardı: Hem normal olup hem Daniel ile nasıl birlikte olabilirdi? Onun normallikle hiç ilgisi yoktu. Bu imkânsızdı. O nedenle katlanmak zorundaydı.

"Sanırım hâlâ Shoreline'a alışmaya çalışıyorum." Sesi ona ihanet ederek meyilli tavanda yankılanıp titredi. "Ama güzel bir yere benziyor."

Steven güldü. "Francesca ve ben öğrenci sunumunun

yapılacağı bu Salı sabahı derste küçük bir değişiklik yaparak alışmana yardımcı olmayı düşünüyorduk...”

Sınıfın diğer ucundan Shelby, “Evet!” diye bağırınca Luce kızın sırasının üstünde bir tomar not kâğıdı ve ayaklarının dibinde üzerinde ANİDEN BELİRİVERMEK O KADAR DA KÖTÜ OLMAMALI yazan büyük bir afiş olduğunu fark etti. Anlaşılan o ki Luce onu sunum yapmaktan kurtarmıştı. Oda arkadaşı olarak gözünde puan kazanmış olmalıydı.

“Steven’ın söylemek istediği...” diyerek araya girdi Francesca. “Buzları eritmek için bir oyun oynayacağız.” Masasından kalkıp topuklarını tıkırdatarak öğrencilere birer kâğıt dağıttı.

Luce bu sözleri duyunca bir sınıf dolusu gencin homurdanmasını beklemişti. Ama bu çocukların hepsi iyi huylu görünüyordu. Çoğunluğa uymakta zorlanmıyorlardı.

Kâğıdı Luce’un sırasına bırakırken, “Bu sınıf arkadaşlarından bazılarının kim olduğu ve bu dersin amacı hakkında sana bir fikir verecek,” dedi Francesca.

Luce kâğıda baktı. Üzerine çizgiler çekilmiş kâğıt yirmi kareye bölünmüştü. Her karede bir cümle yazıyordu. Bu daha önce oynadığı bir oyundu, bir kez batı Georgia’da bir yaz kampında küçük bir kızken ve birkaç kere de Dover’daki derslerinde oynamıştı. Amaç sınıfta dolaşp her öğrenciyi bir cümleyle eşleştirmekti. Luce oldukça rahatlamıştı, daha utanç verici bir kaynaştırma faaliyeti olabilirdi. Ama “su kaplumbağası var” ya da “bir gün paraşütle atlamak istiyor” gibi normal şeyler görmeyi umarak cümlelere bakıp da “on sekizden fazla dil biliyor” ve “dış dünyayı ziyaret etti” gibi şeyler görünce biraz cesareti kırıldı.

Luce'un sınıftaki Nefilim olmayan tek öğrenci olduğu çok açıktı. Ona ve Shelby'ye kahvaltılarını getiren tedirgin garsonu düşündü. Belki de burslu okuyan çocuklar arasında Luce kendisini daha rahat hissedebilirdi. İnek Brady ucuz atlattığının farkında bile değildi.

"Kimsenin sorusu yoksa..." dedi Steven sınıfın ön tarafından. "Başlayabilirsiniz."

"Dışarı çıkıp keyfinize bakın," diye ekledi Francesca. "İstedığınız kadar zaman ayırabilirsiniz."

Luce balkona çıkan öğrencileri takip etti. Parmaklıklara doğru yürürlerken Jasmine Luce'un omzuna doğru eğilerek yeşil ojeli tırnağıyla kutulardan birini işaret etti. "Safkan melek olan bir akrabam var," dedi. "Deli Amcam Carlos."

Luce ne demek istediğini anlıyormuş gibi kafasını sallayıp Jasmine'in ismini kutuya yazdı.

"Ve ben de havaya yükselebiliyorum," diye araya giren Dawn Luce'un sayfasının sol üst köşesini işaret etti. "Her zaman değil tabii, genelde kahve içtikten sonra."

"Vay canına." Luce boş boş bakmamaya çalıştı - Dawn şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Demek düşünce gücüyle havaya yükselebiliyordu!

Kendisini giderek daha yetersiz hissettiğini belli etmeye çalışan Luce bildiği herhangi bir şeyi görme umuduyla sayfayı gözden geçirdi.

Duyurucuları çağırma deneyimi var.

Gölgeler. Daniel Sword & Cross'taki son gecelerinde onların esas adlarını söylemişti. Gerçi onları bilerek çağır-mamıştı - onlar aniden ortaya çıkmışlardı - ama Luce'un da bir deneyimi vardı.

"Beni şuraya yazabilirsiniz." Kâğıdın sol alt köşesini işa-

ret etti. Jasmine ve Dawn ona baktılar, biraz şaşırmış görünüyorlardı ama kuşkulandıkları söylenemezdi. Luce'un kalp atışları biraz yavaşladı. Belki de bu o kadar kötü olmayacaktı.

Luce sonraki birkaç dakika içinde Nefilim üçüzlerinden biri olan Lilith ile tanıştı. "Bizleri tam gelişmemiş kuyruklarımızdan ayırt edebilirsin," diye açıkladı kız. "Mesela benimki kıvrık." Önceki sene yaz tatilinde dış dünyayı ziyaret eden kalın sesli, kısa boylu Oliver araya girerek, "O kadar abartılıyor ki anlatmaya nereden başlasam bilmiyorum," dedi. Ve insanların zihinlerini okuduğunu belirten Jack isminin yazılması için lafa karıştı. "Senin için bir mahsuru olmadığını seziyorum, yanılıyor muyum?" dedi ve parmaklarından tabanca yapıp diliyle tetiği çekmiş gibi bir ses çıkardı. Shelby kâğıdı elinden kaptığında Luce'un doldurması gereken üç kutu kalmıştı.

"İkisini yapabiliyorum," dedi Shelby kutulardan ikisini işaret ederek. "Hangisine adımı yazmak istersin?"

On sekizden fazla dil biliyor ya da geçmiş hayatları görebiliyor.

"Bir saniye," diye fısıldadı Luce. "Sen... Sen geçmiş hayatları görebiliyor musun?"

Shelby Luce'a bakarak kaşlarını oynatıp kutuya imzasını attıktan sonra "on sekiz dil" kutusuna da ismini ekledi. Luce önceki hayatlarını ve her birinin ona ne kadar uzak olduğunu düşünerek kâğıda bakakaldı. Shelby'yi hafife almıştı.

Fakat oda arkadaşı çoktan yanından uzaklaşmıştı. Shelby'nin yerinde sınıftayken yanına oturduğu çocuk duruyordu. Luce'dan neredeyse on beş santim daha uzundu, dostça bir gülümsemesi, burnunun üzerine dağılan çilleri

ve masmavi gözleri vardı. Ona dair bir şey, kalemini ısırması bile... Güçlü olduğu izlenimi bırakıyordu. Luce daha önce hiç konuşmadığı birini bu şekilde tarif etmenin tuhaf olduğunun farkındaydı fakat kendisine engel olamamıştı.

“Tanrı’ya şükür,” dedi çocuk ve alnına vurup güldü. “Yapabildiğim tek şey geriye kalan kutuda yazıyor.”

“Kendisinin ya da başkalarının aksini ayna gibi yansıtabilir?” diye okudu Luce yavaşça.

Çocuk kafasını bir taraftan diğer tarafa yatırıp adını kutuya yazdı. Miles Fisher. “Senin gibi biri için eminim çok etkileyicidir.”

“Hmmm... Evet.” Luce arkasını dönüp çocuğun yanından uzaklaşmaya başladı. Ne demek istediğini anlayamamıştı.

“Hey, bekle, nereye gidiyorsun?” Çocuk onu kolundan tuttu. “Kendimle dalga geçtiğim şakayı anlamadın mı?” Luce kafasını sallayınca Miles’in suratı asıldı. “Sınıftaki diğer öğrencilere kıyasla pek de yetenekli olmadığımı kastetmiştim. Kendim dışımda aksini yansıtabildiğim tek kişi annemdi. On saniye kadar sürdü ve bu babamı çok korkuttu.”

“Bir dakika.” Luce Miles’a gözlerini kırpıştırarak baktı. “Annenin aksini mi yansıttın?”

“Yanlışlıkla oldu. Hoşlandığın ya da sevdiğin insanları yansıtmanın daha kolay olduğu söylenir.” Yüzü kızardı, elmacık kemiklerine hafif bir pembelik yayıldı. “Şimdi de ana kuzusu olduğumu düşüneceksin. *Kolay* derken gücümün tükendiğini söylemeye çalışıyordum. Ama sen.. Sen ünlü Lucinda Price’sın.” Oldukça erkeksi bir şekilde parmaklarını havada oynattı.

“Keşke herkes bunu söylemekten vazgeçse,” diye sert-

çe karşılık verdi Luce. Sonra kaba davrandığını anlayarak içini çekip suya bakabilmek için balkonun parmaklıklarına yaslandı. Buradaki herkesin kendisinden çok onu tanıdığını ima etmesini idrak etmesi çok zordu. Sinirini bu çocuktan çıkarmak istememişti. “Özür dilerim, buradaki tek yeteneksizin ben olduğumu sanıyordum. Senin hikâyen ne peki?”

“Ah, bana *seyreltilmiş* diyorlar,” dedi abartılı bir şekilde. “Annemin kanında birkaç nesil öncesine dayanan melek DNS’si var ama tüm diğer akrabalarım ölümlü. Güçlerim utanç verici derecede düşük. Burada olmamın sebebi ailemin şu an üzerinde durduğu balkonu okula bağışlamış olması.”

“Vay canına.”

“Gerçekten hiç etkileyici değil. Ailem Shoreline’da olmama takmış durumda. Evde bir kez olsun güzel bir Nefilim kızla çıkmam için bana ne kadar baskı yaptıkları bir bilsen.” Luce kahkaha attı - günlerdir ilk kez gülüyordu. Miles sevimli bir şekilde gözlerini devirdi. “Bu sabah seni Shelby ile birlikte kahvaltı yaparken gördüm. Oda arkadaşın o mu?”

Luce kafasını salası. “Güzel Nefilim kızlardan bahsetmişken...” diyerek ona takıldı.

“Onun biraz... Şey olduğunu biliyorum...” Miles tıslayarak bir eliyle havayı tırmalayınca Luce bir kez daha kahkaha attı. “Her neyse, buranın en parlak öğrencisi falan değilim ama uzun bir süredir buradayım ve buna rağmen hâlâ buranın çılgınca olduğunu düşünüyorum. Bir ara normal bir kahvaltı yapmak istersen...”

Luce kendisini kafasını sallarken buldu. *Normal*. Ölümlü kulaklarına bu kelime müzik gibi geliyordu.

“Yarın nasıl?” diye sordu Miles.

“Harika olur.”

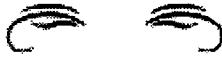
Miles gülümseyerek ona veda ettiğinde Luce tüm öğrencilerin çoktan içeri girmiş olduklarını fark etti. Bu sabah ilk kez yalnız kalma şansı oluyordu, elinde tuttuğu kâğıda bakarken Shoreline'daki diğer çocuklar hakkında ne düşündüğünden emin değildi. Daniel'ı özliyordu, yanında olsa ona tüm bunları açıklayabilirdi. Kimbilir şimdi *nerede*ydi? Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Çok uzaklarda.

Son öpücüğünü hatırlayarak parmağını dudağına bastırdı. Kanatlarının arasında olmak inanılmazdı. Kaliforniya güneşine rağmen onsuz üşüyordu. Fakat onun sayesinde buradaydı; meleklerin bulunduğu bu sınıfa - ya da her neyseler - onun sayesinde kabul edilmişti - yeni edindiği tuhaf şöhret de buna dahildi. Daniel ile böylesine ayrılmaz bir biçimde bağlı olması ilginç bir şekilde kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Onu almaya gelene kadar tutunacağı tek şey buydu.

ÜÇ



ON ALTI GÜN

“Pekâlâ, söyle bakalım, şimdiye kadar Shoreline’da karşılaştığın en tuhaf şey neydi?”

Çarşamba sabahı dersten önce güneşli balkondaki kahvaltı masalarından birinde oturan Luce ve Miles birer fincan çay içiyorlardı. Miles’in üzerinde Sunkist’in logosu bulunan klasik, sarı bir tişört, mavi gözlerinin hemen üzerine kadar indirdiği beyzbol şapkası, parmakarası terlikler ve yıpranmış bir kot pantolon vardı. Shoreline’daki rahat giyim kurallarından ilham alan Luce her zamanki siyah kıyafetlerinden kurtulmuştu. Askılı kırmızı bir elbise ve kısa, beyaz bir hırka giymişti, günlerce yağın yağmurunun ardından ilk kez gün ışığı görüyor gibi hissediyordu.

Luce çayına bir kaşık dolusu şeker atıp güldü. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanırım gün doğ-

madan önce gizlice içeri giren ve ben uyanmadan çoktan çıkıp gitmiş olan oda arkadaşımından başlayabilirim. Hayır, bekle, şeytan ve melek çiftinin verdiği derslere girmem olabilir. Ya da...” Yutkundu. “Buradaki herkesin efsanevi bir ucubeymişim gibi bana bakması. İsimsiz bir ucube olmaya alışmıştım. Ama adı çıkan bir ucube...”

“Sen adı çıkan biri *değilsin*.” Miles kruvasanından kocaman bir ısırik aldı. “Hepsini teker teker ele alacağım,” dedi lokmasını çiğnerken.

Miles peçetesiyle ağzının kenarını silerken, Luce onun arada bir takındığı bu kusursuz sofrada adabını hem gülünç hem de şaşırtıcı bulmuştu. Küçük bir çocukken şık bir golf kulübünde adabımuâşeret dersleri aldığını hayal edebiliyordu.

“Shelby biraz sert olabilir,” dedi Miles. “Ama çok iyi de davranabilir. Canı ne zaman isterse. Tabii o haline rastladığımı pek söyleyemem.” Kahkaha attı. “Ama söylentilere bakılırsa öyleymiş. Frankie/Steven meselesini ilk başta ben de tuhaf bulmuştum, yine de bir şekilde yürütüyorlar. Bir nevi kutsal denge rolünü oynuyorlar. Nedense her iki tarafın da burada olması öğrencilere gelişebilmeleri için özgür bir ortam sunuyor.”

Yine o kelime karşısına çıkmıştı. *Gelişmek*. Daniel’ın Shoreline’a onunla birlikte kayıt olmayacağını söylediğinde bu kelimeyi kullanmış olduğunu hatırladı Luce. Fakat nasıl bir gelişme gösterecekti? Bu sadece Nefilim çocuklar için geçerli olan bir şeydi. Meleklerle dolu sınıfındaki tek insan olan ve kendi *meleğinin* gelip onu kurtarmasını bekleyen Luce için değil.

“Luce,” dedi Miles düşüncelerini bölerek. “İnsanların sana bakmasının sebebi herkesin sen ve Daniel’ı duymuş

olmalarından ama kimsenin gerçek hikâyeyi bilmemesinden kaynaklanıyor.”

“Gelip bana sormak yerine...”

“Neyi soracaklar? Bulutların üzerinde o işi yapıp yapmadığınızı mı? Ya da azgın, bilirsin, *ihlişamının* ölümlü olması üzerine...” Luce’un suratındaki dehşete düşmüş ifadeyi görünce susup yutkundu. “Özür dilerim, haklısın, çok abartıyorlar. Diğerleri, yani. Ben, şey, üzerinde düşünmemeye çalışıyorum.” Miles fincanını masaya koyup peçetesine baktı. “Belki de sorulmayacak kadar kişiseldir.”

Miles gözlerini peçetesinden kaldırıp ona baktı ama Luce kendini gergin hissetmiyordu. Aksine, masmavi gözleri ve hafif çarpık gülümsemesi onun için açık bir kapıdan farksız, henüz kimseye söyleyemediği şeylerin bazılarını anlatması için bir davetiye gibiydi. Luce ne kadar kötü olursa olsun Daniel ve Bay Cole’un Callie ya da ailesiyle iletişim kurmasını neden yasakladığını anlıyordu. Ama onu Shoreline’a kayıt ettirenler Daniel ve Bay Cole’dur. Burada güvende olacağını söyleyenler de onlardı. O nedenle Miles gibi birinden hikâyesini gizlemesi için bir sebep göremiyordu. Özellikle de gerçeği bir anlamda bildiği için.

“Çok uzun bir hikâye,” dedi. “Gerçekten. Ve hâlâ hikâyeyi tam olarak bilmiyorum. Ama özetle, Daniel önde gelen meleklerden biri. Sanırım düşüşünden önce çok önemli bir yeri vardı.” Yutkundu. Miles’in gözlerine bakmak istemiyordu. Gerilmişti. “En azından bana âşık olana kadar öyleydi.”

Her şey yavaş yavaş dudaklarından dökülüyordu. Sword & Cross’taki ilk gününden, Arriane ve Gabbe’nin ona sahip çıkmalarına, Molly ve Cam’in onunla alay etme-

lerine ve önceki hayatında çekilen fotoğrafını gördüğünde yüreğinin nasıl sızladığına kadar her şeyi anlattı... Penn'in ölümünün onu ne kadar üzdüğünü... Mezarlıktaki gerçeküstü savaşı...

Luce Daniel ile ilgili detayların bazılarını ve paylaştıkları özel anları atlamıştı ama sözlerini bitirince Miles'ı olanlar hakkında yeterince bilgilendirdiğini ve en azından bir kişinin efsane konusundaki merakını giderdiğini düşündü.

En sonunda kendisini hafıflemiş hissediyordu. "Vay canına. Bunları daha önce kimseye anlatmamıştım. Tüm bunları yüksek sesle dile getirmek güzel bir his. Başka birine itiraf ettiğim için her şey daha gerçekçi geliyor şimdi."

"İstersen anlatmaya devam edebilirsin," dedi Miles.

"Burada kısa bir süre kalacağımı biliyorum," dedi Luce. "Ve sanırım, Shoreline, bir anlamda, insanlara alışmama yardımcı olacak... Demek istediğim Daniel gibi meleklerle. Ve senin gibi Nefilimlere. Ama yine de kendimi burayla alakasız hissetmeden edemiyorum. Sanki olmadığım biri gibi davranıyorum."

Hikâyesini anlattığı süre boyunca kafasını sallayarak Luce'la aynı görüşte olduğunu belirten Miles bu sözler üzerine kafasını iki yana salladı. "Asla... Ölümlü olman her şeyi daha etkileyici kılıyor."

Luce balkonda etrafına bakındı. Nefilim çocuklarla diğer öğrencilerin masalarını ayıran belirgin çizgiyi ilk kez fark ediyordu. Nefilimler okyanusa yakın olan batı tarafındaki tüm masaları almışlardı. Sayıları azdı, yirmiden fazla değillerdi ama daha fazla masayı sahiplenmişlerdi; altı kişinin oturabileceği masalarda tek kişi otururken, çocukların geri kalanı doğu tarafındaki masalara sığmaya çalışıyorlardı. Shelby, örneğin, tek başına oturmuş okumaya

çalıştığı kâğıdı uçuran rüzgârla mücadele ediyordu. Sıklıkla yer kapmaca oyunu oynanıyordu ama Nefilim olmayan çocuklar “üstün yetenekli” öğrencilere ait masalarda oturmayı akıllarından bile geçirmiyorlardı.

Luce üstün yetenekli olmayan öğrencilerden birkaçıyla önceki gün tanışmıştı. Öğle yemeğinden sonra daha geleneksel konuların işlendiği dersler mimari açıdan daha az etkileyici olan ana binada yapılıyordu. Biyoloji, geometri, Avrupa tarihi. Öğrencilerden bazıları çok şirindi ama Luce aralarında açığa vurulmayan bir mesafe olduğunu hissetmişti - sırf üstün yeteneklilerin tarafına dahil olduğu için - ve bu sohbet etme fırsatını ortadan kaldırıyordu.

“Yanlış anlama, onlardan bazıları arkadaşım olur.” Miles kalabalık bir masayı işaret etti. “Amerikan futbolu oynarken Nefilimlerden biri yerine Connor ya da Eddie G.’yi tercih ederim. Fakat gerçekten, oradakilerden herhangi birinin senin yaşadıklarıyla baş edebileceklerini düşünüyor musun?”

Luce ensesini ovuştururken gözlerinin dolduğunu hissetti. Bayan Sophia’nın hançerini henüz aklından çıkaramamıştı ve Penn’e olanlar yüzünden o geceyi yüreği sızlamadan hatırlaması mümkün değildi. Ölümü o kadar anlamsızdı ki. Olanların hiçbirisi adil değildi. “Zar zor hayatta kaldım,” dedi kısık bir sesle.

“Evet,” dedi Miles suratını buruşturarak. “O kısmı duydum. Çok tuhaf: Francesca ve Steven bizlere şimdiki zamanı ve geleceği öğretiyorlar ama geçmiş hakkında hiçbir şey. Bizi güçlendirmek istemeleriyle ilgisi olmalı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yaklaşan savaş ve benim gibi genç ve güçlü bir Nefilimin savaşta oynayacağı rolle ilgili bana ne istersen sora-

bilirsin. Fakat az önce bahsettiğin eski olaylara gelince... Hiçbir derste onlardan bahsedilmedi. Bu arada..." Miles boşalan balkonu işaret etti. "Gitmeliyiz. Bunu tekrar yapmak ister misin?"

"Kesinlike." Luce bu konuda ciddiydi; Miles'tan hoşlanmıştı. Şimdiye kadar tanıştığı öğrencilere kıyasla onunla konuşmak çok daha kolaydı. Miles içtendi ve Luce'u rahatlatan bir espri anlayışına sahipti. Yine de söylediği bir şey aklını karıştırmıştı. *Yaklaşan savaş*. Daniel ve Cam'in savaşı. Yoksa Bayan Sophia'nın üyesi olduğu Kadimlere karşı bir savaş mı? Nefilimler bile bu savaş için hazırlanıyorlarsa, Luce ne yapabilirdi?

★ ★ ★

Steven ve Francesca'nın ders vermek yerine fotoğraf çekimine gider gibi görünmelerine neden olan kendilerine yakışan renkleri seçmek gibi bir alışkanlıkları vardı. Luce'un Shoreline'daki ikinci gününde, Francesca sekiz santimlik topuklu ayakkabılar ve balkabağı renginde şık bir elbise giymişti. Boynuna gevşek bir kurdele takmıştı ki bu da Steven'in fildişi rengi gömleği ve lacivert ceketiyile eşleştirdiği turuncu kravatıyla neredeyse aynı tondaydı.

Onları izlemek müthişti, Luce cazibelerine kapılmıştı ama önceki gün Dawn'ın tahmin ettiği gibi ikisine birden vurulmamıştı. Miles ve Jasmine'in arasındaki sırasından öğretmenlerini seyrederken Francesca ve Steven'a gönül meseleleri yüzünden kapıldığını hissetti: Ona Daniel ile olan ilişkisini hatırlatıyorlardı.

Yan yana durduklarında - hep yan yanaydılar - birbirlerine dokunduklarını hiç görmemiş olsa da aralarındaki çekim neredeyse duvarları yamultuyordu. Elbette bunun

düşen melekler olarak sahip oldukları güçlerle ilgisi vardı ama aralarındaki eşsiz bağın etkisi de göz ardı edilemezdi. Luce onları kıskanmadan edemiyordu zira şu an sahip olmadığı şeyi ona hatırlatıp duruyorlardı.

Öğrencilerin çoğu yerlerine geçmişti. Dawn ve Jasmine Luce'a idare komitesine katılması için dil döküyorlardı, bu sayede Luce onlara muhteşem davetleri planlamalarında yardımcı olabilecekti. Luce hiçbir zaman okul dışı faaliyetleri umursayan bir kız olmamıştı. Fakat bu kızlar ona öylesine iyi davranıyorlardı ki ve Jasmine'in yüzü gelecek hafta yapılmasını planladıkları yat gezisinden bahsederken o kadar parlıyordu ki Luce komiteye bir şans vermeye karar verdi. İsmi listeye eklediği sırada Steven öne çıkıp ceketini arkasındaki masaya attı ve hiçbir şey söylemeden kollarını iki yana açtı.

Sanki çağrılmış gibi dışarıdaki servi ağaçlarının birinin gölgesinden koyu bir gölge ayrıldı. Kendisini çimenlerin üzerinden kaldırıp güç kazanarak açık pencereden sınıfa daldı. Çok hızlı hareket ediyordu, dolaştığı yerlerde ışık azalıyor ve oda kararıyordu.

Luce'un nefesi kesilmişti ama yalnız değildi. Hatta Steven gölgeyi döndürmeye başlayınca öğrencilerin çoğu gergin bir şekilde sıralarında yavaşça geri çekildiler. Steven ellerini gölgenin içine sokup sert bir şekilde bükmeye başladı, bir şeyle güreşiyor gibi görünüyordu. Çok geçmeden, gölge önünde öylesine hızla dönmeye başlamıştı ki dönen bir tekerleğin jant telleri gibi bulanık görünüyordu. Ortasından yayılan ağır, küflü esinti Luce'un saçlarını yüzünden geriye itiyordu.

Steven gölgeyi yönlendirmeye devam etti, kolları ge-

rilmişti ve kısa sürede dağınık, biçimsiz şekilden greyfurt boyutunda sıkı, siyah bir küre elde etti.

“Sınıf,” dedi parmaklarından birkaç santim yukarıda havada süzülen karanlık topu sakın bir şekilde sektirirken. “Bugünkü dersin konusuyla tanışın.”

Francesca öne çıkıp gölgeyi ellerine aktardı. Topuklularla neredeyse Steven kadar uzundu. Ve Luce gölgelerle uğraşma konusunda en az onun kadar yetenekli olduğunu düşünüyordu.

“Hepiniz Duyurucuları görmüşsünüzdür,” dedi ve daha iyi görebilmeleri için yarım ay biçiminde oturan öğrencilerin sıralarına doğru yavaşça ilerledi. “Ve bazılarınızın...” dedi Luce’u süzerek. “Onlarla birlikte çalışma deneyimi bile var. Fakat ne olduklarını ya da neler yapabileceklerini gerçekten biliyor musunuz?”

Daniel’in savaştan önceki gece ona söylediklerini hatırlayan Luce, *Dedikodu*, diye içinden geçirdi. Shoreline’da hâlâ yeni sayıldığı için cevabı yüksek sesle söylemeye çekiniyordu ama görünüşe bakılırsa diğer öğrencilerin hiçbiri cevabı bilmiyordu. Yavaşça elini kaldırdı.

Francesca başını kaldırdı. “Luce.”

“Haber taşıyorlar,” dedi Luce. Konuştukça ve Daniel’in söylediklerini düşündükçe kendisine güveni geliyordu. “Ama zararsızlar.”

“Haber taşıdıkları doğru. Ama zararsızlar mı?” Francesca Steven’a baktı. Ses tonu Luce’un doğru mu yanlış mı söylediğine dair en ufak bir ipucu vermiyordu, Luce utanmıştı.

Francesca Steven’ın yanına geçip bir ucunu kendisinin öteki ucunu Steven’ın tuttuğu gölgeyi sertçe çekince tüm sınıf şaşkınlığını gizleyemedi. “Buna göz atma adını veriyoruz.”

Gölge şişirilen bir balon gibi esnedi. Siyahlığı bozulurken boğuk bir ses çıkardı, Luce'un daha önce görmediği kadar canlı renkler ortaya çıkmıştı. Koyu yeşil, ışıldayan altın tonları, mermerleşmiş pembe ve mor şeritler. Kaybolan gölgenin ardında parıldayan ve giderek daha da belirgin hale gelen bir renk cümbüşü vardı. Steven ve Francesca hâlâ gölgeyi çekiyorlardı, gölge geniş bir projektör perdesi boyutuna varana dek devam ettiler, sonra durdular.

Hiçbir uyarıda bulunamamışlar, "Görmek üzere olduğunuz şey," dememişlerdi. Bir anlık dehşetin ardından Luce nedenini anladı. Onları böyle bir şeye hazırlamaları söz konusu bile değildi.

Birbirine giren renkler ayrılarak nihayet üzerinde belirgin şekillerin olduğu bir kanvasa dönüştü. Bir şehre bakıyorlardı. Eski, taş duvarlarla çevrili bir şehre... Şehir yanıyordu... Kalabalık ve kirli şehri kızgın alevler yakıp kül ediyordu. Alevler yüzünden endişelenen insanlar kollarını gökyüzüne doğru kaldırmıştı, ağızları karanlık birer boşluğa benziyordu. Her yerde parlak kıvılcımlar ve alevler vardı, ölümcül ışık her yere düşüyor, dokunduğu her şeyi tutuşturuyordu.

Luce gölgenin oluşturduğu perdeden neredeyse çürümüşlüğü ve kaçınılmaz sonun kokusunu alabiliyordu. Bu görüntüye bakmak korkunçtu ama en tuhaf olan kısmı şimdiye kadar hiç ses olmamasıydı. Etrafındaki öğrenciler kafalarını eğerek Luce'un ayırt edemediği bir tür feryat ya da çığlığı bloke etmeye çalışıyor gibiydiler. Giderek daha fazla insanın ölümünü seyredelerken çıt çıkmıyordu.

Luce midesinin daha fazla dayanamayacağını düşündüğü sırada görüntünün odak noktası değişti, sanki geriye çekilmişti ve Luce uzaktan izliyor gibiydi. Bir değil iki şe-

hir yanıyordu. Aklına tuhaf bir düşünce geldi, hep bildiği ama uzun süredir düşünmediği bir anı gibi. Neyi izlediklerini biliyordu: Sodom ve Gomora, İncil’de geçen Tanrı tarafından yok edilen iki şehrin yanışını seyrediyorlardı.

Ve sonra, sanki lambanın düşmesine basar gibi Steven ve Francesca’nın parmaklarını şıklatmalarıyla görüntü kayboldu. Gölgeden geriye kalanlar küçük siyah bir kül bulutu gibi dağılarak en sonunda yere çöktü. Luce’un etrafındaki tüm öğrenciler nefes nefeseydi.

Luce gölgenin olduğu yerden gözlerini alamıyordu. Bu nasıl olmuştu? Gölge tekrar katılaşmaya başladı ve karanlığın parçaları bir araya gelerek yavaşça daha tanıdık bir gölge halini aldı. Görevini tamamlayan Duyurucu, uyuşuk bir biçimde döşemenin üzerinde sürünerek kapının kapanmasıyla kaybolan bir gölge gibi sınıftan dışarı çıktı.

“Sizlere bunu neden izlettiğimizi merak ediyor olmalısınız,” dedi Steven öğrencilere doğru. Sınıfa göz gezdirdikleri sırada o ve Francesca endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar. Dawn sırasında hafif hafif inliyordu.

“Bildiğiniz gibi...” dedi Francesca. “Bu derste genellikle siz Nefilimlerin neler yapabileceğinize odaklanırsınız. Bazı şeyleri nasıl daha iyi hale getirebileceğinize. Her biriniz bunu nasıl tanımlamak isterseniz öyle tanımlayın. Geriye bakmak yerine ileriye bakmayı tercih ederiz.”

“Ama bugün gördükleriniz...” dedi Steven. “İnanılmaz özel efektlerle yaratılan bir tarih dersinden çok daha fazlasıydı. Uyandırdığımız şey sadece bir görüntü değildi. Gördüğünüz gerçekten de Yüce Zorba’nın yok ettiği Sodom ve Gomora’ydı...”

“Hey-hey-hey!” dedi Francesca parmağını sallayarak. “Burada kimseye o tür isimler takmıyoruz.”

“Elbette. Haklı, her zamanki gibi. Ben bile arada propaganda yapmaya dalıyorum.” Sınıfa doğru gülümsedi. “Ama söylediğim gibi. Duyurucular sıradan gölgeler değildir. Çok önemli bilgiler taşıyabilirler. Bir anlamda, evet, *gölge* oldukları doğru... Fakat onlar geçmişin, çok eskiden ve yakın geçmişte olan olayların gölgeleri.”

“Bugün gördükleriniz...” diyen Francesca sözü aldı. “Sadece bazılarınızın bir gün kullanacağı yeteneğin bir gösterisiydi.”

“Şimdi denemek isteyeceğinizi sanmıyorum.” Steven cebinden çıkardığı mendile ellerini sildi. “Hatta kontrolünüzü kaybedip gölgelerin içinde kaybolmamanız için bunu denemenizi yasaklıyoruz. Ama bir gün, belki, böyle bir şey mümkün olabilir.”

Luce Miles’a küçük bir bakış attı. Miles duyduklarından ötürü rahatlamışçasına şaşkın bir şekilde ona gülümseyerek karşılık verdi. Kendisini dışlanmış hissediyor gibi görünmüyordu, en azından Luce’un hissettiği gibi değil.

“Üstelik...” dedi Francesca. “Birçoğunuz yorgun olduğunuzu hissedeceksiniz.” Francesca konuşmaya devam ederken Luce etrafındaki öğrencilerin yüzlerine baktı. Sesi güneş yanığına sürülen aloeninkine benzer bir etki yaratıyordu. Çocukların yarısı sakinleştirilmişçesine gözlerini kapatmıştı. “Bu son derece normal. Gölgelere bakmanın her zaman bir bedeli vardır. Birkaç gün öncesine göz atmak bile enerjinizi tüketebilecekken, binlerce yıl öncesine bakmak elbette bitkin düşmenize neden olacaktır. Etkisini sizler de hissedebiliyor olmalısınız. Tüm bunları göz önüne aldığımızda...” Steven’a baktı. “Dinlenebilmeniz için bugün erken çıkmanıza izin vereceğiz.”

“Yarın kaldığımız yerden devam edeceğiz, ortadan kay-

bolma ile ilgili bölümü okuduğunuzdan emin olun,” dedi Steven. “Şimdi çıkabilirsiniz.”

Luce’un yanındaki öğrenciler yavaşça yerlerinden kalktılar. Sersemlemiş ve yorgun görünüyorlardı. Luce ayağa kalktığı anda dizleri biraz titriyordu ama nedense diğerlerine kıyasla daha az etkilenmiş görünüyordu. Hırkasına sarınıp Miles’in peşinden sınıftan dışarı çıktı.

Balkon merdivenlerinden ikişer ikişer inerken, “Çok kasvetliydi,” dedi Miles. “Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedi Luce. Gerçekten iyiydi. “Ya sen?”

Miles alnını ovuşturdu. “Sanki gerçekten oradaymışız gibi hissettim. Erken çıkmamıza izin verdikleri için memnunum. Sanırım biraz kestirmeye ihtiyacım var.”

“Gerçekten!” diye ekledi yatakhaneye giden dönemeçli patikada onlara yetişen Dawn. “Çarşamba sabahından beklediğim en son şey buydu. Sızmak üzereyim.”

Bu doğruydı: Sodom ve Gomora’nın yıkılışı dehşet vericiydi. O kadar gerçekçiydi ki alevlerin sıcaklığını Luce hâlâ teninde hissedebiliyordu.

Yemek salonunun kuzeyindeki yola sapıp servi ağaçlarının gölgelerinde ilerleyerek en kestirme yoldan yatakhaneye gittiler. Shoreline’daki diğer çocuklar ana binada dersteyken kampusu böylesine boş görmek tuhaftı. Teker teker Nefilimler patikadan ayrılarak doğruca yataklarına gittiler.

Luce hariç. Yorgun değildi, hem de hiç. Aksine tuhaf bir şekilde enerji dolu hissediyordu kendini. Bir kez daha Daniel’in yanında olmasını diledi. Onunla Francesca ve Steven’in gösterdikleri şey hakkında konuşmayı - ve gölgelerin bilmediği yönlerinin olduğunu neden ona söylemediğini bilmeyi - çok istiyordu.

Luce'un önünde odasına çıkan merdivenler yükseliyordu. Yatakhaneinin girişinde ağır adımlarla yürümeye başladı, içeri girmek ya da uyumayı seçip hiçbir şey görmemiş gibi yapmak istemiyordu. Francesca ve Steven sınıfı korkutmaya çalışıyor olamazlardı; amaçları onlara bir şeyler öğretmek olmalıydı. Fakat eğer Duyurucular geçmişten haberler ve yansımalar taşıyorlarsa, az önce izledikleri şey ne anlama geliyordu?

Ormana doğru yürüdü.

Saat sabah on biri gösteriyordu ama ağaçların koyu gölgelerinin altında rahatlıkla gece yarısı olabilirdi. Karanlık ormanın derinliklerine ilerlerken çıplak bacaklarındaki tüyleri diken diken oluyordu. Çok fazla düşünmek istemiyordu; düşünmek sadece korkma ihtimalinin artmasına yarayacaktı. Bilinmeyen bölgeye adımını atmak üzereydi. Yasak bölgeye.

Bir Duyurucu çağıracaktı.

Onlarla daha önce de uğraşmıştı. İlk kez dersteyken cebinden çıkmasını önlemek için birine çimdik atmıştı. Bir keresinde de kütüphanedeyken Penn'den uzaklaşması için birine sertçe vurmuştu. Zavallı Penn. Luce o Duyurucunun ne tür bir haber taşıdığını merak etmeden duramıyordu. Eğer o zaman, Francesca ve Steven'ın bugün yaptıkları gibi gölgeyi nasıl yönlendireceğini bilseydi olanların önüne geçebilir miydi?

Gözlerini kapattı. Duvarın dibine çöken göğsü kanla kaplı Penn'i gördü. Ölen arkadaşını. *Hayır*. O geceye geri dönmek çok üzücüydü ve bunun Luce'a hiçbir faydası yoktu. Şu an tek yapabileceği şey ileriye bakmaktı.

İçine yayılan soğuk korkuyla mücadele etmek zorundaydı. Sinsi, bilindik bir karaltı sadece on metre kadar

uzağında küçük bir servi dalının gerçek gölgesinde pusuda bekliyordu.

Ona doğru bir adım atınca Duyurucu hızla geri çekildi. Ani bir hareket yapmamaya çalışarak Luce devam etti, gölgenin kaçmaması için ona yavaşça yaklaşıyordu.

İşte.

Ağacın dalının altında titreyen gölge yerinden kımıldamadı.

Kalbi hızla atmaya başlayan Luce sakinleşmeye çalıştı. Evet, orman karanlıktı; evet, nerede olduğunu kimse bilmiyordu; ve evet, herhangi bir şey olursa yokluğunu uzun bir süre kimsenin fark etmeyeceği bir gerçektir - ama paniğe kapılması için hiçbir sebep yoktu. Öyle değil mi? O halde neden korku içini kemiriyordu? Neden küçükken, zararsız olduklarını öğrenmeden çok önce gölgeleri gördüğünde olduğu gibi elleri titremeye başlamıştı?

Harekete geçme vakti gelmişti. Ya burada sonsuza dek bu şekilde dikilecekti ya korkup suratını asarak yatakhaneye dönecekti ya da...

Artık elleri titremiyordu, kolunu uzatıp gölgeyi tuttu. Ağırlığı, soğuk ve nemli olması karşısında şaşırdı. Islak bir havlu gibiydi. Kolları titriyordu. Şimdi bununla ne yapacaktı?

Yanan şehirlerin görüntüleri zihninde canlandı. Luce böyle bir mesajı tek başına görmeye dayanabileceğinden emin değildi. Sırlarını nasıl çözebileceğini bir bilseydi. Bu şey nasıl çalışıyordu? Francesca ve Steven'in tek yaptıkları gölgeyi çekmek olmuştu.

Luce nefesini tutarak parmaklarını gölgenin tüylü kenarlarında dolaştırdıktan sonra kavrayıp hafifçe çekti. Duyurucunun uysal çıkmasına şaşırdı, macun gibiydi ve el-

lerinin istediği şekli alıyordu. Suratını buruşturarak kare haline getirmeye çalıştı gölgeyi. Amacı öğretmenlerinin oluşturduğu perdeye benzer bir şey yapmaktı.

İlk başta zorluk çekmemişti ama germeye çalıştıkça gölge sertleşiyordu. Ve bir tarafını çekmek için ellerini yerleştirdiğinde, geri kalan kısmı soğuk, yumru yumru, kara bir yığın haline geliyordu. Çok geçmeden nefesi kesilmişti, alındaki teri silmek için kolunu kullandı. Vazgeçmek istemiyordu. Fakat gölge titremeye başlayınca Luce çığlık atıp onu yere bıraktı.

Gölge anında ağaçların arasına kaçtı. Gözden kaybolduğunda ise Luce gerçeği fark etti: Titreyen gölge değil, sırt çantasındaki cep telefonuydu.

Cep telefonunun olmasına alışkın değildi. Hatta o ana kadar, Bay Cole'un onu Kaliforniya'ya giden uçağa bindirmeden önce eski telefonunu ona verdiğini bile unutmuştu. Bay Cole sırf onunla iletişim kurabilmek ve hâlâ Sword & Cross'ta olduğunu sanan ailesine anlattığı hikâyelerden onu haberdar edebilmek adına Luce'a bu telefonu vermişti. Böylece Luce ailesiyle konuştuğunda sürekli yalan söyleyebilecekti.

Bay Cole dışında kimse bu numarayı bilmiyordu. Sinir bozucu güvenlik nedenlerinden ötürü Daniel ona kendisine ulaşabileceği bir yol göstermemiştir. Ve şimdi de telefon Luce'un gölgeyle ilerleme kaydetmesine engel olmuştur.

Telefonu çantasından çıkarıp Bay Cole'un gönderdiği mesajı okudu:

Aileni ara. Yaptığım tarih testinden A aldığını sanıyorlar. Haftaya da yüzme takımı için elemelere katıla-

caksın. Her şey yolundaymış gibi davranmayı unutmama.

Bir dakika sonra ikinci mesaj geldi:

Her şey yolunda mı?

Luce huysuz bir şekilde telefonu sırt çantasına atıp dökülen servi yapraklarının oluşturduğu kalın kuru otların üzerinde ağır ağır ormanın kenarına, yatakhane sine doğru ilerledi. Mesaj Sword & Cross'taki diğer çocukları merak etmesine neden olmuştu. Arriane hâlâ orada mıydı? Eğer oradaysa, derste kime kâğıt uçak gönderiyordu? Luce gittiğine göre Molly kendisine edinebileceği başka bir düşman bulmuş muydu? Yoksa Luce ve Daniel gittikleri için ikisi de kendi hayatlarına mı bakıyorlardı? Randy Luce'un ailesinin onu başka bir okula naklettikleri yalanını yutmuş muydu? Luce içini çekti. Ailesine yalan söylemekten, onlara kendisini ne kadar yalnız hissettiğini söyleyememekten *nefret* ediyordu.

Ama onları aramak mı? Söyleyeceği her sahte kelime - hayali bir tarih sınavından A almak, düzmece bir yüzme takımının elemelerine katılmak - evini daha fazla özlemesine neden olacaktı.

Onları arayıp yalan söylemesini isteyen Bay Cole aklını kaçırmış olmalıydı. Fakat eğer ailesine gerçeği söylerse - asıl gerçeği - bu kez de onlar *onun* aklını kaçırmış olduğunu düşüneceklerdi. Ve eğer onları aramazsa, bir şeylerin ters gittiğini sezeceklerdi. Sword & Cross'a gidip orada olmadığını görürlerse Luce ne yapardı?

Onlara e-mail gönderebilirdi. E-mail üzerinden yalan

söylemek o kadar zor olmamalıydı. Hem onları aramak zorunda kalana kadar birkaç gün kazanmış olurdu. Evet, onlara bu gece e-mail gönderecekti.

Ormandan çıkıp patikaya adımını attığında nefesi kesildi. Gece olmuştu. Yemyeşil, gölgeli ağaçlara baktı. Gölgeyle birlikte ne kadar zaman geçirmişti? Saatine baktı. Sekiz buçuktu. Öğle yemeğini kaçırmıştı. Ve akşam yemeğini de. Orman o kadar karanlıktı ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ve şimdi her şeyin birden farkına varıyordu. Yorgundu, üşüyordu ve acıkmıştı.

★ ★ ★

Labirente benzeyen yatakhane üç kez yanlış koridora saptıktan sonra nihayet kendi odasının kapısını bulabildi. İçinden Shelby'nin geceleri nereye kayboluyorsa oraya gitmiş olmasını umarak kocaman, eski anahtarı kilide sokup kapının tokmağını çevirdi.

Işıklar kapalıydı ama şöminede ateş yanıyordu. Yerde bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturan Shelby gözlerini kapatmış meditasyon yapıyordu. Luce içeri girince tek gözünü açtı, karşısındaki manzaraya oldukça sinirlenmiş görünüyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldayan Luce kapıya en yakın olan sandalyeye çöktü. “Bana aldırma. Burada değilmişim gibi davran.”

Kısa bir süre sonra Shelby Luce'un söylediğini yaptı. Kızgınlık saçan gözünü kapatıp meditasyonuna devam etti, oda sessizdi. Luce sırasıyla birlikte edindiği bilgisayarı açıp ailesine gönderebileceği en zararsız mesajı zihninde toparlamaya çalışırken boş gözlerle ekrana baktı. Hazır işe

koyulmuşken, tüm hafta boyunca Luce'a pek çok e-mail yollayan Callie'ye de bir tane göndermeliydi.

Klavye tıkırtılarının Shelby'yi daha çok sinirlendirmemesi için tuşlara olabildiğince yavaş basıyordu. Yazmaya başladı:

Sevgili Anne ve Baba, sizleri çok özledim. Sadece iki satır yazmak istedim. Sword & Cross'ta hayat harika.

Parmaklarının, *Bildiğim kadarıyla bu hafta kimse ölmedi*, yazmasına engel olurken göğsü sıkıştı.

Bunun yerine derslerim çok iyi, diye yazdı: *Yüzme takımına katılmayı bile deneyebilirim!*

Luce dışarıdaki bulutsuz, yıldızlı gökyüzüne baktı. Bir an önce yazıp bitirmeliydi. Yoksa kendisini kaybedecekti.

Bu yağmur ne zaman son bulacak merak ediyorum... Georgia'da Kasım böyle olmalı! Sevgiler, Luce.

Aynı mesajı Callie'ye göndereceği maile kopyalayıp birkaç kelimesini değiştirdikten sonra fareyi gönder tuşuna götürüp iki kez tıklattı ve başını öne eğdi. Korkunç, sahte bir evlat ve yalancı bir arkadaş olmuştu. Ne düşünüyordu ki? Bunlar yazdığı en tatlı ve tehlike işareti olarak görülmeyi hak eden e-maillerdi. Sadece insanların korkmalarına neden olacaktı.

Karnı guruldadı. İkinci kez ve daha yüksek sesle guruldayınca Shelby boğazını temizledi.

Sandalyesinde Shelby'ye doğru dönen Luce onu aşağı

bakan köpek duruşu yaparken buldu. Gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu. “Açım, tamam mı? Neden şikâyetçi olup beni başka bir odaya transfer ettirmiyorsun?”

Shelby sakın bir şekilde yoga matında öne doğru hoplayarak kollarını dua pozisyonuna alıp, “Çekmecemde bir kutu organik peynirli makarna olduğunu söyleyecektim. Gözyaşı dökmene gerek yok. Tanrım,” dedi.

On bir dakika sonra yatağında battaniyesinin altına giren Luce’un kucağında dumanı tüten peynirli makarna kâsesi ve odasında birden ondan nefret etmekten vazgeçen bir arkadaşı vardı.

“Ağlamamın sebebi acıkmam değildi,” dedi Luce durumu açıklığa kavuşturmak isteyerek ama peynirli makarna o kadar lezzetli ve Shelby’nin böyle bir jest yapması öylesine beklenmedikti ki neredeyse tekrar gözleri dolacaktı. Luce birine açılmak istiyordu ve Shelby oradaydı. Tamamen rahatladığı söylenemezdi fakat yiyeceğini paylaşması şu ana dek Luce’la doğru düzgün konuşmayan biri için büyük bir adımdı. “Ailemle ufak tefek sorunlar yaşıyorum. Onlardan uzakta olmak çok zor.”

“Ühü-ühü,” dedi Shelby ve kâsesindeki makarnasını tüm iştahla yemeye devam etti. “Dur tahmin edeyim, ebeveynlerinin mutlu bir evliliği var.”

“Bu hiç adil değil,” dedi Luce yerinden doğrularak. “Neler yaşadığıma dair hiçbir fikrin yok.”

“Peki senin benim neler yaşadığıma dair bir fikrin var mı?” Shelby bakışlarıyla Luce’u alt etti. “Ben de öyle düşünmüştüm. Dinle, hakkımda bilmen gerekenler: Bekâr bir annenin yetiştirdiği tek çocuğum. Babamla sorunlarım? Olabilir. Paylaşmaktan nefret ettiğim için benimle birlikte yaşamak zor mudur? Kesinlikle. Ama esas katlanamadığım

şey, sevimli suratlı, şımartılmış, mutlu bir ev hayatı olan kızın ve süslü erkek arkadaşının çöplüğümde belirip zavalı uzak mesafe ilişkileri yüzünden sızlanmalarıdır.”

Luce derin bir nefes aldı. “Durum hiç de böyle değil.”

“Değil mi? Öyleyse, aydınlat beni.”

“Ben sahtekârın tekiyim,” dedi Luce. “Sevdiğim insanlara... Yalan söylüyorum.”

“Süslü erkek arkadaşına mı yalan söylüyorsun?” Shelby gözlerini kısınca Luce oda arkadaşının meraklanmış olabileceğini düşündü.

“Hayır,” diye homurdandı Luce. “Onunla konuşmuyorum bile.”

Shelby Luce’un yatağına yaslanarak ayaklarını kaldırıp üst ranzanın alt kısmına dayadı. “Neden?”

“Çok uzun, aptalca ve karışık bir hikâye.”

“Yarım akıllı bir kız bile sevgilisinden ayrıldığında ne yapması gerektiğini bilir...”

Tam Luce, “Biz ayrılmadık,” dediği sırada Shelby, “Saçlarını değiştir,” dedi.

“Saçlarımı mı değiştireyim?”

“Yeni bir başlangıç olur,” dedi Shelby. “Ben saçlarımı turuncuya boyayıp kestirdim. Hatta bir keresinde salağın teki kalbimi kırınca tamamen kazıtmıştım.”

Odanın diğer tarafındaki giysi dolabına asılı işlemeli ahşap çerçevesi olan ufak, oval bir ayna vardı. Yatakta oturduğu yerden Luce yansımasını görebiliyordu. Makarna kâsesini kenara koyup ayağa kalkarak aynaya yaklaştı.

Trevor’ın ardından saçlarını kesmişti ama o farklıydı. Zaten saçlarının büyük bir kısmı yanmıştı. Ve Sword & Cross’a vardığında, kestiği Arriane’nin saçları olmuştu. Fakat Luce Shelby’nin “yeni bir başlangıç” derken neyi

kastettiğini gayet iyi biliyordu. Başka birine dönüşebilir ve onca üzüntüyü yaşayan kişi kendisi değilmiş gibi yapabiliirdi. Luce - neyse ki - Daniel ile olan ilişkisinin sonsuza dek bitmesinin yasını tutmuyor olsa da kaybettiği diğer şeylerin acısını hâlâ üzerinde taşıyordu. Penn, ailesi ve işler karışmadan önce sahip olduğu hayat.

“Ciddi ciddi bunu yapmayı düşünüyorsun, değil mi? Sakın bana lavabonun altındaki peroksidi getirtme.”

Luce parmaklarını kısa siyah saçlarının arasında gezdirdi. Acaba Daniel ne düşünecekti? Ama eğer tekrar birlikte olana dek burada mutlu olmasını istiyorsa, Sword & Cross'taki kimliğine veda etmek zorundaydı.

Arkasına dönüp Shelby'ye baktı. “Şişeyi getir.”

DÖRT



ON BEŞ GÜN

O kadar da sarışın olmamıştı.

Luce ellerini lavaboda ıslatıp kısa sarı tutumları çekıştirdi. Francesca'nın beklenmedik bir şekilde Duyuruculara neden öylesine bulaşılmaması gerektiği hakkında iki saat boyunca verdiği güvenlik nutku da dahil olmak üzere Perşembe günü derslerinin hepsine katılmış (sanki direk Luce'a hitap ediyor gibiydi) okulun ana binasında "normal" biyoloji ve matematik derslerinden peş peşe testlere girmiş ve sekiz saat boyunca durmaksızın Nefilim ve Nefilim olmayan sınıf arkadaşlarının şaşkın bakışlarına maruz kalmıştı.

Shelby önceki gece odalarındaiken Luce'un yeni görünümü karşısında pek tepki vermemiş olsa da Arriane gibi bol bol iltifat etmemiş ya da Penn gibi güvenilir biçimde

destekleyici de olmamıştı. Luce'un sinirleri gergindi. Onu ilk gören Miles olmuş ve baş parmaklarını havaya kaldırmıştı. Fakat o çok iyi biriydi, korkunç görüldüğünü düşünse bile asla belli etmezdi.

Beşeri bilimler dersinden sonra yanına gelen Dawn ve Jasmine saçlarına dokunmak için can atmış ve Luce'a kimden ilham aldığını sormuşlardı.

"Gwen Stefani'ye benzemişsin," demişti Jasmine başıyla onaylayarak.

"Hayır, Madonna'ya benziyor, tamam mı?" demişti Dawn. "Özellikle de *Vogue* dönemine." Luce'un cevap vermesine fırsat kalmadan, Dawn Luce ve kendisi arasına işaret etmişti. "Sanırım artık ikiz değiliz."

"İkiz mi?" Luce kafasını sallamıştı.

Jasmine gözlerini kısarak Luce'a bakmıştı. "Sakin daha önce fark etmediğini söyleme. İkiniz... Birbirinize çok benziyordunuz. Neredeyse kız kardeş gibi."

Luce ana binada tuvalette tek başına aynadaki yansımasına bakarken kocaman gözlü Dawn'ı düşündü. Renkleri benziyordu: Soluk ten, kırmızı dudaklar, koyu saçlar. Ama Dawn ondan daha ufak tefekti. Haftanın altı günü açık renk giysiler giyerdi. Ve Luce'un asla olamayacağı kadar neşeliydi. Birkaç ufak tefek benzerlik dışında Luce ve Dawn birbirlerinden çok farklıydılar.

Tuvaletin kapısının ardına kadar açılmasıyla içeri üzerinde kot pantolon ve sarı bir kazak olan hoş görünümlü bir kız girdi. Luce onu Avrupa tarihi dersinden tanıyordu. Amy Falanca. Luce'un yanındaki lavaboya eğilip kaşlarıyla oynamaya başladı.

"Neden saçlarına böyle bir şey yaptın?" diye sordu Luce'u süzerek.

Luce gözlerini kırptırdı. Shoreline'daki sözde arkadaşlarıyla bu konuyu konuşması ayrıydı ama bu kızla daha önce tek bir kelime bile etmemiştir.

Shelby'nin "yeni bir başlangıç" cevabı aklına geldi ama kimi kandırıyordu ki? Önceki gece saçlarına sürdüğü bir şişe peroksidin yaptığı tek şey Luce'un içinde hissettiği sahteliği dış görünümüne de yansıtmak olmuştu. Callie ve ailesi onu zar zor tanıyacaktı, üstelik saçlarını boyamaktaki amacı bu değildi.

Peki ya Daniel? Daniel ne düşünecekti? Luce birden kendisini büyük bir sahtekâr gibi hissetti; ona tamamen yabancı olan biri bile içini görebiliyordu.

"Bilmiyorum." Kızın yanından geçerek tuvaletten dışarı çıktı. "Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum."

Saçlarının rengini açmak son birkaç haftanın karanlık anılarını alıp götürmeyecekti. Eğer gerçekten *yeni bir başlangıç* yapmak istiyorsa, bunu kendi kendine yapmak zorundaydı. Ama nasıl? Şu an çok az şeyi kontrol edebiliyordu. Tüm dünyası Bay Cole ve Daniel'in ellerindeydi.

Bu kadar hızlı bir şekilde Daniel'a bel bağlaması ürkütücüydü, onu ne zaman göreceğini hâlâ bilmiyor olması durumu daha da ürkütücü kılıyordu. Kaliforniya'da onunla geçirmeyi planladığı huzur dolu günlere kıyasla kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemiştir.

Ağır adımlarla kampüste yürürken Shoreline'a geldiğinden beri kendisini özgür hissettiği tek anı fark etti...

Gölgeyle birlikte ormanda tek başına olduğu an.

Önceki gün sınıftaki gösterimin ardından Luce Francesca ve Steven'in yine öyle bir şey yapmalarını görmeyi beklemişti. Öğrencilerin bugün gölgelerle uygulama yapabileceklerini ummuştu. Hatta tüm Nefilimlerin gözleri

önünde ormanda yaptığı şeyi tekrarlamayı bile hayal etmişti.

Fakat bunların hiçbirisi olmamıştı. Aslına bakılırsa bugünkü ders ona büyük bir gerileme gibi gelmişti. Duyuruculara nasıl yaklaşılması, onların yanındayken nasıl güvende olacakları ve öğrencilerin önceki gün gördüklerini - ne olursa olsun - neden tek başlarıyken denememeleri hakkında sıkıcı bir dersti.

Sinir bozucu ve geriye yönelikti. Ve şimdi, yatakhaneye dönmek yerine, Luce kendisini yemekhanenin arkasında, uçurumun kenarındaki patikadan Nefilim kulübesine doğru yavaş bir tempoda koşarken buldu. Francesca'nın ofisi ikinci kattaki ek kanattaydı ve öğrencilere istedikleri zaman yanına uğrayabileceklerini söylemişti.

Öğrencilerin olmadığı bina oldukça farklı görünüyordu. Loş, soğuk ve terk edilmiş bir hali vardı. Luce'un çıkardığı her ses, eğimli ahşap kirişlerde yankılanıyor gibiydi. Bir üst katın sahanlığında lambanın yandığını görebiliyor ve kahvenin yoğun kokusunu alabiliyordu. Francesca'ya ormanda ne yapabildiğini söyleyip söylemeyeceğini henüz bilmiyordu. Onun gibi yetenekli biri için önemsiz görülebilirdi. Ya da bugün sınıfta verdiği komutlara karşı geldiğini düşünebilirdi.

Luce bir yandan öğretmeninin ne düşündüğünü bilmek, bir yandan da onun paramparça olabileceği gibi hissettiği böylesi günlerde sığınabileceği biri olup olmadığını görmek istiyordu.

Merdivenlerin sonuna ulaşınca kendisini uzun ve ferah bir koridorun başında buldu. Sol tarafında ahşap kirişlerin ardında ikinci kattaki karanlık ve boş sınıfa baktı. Sağ tarafında mozaik camlı pencereleri olan bir dizi ağır ah-

şap kapı vardı. Sessizce yürürken Francesca'nın odasının hangisi olduğunu bilmediğini fark etti. Kapılardan sadece biri, sağdan üçüncüsü aralıktı ve üstündeki hoş manzaralı vitraydan ışık süzülüyordu. İçeriden bir erkek sesi duyduğunu sandı. Tam kapıyı tıklatmak üzereyken tiz bir kadın sesi donup kalmasına neden oldu.

"Bunu denemeye kalkmak bir hataydı," diye neredeyse tısladı Francesca.

"Riske girdik. Bu bir şanssızlıktı."

Steven.

"Şansızlık mı?" diye onu azarladı Francesca. "Dikkatsizlik demek istedin sanırım. İstatistiksel bir açıdan bakarsak Duyurucunun kötü bir haber taşıma ihtimali çok yüksek. O çocuklara neler yaptığını kendi gözlerinle gördün. Hazır değillerdi."

Kısa bir sessizlik. Luce koridordaki İran halısının kenarına doğru biraz daha yaklaştı.

"Ama o hazırды."

"Tüm sınıfın gösterdiği gelişimi onun yüzünden feda edecek değilim..."

"Dar görüşlü olma, Francesca. Kusursuz bir öğretim programı hazırladık. Senin kadar ben de bunun farkındayım. Öğrencilerimiz dünyadaki tüm diğer Nefilim programlarındaki öğrencilerden daha üstünler. Bunu sen başardın. Gurur duymak hakkın. Ama her şey artık daha farklı."

"Steven haklı, Francesca." Üçüncü bir ses. Bir erkek. Luce sesin tanıdık geldiğini sandı. Ama kim olabilirdi? "Oldu olacak akademik takvimini pencereden fırlat. Bundan sonra önemli olan tek şey taraflarımız arasındaki ateşkes dönemi."

Francesca içini çekti. "Gerçekten de öyle mi..."

Kimliği belirsiz ses, "Daniel'ı biraz tanıyorsam, zamanında gelecektir. Çoktan dakikaları saymaya başlamış olmalı," dedi.

"Bir şey daha var," dedi Steven.

Kısa bir sessizliğin ardından bir çekmecenin açıldığını ve kimliği belirsiz sesin nefesinin kesildiğini duydu. Luce duvarın diğer tarafında olup çekmecedeki şeyi görmeyi çok isterdi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu diğer erkek sesi. "Takas mı ediyorsun?"

"Elbette takas etmiyor!" Francesca sabrı taşmış gibi konuşmuştu. "Steven dün gece ormanda dolaştığı sırada buldu."

"Bu gerçek, değil mi?" diye sordu Steven.

Biri içini çekti. "Bu konuda bir şey söyleyemem," diye lafı dolandırdı yabancı. "Uzun zamandır yıldız iğnesi görmemiştim. Daniel gerçek olup olmadığını bilir. Ona götürebilirim."

"Hepsi bu mu? Bu sırada ne yapmamızı önerirsin?" diye sordu Francesca.

"Dinle, bu benim işim değil." Ses o kadar tanıdıktı ki Luce'un beynini kemiriyordu. "Ve kesinlikle benim tarzım değil."

"Lütfen," diye yalvardı Francesca.

Ofis sessizdi. Luce'un kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Pekâlâ. Yerinizde olsam ne mi yapardım? Buraya biraz hız kazandırırdım. Kontrollerini sıkılaştırır ve *hepsinin* hazır olması için elimden gelen her şeyi yapardım. Son Saatler'in hoş olması gerekmiyor."

Son Saatler. Sword & Cross'ta o gece Cam ve ordusu

kazansa Arriane böyle olacağını söylemişti. Fakat onlar kazanmamıştı. Tabii başka bir savaş olmadıysa. Ama öyle olsa bile Nefilimlerin ne için hazırlanmaları gerekiyordu?

Ağır sandalyelerin gıcırdadığını duyunca Luce irkildi. Konuşmalarına kulak misafiri olmaması gerektiğini biliyordu. Her neyle ilgili olursa olsun.

Bir kez olsun, Shoreline'ın mimarisinin gizemli girintilerle dolu olmasına sevinmişti. İki kitaplığın arasındaki dekoratif bir pervazın altına saklanıp vücudunu duvarın oyduğuna doğru bastırdı.

Tek bir kişiye ait ayak sesleri ofisi terk ettikten sonra kapı sertçe kapandı. Luce nefesini tutup yabancıların merdivenlerden inmesini bekledi.

Önce sadece ayaklarını görebilmişti. Kahverengi Avrupai deri botlar giyyordu. Sonra kulübenin ikinci katının merdivenlerinin parmaklıklarına doğru ilerlerken koyu renk kot pantolonu görüş alanına girdi. Üzerinde mavi-beyaz çizgili bir gömlek vardı. Ve en sonunda kendisine özgü, fark edilir siyah ve sarı rastalarını gördü.

Roland Sparks Shoreline'a gelmişti.

Luce saklandığı yerden fırladı. Göz korkutucu bir şekilde muhteşem, güçlü ve olgun olan öğretmenlerinin karşısında hâlâ kendisini gergin hissediyor olabilirdi ama Roland artık gözünü korkutmuyordu - en azından onlar kadar değil.

Basamaklardan olabildiğince sessiz bir şekilde inip hızla kapıdan çıkarak balkona fırladı. Roland tasasız bir şekilde okyanusa doğru yürüyordu.

"Roland!" diye bağırdı ve merdivenlerin son basamaklarından uçarcasına inerek koşmaya başladı. Roland patikanın sona erdiği ve sarp kayalığın başladığı yerde duruyordu.

Hiç kimildamadan okyanusu izliyordu. Yavaşça arkasına doğru dönmeye başladığında yüreğinin pır pır ettiğini hisseden Luce şaşırıldı.

“Bak sen.” Gülümsedi. “Anlaşılan Lucinda Price peroksidi keşfetmiş.”

“Ah.” Saçlarına dokundu. Kimbilir ona ne kadar aptalca görünüyordu.

“Hayır, hayır,” dedi Roland ve ona doğru ilerleyip parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. “Yakışmış. Kötü günler için keskin hatlar.”

“Burada ne yapıyorsun?”

“Kayıt oluyordum.” Omuzlarını silkti. “Ders programımı alıp öğretmenlerle tanıştım. Güzel bir yere benziyor.”

Omzuna attığı örgü sırt çantasından uzun, ince ve gümüşü bir şey fırlamıştı. Bakışlarını takip eden Roland, çantayı diğer omzuna geçirip sıkı bir düğüm attı.

“Roland.” Sesi titriyordu. “Neden Sword & Cross’tan ayrıldın? Burada ne arıyorsun?”

“Biraz değişikliğe ihtiyacım vardı,” dedi esrarengiz bir şekilde.

Luce diğerlerini - Arriane ve Gabbe’yi - sormak üzereydi. Hatta Molly’yi bile. Gittiğini kimsenin fark edip fark etmediğini ya da umursayıp umursamadığını merak ediyordu. Ama ağzını açtığı anda dışarı çıkan sözcükler söylemeyi umduklarından çok farklıydı. “Francesca ve Steven’la ne hakkında konuşuyordun?”

Roland’ın yüz ifadesi aniden değişerek daha yaşlı ve umursamaz bir hal aldı. “Değişir. Ne kadarını duyduğuna bağlı.”

“Daniel. Onun hakkında söylediklerini duydum...

Bana yalan söylemek zorunda değilsin, Roland. Daniel ne zaman gelecek? Çünkü daha fazla dayanabileceğimi...”

“Gel biraz yürüyelim, Luce.”

Sword & Cross’ta olsalar Roland Sparks’ın kolunu omzuna atması tuhaf kaçabilecekken, Shoreline’da ona sarılması oldukça iç rahatlatıcıydı. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı ama Roland ona geçmişini - sığınmayı reddedemeyeceği bir bağı - hatırlatıyordu.

Yamacın kenarında, kahvaltı balkonunun etrafında ve yatakhanein batı tarafında yürüyüp Luce’un daha önce hiç görmediği bir gül bahçesinin yanından geçtiler. Gün batıymıydı ve sağ taraflarında kalan okyanus güneşin önünden geçen pembe, turuncu ve mor bulutları yansıtıyordu.

Roland onu kampus binalarından uzakta, suya bakan bir banka götürdü. Luce aşağı bakınca oturdukları yerin biraz ötesinden başlayıp kumsala kadar inen kayalara oyulmuş yamuk yumuk bir merdiven olduğunu gördü.

Sessizliğe daha fazla dayanamayınca, “Bildğin ama bana söylemekten çekindiğin şey ne?” diye sordu Luce.

“Suyun on bir derece olduğu,” dedi Roland.

“Onu kastetmemiştim,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Bana göz kulak olman için buraya seni o mu gönderdi?”

Roland kafasını kaşıdı. “Dinle. Daniel kendi işiyle meşgul.” Gökyüzüne doğru uçarcasına bir hareket yaptı. “Bu arada...” Başıyla hafifçe yatakhanein arkasındaki ormanı işaret ettiğini sandı Luce. “Senin de ilgilenmen gereken bir işin var.”

“Ne? Hayır, benim hiçbir işim yok. Burada olmamın tek sebebi...”

“Saçmalık.” Kahkaha attı. “Hepimizin sırları vardır,

Luce. Benimkisi beni Shoreline'a getirdi. Senin sırrın ise seni ormana sürükledi."

Luce karşı çıkmaya çalışsa da gözlerine gizemli bir bakış hâkim olan Roland ona aldırış etmedi.

"Başımı belaya sokmayacağım. Aslına bakarsan, seni destekliyorum." Bakışlarını denize çevirdi. "Suya geri dönersek... Buz gibi. Hiç denize girdin mi? Yüzmeyi sevdiğini biliyorum."

O sırada Luce okyanusun her zaman görünürde olduğu, dalgaların işitildiği ve tuzlu havanın her yere sindiği Shoreline'da üçüncü günü olmasına rağmen henüz kumsala ayak basmamış olduğunu fark etti. Üstelik bu Sword & Cross'taki gibi yasaklar listesinde olan bir şey değildi. Daha önce neden aklına gelmediğini bilmiyordu.

Kafasını salladı.

"Bu kadar soğuk bir kumsalda yapılabilecek tek şey ateş yakmaktır." Roland ona baktı. "Hiç arkadaş edindin mi?"

Luce omuzlarını silkti. "Birkaç tane."

"Hava karardıktan sonra onları da alıp gel." Taşlık merdivenlerin dibinde kumdan ufak bir yarımadayı işaret etti. "Tam oraya."

Yan gözle Roland'a baktı. "Aklından tam olarak neler geçiyor?"

Roland şeytani bir biçimde sırıttı. "Endişelenme, masum takılırız. Fakat nasıl olduğunu bilirsin. Kasabada yemiyim; burada olduğumun bilinmesini isterim."

★ ★ ★

"*Adamım.* Bir kez daha topuğuma basarsan ayak bileğini kırmak zorunda kalacağım."

“Fenerin *tüm* ışığını oraya tutmazsan, belki nereye gittiğimizi görebiliriz, Shel.”

Karanlıkta Miles ve Shelby’yi takip eden Luce gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Saat neredeyse on bir olmuştu, Shoreline kapkaranlıktı ve öten bir baykuş dışında sessizdi. Sisle örtülü turuncu dolunay gökyüzünde alçalıyordu. Üçü arasında sadece birinin el feneri vardı (Shelby) ve bu yüzden sadece biri (Shelby) suya inen patikayı net bir şekilde görebiliyordu. Diğer ikili için gündüzleri gür ve bakımlı görünen zemin, ağaçlardan düşen kuru dallar, kalın köklü eğreltiotları ve Shelby’nin topuklarından oluşan bubi tuzaklarıyla doluydu.

Roland ondan bu gece birkaç arkadaşını yanında getirmesini istediğinde, Luce paniğe kapılmıştı. Shoreline’da koridorları izleyen monitörler ya da öğrencilerin her hareketini kaydeden korkunç güvenlik kameraları yoktu, o nedenle onu endişelendiren yakalanma kısmı değildi. Hatta yataktan gizlice dışarı çıkmak fazlasıyla kolay olmuştu. Esas zor olan gerekli kalabalığı toplamaktı.

Kumsaldaki parti için en uygun adaylar ona göre Dawn ve Jasmine’di ama Luce beşinci kattaki odalarına çıktığında koridor kapkaranlıktı ve kimse kapıyı açmamıştı. Kendi odasına döndüğünde, Shelby’yi bakmanın bile kendisine acı verdiği tuhaf bir tantra yoga pozisyonunda bulmuştu. Luce bilinmedik bir partiye davet ederek oda arkadaşının konsantrasyonunu bozmak istememişti ama tam o sırada kapıları tıklatılınca Shelby’nin duruşu bozulmuştu.

Miles Luce’a dondurma yemeye gitmeyi isteyip istemediğini soruyordu.

Luce önce Miles’a, sonra Shelby’ye bakıp gülümsemişti. “Daha iyi bir fikrim var.”

On dakika sonra kapüşonlu eşofman üstünü kuşanan, Dodgers şapkasını ters takan Miles'tan, parmakarası terliklerini giyebilmek için parmaklı yün çoraplarını ayağına geçiren Shelby'den ve Roland'la haşır neşir olacağı için kendisini oldukça gergin hisseden Luce'tan oluşan üçlü yamacın kenarına doğru ağır adımlarla yürüyordu.

“Şu çocuk kim demiştin?” diye soran Miles, Luce aşağı uçmadan taşlı patikadaki eğimi işaret etti.

“Önceki okulumdan bir çocuk.” Üçü birlikte kayaların üzerine oyulan merdivenleri inmeye başladıklarında Luce daha iyi bir tanım bulmaya çalıştı. Roland onun arkadaşı sayılmazdı. Ve Shoreline'daki çocuklar her ne kadar açık görüşlü görünseler de onlara Roland'ın düşen meleklerin hangi tarafına düştüğünü söylemek istediğinden emin değildi. “Daniel'in arkadaşıydı,” dedi en sonunda. “Muhtemelen küçük bir parti olacak. Burada benden başka birini tanıdığını sanmıyorum.”

Görmelerine gerek kalmadan kocaman ateşin ispiyoncu dumanının kokusunu almışlardı. Ve sonra merdivenin neredeyse son basamaklarına varmak üzereyken bir kayanın kavisli etrafında durup büyük bir turuncu alevin kıvılcımlarının görüş alanlarına girmesiyle öylece kalakaldılar.

Kumsalda en az yüz kadar insan toplanmıştı.

Rüzgâr evcilleştirilmemiş bir hayvan gibi vahşice esiyordu ama yine de parti sakinlerinin çıkardığı gürültüyle boy ölçüşemezdi. Kalabalığın Luce'a yakın olan ucunda uzun, gür sakalları ve pasaklı örgü kazaklarıyla bir grup hippie eğreti bir trampet çemberi oluşturmuştu. Düzenli ritimleri etraftaki çocukların dans etmelerini sağlıyordu. Partinin diğer ucunda ateş bulunuyordu, Luce parmaklarının ucunda doğrulunca soğuktan korunmak umuduyla

Shoreline'daki çocukların birçoğunun ateşin etrafına toplanmış olduğunu gördü. Ateşin üstünde tuttukları çubuklarla herkes sosislerini ya da şekerlemelerini kızartmak için en iyi yeri kapmaya çalışıyordu, küçük tencereleri fasulyelerle doluydu. Hepsinin partiyi nereden duymuş olduğunu tahmin etmek imkânsızdı ancak herkesin iyi vakit geçirdiğini söylemek mümkündü.

Ve tüm bu curcunanın ortasında Roland duruyordu. Gömleği ve pahalı deri botlarından kurtulmuş, herkes gibi kapüşonlu bir eşofman üstü ve yırtık kot pantolon giymişti. Büyük bir kayanın üstüne çıkmış abartılı hareketlerle Luce'un duyamadığı bir hikâye anlatıyordu. Dawn ve Jasmine büyülenmiş dinleyiciler arasındaydılar; ateşin ışığında da yüzleri sevimli ve canlı görünüyordu.

"Küçük bir partiden kastettiğin bu muydu?" diye sordu Miles.

Roland'ı seyreden Luce, anlattığını hikâyeyi merak ediyordu. Kontrolü ele alış şekli Luce'a Cam'in odasını, Sword & Cross'tayken katıldığı ilk gerçek partiyi hatırlatıyor ve Arrianne'i özlemesine neden oluyordu. Ve elbette partiye ilk geldiğinde gergin olan ama sonra herkesten daha çok eğlenen Penn'i. Ve o zamanlar Luce'la doğru düzgün konuşmayan Daniel'i da. Fakat artık her şey çok farklıydı.

"Sizleri bilmem çocuklar," dedi Shelby ve terliklerini fırlatıp çoraplarıyla kuma bastı. "Ama ben gidip kendime bir içki ve sosisli alacağım, belki sonra şuradaki trampetçi çocuklardan da bir ders alırım."

"Ben de," dedi Miles. "Trampet kısmı hariç tabii."

"Luce." Roland kayanın üstünden ona el salladı. "Gelebilmişsin."

Miles ve Shelby çoktan sosisli almak için ilerlemeye

başladıkları için Luce Roland ve diğerlerinin yanına serin ve nemli bir kum tepesine çöktü.

“Varlığını ilan etmek istediğini söylerken şaka yapmıyormuşsun. Bu gerçekten oldukça tuhaf Roland.”

Roland kibar bir şekilde başını eğdi. “Tuhaf, öyle mi? İyi anlamda mı kötü anlamda mı?”

Bu şaşırtıcı bir soru gibiydi ve Luce artık hiçbir şey bilmediğini söylemek istiyordu. Öğretmeninin ofisinde kulak misafiri olduğu hararetli konuşmayı düşündü. Francesca’nın sesi o kadar tiz çıkıyordu ki. İyi ve kötü arasındaki sınır son derece bulanıklaşmıştı. Roland ve Steven taraf değiştirmiş düşen meleklerdendiler. Onlar şeytandı, öyle değil mi? Bunun ne demek olduğunu biliyor muydu? Ama Cam de öyleydi... Peki Roland bu soruyla ne demek istemişti? Luce gözlerini kısarak ona baktı. Belki de sadece Luce’a eğlenip eğlenmediğini soruyordu.

Rengârenk parti kalabalığı etrafında dönüyordu ama Luce’un tek hissettiği kumsala vuran sonsuz kara dalgalar-
dı. Suyun yakınında hava keskin ve soğuktu ancak ateşin sıcaklığı tenine vuruyordu. Birbirine zıt görünen birçok şey aynı anda karşısına çıkıyordu.

“Kim bu insanlar, Roland?”

“Bir bakalım...” Roland trampet çemberini oluşturan hippileri işaret etti. “Üniversiteye gitmeyen gençlik.” Onların sağ tarafında kalan berbat dans figürleriyle daha küçük bir grup kızı etkilemeye çalışan kalabalık erkek grubunu gösterdi. “Onlar da Frot Bragg’da konuşlanan bahriyeliler. Durmadan içmelerine bakılırsa sanırım bu hafta sonu izinliler.” Jasmine ve Dawn yanına sokulunca Roland Luce’un omzuna kolunu attı. “Bu ikisini sanırım tanıyorsun.”

“Bize göklerin sosyal yöneticisiyle çok yakın dost olduğunu söylememiştin Luce,” dedi Jasmine.

“Sahiden.” Dawn yaklaşp yüksek sesle Luce’a fısıldadı. “Roland Sparks’ın olduğu bir partiye gitmeyi ne kadar istediğimi ancak günlüğüm bilir. Ve günlüğüm hiçbir şey söylemez.”

“Ah ama ben anlarım,” diye takıldı Roland.

Shelby yanında Miles ile birlikte Luce’un arkasında belirdi. İki sosisli sandviçi tek eliyle tutarak boşta kalan elini Roland’a uzattı. “Shelby Sterris. Sen de kimsin?”

“Shelby Sterris,” diye tekrarladı Roland. “Ben Roland Sparks. Hiç Los Angeles’in doğusunda bulundun mu? Daha önce tanıştık mı?”

“Hayır.”

“Fotoğrafik hafızası vardır,” diye ekleyen Miles Luce’a vejetaryen usulü hazırlanmış bir sandviç uzattı. Luce sandviçten pek hoşlanmasa da Miles’in düşünceli olması hoşuna gitmişti. “Ben Miles. Bu arada güzel parti.”

“Çok güzel,” diye ona katılan Dawn Roland’la birlikte ritim tutuyordu.

“Peki ya Steven ve Francesca?” Luce sesini duyurabilmek için Shelby’ye bağırarak zorunda kaldı. “Gürültüyü duymazlar mı?” Radara yakalanmadan dışarı çıkmak başka, radarın hemen dibinde ses patlaması yaratmak başkaydı.

Jasmine kampuse baktı. “Bizi duyduklarından eminim ama Shoreline’da tasmalarımız oldukça uzundur. En azından Nefilimler için durum böyle. Kampuste ve gözetimleri altında olduğumuz sürece istediğimiz her şeyi yapabiliriz.”

“Buna limbo yarışması da dahil mi?” Şeytani bir şekil-

de sırttan Roland arkasından uzun ve kalın bir dal çıkardı. "Miles, diğer ucunu da sen tutar mısın?"

Birkaç saniye içinde dal yükseltilmiş, trampetlerin ritmi değişmiş ve partideki herkes uğraştıkları şeyi bırakıp uzun bir limbo sırası oluşturmuştu.

"Luce." Miles ona seslendi. "Orada öylece dikilmeyeceksin, değil mi?"

Luce kendini kuma kök salmış gibi hissederek kalabalığa göz attı. Dawn ve Jasmine sıraya girebilmesi için ona aralarında yer açmaya başlamışlardı bile. Çoktan yarışma havasına giren Shelby sırtını esnetiyordu. Sessiz sedasız bahriyeliler bile oyuna katılacaklardı.

"Pekâlâ." Luce gülerek sıraya girdi.

Oyun başlar başlamaz sıra hızla ilerledi. Üç tur boyunca Luce zorlanmadan çitanın altından geçti. Dördüncüsünde yıldızları görece kadar çenesini geriye atıp biraz zorlanarak geçmeyi başardı ve bu hareketi ona büyük alkış kazandırdı. Çok geçmeden o da diğer çocuklar için tezahürat yapmaya başlamıştı. Shelby'nin çitanın altından geçmesiyle Luce kendisini büyük bir coşkuyla zıplarken bulunca biraz şaşırmıştı. Başarılı bir şekilde gerinerek çitanın altından geçmenin inanılmaz bir yanı vardı - tüm kalabalık bu enerjiden besleniyor gibi görünüyordu. Her defasında Luce şaşırtıcı bir şekilde adrenalin patlaması yaşıyordu.

Eğlenmek her zaman bu kadar basit değildi. Kahkahalarını uzun zamandır suçluluk duygusu çok yakından takip ediyordu ve her nedense eğlenmesinin yanlış olduğunu düşünüyordu. Fakat bu gece kendisini hafiflemiş hissediyordu. Farkında bile olmadan üzerine çöken karanlıktan kurtulmuştu.

Luce beşinci tur için arka tarafa döndüğünde sıra ol-

dukça kısalmıştı. Partideki çocukların yarısı çoktan elenmişti ve herkes Miles ve Roland'ın yanlarında toplanmış yarışmaya devam eden son birkaç kişiyi seyrediyordu. Sıranın sonunda bekleyen Luce sersemlemiş gibiydi, o yüzden birinin kolunu sıkıca tuttuğunu hissedince neredeyse dengesini kaybediyordu.

Tam çılgılık atmak üzereyken parmakların ağzını kapattığını hissetti.

“Şşşş...”

Daniel onu sıradan çıkarıp partiden uzaklaştırdı. Güçlü ve sıcak elleri boynundan aşağı kayarken dudakları yanaklarına değiyordu. Bir an, teninin tenine değmesi ve mor benekli gözlerinin ışıltısı günlerdir giderek artan ona dokunma isteğiyle birleşince, Luce'un başı döndü.

“Burada ne arıyorsun?” diye fısıldadı. Aslında, *Şükürler olsun ki buradasın ya da Senden ayrı kalmak çok zordu ya da Seni seviyorum* demek istemişti. Ama bir yandan da *Beni terk ettin ve Bunun güvenli olmadığını sanırdım ve Bu ateşkes de neyin nesi?* cümleleri aklını kemiriyordu.

“Seni görmem gerekiyordu,” dedi Daniel. Onu kumsaldaki büyük bir volkanik kayanın arkasına doğru götürürken yüzünde hain bir gülümseme vardı. Bulaşıcı olup Luce'un dudaklarında da kendisine yer edinen ve sadece Daniel'in kuralını çiğnemekle kalmayıp bundan zevk aldıklarını doğrulayan bir gülümsemeydi bu.

“Partiyi görebilecek kadar yaklaştığımda herkesin dans ettiğini fark ettim,” dedi. “Ve biraz kıskandım.”

“Kıskandın mı?” diye sordu Luce. Artık yalnızlardı. Kollarını Daniel'in geniş omuzlarına dolayıp menekşe renkli gözlerinin içine baktı. “Neden kıskanasın ki?”

“Çünkü...” dedi Luce'un sırtını sıvazlayarak. “Dans kartın dolu. Hem de ebediyen.”

Daniel Luce'un sağ elini eline alıp sol elini omzuna götürdü ve yavaşça kumların üstünde dans etmeye başladılar. Partinin müziğini hâlâ duyabiliyorlardı ama kayanın bu tarafından onlara özel bir konser gibi geliyordu. Luce gözlerini kapatıp Daniel'in göğsüne yaslandı, başının bir yap-boz parçası gibi omzuna uyduğu yeri buldu.

"Hayır, bu doğru değil," dedi Daniel kısa bir süre sonra. Ayaklarına işaret etti. Luce Daniel'in yalınayak olduğunu fark etti. "Ayakkabılarını çıkar," dedi. "Sana meleklerin nasıl dans ettiklerini göstereyim."

Luce düz tabanlı siyah ayakkabılarını çıkarıp bir kenara attı. Parmaklarının arasına giren kum yumuşak ve serindi. Daniel onu kendisine doğru çekince, ayak parmakları onunkilerin üstüne bindi, neredeyse dengesini kaybedecekti ama koluyla onu sabitledi. Aşağı baktığında ayaklarının onunkilerin üstünde olduğunu gördü. Ve tekrar başını kaldırdığında gece gündüz görmeyi dilediği manzara karşındaydı. Daniel gümüşü beyaz kanatlarını açıyordu.

Gökyüzüne doğru otuz metre yükselen kanatları görüş alanını tamamen kaplamıştı. Geniş ve güzel, karanlıkta ışıldayan kanatları Cennet'teki en görkemli kanatlar olmayıydı. Kendi ayaklarının altında, Luce Daniel'in yerden çok az yükseldiğini hissetti. Hafifçe çırpıtığı kanatları ikisini birden kumsalın biraz üstünde tutuyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Daniel.

Luce ne için hazır olması gerektiğini bilmiyordu. Ama bunun bir önemi de yoktu.

Artistik patinajcılar kadar düzgün bir şekilde havada geriye doğru hareket ediyorlardı. Daniel onu kollarında tutarak suyun üstünde süzülürdü. İlk köpüklü dalga ayak parmaklarını sıyrınca Luce nefesini tuttu. Daniel gülüm-

seyerek biraz daha yükseldi. Onu geriye doğru yatırdı. İki-
si birlikte daireler çizdiler. Dans ediyorlardı. *Okyanusun
üzerinde.*

Ay sadece onları aydınlatan bir spot ışığı gibiydi. Luce
mutluluktan gülüyordu, o kadar çok güldü ki en sonunda
Daniel da gülmeye başladı. Daha önce hiç bu kadar hafif
hissetmemişti kendini.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Daniel onu öperek karşılık verdi. Önce hafifçe öptü.
Alnından, burnundan ve en sonunda dudaklarından.

Luce sertçe, aç bir şekilde biraz da çaresizce onu öper-
ken adeta tüm vücudunu ona veriyordu. O sırada uzun
zamandır paylaştıkları sevgiye nasıl dokunduğunu anladı.
Bir an tüm dünya sessizleşmişti, sonra Luce nefes almak
için hafifçe geri çekildi. Kumsala geri döndüklerini fark
etmemişti bile.

Daniel elini Luce’un başının arkasına, kulaklarının üs-
tüne kadar çektiği şapkaya götürdü. Rengini açtığı saçları
şapkayla gizlenmişti. Daniel’in şapkayı çıkarmasıyla Luce
okyanusun esintisini başında hissetti. “Saçlarına ne yap-
tın?”

Sesi yumuşaktı ama nedense suçlarcasına bir hava
hâkimdi. Belki de şarkı, dans ve öpüşmeleri sona erdiğin-
den ötürü Luce’a öyle gelmişti, artık sadece kumsalda du-
ran iki insandılar. Daniel’in kanatları omuzlarının arkasına
doğru kavis çiziyordu, hâlâ görünürde ama erişilmezlerdi.

“Saçlarım kimin umrunda?” Tek umursadığı ona sarıl-
maktı. Daniel’in da düşünmesi gereken tek şeyin bu olma-
sı gerekmiyor muydu?

Luce şapkasını geri almak için uzandı, parlak bir kır-

mızı bayrak gibi sarı kafası açıkta kalmıştı. Uzaklaşmaya yeltenince Daniel kollarını etrafına doladı.

“Hey,” dedi ve Luce’u tekrar kendisine doğru çekti. “Özür dilerim.”

Luce derin bir nefes alıp ona sokularak dokunuşunun onu sarmasına izin verdi. Gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı.

“Artık güvende miyiz?” diye sordu. Ateşkes meselesini Daniel’in açmasını istiyordu. Artık birlikte olabilecekler miydi? Fakat Daniel’in gözlerindeki yorgun ifade ona cevabı vermişti.

“Burada olmamam gerekiyor ama seni merak ettim.” Aralarına biraz mesafe koyarak onu tuttu. “Görünüşe bakılırsa, endişelenmekte haklıymışım.” Saçlarının bir tutamını parmağına doladı. “Bunu neden yaptığını anlamıyorum Luce. Bu sen değilsin.”

Luce onu itti. İnsanların böyle söylemesi onu hep rahatsız ederdi. “Ama saçlarımı boyayan bendim, Daniel. O nedenle, teknik olarak, bu benim. Senin istediğin ben olmayabilirim ama...”

“Bu hiç adil değil. Senden gerçekten olduğun kişi olmamı istiyorum.”

“Peki bu kim oluyor, Daniel? Cevabını biliyorsan, lütfen beni aydınlat.” Parmaklarının arasından kayan tutkunun yerini hayal kırıklığı alırken sesi yükseliyordu. “Burada yalnızım ve nedenini anlamaya çalışıyorum. Tüm bunlarla... Burada ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum... Öyle bile değilken...”

“Nasıl değilken?”

“Bilmiyorum. Yavaş yavaş alışmaya çalışıyorum. Arkadaş edinerek anlarsın ya? Dün bir kulübe katıldım, bir

yerlere yat gezisi düzenlemeyi planlıyoruz. Bu tür şeyler işte.” Ona asıl söylemek istediği şey gölgelerdi. Ve özellikle de ormanda tek başınayken yapmaya kalkıştığı şey. Ama sanki yanlış bir şey yaptığını biliyormuş gibi Daniel gözlerini kısarak ona baktı.

“Yat gezisine falan gitmiyorsun.”

“Ne?”

“Ben aksini söyleyene kadar kampustan hiçbir yere ayrılmayacaksın.” Derin bir nefes aldı, Luce’un sinirlendiğini hissedebiliyordu. “Sana yasak koymaktan nefret ediyorum Luce... Ama güvende olman için o kadar çok şey yapıyorum ki. Başına bir şey gelmesine izin veremem.”

Luce dişlerini gıcırdattı. “Anlaşılan yanımda olmadığında hiçbir şey yapmamı istemiyorsun.”

“Bu doğru değil.” Ona parmağını salladı. Daha önce Daniel’in hiç bu kadar kolay öfkелendiğini görmemişti Luce. Gökyüzüne bakınca Luce bakışlarını takip etti. Tam üstlerinden hızla bir gölge geçti - ardında ölümcül bir du-man bırakan kapkara bir havai fişek gibiydi. Daniel gölgeyi hemen okumuşa benziyordu.

“Gitmeliyim,” dedi.

“Ne kadar şaşırtıcı.” Luce arkasına döndü. “Birdenbire ortaya çık, kavga çıkar, sonra da kaç. Bu gerçek aşk olmalı.”

Daniel onu omuzlarından yakalayıp gözlerinin içine bakmasını sağlayana dek sarstı. “Bu gerçek aşk,” dedi. Öylesine çaresiz bir şekilde söylemişti ki bunu Luce yüreğindeki acıyı küçük parçalara mı ayırdığını yoksa daha fazla mı artırdığını bilmiyordu. “Öyle olduğunu biliyorsun.” Menekşe renkli gözleri öfkeyle değil şiddetli bir tutkuyla

ışıldıyordu. İnsanın çok sevdiği kişi, karşısında dursa bile onu özlemesine neden olan bir bakıştı bu.

Daniel Luce'un yanağını öpmek için başını eğdi ama Luce ağlamak üzereydi. Utancından kafasını çevirdi. Daniel'in içini çektiğini duydu ve sonra da kanatlarının sesini.

Hayır.

Başını çevirdiğinde çoktan gökyüzüne yükselmiş olan Daniel'in okyanus ve Ay'ın arasında bir yerde olduğunu gördü. Ay ışığının altında kanatları ıslıl ıslıl parlıyordu. Bir dakika sonra onu gökyüzündeki yıldızlardan ayırt etmek imkânsızdı.

BEŞ



ON DÖRT GÜN

Gece boyunca esintisiz bir sis katmanı ordu gibi sessizce hareket ederek Fort Bragg kasabasını ele geçirmişti. Sis güneşin doğuşuyla da ortadan kalkmamış, kasveti herkese ve her şeye sinmişti. Cuma tüm gününü okulda geçiren Luce yavaş hareket eden bir gelgitle sürükleniyormuş gibi hissediyordu kendini. Öğretmenler dikkatsiz, ilgisiz ve dersleri yavaşça anlatıyorlardı. Uyuşuk bir şekilde oturan öğrenciler ise bitmek bilmeyen nemli gün boyunca uyanık kalmak için uğraşıyorlardı.

Dersler sona erdiğinde kasvet Luce'un içine işlemişti. Ait olmadığı bu okulda, gerçek ve kalıcı bir hayatının olmayışını vurgulayan bu geçici hayatta ne yaptığını bilmiyordu. Tek yapmak istediği yatağında kıvrılıp uyumaktı. Ancak kendini böyle hissetmesinde sadece havanın ya da

Shoreline'da geride bıraktığı ilk uzun haftanın değil Daniel ile tartışmış olmasının ve aklına takılan tüm soruların, endişelerin de etkisi vardı.

Önceki gece gözünü kırpamamıştı. Uykuya dalamadan sağa sola dönüp durmuştu. Daniel'in sorularını cevapsız bırakması artık onu şaşırtmıyordu ama bu daha az sorun ettiği anlamına da gelmiyordu. Peki ya okul sınırlarından çıkmayacağına dair koyduğu o aşağılayıcı, şoven *emre* ne demeli? On dokuzuncu yüzyıla geri mi dönmüşlerdi? Daniel'in asırlar önce bu şekilde konuştuğunu aklından geçirdi - Jane Eyre ya da Elizabeth Bennet gibi - ama Luce önceki hiçbir benliğinin bu tür bir konuşma tarzından hoşlanmayacağından emindi.

Dersin ardından sisin içinden geçerek yatakhaneye doğru giderken bile hâlâ kızgın ve sinirliydi. Gözleri kapanıyordu ve odasının kapısının tokmağını kavradığı anda uykusunda geziyor gibiydi. Loş ve boş odada yatağına devrilmek üzereyken birinin kapının altından içeri ittiği zarf neredeyse gözünden kaçıyordu.

Krem rengi, hafif ve kare şeklindeydi, diğer tarafını çevirdiğinde üzerinde küçük ve bitişik harflerle kendi isminin yazılı olduğunu gördü. Zarfı yırtarken, Daniel'in özür dilemesini bekliyordu. Kendisinin de ona bir özür borçlu olduğunu biliyordu.

Zarfin içindeki mektup krem rengi kâğıda daktiloda yazılmış ve üçe katlanmıştı:

Sevgili Luce,

Uzun zamandır sana söylemek istediğim bir şey var. Kasabada, Noyo Burnu yakın-

larında bu akşam altı gibi buluşalım, olur mu? Beş numaraları otobüs birinci otoyolda Shoreline'ın dört yüz metre güneyinde duruyor. Bu bileti kullan. North Cliff'te seni bekliyor olacağım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgiler, Daniel.

Zarfi sallamasıyla içinde küçük bir kâğıt olduğunu hissetti. Ön tarafında beş rakamı, arka tarafında ise Fort Bragg'ın basit bir haritası olan ince mavi-beyaz renkli bir otobüs biletiydi bu. Hepsi bu kadardı. Başka hiçbir şey yoktu.

Luce anlayamıyordu. Kumsaldaki tartışmalarından hiç bahsetmemişti. Daniel'in gecenin bir yarısı aniden ortadan kaybolmasının, sonra da istediği zaman ondan yola çıkmasını beklemesinin ne kadar tuhaf olduğunu anladığına dair en ufak bir belirti yoktu.

Özür falan da yoktu.

Garipti. Daniel her an her yerden çıkabilirdi. Normal insanların genelde baş etmek zorunda oldukları gerçeklerden bihaberdi.

Elinde tuttuğu mektup soğuk ve sertti. Umarsız yanı mektubu hiç almamış gibi yapmak istiyordu. Tartışmaktan ve Daniel'in ona detaylardan bahsedemeyecek kadar güvenmeyişinden yorulmuştu. Ama Luce'un sinir bozucu âşık yanı ona fazla sert davranıp davranmadığını merak ediyordu. Çünkü ilişkileri zahmete girmeye değerdii. Luce Kaliforniya'da yaşanan altın hücumu sırasındaki yaşamıyla ilgili hikâyeyi ve tüm bunları anlatırken Daniel'in gözleri-

nin nasıl göründüğünü ve sesinin nasıl çıktığını hatırlamaya çalıştı. Onu pencereden görmüş ve belki de bininci kez ona âşık olmuştu.

Birkaç dakika sonra aklına kazındığı bu görüntüyle birlikte Shoreline'in ön kapısına, Daniel'in beklemesini söylediği otobüs durağına doğru sessizce ilerledi. Nemli, gri gökyüzünün altında dikilirken menekşe renkli yalvaran gözlerinin görüntüsü yüreğini sızlatıyordu. Renksiz arabaların sisin içinde belirmesini, bariyersiz bir numaralı otobanın keskin virajını alarak tekrar gözden kaybolmasını izledi.

Shoreline'in uzakta kalan hayranlık uyandırıcı kampusüne baktığında, Jasmine'in partide söylediği sözleri anımsadı: *Gözetimleri altında olduğumuz sürece istediğimiz her şeyi yapabiliriz.* Luce okulun çatısı altından çıkmıştı ama kötülük bunun neresindeydi? Zaten okulun öğrencilerinden biri değildi, üstelik Daniel'i tekrar görmek yakalanma riskine girmeye değermişti.

Birkaç dakika daha geçip bekleyişi yarım saati bulduğunda, beş numaralı otobüs durağa varmıştı.

Otobüs Luce'a kapıyı açmak için yerinden kalkan şoför kadar yaşlıydı. Luce öne yakın boş bir koltuğa oturdu. Otobüs örümcek ağı ya da nadiren kullanılan bir tavanarası gibi kokuyordu. Sanki yolun az ötesinde bir kilometre yüksekliğindeki yamaç direkt okyanusa inmiyormuş gibi saatte elli kilometre hızla ilerledikleri için deri koltuk minderine tutunmak zorunda kaldı.

Kasabaya vardıklarında yağmur yağıyordu, şiddetle yağmaktan çekinen sakin, ince bir yağmurdu. Ana caddedeki iş yerlerinin çoğu çoktan kapanmıştı, kasaba ıslak ve biraz da terk edilmiş görünüyordu. Bu Luce'un keyifli bir

barışma sohbeti için hayalinde canlandırdığı tabloya pek benzemiyordu.

Otobüsten inen Luce, çantasından çıkardığı şapkasını başına geçirdi. Yağmurun serinliğini burnunda ve parmak uçlarında hissedebiliyordu. Eğri yeşil bir tabelanın üzerindeki Noyo Burnu'nu gösteren oku takip etti.

Burun geniş bir yarımadaydı, Shoreline'ın kampusu gibi yemyeşil değildi, parça parça otlar ve ıslak gri kumlar görülüyordu. Buradaki ağaçlar çıplaktı, düzensiz okyanus esintisi yapraklarını yerlerinden sökmüştü. Yoldan yüz metre kadar ileride çamurlu bir alanın ortasında tek bir bank vardı. Daniel onunla burada buluşmayı uygun görmüş olmalıydı. Ama Luce bulunduğu yerden onun henüz gelmediğini görebiliyordu. Saatine baktı. Beş dakika geç kalmıştı.

Daniel asla gecikmezdi.

Yağmur genelde olduğu gibi saçlarını ıslatmaktansa saç tellerinin uçlarına yerleşiyordu. Doğa Ana bile saçlarını sarıya boyayan Luce'la ne yapacağını bilemiyordu. Daniel'i orada beklemek istemiyordu. Ana caddede bir dizi dükkân vardı. Luce geri çekilerek paslanmış metal bir güneşliği olan uzun, tahta bir verandaya sığındı. Kapalı dükkânın tabelasında soluk renkli mavi harflerle FRED'İN BALIK LOKANTASI yazıyordu.

Fort Bragg, Daniel'in onu Shoreline'a bırakmadan önce arabayı durdurduğu kasaba Mendocino gibi ilginç değildi. Daha endüstriyeldi, karanın kademeli bir şekilde denize doğru indiği, kıvrımlı bir koya bağlı çürümek üzere olan iskelelerin bulunduğu tam anlamıyla eski usul bir balıkçı köyüydü. Luce beklemeyi sürdürürken bir tekne dolusu balıkçı karaya çıkıyordu. Cılız bir dizi adamın sıırıslıklam

yağmurluklarıyla aşağıdaki iskeleden taş merdivenlere çıkışını izledi.

Adamlar caddeye ulaştıktan sonra tek başlarına ya da sessiz gruplar halinde boş bankın, mahzun görünen ağaçların ve kapalı dükkânların önünden geçerek Noyo Burnu'nun güney kıyısındaki çakıllı otoparka vardılar. Bir kısmı eski kamyonlarına binip motorlarını çalıştırdıktan sonra yola koyuldu. Geride kalan asık suratlı adamlardan biri öne çıktı, fakat onlardan biri gibi durmuyordu, hatta birden sisin içinde belirivermiş gibiydi. Luce balıkçı dükkânının metal güneşliğine doğru sıçrarken soluklanmaya çalıştı.

Cam.

Varlığını fark etmeyen siyahlara bürünmüş iki balıkçının yanında, gözleri önündeki çakıllı yolda yürüyordu. Dar siyah kot pantolon ve siyah deri ceket giymişti. Yağmurun altında parlayan siyah saçları Luce'un onu en son gördüğü zamankinden daha kısaydı. Ensesindeki siyah dövme seçilebiliyordu. Gökyüzünün oluşturduğu renksiz fona kıyasla gözleri hiç olmadığı kadar yeşildi.

Luce onu en son gördüğünde, Cam mide bulandırıcı kara şeytan ordusunun başındaydı, etrafına duyusuzluk, acımasızlık ve saf kötülük saçıyordu. Yüzüne vuracağı bir sürü küfür ve suçlama vardı ama ondan uzak dursa çok daha iyi olacaktı.

Fakat çok geçti. Cam'in yeşil gözleri ona odaklanmış ve Luce donup kalmıştı. Cam gerçekten telaşlanmışa benziyordu. Boş boş gezinen birkaç balıkçının arasından sıyrılarak soluğu hızla Luce'un yanında aldı.

"Burada ne arıyorsun?"

Luce onun telaşlanmakla kalmadığına karar verdi - ne-redeyse korkmuş görünüyordu Cam. Omuzlarını dikleş-

tirmişti ve gözleri hiçbir şeye bir saniyeden fazla odaklanmıyordu. Saçları hakkında yorum yapmamış, boyadığını bile fark etmemiş gibiydi.

“Ben sadece...” Yamacın kenarını saran otları kesen Cam’in ardındaki beyaz çakıllı yolu süzdü. “Yürüyüşe çıkmıştım.”

“Hayır, yürüyüşe falan çıkmadın.”

“Beni rahat bırak.” Yanından geçip gitmeyi denerdi. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Benim için sorun değil, zaten konuşmamız da gerekmiyor. Ama o okuldan dışarı çıkmamalıydın.”

Luce birden gerildi. “Burada okula gittiğimi nereden biliyorsun?”

“Her şeyi biliyorum, tamam mı?”

“O halde buraya Daniel ile kavga etmeye geldin?”

Cam gözlerini kıstı. “Neden onunla... Bir saniye, buraya *onu* görmek için mi geldiğini söylemeye çalışıyorsun?”

“Şaşılacak bir şey yok. Biz *birlikteyiz*.” Sanki Cam kendisi yerine Daniel’ı seçmiş olmasını hâlâ kabullenememişti.

Cam alnını kaşıdı, endişeli görünüyordu. Nihayet konuşmaya başladığında, kelimeler ağzından hızla çıkıyordu. “Seni o mu çağırdı? Luce?”

Cam’in bakışlarının baskısı altında ezilerek suratını buruşturdu Luce. “Ondan bir mektup aldım.”

“Görmeme izin ver.”

Luce omuzlarını dikleştirdi ve neler bildiğini anlamak için Cam’in yüzündeki tuhaf ifadeyi incelemeye başladı. En az onun hissettiği kadar huzursuz görünüyordu. Luce kıpırdamadı.

“Kandırılmışsın. Grigori şu an seni hiçbir yere çağırmaz.”

“Benim için neler yapacağını bilemezsin.” Luce Cam’ın onu görmemiş olmasını ve çok uzaklarda olmayı dileyerek öteki tarafa döndü. Cam’e Daniel’in önceki gece ziyaretine geldiğini söyleyerek çocukça böbürlenmek istiyordu ama böbürlenmek bir işe yaramazdı. Tartışmalarının detaylarını anlatmanın övünülecek bir yanı yoktu.

“Sana bir şey olursa, öleceğini biliyorum, Luce. Hayatta kalmak istiyorsan, bana mektubu göstersen iyi olur.”

“Beni bir kâğıt parçası yüzünden mi öldüreceksin?”

“Ben değil ama sana o notu gönderen her kimse muhtemelen seni öldürmeyi amaçlıyor.”

“Ne?” Luce cebinde sıkı sıkı tuttuğu mektubu Cam’e vermemek için kendisini zor tutuyordu. Cam neden bahsettiğini bilmiyordu. Biliyor olamazdı. Ama bu şekilde bakmayı sürdürdükçe, Luce parmakları arasındaki o tuhaf mektubu giderek daha da çok merak ediyordu. Otobüs bileti, yol tarifi. Garip bir şekilde resmi ve formülseldi. Daniel’in tarzına hiç benzemiyordu. Parmakları titreyerek mektubu cebinden çıkardı.

Mektubu hızla elinden alan Cam okurken suratını buruşturdu. Bakışları yolun diğer tarafındaki ormana takılırken kendi kendine söylendi. Luce da etrafına bakındı ama malzemelerini paslı kamyonetlerine yükleyen geriye kalan birkaç balıkçıda şüpheli hiçbir şey göremiyordu.

“Hadi,” dedi en sonunda onu dirseğinden tutarak. “Okula dönme vaktin geldi.”

Luce kolunu çekti. “Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim. Senden nefret ediyorum. Hem burada ne arıyorsun?”

Cam etrafında daire çizmeye başladı. “Avlanıyorum.”

Luce hâlâ gerilmesine neden olduğunu fark etmemesi için uğraşarak onu süzdü. Cılız, punk-rock giyimli, silah-

sız Cam. “Gerçekten mi?” Başını kaldırdı. “Peki ne arıyordun?”

Cam arkasına, alacakaranlığın çöktüğü ormana doğru baktı. Başını bir kez sallayarak işaret etti. “Onu.”

Cam’in kimden ya da neden bahsettiğini görmek için Luce boynunu uzatarak o yöne baktı ama bir şey görmesine fırsat kalmadan Cam onu hızla itti. Havada tuhaf bir hareketlilik vardı ve gümüşü bir şey yüzünün önünden geçip gitti.

“Yere yat!” diye bağırarak Cam sertçe Luce’un omuzlarına bastırdı. Luce üzerinde onun ağırlığıyla verandaya çökmüştü, döşeme tahtalarına sinen tozun kokusunu alabiliyordu.

“Kalk üzerimden!” diye bağırdı Luce. Tiksintiyle kıvrılırken içine büyük bir korku çöktü. Saklandıkları kişi her kimse gerçekten çok kötü biri olmalıydı. Yoksa asla onu koruyan kişinin *Cam* olduğu bir duruma düşmezdi.

Bir dakika sonra Cam boş otoparkta koşmaya başladı. Bir kıza doğru koşuyordu. Luce’un yaşlarında, üzerinde upuzun kahverengi bir pelerin olan hoş bir kızdı. Narin yüz hatları vardı ve platin sarısı saçlarını atkuyruğu yapmıştı ama bakışlarında bir tuhaflık seziliyordu. Bulunduğu mesafeden bile Luce’un dehşete kapılmasına neden olan boş bir ifadesi vardı.

Bu kadarla da kalmıyordu: Kız silahlıydı. Elinde gümüş bir ok vardı ve oku fırlatmaya çalışıyordu.

Cam koşmaya devam etti, tuhaf gümüş oku sisin içinde bile parlayan kıza doğru giderken çakıllı yolda ayakları gıcırıyordu. Sanki bu dünyadan değilmiş gibiydi.

Elinde oku olan çılgın kızdan bakışlarını kaçırarak Luce dizlerini toplayıp kendisi kadar korkan başka birinin olup

olmadığını görmek için otoparkı gözden geçirdi. Fakat otopark bomboş ve ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Ciğerleri gerilmişti - zar zor nefes alabiliyordu. Hiç te-reddüt etmeyen kız neredeyse makine gibi hareket ediyordu. Ve Cam silahsızdı. Kız yay kirişini çekmişti ve Cam atış alanındaydı.

Ama yeterince hızlı hareket edememişti. Cam üzerine atlayarak onu sırtüstü yere serdi. Acımasızca boğuşarak oku ellerinden alıp pes edene kadar dirseğiyle suratına bastırdı. Kız bağırdı - tiz ve masum bir sestir - ve Cam oku ona doğru çevirince yerde geri çekildi. Yalvarırcasına serbest elini kaldırdı.

Ve sonra Cam oku direkt kızın kalbine fırlattı.

Otoparkın diğer tarafında Luce haykırarak yumruğunu ısırdı. Çok ama çok uzakta olmayı istese de kendisini yavaşça olay yerine doğru yaklaşırken buldu. Yanlış bir şey vardı. Luce yerde yatan kızın kan kaybettiğini görmeyi beklemişti ama bu kız ne debeleniyor ne de ağlıyordu.

Çünkü artık orada değildi.

O ve Cam'in ona nişan aldığı ok ortadan kaybolmuştu.

Cam otoparka göz gezdirdi, sanki yapması gereken ilk iş buymuş gibi okçunun düşürdüğü okları topladı. Luce kızın düştüğü yere çömeldi. Sert çakıllara ellerini sürdü, bir dakika öncesine kıyasla daha şaşkın ve korku doluydu. Burada az önce birinin olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Cam bir elinde üç ok, diğerinde gümüş yayla birlikte Luce'un yanına döndü. İçgüdüsel bir şekilde Luce dokunmak için elini uzattı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Nedense tüm bunlar onda tuhaf bir merak uyandırmıştı. Tüyleri diken diken oldu. Baş dönüyordu.

Cam okları ondan uzaklaştırdı. “Sakın. Bunlar ölüm-cül.”

Hiç de ölümcül görünmüyorlardı. Hatta okların başları yoktu. Uçları dümdüz olan gümüş çubuklardı. Yine de bir tanesi bile kızın ortadan kaybolmasına yetmişti.

Luce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “Az önce ne oldu, Cam?” Sesi ağırlaşmıştı. “Kimdi o?”

“Sürgünlerden biriydi.” Cam ona bakmıyordu. Elinde tuttuğu gümüş oka odaklanmıştı.

“Kimlerden dedin?”

“Meleklerin en kötülerinden. İsyan sırasında Şeytan’ın yanındaydılar ama hiçbir zaman ölümler diyarına adım atmadılar.”

“Neden peki?”

“Nasıl olduğunu bilirsin. Partiye davet edilmek isteyen ama partiye gelmeyi planlamayan kızlar gibi.” Suratını buruşturdu. “Savaş biter bitmez, bir an önce Cennet’e geri dönmeye çalıştılar ama onlar için çok geçti. Bulutların üzerinde herkesin tek bir şansı olur.” Luce’a baktı. “En azından birçoğumuz için durum böyle.”

“O halde, eğer Cennet’le bağlantıları yoksa...” Hâlâ bu tür şeyler hakkında rahatça konuşmaya alışmamıştı. “Cehennem’den mi geliyorlar?”

“Pek sayılmaz. Gerçi sürünerek geri döndüklerini çok iyi hatırlıyorum.” Şeytani bir şekilde güldü. “Genelde herkesi kabul ederiz ama Şeytan’ın bile bazı sınırları vardır. Onları sonsuza dek menetti, onları aşağılamakla kalmayıp kör etti.”

Okun Cam’in her hareketini takip edişini hatırlayan Luce, “Ama o kız kör değildi,” diye fısıldadı. Onu vurama-

masının tek sebebi Cam'ın daha hızlı davranmış olmasıydı. Yine de Luce kızda tuhaf bir şeyler olduğunu sezmişti.

“Kördü. Dünyada yönünü bulabilmek için duyularını kullanıyor. Az da olsa *görebiliyor*. Bunun hem kısıtlayıcı hem de faydalı yanları var.”

Bakışlarıyla ağaçların olduğu kısmı taramayı bırakmamıştı. Ormanda daha fazla Sürgünün saklandığını düşünmek Luce'un nefesini kesti. Daha fazla gümüş yay ve ok olabilirdi.

“Peki ona ne oldu? Şimdi nerede?”

Cam ona baktı. “O öldü, Luce. *Puf oldu*. Gitti.”

Ölmüş müydü? Luce yerde kızın olduğu noktaya baktı, otoparkın diğer tarafları kadar boştu. Sersemlemiş gibi başını öne eğdi. “Ben... Meleklerin öldürülemeyeceğini sanıyordum.”

“İyi bir silah yoksa öldürülemezler.” Okları cebinden çıkardığı beze sarmadan önce Luce'a son kez gösterdi, sonra deri ceketinin içine soktu. “Bunlar çok zor bulunur. Ah, lütfen titremeyi kes. *Seni öldürmeyeceğim*.” Dönüp otoparktaki arabaların kapılarını zorlamaya başladı, gri ve sarı renkli bir kamyonetin sürücü tarafının penceresinin açık olduğunu görünce sırtıttı. İçeri uzanıp kilidi açtı. “Okula yürüyerek dönmek zorunda kalmadığın için şükret. Hadi, bin.”

Cam yolcu tarafının kapısını açınca Luce şaşkınlığını gizleyemedi. Açık pencereden içeri bakıp Cam'ın kontağı açmaya çalışmasını izledi. “Az önce birini öldürmeni seyrettikten sonra düz kontak yaptığın bir arabaya bineceğimi mi sanıyorsun?”

“Onu öldürmeseydim... Seni öldürürdüyü, tamam mı? Sana o notu kimin gönderdiğini sanıyorsun? Seni okuldan

çıkman için kandırmalarının sebebi buydu. Şimdi üzerindeki etkisi biraz daha hafifledi mi?”

Luce kamyonetin kaputuna yaslandı, ne yapacağını bilmiyordu. Sword & Cross’tan ayrılmadan önce Daniel, Arriane ve Gabbe ile yaptığı konuşmaları düşündü. Bayan Sophia ve onun mezhebindeki diğer kişilerin peşine düşebileceklerini söylemişlerdi. “Ama onlara hiç benzemiyordu... Sürgünler Kadimlerden mi geliyor?”

O sırada Cam motoru çalıştırmayı başarmıştı. Hemen yerinden kalkıp aracın diğer tarafına geçerek Luce’u yolcu koltuğuna itti. “Kımılda, sallanma.” Nihayet onu yerine oturtup kemerini bağlamıştı. “Ne yazık ki Luce... Birden çok düşmanın var. Ve bu yüzden seni güvenli olan okuluna geri götürüyorum. Hemen. Şimdi.”

Luce Cam’le birlikte bir arabada yalnız olmanın akıllıca olmayacağını düşünüyordu ama burada tek başına kalması da hiç akıllıca olmazdı. “Bir dakika,” dedi Cam Shoreline’a doğru döndüğünde. “Eğer bu Sürgünler, Cennet ya da Cehennem’den değillerse, kimin tarafındalar?”

“Sürgünler mide bulandırıcı bir gri tonu gibidir. Hâlâ fark etmediysen, dışarıda benden daha kötü şeyler var.”

Ellerini kucağında kenetleyen Luce yatakhaneye dönmek için sabırsızlanıyordu, orada güvende olabilir, en azından güvendedmiş gibi yapabiliirdi. Neden Cam’e inanıyordu ki? Daha önce birçok kez yalanlarına kanmıştı.

“Senden daha kötü hiçbir şey olamaz. Sword & Cross’ta yaptığın şey çok korkunç ve yanlış.” Kafasını salladı. “Beni tekrar tuzağına düşürmeye çalışıyorsun.”

“Hayır, çalışmıyorum.” Ses tonunda Luce’un beklediği kadar kavgacı bir hava yoktu. Düşünceli, hatta üzgün gö-

rünüyordu. “Seni hiçbir zaman incitmek istemedim Luce, hiçbir zaman.”

“Mezarlıktayken tüm o gölgeleri bu yüzden mi savaşa çağırdın?”

“İyi ve kötünün sandığın kadar keskin hatları yok.” Pencereden karanlık ve yasaklanmamış görünen Shoreline’in binalarına doğru baktı. “Güneylisin, değil mi? En azından, bu kez. O halde kazananların tarihi baştan yazmaları gerektiğini anlayan gerek. Anlambilim, Luce. Senin kötü zannettiğin şey... Benim türüme göre sadece çağrışım probleminden ibaret.”

“Daniel öyle düşünmüyor.” Luce *kendisinin* öyle düşünmediğini söylemiş olmayı dilerdi ama henüz yeterince şey bilmiyordu.

Cam kamyoneti yatakhaneinin arkasındaki otların üstünde durdurup araçtan indi ve yolcu kapısını açmak için diğer tarafa geçti. “Daniel ve ben aynı paranın iki yüzü gibiyiz.” İnmesine yardım etmek için ona elini uzattı ama Luce onu görmezden geldi. “Bunu duymak sana acı veriyor olmalı.”

İçinden bunun doğru olmasının imkânsız olduğunu, Cam her şeyi ne kadar hafife almaya çalışsa da o ve Daniel arasında hiçbir benzerliğin olmadığını söylemek geliyordu. Ama Shoreline’da geçirdiği hafta boyunca bir zamanlar inandığı şeylerle çatışan birçok şey görmüş ve duymuştu. Francesca ve Steven’ı düşündü. Aynı yerde doğmuşlardı: Bir zamanlar savaş ve Düşüş’ten önce sadece tek bir taraf vardı. Meleklerin ve şeytanların arasındaki çizginin tamamen siyah ve beyaz olmadığını iddia eden tek kişi Cam değildi.

Odasının ışığı yanıyordu. Shelby’nin turuncu halının

zerinde bağdaş kurmuş, lotus pozisyonunda meditasyon yaptığını gözlerinin önüne getirdi. Luce nasıl öylece içeri girip az önce bir meleğin ölümüne tanık olmamış gibi yapacaktı? Ya da tüm hafta boyunca olan şeylerin kuşkulanasına neden olmadığını nasıl iddia edebilirdi?

“Bu akşam olanlar aramızda kalsın, tamam mı?” dedi Cam. “Bu arada, hepimize bir iyilik yap ve kampustan hiçbir yere ayrılma, orada başın belaya girmez.”

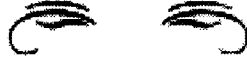
Luce Cam’in yanından geçip çalıntı kamyonetin ön farlarının ışığında ilerleyerek bir süre sonra yatakhaneinin duvarlarını saran gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Cam tekrar kamyonete atlayıp uygunsuz bir şekilde motoru hızlandırdı. Yola çıkmadan önce pencereyi indirip Luce’a seslendi: “Bir şey değil.”

Luce arkasına döndü. “Ne için?”

Cam sırtarak gaza bastı. “Hayatını kurtardığım için.”

ALTI



ON ÜÇ GÜN

Ertesi sabah erkenden, “*Burada,*” dedi yüksek bir ses Luce’un kapısının önünden. Biri kapıyı tıklatıyordu. “*Ni-hayet burada!*”

Tıklatma daha ısrarcı bir hal almıştı. Luce saatin kaç olduğundan habersizdi, yine de kapının diğer tarafından gelen kıkırdamalar için çok erken olduğunu söyleyebilirdi.

“Arkadaşların,” diye seslendi Shelby üst ranzadan.

Luce inleyerek yatağından kalktı. Shelby’ye baktı, karının üstünde doğrulmuştu, çoktan kot pantolonu ve ka-barık kırmızı yeleşini giymiş Cumartesi bulmacasını çö-züyordu.

“Sen hiç uyumaz mısın?” diye homurdandıktan sonra dolabından annesinin on üçüncü yaş günü için diktiği mor ekose sabahlığı aldı. Kısmen de olsa hâlâ üzerine oluyordu.

Gözetleme deliğinden bakınca Dawn ve Jasmine'in gülümseyen suratlarını gördü. Renkli atkılar ve tüylü kulaklıklar takmışlardı. Jasmine içinde dört kahvenin olduğu karton tepsiyi kaldırırken elinde kocaman bir kese kâğıdı olan Dawn tekrar kapıyı tıklattı.

"Onlardan kurtulacak mısın yoksa kampusun güvenlik görevlilerini mi aramam gerekiyor?" diye sordu Shelby.

Ona aldırış etmeyen Luce kapıyı açar açmaz iki kız çene çalarak odaya daldılar.

"Nihayet." Jasmine kahkaha atarak Luce'a kahvelerden birini uzattı, sonra henüz toplamadığı yatağına oturdu. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Dawn ve Jasmine daha önce odalarına gelmemişlerdi ama kendi evlerindeymiş gibi rahat davranmaları Luce'un hoşuna gitmişti. Aklına canı istediğinde uğrayabilmesi için odasının yedek anahtarını ondan "ödünç alan" Penn geldi.

Kahvesine bakan Luce güçlkle yutkundu. Şu an bu üçlünün karşısında duygusallaşamazdı.

Dawn banyodaydı ve lavabonun yanındaki dolapları eşeliyordu. "Planlama komitesinin daimi bir üyesi olarak karşılama konuşmasına dahil olman gerektiğini düşünüyoruz," dedi Luce'a şaşkınlıkla bakarak. "Neden hâlâ giyinmedin? Yat bir saate kalmadan ayrılacak."

Luce alnını kaşıdı. "Hatırlamama yardımcı olur musun?"

"Ah." Dawn abartılı bir şekilde inledi. "Amy Branshaw? Laboratuvar eşim? Babasının devasa bir yatı olan kız? Bunlar sana herhangi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Her şey yavaş yavaş netlik kazanıyordu. Cumartesi. Kıyı boyunca yat gezisi. Jasmine ve Dawn eğitimle uzaktan ya-

kından hiçbir ilgisi olmayan Shoreline etkinlik komitesi fikrini Francesca'ya sunmuş ve nasıl olduysa onayını almayı başarmışlardı. Luce yardım etmeyi kabul etmiş ama hiçbir şey yapmamıştı. Şu an düşünebildiği tek şey bundan Daniel'a bahsettiğinde suratının aldığı ifadeydi, hemen Luce'un onsuz eğlenme düşüncesine karşı çıkmıştı.

Dawn şimdi de Luce'un giysi dolabını karıştırıyordu. Uzun kollu, koyu mor bir elbise çıkarıp Luce'a fırlattı ve onu banyoya doğru itti. "Altına çorap giymeyi unutma. Hava serin olacak."

Luce banyoya girerken şarja koyduğu telefonunu aldı. Önceki gece Cam onu okula bıraktıktan sonra çok korktuğu ve kendisini yalnız hissettiği için Bay Cole'un bir numaralı kuralını çiğneyerek Callie'ye mesaj atmıştı. Bay Cole Luce'un arkadaşıyla konuşmaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu bilse bile... Yine de ona çok kızardı. Ama artık çok geçti.

Gönderilen mesajların bulunduğu klasörü açınca yalan dolu mesajını yazarken ellerinin ne kadar çok titrediğini hatırladı:

Sonunda bir cep telefonum oldu! Sinyal gücü pek iyi değil ama elimden geldiğinde seni ararım. Burada her şey harika, yine de seni çok özledim. Cevap yaz!

Callie'den cevap yoktu.

Hasta mıydı? Meşgul mü? Şehir dışına mı çıkmıştı?

Yoksa onu görmezden geldiği için Luce'u görmezden mi geliyordu?

Luce aynaya baktı. Sadece berbat görünmekle kalmayıp aynı zamanda kendini berbat hissediyordu. Fakat Dawn ve

Jasmine'e yardım etmeyi kabul etmişti, elbisesini üzerine geçirip sarı saçlarını birkaç metal tokayla tutturdu.

Luce banyodan çıktığında, Shelby kızların kese kâğıdında getirdikleri kahvaltıyı atıştırıyordu. Gerçekten de leziz görünüyordu - vişneli kurabiyeler, elmalı börekler, kekler, tarçınlı ekmekler ve üç farklı çeşit meyve suyu. Jasmine ona kocaman kepekli bir kek ve bir parça krem peynir uzattı.

“Zekâ açar.”

“Bu da ne böyle?” Miles hafif aralık duran kapıdan kafasını uzattı. Aşağı çektiği beysbol şapkası yüzünden Luce gözlerini göremiyordu ama kahverengi saçları kenarlardan çıkmıştı ve gülümsediğinde koca gamzelerini görmek mümkündü. Dawn hemen kıkırdamaya başladı, bunun Miles'in sevimli olması ve Dawn'ın Dawn olmasından başka bir sebebi yoktu.

Fakat Miles fark etmemiş görünüyordu. Bir grup fingirdek kızın arasında neredeyse kendisini Luce'dan daha rahat hissediyordu. Belki de bir sürü kız kardeşi vardı. Soğuklukları bir cephe oluşturan Shoreline'daki diğer çocuklara benzemiyordu. Miles içten ve dürüsttü.

“Senin hiç kendi cinsinden arkadaşın yok mu?” diye sordu Shelby olduğundan daha kızgınmış gibi yaparak. Oda arkadaşını daha yakından tanımaya başladığı için Luce Shelby'nin rahatsız edici espri anlayışını giderek daha eğlenceli buluyordu.

“Elbette, var.” Miles hiç tereddüt etmeden içeri girdi. “Ama benim erkek arkadaşlarım sabahın köründe kahvaltıyla odama gelmiyorlar.” Kese kâğıdından çıkardığı kocaman tarçınlı ekmekten bir ısırık aldı. “Çok hoş görünüyorsun Luce,” dedi ağzı hâlâ doluyken.

Bunun üzerine Luce'un yüzü kızardı ve Dawn kıkırdamayı kesti.

Koridordaki hoparlörün sesini duyunca Luce irkildi. Diğerleri ona deliymiş gibi baktılar ama Luce Sword & Cross'taki gibi sıkıcı resmi duyurular duymayı bekliyordu. Aksine hoparlörlerden Francesca'nın zarif sesi duyuldu.

"Günaydın, Shoreline. Eğer bugünkü yat gezisine katılacaksanız, marinaya giden otobüs on dakika içinde kalkacak. Sayım için güney çıkışında buluşalım. Sıkı giyinmeyi unutmayın!"

Miles yola çıkmadan önce bir tane daha tarçınlı ekmek aldı. Shelby puantiyeli lastik çizmelerini giydi. Jasmine pembe kulaklıklarının bandını sıkılaştırıp omuzlarını silerek, "Planlama buraya kadarmış! Karşılama konuşmasını hızlandırmamız gerekecek," dedi.

"Otobüste yanımıza otur," dedi Dawn. "Noyo Burnu'na giderken yolda ayrıntıların üzerinden geçerez."

Noyo Burnu. Luce bir ağız dolusu kepekli keki güçlükle yuttu. Sürgün kızın suratındaki ifadeyi, Cam'le okula yaptığı berbat yolculuğu düşünmek bile Luce'un tüylerini diken diken ediyordu. Cam'in hayatını kurtardığını başına kakması da hiç iyi olmamıştı. Özellikle de bir daha kampusten dışarı çıkmamasını söyledikten hemen sonra.

Böyle söylemesi çok tuhaftı. Sanki o ve Daniel iş birliği içindelermiş gibi.

Ağırdan alan Luce yatağının kenarına oturdu. "O halde hepimiz yat gezisine gidiyoruz?"

Daha önce Daniel'a verdiği sözden hiç dönmemişti. Yatla geziye çıkmayacağına dair söz vermemiş olsa bile. Kısıtlanması ona çok ağır ve uygunsuz geliyor, içgüdüleri umursamamasını söylüyordu. Ama eğer Daniel'ın koydu-

ğu kurallara göre hareket etmeyi deneseydi, belki de başka birinin öldürüldüğünü görmek zorunda kalmayacaktı. Gerçi muhtemelen paranoyası tekrar yükselişe geçiyordu. Aldığı mektup onu kasıtlı bir şekilde kampusun dışına çekmişti. Fakat okulun düzenlediği yat gezisi tamamen farklı bir şeydi. Sürgünlerin yata kaptanlık yapacakları yoktu.

“Elbette, hep birlikte gidiyoruz.” Luce’u elinden tutup ayağa kaldıran Miles onu kapıya yönlendirdi. “Neden gitmeyelim ki?”

Karar anı gelip çatmıştı: Luce ya Daniel’in - ve Cam’in - söylediği gibi bir mahkum gibi kampuste güvenli bir şekilde kalacaktı ya da bu kapıdan çıkıp hayatının ona ait olduğunu kendisine kanıtlayacaktı.

★ ★ ★

Luce yarım saat sonra Shoreline’in öğrenci topluluğunun yarısıyla birlikte ıslıl ıslıl ve bembeyaz kırk metrelik bir Austal lüks yata bakıyordu.

Shoreline’da hava açıktı ama iskelelerin yanındaki marinada hâlâ önceki günden kalan hafif bir sis vardı. Francesca otobüsten indikten sonra, “Bu kadarı yeter,” diye homurdanarak ellerini havaya kaldırdı.

Gayet rahat bir şekilde, sanki bir pencerenin perdelerini aralıyormuş gibi parmaklarıyla sisi aralayıp ışıldayan yatın hemen üstünde temiz bir gökyüzü oluşturdu.

Bunu öylesine fark ettirmeden yapmıştı ki Nefilim olmayan çocuklar ve öğretmenlerin doğanın iş başında olduğunu düşünmekten başka şansları yoktu. Ağzı açık kalan Luce, Dawn sessizce alkışlamaya başlayana kadar az önce gördüğü şeyin gerçek olduğundan emin olamadı.

“Her zamanki gibi müthişti.”

Francesca hafifçe gülümsedi. “Böylesi daha iyi, değil mi?”

Luce sadece bir meleğin işi olabilecek tüm ufak tefek dokunuşları fark etmeye başlıyordu. Kiralanan otobüsle marinaya gelişleri, önceki gün yağmur yağarken bindiği otobüse kıyasla çok daha rahattı. Dükkânların önleri yenilenmişti ve sanki tüm kasabaya bir kat boya atılmıştı.

Öğrenciler dudak uçuklatıcı görünen yata binmek için sıraya girdiler. Yatın zarif profili deniz kabuğu gibi kıvrılıyordu, her üç katının kendisine özel bir güvertesi vardı. Luce ön güverteye girdikleri noktadan konforlu bir şekilde döşenmiş üç kamarayı görebiliyordu. Sıcak ve hâlâ güneş alan marinadayken Luce’un Cam ve Sürgünlere dair endişeleri gülünç görünüyordu. Birdenbire tüm dertlerinden kurtulduğunu fark edince şaşırdı.

Yatın ikinci katındaki kamaraya doğru giden Miles’ı takip etti. Boz kahverengi duvarların kıvrımlarını upuzun siyah ve beyaz oturma koltukları sarmıştı. Çoktan kendilerini kapitone kanepelere atan yaklaşık altı kadar öğrenci sehpa-
ların üstündeki çeşitli yiyeceklerin tadına bakıyordu.

Miles bara gidip bir kutu kola açıp iki bardakta paylaştırdı ve birini Luce’a uzattı. “Şeytan meleğe, ‘Öyleyse bana dava aç, avukatı nereden bulacağını sanıyorsun?’ demiş.” Onu dürttü. “Anladın mı? Çünkü avukatların hepsi birer...”

Can alıcı nokta. Luce’un aklı tamamen başka bir yerdeydi ve Miles’ın ona bir şey anlattığını fark etmemişti bile. Kendisini kahkaha atmaya, hatta barın tezgâhına vurmaya zorladı. Miles rahatlamış görünse de Luce’un aşırı tepkisi karşısında biraz kuşkulandı.

“Vay canına,” diyen Luce sahte kahkahasını sonlandırırken kendisini acınası hissetti. “Bu iyiydi.”

Sol taraflarındaki, Luce’un okuldaki ilk gününde tanıştığı üçüzlerden biri olan uzun boylu, kızıl saçlı Lilith tuna tartardan bir lokma ağzına götürürken durdu. “Bu ne kadar saçma bir espriydi böyle?” Kaşlarını çatmış Luce’a bakarken dudakları gerilmişti. “Gerçekten bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Hiç ölümler diyarına *gittin* mi? Bu gülünecek bir şey değil. Miles’tan böyle bir şey söylemesini bekleriz ama senin daha zevk sahibi olduğunu sanırdım.”

Luce şaşırarak, “Bunun bir zevk meselesi olduğunu fark etmemiştim,” dedi. “O halde kesinlikle Miles’la aynı görüşteyim.”

“Şşşş...” Francesca’nın manikürlü elleri aniden Luce ve Lilith’in omuzlarında belirdi. “Konu ne olursa olsun şunu aklınızdan çıkarmayın: Yatta Nefilim olmayan yetmiş üç öğrenci bulunuyor. Günün kelimesi *dikkat*.”

Luce’a kalırsa Shoreline’in en tuhaf yanı hâlâ buydu. Okulda normal çocuklarla vakit geçirdikleri sırada Nefilim kulübesinde hiçbir şey yapmıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Luce hâlâ Francesca’yla Duyurucular hakkında konuşmak ve önceki hafta ormanda yaptığı şeyin konusunu açmak istiyordu.

Francesca uzaklaşınca Shelby Miles ve Luce’un yanına geldi. “Nefilim olmayan yetmiş üç çocuğun kafasını kameralardaki klozetlere sokarken ne kadar dikkatli olmalıyım sizce?”

“Çok kötüsün.” Luce kahkaha attı, sonra Shelby soğuk mezelerin bulunduğu tabağını uzatınca şaşkınlığını gizle-

yemedi. “Bakın şu yemeğini paylaşana,” dedi Luce. “Bir de tek çocuk olduğunu söylüyorsun.”

Luce ancak tek bir zeytin alabilmişken Shelby tabağını geri çekti. “Sakın alışıyım deme.”

Ayaklarının altındaki motorun çalışmasıyla birlikte yatı dolduran tüm öğrenciler sevinçle bağırdılar. Luce Shoreline’da Nefilimler ve diğer çocukları ayırt edemediği bu gibi anları seviyordu. Dışarıdaki soğuğa direnen bir grup kız saçları rüzgârda uçuşurken kahkaha atıyordu. Tarih sınıfından tanıdığı çocukların bir kısmı ana kamaranın bir köşesinde poker oynuyordu. Luce Roland’ı o masada görmeyi umuyordu ama ilginç bir şekilde ortalarda görünmüyordu.

Barın yanında Jasmine tüm manzaranın fotoğrafını çekerken, Dawn Luce’a doğru elinde tuttuğu kalemle havaya yazar gibi yaparak hâlâ karşılama konuşmasını yazmaları gerektiğini söyledi. Luce yanlarına giderken göz ucuyla pencereden Steven’ı gördü.

Steven tek başına korkuluklara yaslanmıştı. Üzerinde uzun siyah bir yağmurluk vardı ve siyah-beyaz kırçilli saçlarına fôtr şapkasını takmıştı. Onun bir şeytan olduğunu bilmek, özellikle de ondan - en azından tanıdığı kadarıyla - gerçekten hoşlanıyor olması Luce’u tedirgin ediyordu. Francesca ile olan ilişkisi aklını daha çok karıştırıyordu. Tam bir ikiliydiler: Luce’a önceki gece Cam’in kendisi ve Daniel’in aslında o kadar farklı olmadıklarını söylemesini hatırlatıyorlardı. Bu kıyaslama hâlâ canını sıkarken, boyalı camı kenara iterek güverteye çıktı.

Yatın batı tarafında görebildiği tek şey açık gökyüzü ve okyanusun uçsuz bucaksız maviliği idi. Su durgundu ama sert esen rüzgâr yatın kenarlarını hırpalıyordu. Luce kor-

kuluklara tutunmak zorunda kaldı, Steven'a doğru yaklaşıırken güneşin parlak ışığı karşısında kısılan gözlerini eliyle perdeliyordu. Francesca'yı görememişti.

"Merhaba, Luce." Luce korkuluklara varınca, ona gülümseyip şapkasını çıkardı Steven. Kasım ayına göre yüzü fazla bronzdu. "Nasıl gidiyor?"

"Bu çok genel bir soru," dedi Luce.

"Bu hafta çok mu yoğun geçti? Duyurucuyla yaptığımız gösteri seni üzmemiştir umarım? Bilirsin..." Sesini alçalttı. "Daha önce bu konuyu işlememiştik."

"Üzmek mi? Hayır, çok hoşuma gitti," dedi Luce hemen. "Demek istediğim... İzlemek biraz zor ama aynı zamanda büyüleyiciydi. Ben de biriyle bu konuda konuşmak istiyordum..." Steven'ın bakışları üzerindeyken, kulak misafiri olduğu öğretmenlerinin Roland'la yaptıkları konuşmayı hatırladı. Duyurucuları müfredata dahil etmek konusunda daha rahat davranan Francesca değil Steven olmuştu. "Onlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Her şeyi mi?" Steven başını eğince güneşin ışığı tamamen bronz tenine vurdu. "Bu çok uzun sürebilir. Trilyonlarca, neredeyse tarihteki her an için bir tane Duyurucu var. Alan uçsuz bucaksız. Birçoğumuz nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

"Bu yüzden mi daha önce sınıfta bu konuyu işlemediniz?"

"Bu tartışmalı," dedi Steven. "Duyurucuların değersiz olduklarına ya da taşıdıkları kötülüklerin iyiliklere kıyasla ağır bastığına inanan melekler var. Benim gibi onları savunanlara tarihi çöpçü diyorlar, şimdiki zamanda işlenen

günahlara odaklanamayacak kadar geçmişî takıntı haline getiriyormuşum.”

“Ama bu... Geçmişin hiçbir değeri olmadığını iddia etmekten farksız.”

Eğer bu doğruysa, Luce’un önceki hayatlarının hiçbirinin bir şey ifade etmediğı ve Daniel ile olan ilişkisinin değersiz olduğı anlamına geliyordu. O halde tek dikkate alması gereken bu hayatında Daniel hakkında neler bildiğiydi. Peki bu yeterli miydi?

Hayır. Yeterli değildi.

Daniel’a karşı hissettiklerinin daha derinlere dayandığına inanması gerekiyordu: Birkaç gece boyunca keyifle öpüşmekten ve birkaç gece tartışmaktan daha büyük bir şeye varan, değerli ve gizli bir geçmiş olmalıydı. Çünkü geçmişin hiçbir değeri yoksa, sahip oldukları tek şey buydu.

“Yüzündeki ifadeye bakılırsa...” dedi Steven. “Yanıma bir kişiyi daha ekledim.”

“Umarım şeytan saçmalıklarıyla Luce’un kafasını doldurmuyorsundur.” Francesca arkasında belirdi. Ellerini beline koymuş ve kaşlarını çatmıştı. Birden kahkaha atmaya başlayana dek Luce şaka yaptığını anlayamadı.

“Gölgelerden bahsediyorduk... Demek istediğim Duyuruculardan,” dedi Luce. “Steven bana onlardan trilyonlarca olduğunu düşündüğünü söyledi.”

“Steven tuvalet taşığında tesisatçı çağırmaya gerek olmadığını da düşünüyor.” Francesca içtenlikle gülümsedi ama sesinde Luce’u utandıran bir hava vardı, sanki çok cesurca konuşmuştu. “Önceki gün sınıfta incelediğimiz manzara gibi daha fazla berbat şeye mi şahit olmak istiyorsun?”

“Hayır, öyle söylemek istemedim...”

“Bazı şeyleri uzmanlarına bırakmanın yapılacak en mantıklı şey olmasının bir sebebi var.” Francesca Steven’a baktı. “Korkarım, bozuk bir tuvalet gibi, geçmişin bir pen-
ceresi olan Duyurucular da bu tür şeylerden.”

“Elbette neden onlarla bu kadar ilgilendiğini anlıyoruz,” dedi Steven Luce’un tüm dikkatini üzerine çekerek.

Demek Steven anlıyordu. Önceki hayatları.

“Ama şunu *bilmelisin* ki...” diye ekledi Francesca. “Gölgelere göz atmak yeterli eğitimi olmayan biri için çok risklidir. Eğer ilgileniyorsan, üniversiteler ve sıkı akademik programlar var, *ilerleyen zamanlarda* bu konuda seninle konuşmayı çok isterim. Fakat şimdilik Luce, zamansız bir şekilde lise öğrencilerine böyle bir şey göstermek gibi bir hata yaptığımız için bizi bağışlamalı ve burada bırakmalısın.”

Luce kendisini tuhaf ve korunmasız hissetti. İkisi de onu izliyordu.

Korkuluklardan hafifçe eğilince, aşağıda, ana güvertede bulunan arkadaşlarının bazılarını görebiliyordu. Miles elindeki dürbünü gözlerine yaklaştırmış kocaman Ray-Ban’lerinin ardında onu umursamayan Shelby’ye bir şey göstermeye çalışıyordu. Yatın kış tarafında Dawn ve Jasmine Amy Branshaw’la birlikte ek kirişin üstünde oturuyorlardı. Karton dosyanın üzerine eğilmiş telaşla not alıyorlardı.

“Gidip karşılama konuşmasını yazmalarına yardım etmeliyim,” dedi Luce Francesca ve Steven’dan uzaklaşarak. Döner merdivenlerden indiği sırada bile bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ana güverteye ulaşan Luce sarılı yelkenlerin altına girip ayaklarının altındaki hassas ekosis-

tem hakkında vaaz veren bir deri bir kemik biyoloji öğretmeni Bay Kramer'in etrafında daire oluşturmuş Nefilim olmayan bir grup sıkılan öğrencinin arasından geçti.

"İşte buradasın!" Jasmine Luce'u tutup yanlarına çekti. "Plan nihayet esas şeklini alıyor."

"Harika. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Saat on ikide, şu çanı çalacağız." Dawn yatın baş tarafına yakın dilli makarayla beyaz bir kemere asılı olan kocaman piring çanı işaret etti. "Sonra ben herkesi selamlayacağım ve Amy bu gezinin nasıl ortaya çıktığını anlatacak. Jes de bu dönem yapılması düşünülen etkinliklerden bahsedecek. Tek ihtiyacımız olan şey birinin çevreci bir şeyler söylemesi." Kızların üçü birden Luce'a baktılar.

"Yoksa bu yat hibrit mi?"

Amy omuzlarını silkip kafasını salladı.

Aklına gelen bir fikirle Dawn'ın yüzü aydınlandı. "Doğanın içinde yaşayanların doğayla birlikte hareket ettiklerinden bahsedip burada olmanın hepimizi daha çevreci yaptığını söyleyebilirsin."

"Şiir yazabilir misin?" diye sordu Jasmine. "Eğlenceli bir hale getirmeyi deneyebilirsin, belki?"

Gerçek sorumluluklarından hiçbirini yerine getirmediği için kendisini suçlu hisseden Luce, bunu yapmak zorunda olduğunu düşündü. "Çevreci bir şiir," dedi. Şiir ve deniz biyolojisinden daha kötü olduğu bir alan varsa, o da topluluk içinde konuşmaktı. "Elbette, bunu yapabilirim."

"Pekâlâ, çok şükür!" Dawn alnını sildi. "O halde fikrimi dinleyin." Oturduğu kırıştan kalkıp parmaklarıyla bir şey hesaplamaya başladı.

Luce Dawn'ın isteklerine dikkatini vermesi gerektiğini biliyordu ("En kısıdan en uzuna doğru sıraya dizilsek ha-

rika olmaz mı?”) özellikle de bu kadar kısa bir süre içinde yaklaşık yüz kadar sınıf arkadaşının önünde çevreyle ilgili zekice - ve kafiyeli - bir şey uydurmak zorundayken. Fakat akli hâlâ Francesca ve Steven’la yaptığı o tuhaf sohbete takılıp kalmıştı.

Duyurucuları uzmanlarına bırak. Eğer Steven haklıysa ve tarihin her anı için bir Duyurucu varsa bu tüm geçmişî uzmanlara bırakmasını istemek gibi bir şeydi. Luce Sodom ve Gomora konusunda uzman olduğunu iddia etmeye çalışmıyordu, onun tek ilgilendiği kendi - ve Daniel ile olan - geçmişiydi. Ve bu konuda bir uzman olacaksa, Luce bunun kendisi olması gerektiğini düşünüyordu.

Fakat Steven kendisi söylemişti: Dışarılarda bir yerlerde trilyonlarca gölge vardı. O ve Daniel ile ilgili olan gölgeleri bulmasının neredeyse imkânsız olması bir yana, doğru olanı bulsa bile onunla ne yapacağını bilmiyordu.

İkinci katın güvertesine baktı. Francesca ve Steven’ın kafalarının sadece üst kısmını görebiliyordu. Hayal gücünü kendi haline bırakırsa, aralarında ciddi bir konuşmanın geçtiğini düşünebilirdi. Kendisi hakkında. Ve Duyurucular. Muhtemelen bu konuda bir daha onunla konuşmama kararı alıyorlardı.

Söz konusu önceki hayatları olduğunda, tek başına olacağından son derece emindi Luce.

Bir dakika.

Okuldaki ilk günü. Kaynaştırma faaliyeti sırasında Shelby ona...

Toplantının ortasında olduğunu tamamen unutan Luce ayağa fırladı, ardından tiz bir çığlık koptuğunda çoktan güvertenin öteki tarafına geçmişti.

Luce sese doğru dönünce siyah bir şeyin yataın baş tarafından düştüğünü gördü.

Bir saniye sonra gitmişti.

Sonra suya çarpma sesi duyuldu.

"Aman Tanrım! *Dawn!*" Jasmine ve Amy yaralarına kadar pruvadan sarkmış suya bakıyorlardı. Çığlık attılar.

"Cankurtaran botunu getiriyorum!" diye bağırarak Amy kamaraya doğru koştu.

Jasmine'in yanına kirişe çıkan Luce'un gördükleri karşısında nefesi kesildi. Dawn yattan düşmüştü ve suyun içinde çırpınıyordu. İlk önce görünürde olan tek şey siyah saçları ve savurduğu kollarıydı ama yukarı bakmasıyla bembeyaz suratındaki korku dolu ifadeyi gördü Luce.

Bir saniye sonra kocaman bir dalga korkunç bir şekilde Dawn'ın küçük bedenini yakaladı. Yat hâlâ hareket ediyor ve giderek ondan uzaklaşıyordu. Tekrar su yüzeyine çıkmasını bekleyen kızlar titriyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu aniden yanlarında beliren Steven. Francesca pruvanın altına bağlı köpüklü halkaları olan can yeleğini çözmeyle çalışıyordu.

Jasmine'in dudakları titredi. "Konuşmaya başlamadan önce herkesin dikkatini çekmek için çanı çalmaya çalışıyordu. Doğru düzgün sarkmamıştı bile. Dengesini nasıl kaybedebildi bilmiyorum."

Luce bir kez daha pruvadan aşağı baktı. Buz gibi suya on metre yükseklikte olmalıydı. Hâlâ Dawn'dan iz yoktu. "Nerede?" diye haykırdı. "Yüzebiliyor mu?"

Cevap verilmesini beklemeden, Francesca'nın ellerinden can yeleğini kapıp bir kolunu içinden geçirdikten sonra pruvaya çıktı.

"Luce... Yapma!"

Arkasından bağırıldığını duydu ama artık çok geçti.

Suya daldı, nefesini tutmuş dibe batarken Daniel'ı ve göldeki son dalışlarını düşündü.

Soğuğu ilk önce göğüs kafesinde hissetti, ani ısı değişiminin şokuyla ciğerleri sertçe kasıldı. Suya batışı yavaşlayana kadar bekledi, sonra yüzeye çıkmak için çabaladı. Dalgalar başına vuruyor, ağzı ve burnuna tuz püskürtüyordu ama Luce can yeleğine sıkıca tutunmuştu. Can yeleğiyle yüzmeye çalışmak oldukça zordu fakat Dawn'ı bulursa - Dawn'ı *bulunca* - cankurtaran botunun gelmesini beklerken suyun üstünde kalabilmeleri için ikisinin de bu yeleğe ihtiyaçları olacaktı.

Yatta kopan gürültüyü belli belirsiz hissedebiliyordu, insanlar çığlık çığığa güvertede koşuşturuyorlardı. Ama Luce Dawn'a yardım etmek istiyorsa, tüm bunlara kulak asmamalıydı.

Luce dondurucu suyun üstünde Dawn'ın siyah saçlarını gördüğünü sandı. Dalgalara karşı ona doğru yüzdü. Ayağına bir şey değmişti - belki de bir eldi - ama sonra kayboldu, Dawn olup olmadığından bile emin değildi.

Can yeleğine tutunurken Luce'un dibe dalmasına imkân yoktu ve Dawn'ın çok dipte olduğuna dair içinde kötü bir his vardı. Can yeleğini bırakmaması gerektiğini biliyordu. Ancak onu bırakmazsa Dawn'ı kurtaramayacaktı.

Yeleği fırlatan Luce ciğerlerini havayla doldurup daldı, su yüzeyinin sıcaklığı kaybolana dek yüzdü, su o kadar soğuktu ki artık canı yanıyordu. Hiçbir şey göremiyordu, çok geç olmadan Dawn'ı bulabilmek umuduyla var gücüyle aramaya devam etti.

İlk hissettiği Dawn'ın saçlarıydı, ince kara bir tutam eline geldi. Elini biraz daha aşağı götürünce arkadaşının yanağını, sonra boynunu ve omzunu hissetti. Dawn çok

kısa bir süre içinde oldukça derine batmıştı. Luce kollarını Dawn'ın koltuk altlarından geçirip tüm gücüyle onu yüzeye doğru çekti.

Suyun derinliklerindeydiler, gün ışığı uzakta parılıyordu.

Ve Dawn ona olduğundan daha ağır geliyordu, sanki üzerine büyük bir ağırlık bağlanmıştı ve ikisini birden dibe çekiyordu.

En sonunda Luce su yüzeyine çıkmayı başardı. Dawn ağzından su fışkırtıp öksürüyordu. Gözleri kıpkırmızıydı ve saçları alnına yapışmıştı. Bir kolunu Dawn'ın göğsüne dolayan Luce diğer koluyla yavaşça can yelegine doğru ku-laç atmaya başladı.

"Luce..." diye fısıldadı Dawn. Vuran dalgaların arasında Luce onu duyamıyor olsa da dudaklarını okuyabiliyordu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Hem kendini hem de Dawn'ı yüzeyde tutmaya çabalayan Luce kafasını salladı.

"Can kurtaran botuna yüzün!" diye seslendi bir ses ar-kalarından. Ama herhangi bir yere yüzmeleri imkânsızdı. Kafalarını bile suyun üstünde zor tutuyorlardı.

Yat mürettebatı suya şişme bir bot indiriyordu. Steven da içindeydi. Bot okyanusa iner inmez, onlara doğru hızla kürek çekmeye başladı. Luce gözlerini kapattı, bir sonraki dalgayla birlikte üzerine büyük bir rahatlık çöktü. Biraz daha dayanabilirse, kurtulacaklardı.

"Elimi tutun," diye kızlara bağırdı Steven. Bir saattir yüzüyormuşçasına Luce'un bacakları yorulmuştu. Bota ilk Dawn'ın çıkması için onu ileri itti.

Steven'in üzerinde sadece pantolonu ve ıslandığı için göğsüne yapışan beyaz gömleği vardı. Dawn'a uzattığı

kaslı kolları kocamandı. Harcadığı çaba yüzünden suratı kızarmıştı, homurdanarak onu yukarı çekti. Dawn suya geri düşemeyecek kadar botun kenarına çıktığında, Steven vakit kaybetmeden dönüp Luce'un kolunu yakaladı.

Luce kendisini ağırlıksız hissetti, sudan neredeyse tamamen Steven'in yardımıyla çıktı. Ancak vücudunun geri kalanını da botun içine kayınca, ne kadar ıslanmış olduğunu ve donduğunu anladı.

Steven'in parmaklarının dokunduğu yer hariç.

Tenin üstündeki su damlalarından buhar çıkıyordu.

Doğrulup soğuktan titreyen Dawn'ı tamamen bota çekmek için Steven'a yardım etti. Yorgun düşen Dawn kendisini yukarı çekemiyordu. Luce ve Steven onu kollarından tutup kaldırmak zorunda kaldılar. Neredeyse tamamen bota çıkmışken, Luce aniden Dawn'ın hızla suya geri çekildiğini hissetti.

Kara gözleri kocaman açılan Dawn geriye doğru kayarken çığlık attı. Luce hazırlıksız yakalanmıştı: Dawn ıslak ellerinden kayınca Luce botun diğer tarafına doğru düştü.

"Dayan!" Steven Dawn'ın belinden tam zamanında yakaladı. Ayağa kalktı, neredeyse botu alabora edecekti. Dawn'ı sudan çıkarmak için çabalarken, Luce bir an adamın sırtından altın rengi bir ışığın yayıldığını gördü.

Kanatları.

Steven'in gücüne en çok ihtiyaç duydukları anda birden dışarı çıkmışlardı - sanki bu onun iradesi dışında oluyordu. Luce'un sadece mağazaların vitrinlerinde gördüğü pahalı mücevherler gibi ıslıl ıslıldılar. Daniel'in kanatlarına hiç benzemiyorlardı. Daniel'in kanatları sıcak, hoş, görkemli ve çekiciydi; Steven'inkiler ise kaba, göz korkutucu, sivri uçlu ve dehşet vericiydi.

Steven homurdandı, kollarındaki kaslar gerildi ve bir kez daha çırpıtığı kanatları ona Dawn'ı sudan çekebilmesi için yeterli gücü verdi.

Kanatları Luce'u botun diğer tarafına yapıştıracak kadar çok rüzgâr çıkarmıştı. Dawn'ın güvende olduğundan emin olur olmaz, Steven tekrar botun üzerine indi. Kanatlarını hemen içeri soktu. Gömleğinin arkasında iki küçük yırtık oluşmuştu, Luce'un gördüklerinin gerçek olduğunu gösteren tek kanıt buydu. Suratı bembeyaz olmuştu ve elleri titriyordu.

Üçü birlikte bota yığılıp kaldılar. Dawn hiçbir şey fark etmemişti, Luce yattan onları izleyenlerin fark edip etmediklerini merak etti. Luce sanki az önce Stevan'ı çıplak görmüş gibi ona bakıyordu. Ona kanatlarını görmenin şaşırtıcı olduğunu söylemek istedi; o ana dek karanlık tarafı seçen düşmüş meleklerin de böylesine nefes kesici olabileceklerini tahmin etmemişti.

Dawn'a uzandı, herhangi bir yerinin kanadığını göreceğini zannediyordu. Gerçekten de *bir şeyin* onu çenesiyle kavrayıp suya çektiğini sanmıştı. Ama hiçbir yara izi yoktu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Luce en sonunda.

Kafasını sallayan Dawn'ın saçlarından su damlaları düştü. "Yüzme biliyorum Luce. Hatta çok iyi yüzerim. Bir şey beni... Bir şey..."

"Hâlâ orada," diye cümlesini tamamlayan Steven kürekleri kapıp onları yata doğru götürmeye başladı.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu Luce. "Köpekbalgı mı yoksa..."

Dawn ürperdi. "Elleri vardı."

"Elleri mi vardı?"

“Luce!” diye bağırdı Steven. Birkaç dakika önce güver-
tede konuştuğu kişiden tamamen farklı bir varlığa dönüş-
müştü. Bakışlarında Luce’un daha önce hiç görmediği bir
sertlik vardı.

“Bugün yaptığın şey...” dedi Steven ve duraksadı. Sı-
rılıslam suratı vahşi görünüyordu. Luce nefesini tutup
bekledi. *Düşüncesizce. Aptalca. Tehlikeli.* “Çok cesurcaydı,”
dedi en sonunda Steven, yanakları ve alnı yumuşayarak
her zamanki ifadesine geri dönmüştü.

Luce derin bir nefes aldı, teşekkür edecek kadar bile
hali yoktu. Gözlerini Dawn’ın titreyen bacaklarından ala-
mıyordu. Ve ayak bileklerinin etrafında giderek kızaran iz-
lerden. Kesinlikle parmak izlerine benziyorlardı.

“Çok korktuğunuzdan eminim,” dedi Steven sessizce.
“Ama tüm okula korku saçmaya hiç gerek yok. Francesca
ile konuşmama izin verin. Benden haber alana kadar kim-
seye bir şey söylemek yok. Tamam mı, Dawn?”

Kız kafasını salladı, dehşete düşmüş görünüyordu.

“Luce?”

Luce’un yüzü seğirdi. Bu sırrı tutmak istediğinden
emin değildi. Dawn az kalsın ölüyordu.

“Luce.” Steven onu omzundan tuttu, kare çerçeveli
gözlüklerini çıkarıp koyu kahverengi gözlerini Luce’un ela
gözlerine dikti. “Tek bir kelime etme. Hiç kimseye. Kendi
iyiliğin için.”

YEDİ



ON İKİ GÜN

“Neden bu kadar tuhaf davrandığını anlayamıyorum,” dedi Shelby ertesi sabah Luce’a. “Altı gündür buradasın, değil mi? Ve şimdiden Shoreline’in kahramanı oldun. Belki de şanına göre yaşayacaksın.”

Pazar günü gökyüzü kümülüs bulutlarıyla doluydu. Shoreline’in küçük kumsalında yürüyüşe çıkan Luce ve Shelby, bir portakalı ve bir termos çayı paylaşıyorlardı. Güçlü bir rüzgâr yaşlı servi ağaçlarının topraksı kokusunu ormandan onlara taşıdı. Gelgit dalgalı ve şiddetliydi, birbirine giren yosunları, denizanalarını ve çürüyen dalları kızların yoluna savuruyordu.

“Önemli bir şey değildi,” diye geveledi Luce. Bu pek doğru sayılmazdı. Dawn’ın peşinden buz gibi suya atlamak kesinlikle *önemli bir şeydi*. Ama Steven’in - ses tonunun cid-

diyeti ve kolunu sertçe kavrayışı - Dawn'ın kurtuluşuyla ilgili konuşmaması için uyarış tarzı onu korkutmuştu.

Geri çekilen dalganın ardında bıraktığı tuzlu köpüğe baktı. Arkasındaki derin ve karanlık suya bakmamaya çalışıyordu - böylece dondurucu derinliklerindeki *elleri* düşünmek zorunda kalmayacaktı. *Kendi iyiliğin için.* Steven çoğul konuşmuş, tüm öğrencilerin iyiliğini kastetmiş olmalıydı. Peki ya sadece Luce'u kastettiyse...

"Dawn iyi," dedi. "Önemli olan da bu."

"Eh, evet, senin sayende Sahil Güvenlik."

"Bana Sahil Güvenlik falan deme."

"Yoksa kendini elinden her iş gelen bir kahraman olarak mı görmeyi tercih edersin?" Shelby'nin ifadesizce dalga geçmek gibi bir tarzı vardı. "Frankie son iki gecedir okulun civarında tuhaf bir şeyin dolaştığını söylüyor. Ona..."

"Ne? Kim?"

"Tekrar ediyorum: *Tuhaf bir şey.* Kim olduğunu bilmiyorlar." Shelby yıpranmış, düz bir kireç taşının üstüne yerleşip okyanusa ustalıkla birkaç taş fırlattı. "Bir erkekmiş sanırım. Dün tüm karışıklığın ardından Frankie ve Kramer'in yatta bu konu hakkında konuştuklarını duydum."

Luce Shelby'nin yanına oturup taş bulmak için etrafındaki kumu karıştırmaya başladı.

Biri Shoreline'in etrafında dolaşıyordu. Bu kişi ya Daniel ise?

Bu tam ondan beklenebilecek bir davranıştı. Onu görmemek için verdiği sözü tutmak konusunda çok inatçı olsa da bir türlü uzak duramıyordu. Daniel'i düşünmek onu daha çok özlemesine neden oldu. Ağlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu, bu delilikti. Gizemli kişinin Daniel

olmama ihtimali çok yüksekti. Cam olabilirdi. Ya da başka biri. Hatta Sürgünlerden biri bile olabilirdi.

“Francesca endişeli miydi?” diye sordu Shelby.

“Sen olsan endişelenmez miydin?”

“Bir dakika. Önceki gece bu yüzden mi gizlice dışarı çıkmadın?” İlk kez dün gece Shelby’nin pencereden içeri girmesi Luce’u uyandırmamıştı.

“Hayır.” Shelby’nin taşları fırlattığı kolu sürekli yoga yaptığı için biçimliydi. Attığı bir sonraki taş yay çizerek altı kez sekip bumerang gibi neredeyse onlara geri döndü.

“Her gece nereye gidiyorsun?”

Shelby kabarık kırmızı kayak yeleğinin ceplerine ellerini soktu. Gri dalgalara öylesine dikkatle bakıyordu ki orada bir şey gördüğü belliydi - ya da soruyu cevaplamaktan kaçınıyordu. Bakışlarını takip eden Luce, gri ve beyaz dalgalar haricinde suda hiçbir şey olmadığını görünce rahatladı.

“Shelby.”

“Ne? Hiçbir yere gitmiyorum.”

Luce kalkmaya yeltendi, Shelby’nin ona hiçbir şey anlatmaması canını sıkıyordu. Bacaklarının arkalarına yapışan ıslak kumları temizlerken Shelby onu taşla doğru geri çekti.

“Pekâlâ, zavallı erkek arkadaşımı görmeye *gidiyordum*.” Shelby derin bir iç çekip isteksizce suya bir taş daha fırlattı, neredeyse balık yakalamak için alçalan bir martıyı vuracaktı. “Zavallı *eski* erkek arkadaşım olmadan önce.”

“Ah. Üzgünüm, Shel.” Luce dudaklarını ısırdı. “Bir erkek arkadaşın olduğunu bile bilmiyordum.”

“Onu uzak tutmak zorunda kalmıştım. Yeni bir oda arkadaşım olduğu gerçeğiyle çok fazla ilgilenmeye başlamış-

tı. Geceleri gelmesine izin vermem için ısrar edip durdu. Seninle tanışmak istiyordu. Benim *nasıl* bir kız olduğumu sandığını bilmiyorum. Üzerine alınma ama üç bana göre çok kalabalık bir sayı.”

“Kimdi?” diye sordu Luce. “Burada mı okuyor?”

“Phillip Aves. Ana binada son sınıfta okuyor.”

Luce onu tanıdığını sanmıyordu.

“Saçlarını sarıya boyatan beyaz tenli çocuk?” dedi Shelby. “David Bowie’nin albino versiyonuna benziyor. Gözünden kaçmış olamaz.” Dudakları seğirdi. “Ne yazık ki.”

“Neden bana ayrıldığınızı söylemedin?”

“Sen ortalarda yokken Vampire Weekend şarkıları dinleyip sözlere göre ağzımı oynatmayı tercih ediyorum. Çakralarım için böylesi çok daha iyi. Ayrıca... Bugün dengelessiz ve tuhaf davranan sensin. Yoksa Daniel sana kötü mü davranıyor?”

Luce dirseklerinin üzerine yaslandı. “Bunun olması için birbirimizi görmemiz lazım ama anlaşılın buna iznimiz yok.”

Luce gözlerini kapatırsa, dalgaların sesinin onu Daniel’i öptüğü ilk geceye götürmesine izin verebilirdi. Bu hayatta. Gevşek Savana İskelesi’nde birbirine dolanan vücutları. Ellерinin aç bir şekilde onu kendisine doğru çekişі. O zaman her şey mümkün görünüyordu. Gözlerini açtı. Artık o andan çok uzaktaydı.

“Peki senin şu zavallı eski erkek arkadaşın...”

“Hayır.” Shelby parmaklarıyla konu kapansın dercesine bir işaret yaptı. “Sen nasıl Daniel hakkında konuşmak istemiyorsan, ben de ZEEA hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Sıradaki.”

Bu adilceydi. Fakat Luce'un Daniel hakkında konuşmak istemediği doğru değildi. O daha çok, Daniel'dan bahsetmeye *başlarsa*, çenesini kapatamayacağından korkuyordu. Çoktan bozuk plak gibi tekrar ettiğini düşünmeye başlamıştı bile - bu hayatında onunla yaşadığı dört fiziksel deneyimi durmaksızın aklından geçiriyordu. Tüm bunların Shelby'yi ne kadar çok sıkabileceğini hayal edebiliyordu, Luce'un tecrübesizliğine kıyasla, muhtemelen onun bir sürü erkek arkadaşı ve deneyimi olmuştu.

Bir keresinde aniden alev alan bir çocukla öpüştüğünü az da olsa hatırlıyordu. Daniel'la da birkaç ateşli dakika geçirmişti. Hepsi bundan ibaretti. Söz konusu aşk olduğunda Luce uzman olmaktan kesinlikle çok uzaktı.

Bir kez daha durumunun ne kadar haksızca olduğunu düşündü: İşler zorlaştığında Daniel'ın başvuracağı birlikte oldukları zamanlara dair bir sürü hatırası vardı. Onun elinde ise hiçbir şey yoktu.

Oda arkadaşına baktı.

"Shelby?"

Shelby kabarık kırmızı kapüşonunu kafasına geçirmiş elindeki çubukla ıslak kuma bir şeyler çiziyordu. "Sana onun hakkında konuşmak istemediğimi söyledim."

"Biliyorum. Merak ediyorum da bana geçmiş hayatlara göz atabildiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Dawn yattan düştüğü sırada Shelby'ye bu soruyu sormak üzereydi.

"Ben öyle bir şey söylemedim." Elindeki çubuğu kuma biraz daha batırdı. Suratı kızarmıştı ve gür sarı saçları atkuyruğundan çıkıyordu.

"Evet... Söyledin." Luce başını yana eğdi. "Kâğıdına yazmıştın. Kaynaştırma faaliyetinin olduğu gün? Kâğıdı

elimden kapıp on sekizden fazla dil bildiğini ve geçmiş hayatlara bakabildiğini söyledin, yapmana ihtiyacım olan şey de bu...”

“Söylediklerimi hatırlıyorum. Beni yanlış anlamışsın.”

“Pekâlâ,” dedi Luce yavaşça. “O halde...”

“Daha önce geçmişte kalan bir hayata bakabilmiş olmam bunun nasıl yapıldığını bildiğim ya da o hayatın benim hayatım olduğu anlamına gelmez.”

“Demek senin hayatın değildi?”

“Elbette değildi, reenkarnasyon ucubelere göre bir şey.”

Kaşlarını çatan Luce kendisini gömmek istermişçesine ellerini ıslak kuma soktu.

“Hey, şaka yapıyordum.” Shelby neşeyle Luce’u dürttü. “Ergenliği binlerce kez yaşamak zorunda kalan kıza özel.” Suratını buruşturdu. “Benim için bir tanesi yeterliydi, teşekkür ederim, almayayım.”

Luce o kızdı. Binlerce kez ergenlik yaşayan kız. Daha önce hiç böyle düşünmemişti. Neredeyse komikti: Dışarıdan bakınca, birçok kez ergenlik yaşamış olması onun için en zor şey olarak görünüyordu. Ama işler bundan çok daha karışıktı. Luce geçmiş hayatına bakıp kendisini daha iyi tanımasına yardımcı olursa, binlerce sivilce ve hormon değişikliğine daha gerek kalmayacağını söylemek üzereydi ama sonra Shelby’ye baktı. “Eğer gördüğün senin hayatın değilse, kimin geçmiş hayatına baktın?”

“Neden her şeye burnunu sokuyorsun? Lanet olsun.”

Luce tansiyonunun yükseldiğini hissediyordu. “Shelby, aman Tanrım, bana anlatmalısın!”

“Pekâlâ,” dedi Shelby en sonunda ve elleriyle sakın olmasını belirten bir işaret yaptı. “Bir gece Corona’da bir

partideydim. Her şey kontrolden çıktı, yarı çıplak seanslar falan vardı... Gerçi hikâyenin bununla ilgisi yok. Biraz hava almak için yürüyüşe çıktığımı hatırlıyorum. Yağmur yağıyordu, nereye gittiğimi görmek zordu. Sokağın birinden köşeye döndüm, karşıma perişan görünen bir çocuk çıktı. Karanlık bir kürenin üstüne eğilmişti. Daha önce öyle bir şey görmemiştim, küre şeklindeydi ama parlıyordu, sanki ellerinin üstünde havada asılı gibiydi. Çocuk ağlıyordu.”

“Neydi peki?”

“O zamanlar ne olduğunu bilmiyordum ama artık onun bir Duyurucu olduğunu biliyorum.”

Luce büyülenmişti. “Onun baktığı geçmiş hayatın bir kısmını görebildin mi peki? Nasıldı?”

Shelby Luce’un gözlerinin içine bakıp yutkundü. “Çok korkunçtu, Luce.”

“Özür dilerim,” dedi Luce. “Sormamın sebebi...”

İtiraf etmek üzere olduğu şeyi itiraf etmek ona çok zor geliyordu. Francesca olsa buna kesinlikle karşı çıkardı. Ama Luce’un cevaplara ve yardıma ihtiyacı vardı. Shelby’nin yardımına.

“Önceki hayatlarımdan bazılarına bakmalıyım,” dedi Luce. “Ya da en azından denemeliyim. Son zamanlarda olan şeyleri daha iyisini bilmediğim için kabullenmem gerekiyor... Nereden geldiğimi, nerede yaşadığımı görebilirim, her şeyi çok daha iyi anlarım. Beni anlıyor musun?”

Shelby kafasını salladı.

“Daniel ile şimdi yaşadığım ilişkiden emin olabilmem için geçmişte aramızda neler geçtiğini görmeliyim.” Luce

nefes aldı. “O çocuk, sokaktaki çocuk... Duyurucuya ne yaptığını gördün mü?”

Shelby omuzlarını kıtırdattı. “Onu sadece belirli bir şekilde soktu. O zamanlar onun ne olduğunu bile bilmiyordum ve çocuğun onu nereden bulduğunu da. Bu yüzden Francesca ve Steven’in gösterisi beni çok korkuttu. O gece neler olduğunu gördüm ve o zamandan beri bunu unutmaya çalışıyordum. Gördüğüm şeyin bir Duyurucu olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Eğer bir Duyurucu yakalayabilirsem, onu yönlendirebilir misin?”

“Söz veremem,” dedi Shelby. “Ama denerim. Onları nasıl yakalayacağını biliyor musun?”

“Pek sayılmaz ama ne kadar zor olabilir ki? Tüm hayatım boyunca peşimi bırakmadılar.”

Shelby kayanın üstünde duran Luce’un elinin üstüne elini koydu. “Sana yardım etmek istiyorum Luce ama bu çok tuhaf. Korkuyorum. Ya görmemen gereken bir şey görürsen?”

“ZEEA ile ayrıldığında...”

“Sana ondan bahsetmek istemediğimi...”

“Beni dinle: Ondan ayrılmana sebep olan şeyi daha sonradan öğrenmek yerine önceden bilmek seni rahatlatmaz mıydı? Demek istediğim, nişanlanmış olsaydınız ve ancak o zaman...”

“İğrenç!” Luce’u susturmak için Shelby elini kaldırdı. “Anlaşılmıştır. Hadi, bize bir gölge bul bakalım.”

★ ★ ★

Luce Shelby’yi kumsaldan geçirip ıslak ve kumlu toprağın arasından çıkan hırpalanmış kırmızı ve sarı mine çi-

çeklerinin olduğu dik taşlı merdivenlere götürdü. Düzenli yeşil balkondan geçerken frizbi oynayan Nefilim olmayan çocukları rahatsız etmemeye çalıştılar. Yataktan çıkarak üçüncü katında bulunan odalarının önünden geçip binanın arkasından dolaştılar. Servi ağaçlarının oluşturduğu ormanın kenarında, Luce ağaçların arasındaki bir boşluğu işaret etti. “En son burada bir tane bulmuştum.”

Shelby Luce’un önünde ormana doğru ilerlerken, servi ağaçlarının arasındaki uzun ve pençeyi andıran asma yapraklarını itip kocaman bir eğreltiotunun altında durdu.

Servilerin altı karanlıktı ve Luce yanında Shelby’nin olmasına sevinliyordu. Hiçbir yere varamadan gölgeyle mücadele ettiği o gün zamanın ne kadar hızlı geçtiğini düşündü. Birden yorgun düştüğünü hissetti.

“Eğer bir Duyurucu bulur ve yakalarsak ve eğer ona göz atmayı başarabilirsek...” dedi Luce. “Sence Duyurucunun ben ve Daniel ile ilgili bir şey gösterme ihtimali nedir? Ya yine sınıfta gördüğümüz İncil’den korkunç bir sahneyle karşılaşsak?”

Shelby kafasını salladı. “Daniel’ı bilmem. Ama eğer bir Duyurucu çağırıp göz atabilirsek, bu tamamen seninle ilgili olacak. Duyurucu çağırın kişiye özeldir... Ama taşıdığı mesaj her zaman kişinin ilgisini çekmeyebilir. Örneğin çöp kutusuna gönderilen e-maillerinle önemli e-mailleri karıştırman gibi ama yine de sana hitap eder.”

“Nasıl çağırın kişiye özel olabilir ki?” O halde bu Francesca ve Steven’in Sodom ve Gomora’nın yıkımında oldukları anlamına geliyordu.

“Evet. Ezelden beri ortaldalar. Söylentilere göre geçmişleri çok etkileyiciymiş.” Shelby tuhaf bir şekilde Luce’a baktı. “Shoreline’da iş kapmayı nasıl becerdiklerini

sanıyordun? Burası gerçekten iyi bir okul.”

Karanlık ve yapış yapış bir şey üstlerinden geçti: Ağır bir pelerini andıran Duyurucu servi ağacının uzayan gölgelerinde uykulu bir şekilde gerindi.

“İşte.” Luce vakit kaybetmeden Duyurucuyu işaret etti ve Shelby’nin arkasından uzanan alçaktaki bir dala çıktı. Parmaklarının ucuyla Duyurucuyu tutmak için sol tarafına eğilirken tek ayağının üstünde dengede durmaya çalışıyordu. “Ona yetişemiyorum.”

Shelby bir kozalak alıp gölgenin ortasına fırlatınca Duyurucu daldan aşağı uzadı.

“Yapma!” diye fısıldadı Luce. “Onu kızdıracaksın.”

“Utangaçlık yaparak esas o *beni* kızdırıyor. Elini uzat.”

Luce suratını buruşturarak söylenileni yerine getirdi.

Kozalağın gölgenin görünen kısmından sekişini izledi ve sonra bir zamanlar dehşete kapılmasına neden olan hışırtılı yumuşak sesi duydu. Gölgenin bir ucu yavaşça daldan sarkıyordu. Kayıp Luce’un uzattığı titreyen kolunda yer edindi. Luce gölgeyi kenarlarından tuttu.

Bulunduğu daldan aşağı atlayan Luce ellerinde soğuk ve küf kokulu hediyesiyle Shelby’ye yaklaştı.

“İşte,” dedi Shelby. “Bir ucundan ben tutarım, diğerinden de sen tut, sınıfta gördüğümüz gibi yapalım. İyk, bu çok yumuşak. Pekâlâ... Ellerini gevşet, hiçbir yere gitmiyor. Rahatlayıp şekle girmesine izin ver.”

Gölge kıpırdayana kadar upuzun bir zaman geçmiş gibiydi. Luce neredeyse kendisini küçükken sahip olduğu cadı tahtasıyla oynuyormuş gibi hissediyordu. Parmak uçlarında açıklanamaz bir enerji vardı. Duyurucunun şeklinde herhangi bir değişiklik göremese de durmaksızın hafifçe hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Sonra ıslığa benzer bir ses duyuldu: Gölge kasılıp ya-
vaşça kendi karanlığında katlanıyordu. Çok geçmeden
kocaman bir kitap halini aldı. Parmak uçlarının üzerinde
havada süzülüyordu.

“Bunu görüyor musun?” Shelby’nin adeta nefesi kesil-
di. Gölgenin ıslığa benzer sesine kıyasla onun sesi nere-
deyse duyulmuyordu. “Bak, işte ortada.”

Derste olduğu gibi Duyurucunun üzerinden karanlık
bir örtü kalkmasıyla şaşırtıcı bir renk cümbüşü ortaya çık-
tı. Luce elleriyle gözlerini korudu, parlak ışığın gölgenin
ekranına yerleşip puslu, odaklanmamış bir görüntüye dö-
nüşmesini izledi. Ve sonra nihayet belirli şekiller ve yu-
muşak renk tonları görülebiliyordu.

Bir oturma odasına bakıyorlardı. Mavi ekose kumaşla
kaplı bir koltuğun arkasına, ayaklığının tekmelendiği ve
oldukça yıpranmış alt köşesine. Ahşap panelli eski bir te-
levizyonda *Mork & Mindy*’nin tekrarı yayınlanıyordu, ses
kapatılmıştı. Tombul bir Jack Russell teriyeri yama işi yu-
varlak bir kilimin üstüne kıvrılmıştı.

Luce mutfığa benzeyen bir odanın kapısının ardına
kadar açılmasını izledi. Luce’un ölmüş büyükannesinden
daha yaşlı olan bir kadın içeri girdi. Pembe-beyaz desenli
bir elbise, beyaz tenis ayakkabıları giymişti ve kalın camlı
gözlükleri boynunun etrafındaki zincire takılıydı. İçinde
dilimlenmiş meyvelerin olduğu bir tepsi taşıyordu.

“Bu insanlar da kim?” diye yüksek sesle merakını dile
getirdi Luce.

Yaşlı kadın tepsiyi sehpa bırakınca, lekeli bir el koltu-
ğun olduğu yerden uzanıp birkaç muz parçası aldı.

Luce daha iyi görebilmek için eğildi ve onunla birlik-
te görüntünün odağı da değişti. Üç boyutlu bir panorama

gibiydi. Koltukta yaşlı bir adamın oturduğunu daha önce fark etmemişti. Güçsüzdü, beyaz saçları seyrekleşmişti ve alnında yaşlılık lekeleri vardı. Ağzı kıpırdıyordu ama Luce hiçbir şey duyamıyordu. Şömine rafında çerçevelemiş bir dizi fotoğraf görölüyordu.

Isık sesi gittikçe artıyordu, ses o kadar yükselmişti ki Luce irkildi. Fotoğrafları merak etmek dışında başka bir şey yapmasına gerek kalmadan Duyurucu görüntüyü büyüttü - çerçevele fotoğraflardan biri oldukça yakınlaşmıştı.

Kirli cam tabakasının etrafını ince, altın kaplama bir çerçeve sarıyordu. İçindeki sararmakta olan siyah-beyaz ufak fotoğrafın kenarları zarifçe çerçevelemişti. Fotoğraftaki iki yüz ona ve Daniel'a aitti.

Luce nefesini tutup şimdiki halinden biraz daha genç görünen suratını inceledi. Omuzlarına değen siyah saçları lüle lüleydi. Üzerinde bebe yakalı beyaz bir bluz vardı. Geniş A kesimli eteği baldırlarının ortasına geliyordu. Beyaz eldivenleriyle Daniel'ın elinden tutmuştu. Gülümseyerek ona bakıyordu.

Duyurucu titremeye ve sallanmaya başladı, sonra içindeki görüntü titreşip gözden kayboldu.

"Hayır," diye bağırđı Luce, içeri atlamaya hazırđı. Omuzları Duyurucunun kenarlarıyla birleşti ama bundan daha ileri gidemedi. Acı soğuk bir esinti onu geri itti, teni hafifçe ıslanmıştı. Bir el bileğini kavradı.

"Tuhaf fikirlere kapılma," diye onu uyardı Shelby.

Çok geçti.

Ekran karardı ve Duyurucu ellerinden yere düşerek kırılan siyah bir cam gibi bin parçaya bölündü. Luce inlemesine engel oldu. Göğsü şişti. Bir parçası ölmüş gibi hissediyordu.

Elleri ve dizlerinin üstüne çökerek alnını yere dayayıp yana yattı. Başladıkları ana kıyasla hava daha soğuk ve kapalıydı. Bileğindeki saat öğlen ikiye gösteriyordu ama ormana geldiklerinde henüz sabahtı. Batıya, ormanın kenarına doğru bakan Luce, yatakhaneye vuran ışığın değiştiğini görebiliyordu. Duyurucu zamanı yutmuştu.

Shelby yanına uzandı. “İyi misin?”

“Kafam çok karışık. O insanlar...” Luce ellerini alnına götürdü. “Onların kim olduğunu bilmiyorum.”

Boğazını temizleyen Shelby huzursuz görünüyordu. “Bir zamanlar onları tanıyor olamaz mısın? Çok uzun zaman önce. Belki de onlar senin...”

Luce Shelby’nin cümlesini tamamlamasını bekledi. “Benim neyim?”

“Onların başka bir hayatında ailen olduğu ve şimdi böyle göründükleri aklına gelmedi mi?”

Şaşkınlıktan Luce’un ağzı açık kaldı. “Hayır. Bekle... Her yaşamımda farklı ebeveynlerim olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Sanmıştım ki Harry ve Doreen... Onların hep benimle birlikte olduklarını sanıyordum.”

Birdenbire aklına Daniel’in önceki yaşamındaki annesi için çok kötü lahana yaptığından bahsetmesi geldi. Luce o zaman bunu hiç düşünmemişti fakat şimdi daha mantıklı geliyordu. Doreen harika bir aşçıydı. Doğu Georgia’da herkes bunu bilirdi.

O halde Shelby haklı olmalıydı. Luce’un geçmiş yaşamlarından hatırlayamadığı bir sürü ailesi vardı.

“Çok aptalım,” dedi. Neden adam ve kadının nasıl göründüklerine daha fazla dikkat etmemişti? Neden onlara en ufak bir yakınlık hissetmemişti? Tüm hayatını geride bıraktıktan sonra evlat edinildiğini öğrenmiş gibi hisse-

diyordu kendini. Kaç kez farklı ebeveynlere verilmişti?
“Bu... Bu...”

“Tam anlamıyla berbat bir şey,” dedi Shelby. “Biliyorum. Ama iyi yanından bak... Önceki ailelerine bakıp tüm diğer annelerinle yaşadığın problemleri görürsen muhtemelen terapiye para ayırmana gerek kalmaz.”

Luce yüzünü ellerinin arasına gömdü.

“Tabii aile terapisine ihtiyacın olursa.” Shelby içini çekti. “Biliyor musun, Shasta buradan o kadar da uzakta sayılmaz.”

“Shasta ne?”

“Shasta Dağı, Kaliforniya’da. Sadece birkaç saatlik mesafede.” Shelby baş parmağıyla kuzeye doğru işaret etti.

“Ama Duyurucular sadece geçmiş gösterirler. Şimdi oraya gitmenin ne anlamı olabilir ki? Muhtemelen...”

Shelby kafasını salladı. “Geçmiş çok geniş bir terimdir. Duyurucular çok uzak geçmişten birkaç saniye önce olan olaylara kadar birçok şeyi gösterirler. Köşedeki masanın üstünde dizüstü bilgisayar olduğunu gördüm, o yüzden... Hayatta olma ihtimalleri yüksek sayılır...”

“Ama nerede yaşadıklarını bilmiyoruz.”

“Sen bilmiyor olabilirsin. Ama ben maillerinden birine yakından bakıp adreslerini aldım. Hatta hafızama kazıdım. 1291 Shasta Shire Circle, 34 numara.” Shelby omuzlarını silktilti. “Onları ziyaret etmek istersen, aynı gün içerisinde gidip dönebiliriz.”

“Tabii ki.” Luce kahkaha attı. Onları ziyaret etmeyi çok istiyordu ama bu mümkün görünmüyordu. “Peki kimin arabasıyla gideceğiz?”

Shelby şeytani bir şekilde kahkaha attı. “Zavallı eski erkek arkadaşımın zavallı olmadığı tek bir konu vardı.”

Elini eşofman üstünün cebine sokup uzun bir anahtarlık çıkardı. “Ve o da öğrenci otoparkına park ettiği güzel Mercedes’i. Çok şanslısın. Yedek anahtarları ona vermeyi unutmuşum.”

★ ★ ★

Kimse onları durdurmaya kalkışmadan yola çıktılar.

Luce torpido gözünde bulduğu haritada Shasta’ya giden yol üzerinde parmağını gezdirdi. Arabayı deli gibi kullanan Shelby’ye arada sırada yolu tarif ediyordu ve bordo Mercedes hor kullanılmaktan şikâyetçi görünmüyordu.

Luce Shelby’nin nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak ediyordu. Luce Daniel’dan yeni ayrılmış olsa ve yarım günlüğüne onun arabasını “ödünç alsa” birlikte çıktıkları gezileri ya da sinemaya giderlerken yaptıkları tartışmaları ya da bir keresinde tüm pencereler açıkken arka koltukta yaptıkları şeyi düşünmeden edemezdi. Shelby elbette eski erkek arkadaşını düşünüyor olmalıydı. Luce ona bazı sorular sormak istiyordu ama Shelby konunun kapandığını açıkça belirtmişti.

Shelby’nin ayrılıkları atlatma konusunda söylediklerini anımsayarak, “Saç modelini değiştirecek misin?” diye sordu en sonunda Luce. “Değiştireceksen, sana yardımcı olabilirim.”

Shelby kaşlarını çatı. “O ucube böyle bir şeye değmez bile.” Uzun bir sessizliğin ardından ekledi: “Yine de teşekkür ederim.”

Yol tüm öğleden sonra boyunca sürmüş ve Shelby tüm bu süreyi çılgınca saçmasapan şeyler aradığı kanalları gezerek ve radyoyu kurcalayarak geçirmişti. Hava soğumuş, ağaçlar seyrekleşmiş ve bu arada manzaranın yüksekliği

giderek artmıştı. Ebeveynleriyle tanışması hakkında aklından binlerce senaryo geçen Luce sakinleşmeye odaklandı. Daniel nereye gittiğini bilse kimbilir ona neler derdi.

“İşte orada.” Shelby yolun üzerinde karla kaplı kocaman bir dağ görüş alanlarına girince işaret etti. “Kasaba dağın eteğinde yer alıyor. Güneş battıktan kısa bir süre sonra varmış oluruz.”

Luce Shelby’ye nasıl teşekkür edeceğini bilmiyordu. Shelby’nin davranışlarındaki değişikliğe sebep olan her neyse Luce buna minnettardı.

Geniş caddelerde rahatça dolaşan çok sayıda yaşlı insanın bulunduğu Shasta kasabası tuhaf ve artistikti. Shelby pencereleri açıp akşamın serin havasının içeri girmesine izin verdi. Temiz hava Luce’un Duyurucuda gördüğü insanlarla gerçekten konuşacağı düşüncesi yüzünden kasılan midesini neyse ki rahatlatmıştı.

“Onlara ne söyleyeceğim? Sürpriz, ben öldükten sonra dirilen kızınızım.” Kırmızı ışıktaki beklerlerken, Luce sesli sesli prova yaptı.

“Sevimli, yaşlı bir çifti korkutmak istemiyorsan, bu konuda biraz çalışmamız gerekecek,” dedi Shelby. “Neden bir satıcı gibi davranmıyorsun? En azından içeri girip onları yoklayabilirsin.”

Luce kot pantolonuna, eskimiş tenis ayakkabılarına ve mor sırt çantasına baktı. Pek etkileyici bir satıcıya benzer miyordu. “Peki ne satıyorum?”

Shelby arabayı sürmeye devam etti. “Oto yıkama ya da o tür uyduruk bir şey. Çantanda kuponların olduğunu söyleyebilirsin. Bir yaz kapı kapı gezerek bu işi yapmıştım. Neredeyse vuruluyordum.” Ürpererek Luce’un beyaz su-

ratına baktı. “Hadi, öz annen ve baban seni vuracak değil. Ah, bak işte geldik!”

“Shelby, bir süre sessizce oturmamız mümkün mü? Sanırım nefes almaya ihtiyacım var.”

“Özür dilerim.” Shelby arabayı birbirine bitişik, küçük bir grup bungalov tarzı yapının karşısındaki geniş bir otoparka park etti. “Nefes alabilirim, evet.”

Gergin olsa da Luce burasının çok hoş bir yer olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir dizi bungalov gölün etrafında yarım daire oluşturmuştu. Merkez binasının kapılarının önünde tekerlekli sandalyeler diziliydi. Büyük bir tabelanın üstünde SHASTA SHIRE EMEKLİLER TOPULUĞUNA HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

Boğazı öylesine kurumuştı ki yutkunmak bile ona acı veriyordu. Bu insanlara iki kelime edebilecek kadar gücü olduğundan bile emin değildi. Belki de bu çok fazla kafasına takmaması gereken bir şeydi. Sadece oraya gidip kendisini kapıyı tıklatmaya zorlamalı ve sonra nasıl davranacağına karar vermeliydi.

“Otuz dört numara.” Shelby gözlerini kısarak İspanyol tarzı kırmızı kiremitli çatısı olan yapıya baktı. “Sanırım şurada. İstersen seninle...”

“Ben dönene kadar arabada bekler misin? Bu iyi olur, çok teşekkürler. Uzun sürmez!”

Luce daha fazla gerilmesine müsaade etmeden arabadan çıkıp kıvrılan yolda hızla ilerlemeye başladı. Ilık hava güllerin çarpıcı kokularıyla doluydu. Her tarafta sevimli yaşlı insanlar vardı. Girişin yanındaki avluda disk iteleme oyununda iki takıma ayrılmışlardı, havuzun yanındaki bakımlı çiçek bahçesinde ise akşam yürüyüşüne çıkanlar vardı. Akşamın erken saatlerinin loş ışığında, Luce kalabalığın

içinde çifti görebilmek için kendisini zorladı ama kimse tanıdık görünmüyordu.

Luce bungalova giden patikadan içeride yanan ışığı görebiliyordu. Daha net görene dek yaklaştı.

Bu inanılmazdı: Kısa bir süre önce Duyurucuda gördüğü odaydı. Hatta kilimin üstünde uyuyan tombul beyaz köpeğe kadar her şey aynıydı. Mutfakta birinin bulaşıkları yıkadığını duyabiliyordu. Kimbilir kaç sene önce babası olan adamın kahverengi çoraplı ayak bileklerini gördü.

Babasıymış gibi hissetmiyordu. Babasına benzemiyordu, kadın da annesine benzemiyordu. Son derece sevimli görünüyorlardı. Onlar sevimli... Yabancıları. Eğer kapıyı tıklatıp araba yıkama hakkında bir şeyler uydurursa, ona daha az tuhaf gelirler miydi?

Böyle olmayacağına karar verdi. Fakat hepsi bu değildi. Ebeveynlerini *tanımamış* olsa bile, eğer gerçekten onun ebeveynleriyseler, onlar *onu* mutlaka tanıyacaktı.

Bunu daha önce düşünemediği için kendisini aptal gibi hissetti. Ona bir kez bakmaları, kızları olduğunu anlamalarına yeterdi. Ailesi dışarıda gördüğü insanların çoğundan daha yaşlıydı. Böyle bir şok onlar için çok ağır olabilirdi. Luce için de çok ağır olurdu, üstelik bu çift ondan yaklaşık olarak yetmiş yaş daha büyüktü.

O sırada dikenli kaktüs fidanının arkasına çömelip oturma odalarının penceresine yapışmıştı. Pencerenin kenarına tutunduğu için parmakları kirlenmişti. Eğer kızları on yedi yaşındayken öldüyse, yaklaşık elli senedir onun yasını tutuyor olmalıydılar. Şimdiye kadar bunu kabullenmiş olmalıydılar, öyle değil mi? İhtiyaçları olabilecek en son şey, davetsiz bir şekilde Luce'un kaktüsün arkasından ortaya çıkması olurdu.

Shelby hayal kırıklığına uğrayacaktı. Luce hayal kırıklığına uğramıştı. Onlara bundan daha fazla yaklaşamayacağını bilmek içini acıtmıştı. Eski ebeveynlerinin evinin önünde pencere pervazına tutunurken, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. İsimlerini bile bilmiyordu.

SEKİZ



ON BİR GÜN

Kime: thegaprices@aol.com

Kimden: lucindap44@gmail.com

Tarih: Pazartesi, 11/15, 09:49

Konu: Sık dişini!

Sevgili Anne ve Baba,

Sizlerden uzak kaldığım için özür dilerim. Okul yoğun geçiyor ama çok güzel tecrübeler ediniyorum. Bugünlerde en sevdiğim ders beşeri bilimler. Şu an tüm zamanımı alan ekstra-kredi ödevim üzerinde çalışıyorum. Sizleri çok özledim, en kısa zamanda görüşmek dileğiyle. Harika ebeveynler olduğunuz için teşekkür ederim. Sizlere bunu yeterince söylediğimi sanmıyorum.

Sevgiler,
Luce

Luce dizüstü bilgisayarında gönder tuşuna bastıktan sonra vakit kaybetmeden Francesca'nın odanın önünde verdiği çevrimiçi sunumun açık olduğu tarayıcıya geri döndü. Luce öğrencilere sınıfın ortasında internete kablolu bağlanma imkânı tanıyan bilgisayarların dağıtıldığı bir okulda okuduğuna hâlâ alışmaya çalışıyordu. Sword & Cross'ta öğrenciler için toplam yedi bilgisayar vardı ve hepsi kütüphanedeydi. İnternete girebilmek için oluşturulan şifre ele geçirilse bile birkaç araştırma sitesi dışında tüm siteler yasaklanmıştı.

Ailesine gönderdiği e-maili suçluluk duygusu takip etti. Önceki gece Shasta Dağı'ndaki emekli topluluğuna gittiği için bu hayatında onu büyüten *gerçek* ailesini aldattığına dair tuhaf bir hisse kapılmıştı. Elbette, bir noktada, diğer ailesi de gerçektir. Fakat bu düşünce Luce'un özümseyebilmesi için hâlâ çok tuhaftır.

Durduk yere Luce'u onca yol götüren Shelby umduğunun onda biri kadar bile sinirlenmemiştir. Aksine Mercedes'i çalıştırıp mönüde bulunmayan ızgarada pişirilmiş özel soslu peynirli sandviçten birkaç tane yiyebilmeleri için en yakındaki In-N-Out Burger şubesine sürmüştü aracı.

"Aklından bile geçirme," demişti Shelby peçeteyle ağzını silerken. "Lanet olası ailem yüzünden kaç kez panik atak geçirdim haberin var mı? İnan bana, bu konuda seni yargılayacak en son kişi benim."

Sınıfın diğer ucunda oturan Shelby'ye bakan Luce, sadece bir hafta öncesine kadar onu korkutan kıza büyük bir minnet duyduğunu anladı. Gür sarı saçlarını havlu saç bandıyla geriye iten Shelby, Francesca'nın anlattıklarını özenle not alıyordu.

Luce'un baktığı her şema Francesca'nın bir salyangozun hızıyla tıkladığı mavi ve sarı renkli PowerPoint sunumuna yerleştirilmişti. Dawn'ınkiler bile. Çingene pembesi penye elbisesi ve yukarıdan topladığı atkuyruğuyla bugün her zamankinden daha cesur görünüyordu Dawn. Teknede olanları şimdiden unutmuş olması mümkün müydü? Yoksa yaşadığı - ve belki de hâlâ hissettiği - korkuyu gizlemeye mi çalışıyordu?

Roland'ın monitörüne göz atınca Luce suratını buruşturdu. Shoreline'a geldiğinden beri ortalarda görünmüyor olması onu şaşırtmamıştı ama nihayet derse gelince, eski okul arkadaşının kuralları takip ettiğini görmek onu gerçekten üzmüştü.

En azından Roland "Nefilimler için Kariyer Seçenekleri: Özel Yeteneklerinizi Kullanarak Nasıl Yükseltebilirsiniz" konulu dersle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Hatta Roland'ın yüzünde hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade vardı. Dudakları ifadesizdi ve hafifçe kafasını sallıyordu. Ve Francesca öğrencilerle her göz teması kurduğunda, Roland'ı bariz bir şekilde es geçmesi de oldukça tuhaftı.

Luce, Roland'ın çevrimiçi olup olmadığını görmek için sınıfın sohbet odasına girdi. Bunun öğrencilerin birbirlerine soru yöneltmekte kullanacakları bir araç olması gerekiyordu ama Luce'un Roland'a sormak istediği soruların sınıf tartışmasıyla ilgisi yoktu. Roland bir şeyler biliyordu, önceki gün söylediklerinden daha fazlasını - ve tüm bunların Daniel ile bir ilgisi olmalıydı. Ona ayrıca Cumartesi günü nerede olduğunu ve Dawn'ın tekneden düştüğünü duyup duymadığını da sormak istiyordu.

Ama Roland çevrimiçi değildi. Sınıftakilerden sohbet

odasında olan tek kişi Miles'ti. Üzerinde ismi bulunan bir mesaj kutusu Luce'un ekranında belirdi.

Selamlar!

Miles hemen yanında oturuyordu. Luce kıkırdadığını bile duyabiliyordu. Kendi aptalca şakalarını komik bulması çok sevimliydi. Daniel ile yapmak istediği de bu tür aptalca ve dostça şakalaşmalardı. Tabii sürekli kara kara düşünmeseydi. Ya da yanında olsaydı.

Fakat yanında değildi.

Miles'a cevap yazdı: *Oralarda havalar nasıl?*

Giderek ısınıyor, diye cevapladı Miles, hâlâ gülümsüyordu. *Hey, dün gece nerelerdeydin? Bir şeyler yemek ister misin diye odana uğramıştım.*

Luce kafasını bilgisayarından kaldırıp Miles'a baktı. Koyu mavi gözleri o kadar içtendi ki içinden tüm olanları ona anlatmak geliyordu. Önceki gün Sword & Cross'taki günlerini anlatırken onu dinlemesi inanılmazdı. Ama sorusuna sohbet odası üzerinden cevap veremezdi. Ona anlatmayı her ne kadar istese de bu konuda konuşmasının doğru olup olmayacağından emin değildi. Shelby'ye bile gizli projesinden bahsetmiş olması, Francesca ve Steven'la başının belaya girmesine neden olabilirdi.

Miles'ın yüzündeki her zamanki gülümsemenin yerini çatık kaşlı bir ifade aldı. Luce kendisini çok kötü hissetti, böyle bir tepki vermesine neden olduğu için biraz da şaşırıldı.

Francesca projektörü kapattı. Kollarını göğsünün altında kavuşturunca, bluzunun pembe ipek kolları düşük kollu deri ceketinin altından göründü. Luce ilk kez o an Steven'ın oldukça uzakta olduğunu fark etti. Sınıfın batı

köşesindeki pencerenin kenarında oturuyordu. Tüm gün boyunca sınıfta tek kelime bile etmemişti.

“Şimdi beni ne kadar dikkatle dinlediğinize bir bakalım,” dedi Francesca öğrencilere gülümseyerek. “Neden kendinize bir eş bulup sırayla sahte iş görüşmeleri yapıyorunuz?”

Öğrencilerin sandalyelerinden kalkarken çıkardıkları sesleri duyan Luce içinden homurdandı. Francesca’nın dersine dair hiçbir şey anlamamıştı ve ödevlerinin ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Üstelik Nefilim programında geçici bir süreliğine bulunduğunun farkındaydı. Öğretmenlerinin arada sırada sınıftaki diğer çocuklar gibi olmadığını hatırlamalarını bekleyerek çok şey mi istiyordu?

Miles ona yeni bir mesaj gönderdi: *Eşim olmak ister misin?* Tam o sırada Shelby yanlarına geldi.

“Bence CIA ya da Doctors Without Borders yapalım,” dedi Shelby. Luce’un yanındaki masadan kalkması için Miles’a işaret etti. Ama Miles yerinden kıpırdamadı. “Lanet olası dental hijyenist pozisyonu için hayali bir başvuru yapmam söz konusu olamaz.”

Luce’un bakışları Shelby ve Miles arasında gidip geldi. İkisi de onu sadece “kendi arkadaşı” olarak görüyordu ki bu şimdiye dek Luce’un fark etmediği bir şeydi. Aslında Luce Miles’ın eşi olmak istiyordu - çünkü Cumartesi gününden beri onu görmemiş ve onu özlemişti. Dostça. Günbatımında-sahilde-dolaşım’dan ya da o-inanılmaz-mavi-gözlerinle-bana-gülümseyebilirsin’dan çok kastettiği hadi-birer-fincan-kahve-içip-arayı-kapatalım’a benziyordu. Çünkü o Daniel ile birlikteydi ve diğer çocukları aklından geçirmiyordu. Ve kendisine diğer çocukları dü-

şünmediğini hatırlatırken sınıfın ortasında kesinlikle suratı kızarmıyordu.

“Burada her şey yolunda mı?” Steven bronz avcunu Luce’un masasına koyup kocaman kahverengi gözleriyle bana-anlatabilirsin dercesine baktı.

Fakat Luce önceki gün cankurtaran botundayken ona ve Dawn’a söylediği şeyler yüzünden hâlâ Steven’in yanındayken kendisini gergin hissediyordu. Hatta o kadar gergindi ki bu konuyu Dawn’a bile hatırlatmak istemiyordu.

“Her şey yolunda,” diye yanıtladı Shelby. Luce’u dirseğinden tutup öğrencilerin bir kısmının eşleşerek sahte iş görüşmelerini yapmaya başladıkları balkona yönlendirdi. “Luce’la özgeçmişler hakkında konuşuyorduk.”

Francesca Steven’in arkasında belirdi. “Miles,” dedi usulca. “Jasmine’in bir eşe ihtiyacı var, istersen onun yanındaki masaya geç.”

Birkaç sıra aşağıda oturan Jasmine, “Dawn ve ben kimin indie yıldızı ve kimin...” Sesi bir oktav azaldı. “Kadro yönetmenini oynayacağına karar veremedik. O yüzden beni terk edip Roland’ı seçti.”

Miles hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Kadro yönetmeni,” diye homurdandı. “En sonunda kendime göre bir iş buldum.” Eşinin yanına gitmek için kalktı ve Luce onun gidişini seyretti.

Sorunun çözülmesi üzerine Francesca Steven’i sınıfın önüne geri götürdü. Fakat Francesca’nın yanında yürürken bile Luce Steven’in bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Kimseye çaktırmadan telefonunu kontrol etti. Callie hâlâ mesajına cevap vermemişti. Bu hiç de ondan bekledi-

ği bir davranış değildi ve Luce kendisini suçluyordu. Belki de Luce'un biraz uzak kalması ikisi için de daha iyi olabilirdi. Sadece kısa bir süreliğine.

Balkonun kıvrımına monte edilmiş ahşap banka doğru Shelby'yi takip etti. Bulutsuz gökyüzünde güneş parlıyordu ama balkonda öğrencilerin doldurmadığı tek kısım devasa servi ağacının serin gölgesiydi. Luce bankın üzerindeki donuk yeşil çam iğnelerini kenara itip kısa süveterinin fermuarını biraz daha yukarı çekti.

"Dün gece gerçekten çok anlayışlıydın," dedi kısık bir sele. "Ben... Çok korkmuştum."

"Biliyorum." Shelby kahkaha attı. "Hepiniz..." Titreyen bir zombie ifadesi takındı.

"Saçmalama. Çok zordu. Geçmişimle ilgili bir şeyler öğrenmek için tek bir şansım vardı ve ben her şeyi berbat ettim."

"Siz Güneyliler ve suçluluk duygunuz." Shelby omzunu silkti. "Kendine biraz anlayış göstermelisin. O iki yaşlı bunağın geldikleri yerde daha fazla akraban olduğuna eminim. Belki de ölmek üzere olmayan birileri vardır." Luce'un suratı düşmeden Shelby hemen ekledi: "Söylemeye çalıştığım şey şu, olur da aile üyelerinden birini bulmak istersen, söylemen yeterli. Senden hoşlanmaya başladım Luce, bu çok tuhaf."

"Shelby..." diye fısıldadı Luce aniden dişlerinin arasından. "Sakın kıpırdama." Balkonun gerisinde, Luce'un şimdiye dek gördüğü en büyük ve kaygı verici görünen Duyurucu devasa servi ağacının uzun gölgesinde hafifçe dalgalanıyordu.

Yavaşça Luce'un bakışlarını takip eden Shelby yere bak-

tı. Duyurucu ağacın gölgesini kullanarak kamufle olmuştu. Bazı noktaları titreyip duruyordu.

“İğrenç ya da ürkek görünüyor, bilmiyorum...” Shelby cümlesini tamamlamayıp dudaklarını büzdü. “Tuhaf bir hali var, sence de öyle değil mi?”

Luce Shelby’nin arkasında dönerek kulübenin giriş katına inen merdivene bakıyordu. Eğer Luce gölgeyi tutabilirse, kimse fark etmeden Shelby balkonun altında ona katılabilirdi.

“Düşündüğüm şeyi gerçekten düşünüyor olamazsın,” dedi Shelby. “Öyle değil mi?”

“Bir süre daha onu izlemeye devam et,” dedi Luce. “Seslendiğimde hazır ol.”

Luce birkaç basamak aşağı indi, böylece iş görüşmelerine devam etmekle meşgul olan öğrencilerin bulunduğu balkonla başı aynı seviyeye gelmişti. Shelby Luce’a sırtını döndü. Luce’un yokluğunu fark eden birileri olursa ona işaret verecekti.

Luce köşede Roland’la birlikte doğaçlama yapan Dawn’ın sesini duyabiliyordu: “Bilirsiniz, Altın Küre’ye aday gösterildiğimde çok şaşırdım...”

Luce çimenlerin üstünde uzanan karaltıya baktı. Diğer öğrencilerin bunu görüp görmediklerini merak etti. Ama şimdi bunu düşünemezdi. Vakit kaybediyordu.

Duyurucu yaklaşık beş metre uzağındaydı ama balkona yakın durduğu noktada Luce diğer öğrencilerin görüş alanında değildi. Direkt olarak gölgenin yanına gitmesi dikkat çekebilirdi. Onu yerden kaldırıp ellerini kullanmadan üzerine almayı denemek zorundaydı. Ve bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Tam o sırada servi ağacının diğer tarafına yaslanan silu-

eti fark etti. O da balkondaki öğrencilerin görüş alanında değildi.

Hiçbir şey umrunda değilmiş gibi kendi kendine bir şarkı mırıldanan Cam sigarasını içiyordu. Üstü başı tamamen kan içindeydi. Saçları alnına yapışmıştı, kolları tırmanmış ve morarmıştı. Islak tişörtü terden lekelenmişti ve kot pantolonu da yırtılmıştı. Savaştan çıkmış kadar pis ve iğrenç görünüyordu. Fakat etrafta hiç kimse yoktu - ne bir insan ne de herhangi bir şey. Sadece Cam vardı.

Cam ona göz kırptı.

“Burada ne arıyorsun?” diye fısıldadı Luce. “Bu ne hal?” Cam’in kanlı kıyafetlerinden gelen koku yüzünden başı döndü.

“Ah, hayatını kurtarıyordum. Bir kez daha. Bu kaçınıcı oldu?” Sigarasının külünü silkti. “Bugünkü Bayan Sophia’nın ekibiydi, hoşuma gittiğini söyleyemem. Lanet olası canavarlar. Biliyorsun, onlar da senin peşinde. Burada olduğunu herkes öğrendi. Ve karanlık ormanda şaperonun olmadan dolaşmaktan hoşlandığını da.”

“Onları yeni mi öldürdün?” Luce dehşete düşmüştü, kafasını yukarı kaldırıp Shelby’nin ya da başka birinin onları görüp görmediğine baktı. *Hayır.*

“Birkaç tanesini, evet, az önce, kendi ellerimle.” Cam avuçlarını açarak kırmızı ve yapış yapış kanı Luce’a gösterdi. “Ormanın çok güzel olduğu fikrine katılıyorum Luce ama aynı zamanda ölmeni isteyen şeylerle dolu. O yüzden bana bir iyilik yap ve...”

“Hayır. Sen benden hiçbir şey isteyemezsin. Sana dair her şey midemi bulandırıyor.”

“Pekâlâ.” Gözlerini devirdi. “O halde Grigori için yap. *Kampusten ayrılma.*” Sigarasını çimenlerin üstünde sön-

dürdükten sonra omuzlarını geriye atıp kanatlarını çıkardı. "Her zaman yanında olamam. Tanrı biliyor ki Grigori de olamaz."

Cam'in kanatları uzun, dar ve omuzlarının arkasında gergindi, zarif, altın rengi ve siyah çizgilerle süslüydü. Luce onlardan tiksiniş olmayı diledi ama hiç de böyle hissetmiyordu. Steven'in kanatları gibi Cam'in kanatları da sivri uçlu ve kabaydı - onunkiler de bir ömür boyunca birçok uçuşa dayanmış gibi görünüyordu. Siyah çizgiler Cam'in kanatlarına karanlık ve büyüleyici bir hava katıyordu. Çekici bir yanları vardı.

Ama hayır. Cam'e dair her şeyden nefret ediyordu. Sonsuza dek edecekti.

Cam bir kez kanatlarını çırpıp yerden yükseldi. Kanatlarının sesi oldukça yüksekti ve esintisi yerdeki yaprakları havaya kaldırıyordu.

Balkonun altından uçmadan, "Teşekkür ederim," dedi Luce kesin bir şekilde. Ve sonra Cam ormanın gölgelerinde gözden kayboldu.

Cam şimdi de onu mu koruyordu? Daniel neredeydi? Shoreline'in güvenli bir yer olması gerekmiyor muydu?

Cam'in ardından Duyurucu - Luce'un aşağı inmesinin sebebi - küçük siyah bir siklon gibi sarmal oluşturdu.

Luce ona usul usul yaklaştı.

En sonunda, gölge başının biraz üzerinde havaya yükseldi.

"Shelby..." diye fısıldadı Luce yüksek sesle. "Buraya gel."

Shelby aşağıdaki Luce'a ve onun hemen üzerinde süzülen siklonu andıran Duyurucuya baktı. "Neden bu kadar

uzun sürdü?” diye sordu ve hızla merdivenlerden indiğinde devasa Duyurucunun düştüğünü gördü.

Duyurucu doğruca Luce’un kollarına düşmüştü.

Luce çığlık attı - ama neyse ki Shelby eliyle ağzını kapatabilmişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Luce ama kelimeler Shelby’nin parmakları yüzünden boğuk çıktı.

Luce ve Shelby balkondan üç adım aşağıda, gölgeli kısma geçebilecek herhangi birinin görüş alanında birbirlerine sokulmuşlardı. Luce gölgenin ağırlığı yüzünden dizlerini doğrultamıyordu. Dokunduğu en ağır ve en soğuk gölge buydu. Diğer birçoğu gibi siyah değil mide bulandırıcı yeşilimsi gri renkteydi. Bazı kısımları hâlâ seğiriyor, uzaklarda görülen şimşek gibi ışık saçıyordu.

“İçimde kötü bir his var,” dedi Shelby.

“Hadi,” diye fısıldadı Luce. “Onu çağıran bendim. Göz atma işini yapma sırası sende.”

“Bende mi? Sıranın bana geçeceğini kim söyledi? Beni aşağı indiren sendin.” Shelby yapmak istediği en son şey Luce’un kollarındaki yaratığa dokunmakmış gibi ellerini salladı. “Akrabalarını bulmada sana yardımcı olabileceğimi söylediğimi biliyorum ama bunun içindeki akraban her kimse... İkimizin de onunla tanışmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Shelby, lütfen,” diye yalvardı Luca gölgenin ağırlığı, soğukluğu ve genel iğrençliği yüzünden homurdanıyordu. “Ben Nefilim değilim. Bana yardım etmezsen, bunu tek başıma yapamam.”

“Tam olarak yapmaya çalıştığınız nedir?” diye sordu bir ses merdivenlerin üst tarafından. Steven korkuluklara tutunmuş kızlara dik dik bakıyordu. Sınıfta olduğundan

daha yapılı görünüyor, sanki iki kat büyümüş gibi üstlerinde yükseliyordu. Koyu kahverengi gözlerinde fırtınalar kopuyordu ve Luce o gözlerin yaydığı ısıyı hissedebiliyordu, korkmuştu.

İki kız da o kadar korkmuşlardı ki çılgık attılar.

Sesten irkilen gölge Luce'un kollarından fırladı. Çok hızlı hareket ettiği için Luce'un onu durdurmaya fırsatı olmamıştı, ardında buz gibi berbat bir kokudan başka bir şey bırakmamıştı Duyurucu.

Uzaklarda bir yerde zil çaldı. Luce diğer çocukların öğle yemeği için yemekhaneye koşturduklarını hissetti. Dışarı çıktığında, Miles başını korkuluklardan uzatıp aşağıda duran Luce'a baktı ama Steven'in öfkeli ifadesini ve kocaman açılmış gözlerini görünce yoluna devam etti.

Beklediğinden daha kibar bir şekilde, "Luce," dedi Steven. "Dersler bittikten sonra görüşebilir miyiz?"

Steven ellerini korkulukların üzerinden kaldırdığında, parmaklarının dokunduğu yerin kapkara olduğu görüldü.

Luce kapıyı tıklatmadan Steven kapıyı açtı. Gri gömleği biraz kırıışmıştı ve siyah kravatını gevşetmişti. Ama neyse ki sakın görünmeyi başarmıştı, Luce bunun bir şeytan için çaba gerektiren bir şey olduğunun farkındaydı. Steven gözlüklerini harf desenli bir mendile silip kenara çekildi.

"Lütfen, içeri gir."

Geniş siyah bir masanın sığabileceği kadar enli, her biri yıpranmış yüzlerce kitapla dolu üç katlı siyah kitaplığın sığabileceği kadar uzun olan ofisi çok büyük değildi. Ama rahat, hatta sıcaktı - Luce'un hayal ettiği şeytana ait bir ofise hiç benzemiyordu. Odanın ortasında İran halısı vardı,

geniş bir pencere doğu tarafında servi ağaçlarına bakıyordu. Gün batımında ormana uhrevi ve neredeyse eflatun bir ton hâkimdi.

Steven maun sandalyelerden birine oturduktan sonra Luce'un da diğer sandalyeye oturması için işaret etti. Luce duvarın her noktasına asılı olan çerçevelenmiş yap-boz tablolarına göz gezdirdi. Birçoğu farklı detaylarla çalışılmış portrelerdi. Steven'a ait birkaç çizimi ve Francesca'nın hoş betimlemesini hemen tanıdı.

Derin bir nefes aldı, nereden başlayacağını bilmiyordu. "Bugün o Duyurucuyu çağırdığım için özür dilerim... Ben..."

"Suda Dawn'a olanlardan herhangi birine bahsettin mi?"

"Hayır. Söylemememi istediniz."

"Shelby'ye de mi söylemedin? Ya da Miles'a?"

"Kimseye söylemedim."

Steven bir süre düşündü. "Geçen gün yatta konuşurken neden Duyuruculardan gölgeler diye söz ettin?"

"Birden ağzımdan öyle çıktı. Küçükken, onlar hep gölgelerin bir parçasıydı. Gölgelerden ayrılıp bana gelirler. Ne olduklarını bilmeden önce onlara bu adı verirdim." Luce omuzlarını silkti. "Aptalca, gerçekten."

"Aptalca değil." Steven yerinden kalkıp en uzaktaki kitaplığa gitti. Kırmızı kapağı tozlanmış kalın bir kitap çıkarıp masaya getirdi. *Plato: Devlet*. Steven aradığı sayfayı açtıktan sonra kitabı Luce'a doğru çevirdi.

Mağaranın içinde bir duvarın önünde yan yana duran bir grup adamın çizimiydi. Arkalarında bir ateş yanıyordu. Ve yine arkalarında yürüyen ikinci bir grup adamın duvara

vuran gölgelerini işaret ediyorlardı. Resmin altındaki başlıkta şöyle yazıyordu: *Mağara Alegorisi*.

“Bu da ne?” diye sordu Luce. Plato ile ilgili tüm bilgisi Socrates’le arkadaş olmasıyla sınırlıydı.

“Duyuruculara verdiğin ismin aslında çok akıllıca olduğunun kanıtı.” Steven resmi işaret etti. “Bu adamların tüm hayatlarını *sadece* bu duvardaki gölgeleri izleyerek geçirdiklerini düşün. Gölgelerin kaynağını görmeden dünyayı ve dünyada neler olup bittiğini bu gölgelerden öğrendiklerini. Gördükleri şeyin *gölgeler* olduğunu bile bilmiyorlar.”

Steven’in parmağının biraz arkasında kalan ikinci gruba baktı Luce. “O halde asla arkalarına dönmeyip gölgelere neden olan bu insanları görmüyorlar, öyle mi?”

“Aynen öyle. Ve gölgenin kaynağını göremedikleri için görebildikleri şeyin... Duvardaki gölgelerin... Gerçek olduğunu sanıyorlar. Daha doğru ve daha gerçek bir şeyin deformasyona uğramış bir temsili olduğuna dair hiçbir fikirleri yok.” Durdu. “Sana bunları neden anlattığımı anlıyor musun?”

Luce kafasını salladı. “Duyurucularla uğraşmaktan vazgeçmemi mi istiyorsunuz?”

Steven sertçe kitabı kapatıp odanın diğer tarafına geçti. Luce nedense onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu.

“Senden bunu istesem bile... Duyurucularla uğraşmayı bırakacağına inanmıyorum. Fakat bir kez daha onlardan birini çağırırsan neyle uğraştığını bilmeni isterim. Duyurucular geçmişte olan olayların *gölgeleridir*. Yardımcı olabilirler ama aynı zamanda oldukça dikkat dağıtıcı ve bazen de tehlikeli görüntüler gösterebilirler. Öğrenmen gereken çok şey var. Öncelikle temiz, güvenli bir çağırma tekniği

ve sonra, elbette, becerilerini geliştirdiğinde, Duyurucunun sesini görüntüyle birlikte yansıtip taşıdığı mesajı rahatlıkla duyabilirsiniz...”

“Işık sesine benzeyen sesi mi kastediyorsunuz? Onu duymak *mümkün* mü?”

“Boşver. Henüz değil.” Steven arkasını dönüp ellerini ceplerine soktu. “Bugün Shelby ve sen neyin peşindeydiniz?”

Luce birdenbire rahatsız olduğunu ve yüzünün kızardığını hissetti. Bu görüşme hiç de umduğu gibi gitmiyordu. Derslerin ardından alıkoyulacağını ya da çöp toplama cezasına çarptırılacağını sanmıştı.

“Ailem hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorduk,” diyebildi en sonunda. Neyse ki Steven’in daha önce Cam’i görmüş olduğundan haberi yoktu. “Daha doğrusu, ailelerim demeliyim.”

“Hepsi bu mu?”

“Başım belada mı?”

“Başka bir şey yapmıyordun, değil mi?”

“Başka ne yapabilirim ki?”

Steven’in Daniel’a ulaşmaya çalıştığını, ona mesaj göndermeyi denediği düşünüyor olması aklından geçti. Sanki bunu nasıl yapacağını biliyormuş gibi.

“Şimdi bir tane çağır,” dedi Steven pencereyi açarken. Hava kararmıştı ve Luce’un guruldayan karnı, öğrencilerin birçoğunun çoktan akşam yemeklerinin başına oturduklarını söylüyordu.

“Yapabileceğimden emin değilim.”

Steven’in bakışları öncekine kıyasla daha içten, hatta neredeyse heyecanlı görünüyordu. “Duyurucu çağırırken bir anlamda dilek tutmuş oluruz. Maddiyat içerikli bir di-

lek değil; dünyayı, hayattaki rolümüzü ve bize olacakları daha iyi anlayabilmemizle ilgili bir dilek.”

Luce hemen Daniel’ı ve ilişkilerinde en çok neyin olmasını istediğini aklından geçirdi. Onlara olacaklar konusunda pek bir rolü olduğunu sanmıyor ve bir rolü olmasını istiyordu. Bu yüzden mi Duyurucuların nasıl çağırıldığını bilmemesine rağmen daha önce rahatlıkla çağırabilmişti?

Gergin bir şekilde sandalyesine iyice yerleşti. Gözlerini kapattı. Dışarıdaki ağaç kütüklerinin uzun karaltısından bir gölgenin ayrıldığını, yuvarlanıp yükselerek açık pencerenin boşluğunu doldurduğunu zihninde canlandırdı. Giderek yakınına doğru süzülüyordu.

Önce belli belirsiz küf kokusunu aldı, neredeyse siyah zeytine benziyordu, sonra yanağında hafif bir serinlik hissedince gözlerini açtı. Odanın ısısı birkaç derece düşmüştü. Ofise aniden nemli ve esintili bir hava hâkim olunca, Steven ellerini birbirlerine sürttü.

“Evet, işte böyle,” diye mırıldandı.

Duyurucu havada süzülüyordu; ince ve transparan, ipek bir fular kadardı. Doğruca Luce’a gitti, sonra masadaki kahverengi cam ağırlığa asma filizi gibi sarıldı. Luce’un nefesi kesildi. Ona doğru yaklaşan Steven gülümsüyordu, siyah bir ekran halini alana dek Duyurucuyu yukarı yönlendirdi.

Sonra gölge onun ellerindeydi. Steven gölgeyi çekmeye başladı. Dikkatli hareketleri, Luce’un annesini yüzlerce kez yaparken seyrettiği, turta hamurunu parçalamadan germesine benziyordu. Karaltı yumuşak grilere dönüştü, sonra karşısına belli belirsiz siyah-beyaz bir görüntü çıktı.

Tek bir yatağın bulunduğu karanlık bir yatak odası. Luce - anlaşılan daha önceki bir Luce - yan tarafına yatmış

açık pencereden dışarı bakıyordu. On altı yaşında olmalıydı. Yatağın arkasındaki kapı açıldı ve koridorun ışığıyla aydınlanan bir yüz belirdi. Annesi.

Shelby ile görmeye gittiği annesi! Ama çok daha gençti - en fazla elli yaşında olmalıydı, gözlüklerini burnunun ucuna yerleştirmişti. Sanki kızını uyurken bulduğu için memnun olmuş gibi gülümsedi, sonra kapıyı kapattı.

Bir dakika sonra iki parmak ucu pencerenin kenarını kavradı. Genç Luce yatağında yerinden doğrulurken Luce'un gözleri kocaman açıldı. Pencerenin dışındaki parmak uçları çabaladı, sonra bir çift el belirdi ve ardından ay ışığının altında mavi görünen iki güçlü kol.

Luce'un kalbi hızla atıyordu. Önceki gün Shelby'nin yanındayken yaptığı gibi Duyurucunun içine atlamak istiyordu. Fakat Steven'ın parmaklarını şıklatmasıyla tüm görüntü pencerenin üst çerçevesine çekilen panjur gibi yükseldi. Ve sonra parçalara bölünüp yere döküldü.

Gölgenin birkaç parçası masanın üzerindeydi. Luce birine uzandı ama eline alır almaz dağıldı.

Masasının başına geçen Steven, gölgeye göz atmanın üzerinde bıraktığı etkiyi görmek istercesine Luce'a dikkatle baktı. Luce az önce Duyurucuda gördüklerinin birden kendisine özel olduğunu düşündü; Steven'ın ne kadar etkilendiğini görmesini isteyip istemediğinden emin değildi. Ne de olsa teknik olarak o diğer taraftaydı. Son birkaç gündür giderek onun şeytan yüzünü daha çok görüyordu. Sadece buhar çıkarana kadar biriktirdiği şiddetli öfke değil karanlık bir ihtişamı olan altın renkli kanatları da buna dahildi. Steven tıpkı Cam gibi çekici ve etkileyiciydi - ve tıpkı Cam gibi onun da bir şeytan olduğunu düşünmeden edemiyordu Luce.

“Neden bana bu konuda yardımcı oluyorsunuz?”

“Çünkü canının yanmasını istemiyorum,” dedi Steven neredeyse fısıldayarak.

“Bu gerçekten oldu mu?”

Steven bakışlarını kaçırdı. “Bu bir şeyin temsiliydi. Kimbilir ne kadar çarpıtılmıştı. O geçmişteki bir anın gölgesi, gerçek değil. Duyurucularda her zaman gerçeklik payı vardır ama asla *saf* gerçek olmaz. Onları tartışmaya açık kılan da bu, yeterli eğitimi olmayanlar için çok tehlikeli olabilirler.” Saatine baktı. Aşağıdan bir kapının açılıp sahanlıkta kapandığı duyuldu. Merdivenlerde hızlı hızlı tıkırdayan topuklu ayakkabı seslerini işiten Steven yerinde dikleşti.

Francesca.

Luce Steven’in yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Steven ona *Devlet*’i uzattı ve Luce kitabı sırt çantasına attı. Francesca’nın güzel yüzü kapıda belirmeden az önce Steven Luce’a, “Eğer bir kez daha Shelby ve sen ödevinizi tamamlamamayı seçerseniz, size kaynakça göstermeniz gereken beş sayfalık bir araştırma ödevi veririm. Bu kez ceza yerine sadece uyarı veriyorum,” dedi.

“Anlıyorum.” Luce kapıda duran Francesca’nın bakışlarını yakaladı.

Francesca Luce’a gülümsedi - gerçi bunun şimdi gidebilirsin gülümsemesi mi yoksa beni-kandırdığını-sanma-ufaklık gülümsemesi mi olduğunu anlamak mümkün değildi. Durduğu yerde hafifçe titrerken çantasını omzuna atan Luce kapıya yönelirken Steven’a seslendi: “Teşekkür ederim.”

★ ★ ★

Luce odasına döndüğünde, Shelby ocağı yakmıştı. Tencere Buddha gece lambasının yanındaki fişe takılı ısıtıcının üzerindeydi ve tüm oda domates kokuyordu.

“Peynirli makarnamız kalmamıştı ama sana çorba yaptım.” Shelby bir kâseye çorba doldurup üzerine biraz biber döktükten sonra yatağına yığılan Luce’a götürdü. “Çok mu kötüydü?”

Luce kâsesinden yükselen dumanı izlerken ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı. Garipti, evet. Kafa karıştırıcıydı. Biraz da korkutucuydu. Potansiyel olarak... Güçlendiriciydi.

Ama hayır, kesinlikle kötü olduğunu söyleyemezdi.

“İdare ederdi.” Steven ona güveniyor görünüyordu, en azından Duyurucuları çağırmaya devam etmesine izin verecek kadar güveniyordu. Ve diğer öğrenciler de Steven’a güveniyor, hatta tapıyor gibi görünüyorlardı. Davranışları ve bağlılığı başka kimseyi endişelendirmiyordu. Fakat sıra Luce’a gelince, son derece gizemli ve çözülmesi zordu.

Luce önceleri yanlış insanlara güvenmişti. *Güven en iyi ihtimalle dikkatsizce bir arayıştır. En kötü ihtimalle ise kendini öldürtmek için en iyi yoldur.* Bayan Sophia, Luce’u öldürmeye çalıştığı gece güven duygusuna dair bu sözleri söylemişti.

Luce’a içgüdülerine güvenmesini söyleyen Daniel olmuştu. Ama en güvenilirmez olan kendi duyguları gibi görünüyordu. Ona böyle söylediği zaman Daniel’in Shoreline’ı bilip bilmediğini ve onu hayatındaki her şeyden - ailesi, geçmişi, geleceği - giderek daha az emin olacağı bu uzun ayrılığa hazırlamak için mi böyle bir tavsiye verdiğini merak etti.

Kafasını kâseden kaldırıp Shelby’ye baktı. “Çorba için teşekkürler.”

“Steven’in planlarına karşı gelmesine izin verme,” diye burnundan soludu Shelby. “Bence Duyurucular üzerinde çalışmaya kesinlikle devam etmeliyiz. Tüm bu meleklerden, şeytanlardan ve güç gösterilerinden çok sıkıldım. ‘Sizden daha iyi biliyoruz, çünkü biz tamamen meleğiz, sizler ise herhangi bir meleğin gayrimeşru çocuklarısınız.’”

Luce kahkaha attı ama hâlâ Steven’in Plato hakkındaki küçük konuşmasını ve verdiği *Devlet* adlı kitabın güç gösterisinin tamamen tersi olduğunu düşünüyordu. Elbette, bundan şimdilik Shelby’ye söz edemezdi, özellikle de Luce’un yatağına oturmuş her zamanki gibi Shoreline’a veryansın etmeye başlamışken.

“Demek istediğim, Daniel’la *bir şeyler* yaşadığını biliyorum,” diye devam etti Shelby sözlerine. “Ama cidden, ne zaman bir meleğin bana iyiliği dokundu ki?”

Luce özür dilercesine omuzlarını silkti.

“Ben söyleyeyim: Hiçbir zaman. Annemi hamile bırakıp ben henüz doğmadan ikimizi birden bırakıp gitmesi hariç tabii.” Shelby küçümsercesine kahkaha attı. “İşin garip yanı, tüm hayatım boyunca annem buna minnettar olmam gerektiğini söyledi. Ne için minnettar olmalıyım ki? Tüm bu seyretilmiş güçler ve babamdan aldığım kocaman alnım için mi? Hayır, kalsın.” Somurtkan bir halde üst ranzayı tekmeledi. “Normal olmak için her şeyimi verirdim.”

“Gerçekten mi?” Luce tüm haftayı kendisini Nefilim sınıf arkadaşlarının yanında değersiz hissederek geçirmişti. Davulun sesinin uzaktan hoş geldiğini biliyordu ama buna inanması mümkün değildi. Shelby Nefilim güçlerinin *olmamasının* kendisine ne gibi bir avantaj sağlayacağını sanıyor olabilirdi ki?

“Bir saniye,” dedi Luce. “Şu zavallı eski erkek arkadaşın. O...”

Shelby bakışlarını kaçırdı. “Birlikte meditasyon yapıyorduk ve bilmiyorum, nasıl olduysa mantra sırasında yanlışlıkla havaya yükseldim. O kadar önemli bir şey değildi, yerden sadece beş santim yükselmiştim. Ama Phil üsteleyip durdu. Başka neler yapabildiğimi ve bir sürü tuhaf soru sorarak beni rahatsız etmeye başladı.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum,” dedi Shelby. “Aslına bakarsan, seninle ilgili şeyler. Havaya yükselmeyi bana senin öğretip öğretmediğini bilmek istedi. Ve senin de bunu yapıp yapamadığını.”

“Neden beni merak ediyor?”

“Muhtemelen sapıkça oda arkadaşı fantezileri yüzündendir. Her neyse, o gün suratındaki ifadeyi görmeliydin. Bana sanki bir sirk ucubesiymişim gibi bakıyordu. Her şeyi bitirmekten başka şansım yoktu.”

“Bu çok korkunç.” Luce Shelby’nin elini sıktı. “Ama bu onun problemi olmalı, senin değil. Shoreline’daki diğer çocukların Nefilimlere tuhaf baktıklarını biliyorum ama birçok okulda bulundum ve artık çocukların çoğunun suratlarının bu şekilde olduğunu düşünmeye başladım. Ayrıca kimse *normal* değildir. Phil’in de garip bir yanı olmalı.”

“Aslında gözlerinde alışılmadık bir şey vardı. Gözleri maviydi ama solgundu, neredeyse renksiz gibi.” Shelby başını yana eğdi. “Üçüncü göğüs ucunu zaten biliyorsun.” Kahkaha atmaya başladı, Luce da ona katıldığında suratı kıpkırmızı olmuştu ve gözlerinden yaşlar geliyordu, tam o sırada pencerenin hafifçe tıklatıldığını duyunca ikisi de aniden sustu.

“Umarım o değildir.” Yataktan kalkıp pencereyi açmaya giderken sesi birden normale dönen Shelby, telaşından yukka saksısını devirdi.

“Sana,” dedi neredeyse hissiz bir şekilde.

Luce hemen pencereye koştu, çünkü çoktan onu hissetmişti. Avuçlarını pencerenin pervazına koyup gecenin serinliğine doğru eğildi.

Kendisini Daniel ile yüz yüze, dudak dudağa buldu.

Bir an için Daniel’in arkasına, odanın içindeki Shelby’ye doğru baktığını sandı ama Daniel sonra onu öptü ve yumuşak elleriyle başının arkasından kavrayıp onu kendisine doğru çekti. Luce’un bir anda soluğu kesildi. Kumsalda birbirlerine söyledikleri kötü sözler için sessiz bir özürle birlikte bir haftalık sıcaklık içine işledi.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

“Merhaba.”

Daniel kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Saçlarının arasında farklı yöne uzayan tutamları görebiliyordu Luce. Kocaman bembeyaz kanatlarını hafifçe çırpıyor, karanlık geceyi aydınlatarak onu büyülüyordu. Kanatları gökyüzünde kalp atışlarıyla aynı anda vuruyor gibiydi. Luce onlara dokunmak ve önceki gece kumsalda yaptığı gibi kanatlarının arasına sokulmak istiyordu. Üçüncü katın penceresinin önünde havada süzüldüğünü görmek muhteşemdi.

Daniel Luce’u elinden tutup pencere eşiğine alarak kollarının arasında dışarıya çekti. Fakat sonra onu pencerenin altında daha önce hiç fark etmediği geniş ve düz bir çıkıntının üstüne bıraktı.

Çok mutlu olduğunda hep içinden haykırmak gelirdi.

“Burada olmaman gerekiyor. Ama geldiğin için mutluyum.”

“Kanıtlarla o zaman,” dedi Daniel gülümseyerek ve onu tekrar göğsüne doğru çekti. Başlı Luce’un omuzlarının hemen üzerindeydi. Bir kolunu beline doladı. Kanatlarından sıcaklık yayılıyordu. Luce omzunun üzerinden baktığında, görebildiği tek şey beyazlıktı; dünya bembeyazdı, yumuşak görünüyordu ve ay ışığında parlıyordu. Ve sonra Daniel kocaman kanatlarını çırpmağa başladı...

Havaya yükseldiğini - hayır, adeta gökyüzüne fırlatıldığını - hissedince içi bir hoş oldu. Aşağıda kalan düzlük gide-rek küçülürken yukarıdaki yıldızların parlaklığı artıyor ve vücuduna çarpan rüzgâr saçlarını darmadağın ediyordu.

Yukarıya yükselmeye devam ettiler, bulundukları yer-den aşağıda kalan okul kara bir leke gibi görünüyordu. Okyanus yeryüzünü örten gümüş bir battaniyeye benzi-yordu. Tüy gibi bir bulutun içine girdiler.

Luce üşümüyor ya da korkmuyordu. Dünyada üzerine çöken her şeyden kurtulmuş gibi hissediyordu kendini. Daha önce hissettiği tehlike ya da acı artık yoktu. Yer çekimi de kaybolmuştu. *Öylesine âşıktı ki*. Daniel boynunun kenarına bir dizi öpücük kondurdu. Kollarını sıkıca belinin etrafına dolayıp onu kendisine doğru çevirdi. Okyanusun üstünde dans etkileri zamanki gibi Luce’un ayakları onun ayaklarının üstündeydi. Artık rüzgâr esmiyordu; hava sessiz ve sakindi. İşittikleri tek ses gökyüzünde yükseldikleri sırada Daniel’in kanatlarının çıkardığı ses ve kalp atışlarıydı.

“Bunun gibi anlar...” dedi Daniel. “Yaşadığımız tüm sıkıntılara değiyor.”

Sonra Luce’u daha önce hiç öpmediği şekilde öptü.

Dudaklarını sonsuza kadar sahiplenip upuzun bir öpücükte. Elleriyle vücut hatlarını takip etti, önce hafifçe, sonra sertçe kıvrımlarının tadını çıkardı. Luce kollarının arasında erirken parmaklarını kalçalarında ve omuzlarında gezdirdi. Onu tamamen kontrolü altına almıştı.

Gömleğinin altında kaslarını, gergin kollarını ve boynunu, sırtındaki boşluğu hissedebiliyordu. Önce çenesinden, sonra dudaklarından öptü. Luce bulutların üzerine, Daniel'in gözlerinin gördüğü tüm yıldızlardan daha parlak olduğu bu yere aitti.

"Sonsuza kadar burada kalamaz mıyız?" diye sordu. "Buna asla doyamam. Sana da."

"Korkarım kalamayız." Daniel gülümsedi ama çok geçmeden kanatları kıpırdanıp düzleşti. Luce sırada neyin olduğunu biliyordu. Yavaşça alçalacaklardı.

Son kez Daniel'i öpüp boynunu kavrayan kollarını gevşeterek uçmaya hazırlandı - ama o sırada dengesini kaybetti.

Ve düştü.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Luce geriye doğru yattı, çılgınca kollarını sallıyordu, sonra soğuk ve rüzgârın etkisiyle nefesi kesildi. Gördüğü en son şey Daniel'in gözleri ve yüzündeki dehşet dolu ifadeydi.

Ama sonra her şey hız kazanmıştı, öylesine hızla düşüyordu ki nefes alması imkânsızlaşmıştı. Dünya dönen kara bir boşluk gibiydi, midesinin bulandığını ve korktuğunu hissediyordu, rüzgârdan gözleri yanmaya başlamış, görüş alanı kararmıştı. Bayılmak üzereydi.

Sonu bu olacaktı.

Gerçekte kim olduğunu, her şeyin değip değmediğini asla bilmeyecekti. Daniel'in sevgisini ya da Daniel'in onun

sevgisini hak edip etmediğini asla bilmeyecekti. Her şey bitmişti; hepsi buraya kadardı.

Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Gözlerini kapatıp sonun gelmesini bekledi.

Ve tam o sırada Daniel onu yakaladı.

Güçlü ve tanıdık kollar onu yakalamıştı, giderek yavaşlıyor ve artık düşmüyordu - korunuyordu. Daniel tarafından. Gözleri kapalıydı ama Luce onu hissedebiliyordu.

Hıçkırmaya başladı, Daniel'in onu yakalamasıyla rahatlamıştı, Daniel onu kurtarmıştı. O an, onu hiç olmadığı kadar çok sevdiğini fark etti Luce - geride kaç tane hayat bırakmış olursa olsun.

"İyi misin?" diye fısıldadı Daniel. Sesi yumuşak ve dudakları onunkilere yakındı.

"Evet." Kanatlarının vuruşunu hissedebiliyordu. "Beni yakaladın."

"Düştüğünde seni her zaman yakalarım."

Yavaşça geride bıraktıkları dünyaya döndüler. Shoreline'a ve okyanusun çarptığı yamaca. Yata Khaneye yaklaştıklarında Daniel onu sıkıca tutup yavaşça düz çıkıntıya yaklaşarak hafifçe üstüne bıraktı.

Luce düzlüğe bastıktan sonra Daniel'a baktı. Onu seviyordu. Emin olduğu tek şey buydu.

"İşte," dedi Daniel ciddiyetle. Gülümsemesinin yerini sert bir ifade almış ve gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu. "Bu gezinme isteğini bastırmıştır umarım, en azından bir süreligine."

"Gezinme isteği derken ne demek istedin?"

"Kampusten ayrılıp durmanı kastediyorum, elbette." Bir dakika önceye kıyasla sesi çok daha soğuktu. "Yanında olmadığım zamanlarda bunu yapmaktan vazgeçmelisin."

“Hadi ama sadece aptalca bir okul gezisiydi. Herkes oradaydı. Francesca, Steven...” Steven’ın Dawn’a olanlar karşısında verdiği tepkiyi hatırlayınca cümlesinin devamını getirmedi. Shelby’yle çıktıkları geziden söz etmeye cesareti yoktu. Ya da balkonun altında Cam ile karşılaşmasından.

“İşimi zorlaştırıp duruyorsun,” dedi Daniel.

“Ben de çok iyi vakit geçirdiğimi söyleyemem.”

“Sana bazı kuralların olduğunu ve kampustan ayrılmamanı söyledim. Ama beni dinlemedin. Bana kaç kez karşı geldin?”

“Sana *karşı mı geldim*?” Kahkaha attı ama sersemlediğini ve midesinin bulandığını hissediyordu. “Nesin sen, erkek arkadaşım mı, yoksa sahibim mi?”

“Buradan ayrılırsan neler olabileceğini biliyor musun? Ya sırf sıkıldığın için kendini ne tür bir tehlikeye attığını?”

“Dinle, sır ortaya çıktı,” dedi Luce. “Cam burada olduğumu biliyor.”

“Elbette Cam burada olduğunu biliyor,” dedi Daniel öfkeyle. “Sana Cam’in tehdit oluşturmadığını kaç kez söylemem gerekiyor? Aklını çelmeye çalışmayacak.”

“Neden?”

“Çünkü böyle bir şey yapmayacak kadar akli başında. Gizlice tüymeye çalışmak yerine sen de daha akıllıca davranmalıydın. Dışarıda hayal edemeyeceğin tehlikeler var.”

Luce ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Daniel’a o gün Cam’le konuştuğunu ve onun Bayan Sophia’nın yandaşlarının bir kısmını öldürdüğünü söylese, onu haklı çıkarmış olacaktı. Luce Daniel’a, koyduğu gizemli kurallara ve ona bir çocuk gibi davranmasına çok

kızmıştı. Onunla kalmak için her şeyden vazgeçebilirdi ama Daniel'in gözleri grileşmiş ve gökyüzünde geçirdikleri dakikalar ona uzak bir rüya gibi gelmeye başlamıştı.

"Güvende olmanı sağlamak için neler çektiğimi biliyor musun?"

"Bana hiçbir şey söylemezsen nasıl bilebilirim ki?"

Daniel'in güzel yüz hatları korkunç bir ifadeye büründü. "Bu onun suçu mu?" Baş parmağıyla Luce'un odasını işaret etti. "Aklına saçma sapan fikirler mi yerleştiriyor?"

"Kendi adıma düşünebilirim, teşekkürler." Luce gözlerini kıstı. "Shelby'yi nereden tanıyorsun?"

Daniel Luce'un sorusunu duymazlıktan geldi. Luce onun bu konuşma tarzına inanamıyordu, Daniel ona sanki yaramazlık yapan evcil bir hayvan gibi davranıyordu. Bir dakika önce Daniel onu öptüğünde, ona sarıldığında, gözlerinin içine baktığında içini kaplayan tüm sıcaklık - onunla her konuştuğunda böylesine soğumasına neden olduğu için - artık yeterli gelmiyordu.

"Belki de Shelby haklıdır," dedi. Daniel'ı uzun süredir görmemişti ancak görmek istediği, her şeyden çok sevdiği ve onsuz yaşayamadığı için bin yıldır peşini bırakmayan Daniel karşısına geçmiş ona patronluk taslıyordu. Belki de geride bunca hayat bırakmış olmasına rağmen onu doğru düzgün tanımiyordu. "Belki de melekler ve insanlar..."

Ama Luce cümlesini tamamlayamadı.

"Luce." Daniel parmaklarıyla onun bileğini kavradı ama Luce elini itti. Gözleri karanlıktı ve kocaman açılmıştı, soğuktan yanakları bembeyaz olmuştu. İçinden onu tutup ona sokulmak ve vücudunun vücuduna değdiğini hissetmek geliyordu fakat bunun basit bir öpücükle iyileştirilecek bir kavga olmadığını biliyordu.

Daniel'ın yanından düzlüğün daha dar olan kısmına geçerek penceresini açtı, odanın çoktan karanlık olduğunu görünce şaşırdı. İçeri girdi, dönüp Daniel'a baktığında kanatlarının titrediğini fark etti. Daniel sanki ağlamak üzereydi. Luce yanına dönmek, ona sarılmak, onu avutup sevmek istiyordu.

Ama yapamazdı.

Panjurları indirip karanlık odasında tek başına durdu.

DOKUZ



ON GÜN

Luce Salı sabahı uyandığında, Shelby çoktan gitmişti. Yatağını toplamıştı, yama işi battaniyesi ayak ucundaydı, kabarık kırmızı yeleği ve büyük el çantası kapının yanındaki askıdan alınmıştı.

Hâlâ pijamalarıyla olan Luce çay hazırlamak için mikrodalgaya bir fincan su koyup e-maillerini kontrol etmek için bilgisayarının başına geçti.

Kime: lucindap44@gmail.com

Kimden: callieallieoxenfree@gmail.com

Tarih: Pazartesi, 11/16, 01:34

Konu: Üstüne Alınma

Sevgili L,

Mesajını aldım, öncelikle, ben de seni özledim. Ve sana sürpriz bir önerim var: Adı arayı kapatmak. Çılgın Callie ve onun tuhaf fikirleri. Meşgul olduğunu biliyorum. Sıkı gözetim altında olduğunu ve tüymenin zor olduğunu da. Ancak hayatın hakkında tek bir detay bilmiyorum. Öğle yemeklerini kiminle birlikte yiyorsun? En sevdiğin ders hangisi? O çocukla son durum nedir? Gördün mü bak, adını bile bilmiyorum. Bundan nefret ediyorum.

Telefonun olmasına sevindim. Ama bana arayacağını söylediğin bir mesaj atma. Direkt ara. Sesini duymayalı çok uzun zaman oldu. Sana kızgın değilim. Henüz.

Öptüm

Luce e-maili kapattı. Callie'yi sinirlendirmek neredeyse imkânsızdı. Daha önce bunu hiç yapmamıştı. Callie'nin Luce'un yalan söylediğinden şüphe etmemesi birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarının kanıtıydı. Luce'un omuzlarının arasına yer edindiğini hissettiği utanç duygusu ağır basıyordu.

Sıradaki e-maile geçti:

Kime: lucindap44@gmail.com

Kimden: thegaprices@aol.com

Tarih: Pazartesi, 11/16, 20:30

Konu: Biz de seni seviyoruz, tatlım

Luce Canım,

E-maillerin günlerimizi şenlendiriyor. Yüzme takımı ne alemde? Artık havalar soğudu, saçlarını kurutuyor musun? Kafanı ütlediğimin farkındayım ama seni özledim.

Önümüzdeki hafta Şükran Günü için Sword & Cross kampusten ayrılmana izin verir mi sence? İstersen baban dekanı arayabilir? Dereyi görmeden paçaları sıvamıyoruz ancak baban gidip her ihtimale karşı bir Tofurky aldı. Yedek dondurucuyu turtalarla dolduruyorum. Hâlâ tatlı patatesleri mi seviyorsun? Hep aklımızdasın, seni seviyoruz.

Annen

Luce'un eli farenin üzerinde donup kaldı. Salı sabahıydı. Şükran Günü'ne sadece bir buçuk hafta kalmıştı. En sevdiği tatil ilk kez aklına geliyordu. Fakat aklına geldiği kadar hızlı bir şekilde unutmaya çalıştı. Bay Cole Şükran Günü'nde evine gitmesine asla izin vermezdi.

Cevapla tuşuna basmak üzereyken ekranın alt kısmında yanıp sönen turuncu bir kutu dikkatini çekti. Miles çevrimiçiydi. Onunla sohbet etmeye çalışıyordu.

Miles (08:08): Günaydın, Bayan Luce.

Miles (08:09): AÇLIKTAN ÖLÜYORUM. Sen de sabahları uyandığında benim kadar aç mı oluyorsun?

Miles (08:15): Kahvaltı etmek ister misin? Beş dakika içinde odana uğrayabilirim?

Kapı gürültülü bir şekilde tıklatıldığında Luce saatine baktı. 08:21'i gösteriyordu. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Saçları hâlâ dağınıktı. Kapıyı hafifçe araladı.

Sabah güneşi koridorun ahşap döşemelerine döküldü. Bu görüntü Luce'a ailesinin evindeyken kahvaltı için güneşin aydınlattığı ahşap merdivenlerden aşağıya inişini hatırlattı, güneş ışığıyla dolu koridor tüm dünyanın daha aydınlık görünmesini sağladı.

Miles bu kez Dodgers şapkasını takmamıştı, Luce'un onun gözlerini net bir şekilde görebildiği nadir anlardan biriydi. Gözleri koyu maviydi, bir yaz günü sabah saat dokuzda gökyüzü ne kadar maviyse, gözleri de o kadar maviydi. Islak saçları beyaz tişörtünün omzularına dökülüyordu. Onu duşta hayal etmesine engel olamayan Luce yutkundtu. Miles bembeyaz bir gülümsemeyle ona bakarken gamzesi dikkat çekiyordu. Bugün tam anlamıyla Kaliforniyalıydı; Miles'in ne kadar iyi görüldüğünü fark eden Luce şaşırmıştı.

Luce üzerinde pijamaları olduğundan kapının arkasından kafasını çıkararak, "Hey," dedi. "Mesajını az önce gördüm. Kahvaltıya varım ama henüz giyinmedim."

"Bekleyebilirim." Miles koridorun duvarına yaslandı. Karnı gürültülü bir şekilde guruldadı. Sesi bastırmak için kollarını belinin üstünde kavuşturdu.

"Fazla sürmez." Luce kapıyı kapatırken kahkaha attı. Şükran Günü'nü, ailesini, Callie'yi ya da aynı anda neden bunca önemli insanın aklından geçtiğini düşünmemeye çalışarak giysi dolabının önünde durdu.

Siyah kot pantolonunun üstüne dolabından aldığı uzun gri kazagını giydi. Dişlerini fırçaladı, kocaman gümüş hal-

ka küpelerini taktı ve el kremi ni sürdü, son olarak da çantasını alıp aynada kendisine baktı.

İlişkinde g   mücadelesi yaşıyan ya da Şükran Günü'nde ailesini ziyarete gidemeyecek olan bir kıza benzemiyordu. Ş  an daha çok kendisini normal, mutlu, hatta mükemmel hissettiren bir  ocuĒa kapıyı açmak için sabırsızlanan bir kıza benziyordu.

Erkek arkadaşı olmayan bir  ocuĒa.

İçini  ekerek Miles'a kapıyı açtı. Miles'ın anında yüzü aydınlandı.

Dışarı  ıktıklarında, Luce havanın deĒiřtiĒini fark etti. Güneşli sabah havası, önceki gece Daniel ile çatının kenarında olduĒu kadar serindi.

Miles kocaman bej renkli ceketini ona uzattı ama Luce istemedi. "Isınmak için tek ihtiya ım olan şey biraz kahve."

 nceki hafta oturdukları masaya geçtiler. Vakit kaybetmeden  Ērenci garsonların ikisi masalarına koştu. İki  ocuk da şakacı tavırlarından ötürü Miles'ın arkadaşları gibi görünüyordu. Luce Shelby ile oturduĒunda böyle bir hizmet almıyordu. Çocuklar Miles'ı soru yaĒmuruna tutmaya devam ettikleri sırada - önceki gece Miles'ın fantezi futbol takımının ne yaptığı,  ocuĒun tekinin kız arkadaşını iřlettiĒi YouTube'daki videoyu izleyip izlemediĒi, okuldan sonra herhangi bir planı olup olmadığı - Luce oda arkadaşını görebilmek umuduyla etrafına bakındı ama onu bulamadı.

Miles  ocukların tüm sorularını yanıtladı ama sohbeti daha fazla uzatmaya hevesli görünmüyordu. Luce'u işaret etti. "Bu Luce. Büyük bir fincan sıcak kahve ve..."

“Çırpılmış yumurta,” dedi Luce ve Shoreline yemekhanesinin her gün bastığı küçük mönüyü katladı.

“Bana da aynısından, teşekkürler, çocuklar.” Miles iki mönüyü onlara uzaktıktan sonra tüm dikkatini Luce’a verdi. “Dersler dışında seni son zamanlarda pek göremiyorum. Nasıl gidiyor?”

Miles’in sorusu onu şaşırttı. Belki de sebebi bu sabah kendisini suçlu hissetmesiydi. Bunun üzerine Miles’in “Neler saklıyorsun?” ya da “Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?” sorularını eklememiş olmasına sevindi. Sadece “Nasıl gidiyor?” diye sormuştu.

Luce ona gülümsedi, sonra nasıl olduysa gülümsemesinin kontrolünü kaybetti. “Her şey yolunda,” derken neredeyse ona göz kırpacaktı.

“Hı-hı.”

Daniel ile kavgı ettim. Aileme yalan söylüyorum. En yakın arkadaşımı kaybetmek üzereyim. Bir yandan her şeyi Miles ile paylaşmak istiyor, öte yandan bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Yapamazdı. Böyle yaparsa arkadaşlıkları farklı bir boyut kazanacaktı ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu. Daha önce bir kız arkadaşı gibi her şeyi paylaşıp güvenilebileceği, kendisini yakın hissettiği bir erkek arkadaşı hiç olmamıştı. Bu işleri daha... Karışık bir hale sokmaz mıydı?

“Miles,” dedi en sonunda. “Şükran Günü’nde burada insanlar ne yaparlar?”

“Bilmiyorum. Sanırım Şükran Günü’nü hiç burada geçirmedi. Bazen okulda kalabilmeyi diliyorum. Şükran Günleri bizim evimizde tiksindirici bir biçimde gösterişli geçer. En az yüz davetli olur. On çeşit yemek. Ve resmi giyinmek zorunludur.”

“Şaka yapıyorsun.”

Miles kafasını salladı. “Keşke şaka yapıyor olsaydım. Ciddiyim. Park görevlileri tutmak zorunda kalıyoruz.” Kısa bir sessizliğin ardından ekledi: “Neden sordun? Bir saniye, yoksa gidecek bir yerin mi yok?”

“Ah...”

“Bize geliyorsun.” Luce’un suratında beliren şaşkın ifadeyi görünce kahkaha attı. “Lütfen. Bu yıl erkek kardeşim üniversitede kalacak, o tutunabileceğim tek şeydi. Sana Santa Barbara’yı gezdiririm. Hindiyi unutup Super Rica’da dünyanın en lezzetli tacolarını yeriz.” Tek kaşını kaldırdı. “Yanımda olursan benim için daha az acı verici olur. Hatta eğlenceli bile olabilir.”

Luce Miles’in teklifini düşünürken, birinin sırtına dokunduğunu hissetti. İyileştirici güçleri varmışçasına yatıştırıcı olan bu dokunuşun Francesca’ya ait olduğunu artık biliyordu.

“Dün gece Daniel ile konuştum,” dedi Francesca.

Francesca eğilirken Luce tepki göstermemeye çalıştı. Luce ona sırt çevirdikten sonra Daniel gidip onunla mı görüşmüştü? Nedenini bilmeseydi de bu düşünce onu kıskandırmıştı.

“Senin için endişeleniyor.” Francesca durdu, Luce’un yüzünü inceliyor gibiydi. “Ona yeni bir ortamda olmana rağmen buraya uyum sağladığını ve ihtiyacın olduğunda seninle ilgilenebileceğimi söyledim. Herhangi bir sorun olduğunda yanıma gelebileceğini bilmeni isterim.” Bakışlarında keskin, sert ve şiddetli bir ifade belirdi. *Steven’a gitmektense bana gel*, der gibi bakıyordu.

Ve sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde gözden kaybol-

du, beyaz yün ceketinin ipek astarı siyah çoraplarına değdikçe hissediyordu.

Ellerini birbirine sürterek, “Şükran Günü diyorduk...” dedi Miles en sonunda.

“Pekâlâ, pekâlâ.” Luce kahvesinin geri kalanını yudumladı. “Düşüneceğim.”

★ ★ ★

Shelby o sabah Nefilim kulübesindeki derse katılmamıştı - derste ilahi bir sesli mesaj göndermeyi andıran meleklerin atalarının nasıl çağrıldığı anlatılıyordu. Öğle yemeği gelip çatığında, Luce endişelenmeye başlamıştı. Ama matematik dersine girerken nihayet onun tanıdık kabarık kırmızı yeleği gözüne çarptı ve direkt olarak ona doğru koştu.

“Hey!” Oda arkadaşının gür sarı atkuyruğunu çekti. “Nerelerdeydin?”

Shelby yavaşça ona doğru döndü. Yüzündeki ifade Luce’u Shoreline’daki ilk gününe geri götürdü. Kaşlarını çatan Shelby’nin burun delikleri genişlemişti.

“İyi misin?” diye sordu Luce.

“İyiyim.” Shelby ondan uzaklaşıp en yakındaki dolabı kurcalamaya başladı, şifresini girerek dolabın kapağını açtı. İçinde futbol kaskı ve neredeyse bir kasa kadar boş Gatorade şişesi vardı. Kapağın iç kısmına Lakers Kızları’nın bir posterini yapıştırılmıştı.

“Bu senin dolabın mı?” diye sordu Luce. Dolap kullanılan bir tane bile Nefilim tanımıyordu ama Shelby bu dolabın altını üstüne getiriyor ve kirli, terli çorapları gelişigüzel bir şekilde omzunun üstünden fırlatıyordu.

Dolabın kapağını sertçe kapattıktan sonra bir sonraki

dolaba geçip karıştırmaya başladı. “Yoksa beni eleştiriyor musun?”

“Hayır.” Luce kafasını salladı. “Shel, neler oluyor? Bu sabah ortadan kayboldun, derse girmedin...”

“Ama şimdi buradayım, değil mi?” Shelby içini çekti. “Frankie ve Steven buradaki insanımsılara kıyasla bir kıza bir gün izin verme konusunda daha rahatlar.”

“Neden izne ihtiyacın olsun ki? Dün gece iyiydin, ta ki...”

Daniel ortaya çıkana kadar.

Daniel pencerenin önünde belirince, yüzü bembeyaz olan Shelby sessizleşip doğruca yatmaya gitmişti ve...

Shelby Luce’a zekâ seviyesi aniden yarıya düşmüş gibi bakarken Luce koridorda bulunan diğer insanların farkına vardı. Pas rengi dolapların bitip gri duvar kâğıdıyla kaplı duvarların olduğu yerde kızlar diziliydi: Dawn, Jasmine ve Lilith. Luce’un öğleden sonraki derslerden tanıdığı Amy Branshaw gibi temiz giyimli, hırkalı kızlar. Arriane’i hatırlatan ama sohbetleri onun kadar keyifli olmayan piercing’li kızlar. Luce’un daha önce hiç görmediği birkaç kız. Kitaplarını göğüslerine bastıran, ağızlarındaki sakızları çiğneyen, halılara, ahşap kirişli tavanlara ve birbirlerine bakıp duran kızlar. Bakışlarını Luce ve Shelby’den kaçırıyor gibilerdi. Fakat hepsinin gizlice onları dinledikleri belliydi.

Kötü bir his Luce’a tüm bunların nedenini açıklıyordu. Bu Luce’un Shoreline’da Nefilim ve Nefilim olmayan öğrenciler arasında bugüne dek gördüğü en büyük çarpışmaydı. Ve koridordaki tüm kızlar bunu ondan önce fark etmişti:

Shelby ve Luce bir erkek yüzünden kozlarını paylaşmak üzereydiler.

"Ah." Luce yutkundu. "Sen ve Daniel."

"Evet. Biz. Çok uzun zaman önceydi." Shelby ona bakamıyordu.

"Pekâlâ." Luce nefes almaya odaklandı. Bunun üstesinden gelebilirdi. Ama etrafta uçuşan kızların fısıltıları tüylerini diken diken ettiği için aniden ürperdi.

Shelby kaşlarını çattı. "Bu düşünce mideni bulandırdığı için üzgünüm."

"Ondan değil." Fakat Luce *gerçekten de* tiksinimişti. Kendisinden iğreniyordu. "Ben hep... Tek olduğumu sanıyordum..."

Shelby ellerini beline koydu. "On yedi seneliğine ortadan her kaybolduğunda Daniel'in sinek avladığını mı sanıyordun? Dünya'dan Luce'a... Daniel'in senden önceye giden bir geçmişi var. Ya da sen tekrar ortaya çıkana kadar, her neyse." Durup Luce'a yan gözle baktı. "Gerçekten bu kadar bencil misin?"

Luce'un dili tutulmuştu.

Shelby homurdanarak koridordaki kalabalığa doğru döndü. Parmaklarını onlara doğru sallayarak, "Bu östrojen ordusu dağılsın," diye bağırdı. "Hadi kıpırdayın. Hepiniz. Hemen!"

Kızlar dağılırken, Luce başını soğuk metal dolaba yasladı. İçine girip saklanmak istiyordu.

Shelby Luce'un yanındaki duvara sırtını yasladı. "Biliyor musun..." dedi. Sesi yumuşamıştı. "Daniel berbat bir erkek arkadaş ve yalancının tekidir. Sana yalan söylüyor."

Luce yerinden doğruldu ve Shelby'ye saldırdı, kızın yalakalarının kızardığını hissediyordu. Şu an Daniel'a kızgın olabilirdi ama hiç kimse erkek arkadaş hakkında böyle konuşamazdı.

“Hey.” Shelby kafasını eğdi. “Sakin ol, bakalım. Tanırım.” Duvardan aşağı kayıp yere oturdu. “Bu konuyu açmamalıyım. Çok uzun zaman önce aptalca bir geceydi ve çocuk *sensiz* perişan görünüyordu. O zaman seni tanı mıyordum, o yüzden ikiniz hakkında anlatılan hikâyelerin son derece... Sıkıcı olduğunu düşünürdüm. Bu sana karşı neden kin tuttuğumu açıklıyor olmalı.”

Shelby yanındaki boşluğa hafifçe vurdu ve Luce da duvardan aşağı kayıp yere oturdu. Shelby çekinerek gülümsedi. “Yemin ederim Luce, bir gün seninle tanışacağımı düşünmemiştim. Bu kadar harika biri olacağını tahmin etmemiştim.”

“Harika olduğumu mu düşünüyorsun?” diye soran Luce sessizce kendi kendine güldü. “Bencil olmam konusunda haklıydın.”

“Ah, tam da düşündüğüm gibisin, kimseye kızgın kalamıyorsun, değil mi?” Shelby içini çekti. “Pekâlâ. Erkek arkadaşının peşinden koştuğum ve seni tanımadan önce senden nefret ettiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

Bu çok tuhaftı. İki arkadaşın arasını hemen açabilecek bir şey onları yakınlaştırıyordu. Shelby’nin suçu yoktu. Luce’un hissettiği kızgınlığı Daniel’dan çıkarması gerekiyordu. Shelby, *aptalca bir gece* olduğunu söylemişti. Fakat aralarında tam olarak ne geçmişti?

Gün batımında Luce kendisini kumsala giden taş basamaklardan yavaşça inerken buldu. Dışarısoğuktu, suya yaklaştıkça hava giderek daha da çok soğuyordu. Günün son ışıkları ince bulut katmanlarının üzerinde dans ederek

okyanusu turuncu, pembe ve soluk maviye boyuyordu. Önünde uzanan dalgasız deniz Cennet'e giden bir yola benziyordu.

Luce, Roland'ın yaktığı ateş yüzünden hâlâ karaltı halinde duran geniş kum dairesine varana dek burada ne aradığını bilmiyordu. Sonra kendisini Daniel'in onu alıp götürdüğü yüksek volkanik kayanın arkasına doğru yavaşça ilerlerken buldu. Burada dans etmiş ve saçlarının rengi gibi aptalca bir şey yüzünden tartışmadan önce birlikte birkaç değerli dakika geçirmişlerdi.

Callie'nin bir keresinde Dover'da tost makinesi yüzünden kavga ettiği bir erkek arkadaşı vardı. İkisinden biri kocaman bir New York simidiyle aleti sıkıştırınca diğeri deliye dönmüştü. Luce tüm detayları şu an hatırlamıyordu ama o zaman *Kim bir mutfak aleti yüzünden ayrılır ki?* diye düşündüğünü anımsıyordu.

Ama Callie ona meselenin tost makinesiyle ilgili olmadığını söylemişti. Tost makinesi sadece aralarındaki her şeyin ters gittiğini gösteren bir belirtiydi.

Luce Daniel ile ikide bir kavga etmekten nefret ediyordu. Kumsaldayken saçlarını boyadığı için tartışmış olmaları ona Callie'nin hikâyesini hatırlatıyordu. Ve bu ona daha büyük ve çirkin bir tartışmanın habercisi gibi geliyordu.

Rüzgâra karşı kollarını kavuşturan Luce, o gece nerede yanlış yaptıklarını anlamak için buraya geldiğini fark etti. Bir aptal gibi suda herhangi bir işaret, sert volkanik kayanın üzerinde bir iz arıyordu. Kendi içi haricinde her yere bakıyordu. Çünkü Luce'un içinde geçmiş kocaman bir enigmaydı. Belki de aradığı cevaplar hâlâ Duyurucularda gizliydi ama şimdilik bıkkınlık verircesine ondan uzaktaydılar.

Daniel'ı suçlamak istemiyordu. İlişkilerinin yıllar boyunca kendilerinden başka kimseye açık olmadığını sanacak kadar saf olan Luce'tu. Fakat Daniel ona böyle olmadığını hiç söylememişti. Bir anlamda bu şokla yüzleşmesi için Luce'u tuzığa düşürmüştü. Bu utanç verici bir durumdu. Luce bilmeye hakkı olduğunu düşündüğü ama Daniel'in ona söyleme gereği duymadığı şeyler listesine bir eksi daha koyabilirdi.

Yanaklarında ve parmak uçlarında birkaç damla hissedince yağmur yağdığını sandı. Fakat damlalar soğuk değil, sıcaktı. Toz gibi ve hafifti ama ıslak değildi. Başını gökyüzüne doğru kaldırıncı parlak menekşe rengi ışık gözlerini kamaştırdı. Canını acıtacak kadar parlamasına rağmen gözlerini elleriyle kapatmak istemeyip izlemeye devam etti. Parçacıklar yavaşça sudan kıyıya doğru sürüklenerek nerede olsa tanıyacağı bir şekle büründüler.

Daniel sanki giderek daha da muhteşem bir hale bürünüyordu. Kıyıya yaklaşırken çıplak ayakları suyun sadece birkaç santim yukarısındaydı. Geniş beyaz kanatları menekşe renkli ışıklarla çevrelenmiş gibiydi ve neredeyse rüzgâr gibi belli belirsiz bir şekilde kıpırdıyordu. Bu hiç adil değildi. Daniel'a baktığında saygı, hayranlık ve biraz da korku duyuyordu. Başka bir şey düşünemiyordu. Tüm öfkesi ve hayal kırıklığı kaybolmuştu. Karşı koyamadığı bir şekilde Daniel onu kendisine çekiyordu.

"Sürekli karşıma çıkıyorsun," diye fısıldadı Luce.

Su Daniel'in sesini ona taşıdı. "Sana seninle konuşmak istediğimi söylemiştim."

Luce dudaklarını büzdü. "Shelby hakkında mı?"

"Kendini atıp durduğun tehlike hakkında." Daniel açıkça konuşuyordu. Shelby'den söz etmesi üzerine tepki ve-

receğini sanmıştı Luce. Ama Daniel sadece başını bir yana yatırmakla yetindi. Suyun köpürerek yuvarlandığı kumsalın ıslak kısmına vardı ve az ilerisindeki kumun üzerinde havada süzölmeye devam etti. “Shelby’ye ne olmuş?”

“Bilmiyormuş gibi yapmaya devam mı edeceksin?”

“Bekle.” Daniel ayaklarını yere yaklaştırdı, tabanları yere değince sırtını düz tutup dizlerini büktü. Doğrulup kanatlarını yüzünden geriye atmasıyla güçlü bir esinti çıktı. Luce ne kadar ağır olduklarını o an anladı.

Daniel’in onun yanına varması iki saniyeden kısa sürdü, kollarını sırtına dolayıp onu kendisine doğru çekti, yanına bundan daha hızlı gelemezdi.

“Yine kötü bir başlangıç yapmayalım,” dedi.

Luce gözlerini kapatıp Daniel’in onu yerden kaldırmasına izin verdi. Dudakları onunkileri buldu ve Luce başını gökyüzüne çevirerek ona teslim oldu. Artık karanlık ya da soğuk yoktu, sadece Daniel’in mor ışıltısında yüzüyordu. Daniel’in vücudunda taşıdığı enerjinin hafif uğultusuyla okyanusun sesi bile duyulmaz olmuştu.

Elleriyle sıkıca Daniel’in boynunu kavradı, sonra kanatlarının yumuşak ve kalın çevresine dokunarak omuzlarındaki sert kasları okşadı. Güçlü, beyaz ve ışıltılı ışıldılar, hatırladığından hep daha büyük görünüyorlardı. Vücudunun yanlarından adeta her noktası kusursuz ve pürüzsüz gözükken iki büyük yelken uzanıyordu. Gergin bir tuvale dokunmuşçasına parmak uçlarında hafif bir gerilim hissetti Luce. Ama daha ipeksi ve kadife kadar yumuşaklardı. Dokunuşuna karşılık veriyor gibiydiler. Daniel birden ürperti.

“Böyle iyi mi?” diye fısıldadı Luce, çünkü bazen araları ısınmaya başladığında geriliyordu. “Canın yanıyor mu?”

“Harika. Hiçbir şeye değişmem.”

Daniel Luce’un beline doğru kayan parmaklarını kazandıktan içeri soktu. Genelde Daniel’in en hafif dokunuşu bile Luce’un güçsüz düşmesine yeterdi. Ama bu gece dokunuşları güçlüydü. Neredeyse sertti. Ona ne olduğunu bilmiyordu ancak hoşuna gitmişti.

Dudakları dudaklarına dokundu, sonra yukarı çıkıp burun kemiğini takip ederek hafifçe göz kapaklarını öptü. Geri çekilince Luce gözlerini açıp ona baktı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Daniel.

Bunlar birçok kızın duymayı isteyeceği türden sözlerdi - Luce birden kendi bedeninden çıktığını ve başka birinin yerini aldığını hissetti.

Shelby’nin.

Ama sadece Shelby’nin değil, çünkü bir tek onun olmuş olma ihtimali ne kadardı ki? Daniel başkalarının gözlerini, burunlarını ve yanaklarını da öpmüş müydü? Başkaları da ona kumsalda sokulmuş muydu? Başka dudaklarla birleşip başkalarıyla da kalbi aynı anda atmış mıydı? Başkalarına da fısıldayarak iltifat etmiş miydi?

“Sorun ne?” diye sordu Daniel.

Luce kendini kötü hissediyordu. Öpücükleriyle pencerelerin buhar tutmalarını sağlayabilirlerdi ama ağızlarını konuşmak gibi başka şeyler için kullanmaya başladıklarında her şey karışık bir hal alıyordu.

Yüzünü öteki tarafa çevirdi. “Bana yalan söyledin.”

Daniel Luce’un beklediğinin aksine ne hakaret etti ne de öfkelenildi. Kumun üzerine oturdu. Ellerini dizlerinin üstüne koyup köpüklü dalgalara baktı. “Tam olarak ne hakkında?”

Kelimeler dudaklarından dökülmeye başladığı anda

Luce pişman oldu. “Yaklaşım tarzını anlayabilirim... Ama hiçbir şey söylemeyişiini anlamıyorum.”

“Canını sıkan şeyin ne olduğunu bilmeden sana duymayı istediğin şeyi söyleyemem.”

Luce Shelby’yi düşündü ama Daniel’in ona çocuk gibi davranmasına neden olacak kıskançlık kartını oynamak üzere olduğunu fark edince panikledi. Bunun yerine, “Birbirimize yabancılaştığımızı hissediyorum. Sanki seni tanımıyorum,” dedi.

“Ah.” Sesi kısıktı ve yüzünde o kadar sakin bir ifade vardı ki Luce’un içinden onu sarsmak geliyordu. Hiçbir şey onu kızdırmıyordu.

“Beni bir rehine gibi burada tutuyorsun, Daniel. Hiçbir şey bilmiyorum. Kimseyi tanımıyorum. Yalnızım. Seni her gördüğümde, karşıma yeni bir duvar örüp asla sana yaklaşmama izin vermiyorsun. Beni buraya kadar onca yol sürükledin...”

Aklından *Kaliforniya* geçiyordu fakat bundan fazlası vardı. Geçmişine dair bildiği sayılı tüm anılar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerek yere serildi.

Daniel onu Kaliforniya’dan çok daha uzaklara sürüklemişti. Onu bunun gibi asırlar boyunca süren kavgalara sürüklemişti. Etrafındaki herkesi - önceki hafta ziyaret ettiği sevimli yaşlı insanlar gibi - üzen acı verici ölümler gibi. Daniel o çiftin hayatını mahvetmişti. Kızlarını öldürmüştü. Sırf gördüğü şeyi istediği için peşine düşen çok mühim bir melek olduğu için.

Hayır, onu sadece Kaliforniya’ya sürüklemekle kalmamıştı. Onu lanetli bir ebediyete sürüklemişti. Bu yükü taşıması gereken tek kişi oydu. “Senin lanetin yüzünden

beni seven herkesle birlikte ben de acı çekiyorum. Sürekli. Senin yüzünden.”

Luce sanki ona tokat atmış gibi suratını buruşturdu Daniel. “Eve gitmek istiyorsun...” dedi.

Luce kuma tekme attı. “Geriye dönmek istiyorum. Bu hale gelmeme sebep olan şey her neyse onu geri almanı istiyorum. Normal bir hayat yaşamak ve bana söylemeye çekindiğin evrenin doğaüstü sırları yüzünden değil normal bir şekilde ölmek istiyorum... Tost makinesi gibi normal şeyler yüzünden kavga edip ayrılan normal insanlardan biri olmak istiyorum.”

“Bir saniye.” Daniel’in suratı bembeyaz oldu. Omuzları dikleşmişti ve elleri titriyordu. Birkaç dakika önce oldukça güçlü görünen kanatları bile kırılmanlaşmıştı. Luce gözlerinde gördüğü acının gerçek olup olmadığını ona söyleyeceklermiş gibi uzanıp kanatlarına dokunmak istedi. Ama olduğu yerden kıpırdamadı.

“Ayrılıyor muyuz?” diye sordu Daniel titrek ve kısıp bir sesle.

“Sence birlikte miyiz, Daniel?”

Daniel ayağa kalkıp Luce’un yüzünü elleri arasına aldı. Luce kaçma fırsatı olmadan, yanaklarındaki kızgınlığın hafiflediğini hissetti. Gözlerini kapatıp dokunuşunun çekim gücüne karşı koymaya çalıştı ama Daniel çok güçlüydü, her şeyden daha güçlü.

Öfkesini yok edip benliğini mahvetmişti. Onsuz kimdi? Onu Daniel’a çeken şey nasıl oluyordu da her defasında onu Daniel’dan uzaklaştıran şeye galip geliyordu? Mantık, önsezi, kendini koruma duygularından hiçbirini bununla baş edemezdi. Bu Daniel’ın cezasının bir parçası olmalıydı. Kuklacısına bağlı bir kukla gibi sonsuza dek

ona bağlı kalacaktı Luce. Onu her Şeyden çok istememesi gerektiğini biliyor fakat kendisine söz geiremiyordu. Ona bakarken, dokunuşlarını hissederken, tüm dünya arka planda kalıyordu.

Onu sevmenin bu kadar zor olmamasını diliyordu.

“Tost makinesi isteği de nereden çıktı?” diye kulağına fısıldadı Daniel.

“Sanırım ne istediğimi bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.” Bakışlarını ondan ayırmasına izin vermeyen gözlerinde kararlı bir ifade vardı. “Seni istiyorum.”

“Biliyorum ama...”

“Hiçbir Şey bunu deęiŐtirmeyecek. Ne duyarsan duy. Ne olursa olsun.”

“Ama beni istemenden fazlasına ihtiyaım var. Seninle birlikte olmak istiyorum... Gerçekten birlikte olmak.”

“Yakında. Söz veriyorum. Tüm bunlar geçici bir süreliğine.”

“Daha önce de böyle söyledin.” Luce ayın yükseldiğini gördü. Turuncu renkte göz alıcı bir son drdnd, sessizce parlıyordu. “Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?”

Daniel Luce’un sarı saçlarını kulağının arkasına itmeden önce elindeki tutama uzun uzun baktı. Tereddütlü bir Şekilde, “Okul,” deyince Luce onun yeterince dürüst olmadığını düşündü. “Francesca’dan sana göz kulak olmasını rica ettim ama seni kendim gelip görmek istedim. Bir Şeyler ğrenebildin mi? İyi vakit geçiriyor musun?”

Birden içinden Duyurucularla yaptığı alıŐmalar, Steven’la yaptığı konuşma ve önceki ebeveynlerini gördüğü an hakkında böbürlenmek geldi. Fakat Daniel’ın yüzünde tüm gece boyunca hiç bu kadar hevesli ve açık bir

ifade görmemişti. Tartışmaktan kaçınır gibi bir hali vardı ve Luce da aynısını yapmaya karar verdi.

Gözlerini kapattı. Ona duymak istediklerini söyledi. Okul iyiydi. O da iyiydi. Daniel uzanıp Luce'un tüm vücudunun karıncalanmasına neden olan kısa ve ateşli bir öpücük kondurdu dudaklarına.

“Gitmeliyim,” dedi en sonunda. “Aslında burada olmamam gerekiyor ancak senden ayrı kalamıyorum. Her saniyemi senin için endişelenerek geçiriyorum. Seni seviyorum, Luce. O kadar çok seviyorum ki içim acıyor.”

Luce Daniel'ın kanatlarının vuruş seslerini dinlerken arkasından kalkan kum bulutuna karşı gözlerini kapattı.

ON



DOKUZ GÜN

Bir dizi ıslık ve çınlama sesi balık kartallarının ötüşünü böldü. Birbirine değen metallerin çıkardığı uzun, uğultulu bir sesin ardından rakibin siperini sıyrıp geçen ince gümüş kılıcın çınlaması duyuldu.

Francesca ve Steven dövüşüyorlardı.

Pekâlâ, hayır - eskrim yapıyorlardı. Bu kendi dövüşlerini sergilemek üzere olan öğrenciler için bir gösteriydi.

“Kılıcı - ister günümüzde kullandığımız hafif kılıçlar ister kesme cam kadar tehlikeli bir şey olsun - ustalıkla kullanmayı bilmek paha biçilemez bir beceridir,” dedi Steven eskrim kılıcını küçük, kamçılar gibi hareketlerle havada sallarken. “Cennet ve Cehennem’in orduları nadiren savaşa girerler ama girdiklerinde de...” Bakmadan kılıcını Francesca’ya doğru savurdu, Francesca kılıcını kaldırıp

hamlesini engelledi. “Modern savaş aletlerini kullanmaya gerek duymazlar. Bizim tanrısal aletlerimiz hançerler, oklar ve süngüler, kocaman alevler saçan kılıçlardan oluşur.”

Gözlerinin önünde süren düello sadece ders verme amaçlı bir gösteriydi; Francesca ve Steven maskelerini bile takmamıştı.

Çarşamba sabahının ilerleyen saatleriydi ve Luce balkondaki geniş bankta Jasmine ve Miles’in arasında oturuyordu. İki öğretmenleri de dahil olmak üzere tüm sınıf her zamanki kıyafetleri yerine eskrimcilerin giydiği beyaz kıyafetlerden giymişti. Sınıfın yarısı ellerinde siyah telli maskelerini tutuyordu. Luce malzeme dolabına gittiğinde, öğrencilerden biri son maskeyi alıp götürmüştü ama bu pek umrunda değildi. Tüm sınıfın hiçbir şey bilmediğine şahit olmasının ona yaşatacağı utançtan kaçınmayı umuyordu: Diğerlerinin balkonun öteki tarafına doğru atılmalarından daha önce bu alıştırmaları yaptıkları anlaşıyordu.

Francesca etrafını saran öğrencilere, “Amaç rakibinize olabildiğince az hedef göstermek,” diye açıkladı. “Ağırlığınızı bir ayağınıza verip kılıcı kullandığınız elinize paralel olan ayağınızı öne alın, sonra öne ve geriye doğru hareket edin... Seri bir şekilde hamle yaptıktan sonra uzaklaşın.”

O ve Steven aniden kılıçlarını savurup sağa, sola, öne ve arkaya doğru eğilerek birbirlerini savuşturmaya başladılar. Birbirlerinin hamlelerine ustalıkla karşılık verirken oldukça gürültü çıkarıyorlardı. Francesca kılıcıyla sol tarafa doğru geniş bir acı yapınca Steven ona doğru atıldı. Fakat Francesca hızla geri çekilerek kılıcını yukarı kaldırıp çevirdikten sonra Steven’in bileğine dokundu. “*Touché*,” dedi kahkaha atarak.

Steven sınıfa döndü. “*Touché*, Fransızca’da *tuşe* anlamına geliyor. Eskrimde puanlama tuşelere göre yapılır.”

“Gerçekten dövüşüyorduk,” dedi Francesca. “Korkarım Steven’in eli balkonda kanlar içinde kalacak. Özür dilerim, sevgilim.”

“Hiç önemi yok,” dedi Steven. “Hiç. Önemi. Yok.” Yan yan adımlar atarak ona doğru ilerledi, neredeyse yerden yükselmiş gibi görünüyordu. Luce havada tekrar tekrar zikzak çizen Steven’in kılıcını takip etmekte zorlandı, kılıcını neredeyse tam zamanında kenara kaçan ve sonra arkasından karşısına çıkan Francesca’ya saplayacaktı.

Ama Steven onu alt etmeye hazırdı, Francesca’nın kılıcını yana ittikten sonra kendi kılıcının ucunu yere çevirip adımının önüne sapladı.

“Korkarım, yanlış adımla başladın, sevgilim.”

“Göreceğiz.” Francesca elini kaldırıp saçlarını düzeltti, birbirlerine öldüresiye bir hırsla bakıyorlardı.

Vahşi gösterinin her yeni raundu Luce’un korkuyla gerilmesine neden oluyordu. Gergin olmaya alışkındı ama bugün sınıfın geri kalanı da şaşırtıcı bir şekilde gergindi. Heyecandan gerilmişlerdi. Francesca ve Steven’i izlerken hiçbir yerlerinde duramıyordu.

Bugüne dek, Luce Nefilimlerin neden Shoreline’in herhangi bir spor takımında yer almadıklarını merak edip durmuştu. Luce spor salonunda Jasmine’e o ve Dawn’ın yüzme takımı elemeleriyle ilgilenip ilgilenmediklerini sorduğunda, Jasmine burnunu buruşturmuştu. Hatta Luce bu sabah soyunma odasında Lilith’in esneyerek eskrim dışındaki tüm sporların “son derece sıkıcı” olduğunu söyleyişine kulak misafiri olmuştu. Luce Nefilimlerin pek atletik olmadıklarında karar kılmıştı. Fakat bununla da

kalmıyordu. Nefilimler hangi sporla ilgilenecekleri konusunda oldukça seçici davranıyorlardı.

Luce kendisinin İngilizce karşılıklarını bile bilmediği tüm Fransızca eskrim terimlerini bilen Lilith'in kıvrak ve hain bir şekilde saldırıya geçtiğini gözlerinin önüne getirince suratını buruşturdu. Eğer sınıfın geri kalanı Steven ve Francesca'nın onda biri kadar yetenekliyse, dersin sonunda Luce vücut parçalarından oluşan bir et yığınının ibaret olacaktı.

Esnek bir şekilde ileri geri hareket eden öğretmenlerinin bu konuda uzman oldukları görölüyordu. Gün ışığı kılıçlarından ve destekli beyaz yeleklerinden parlıyordu. Steven'in etrafında dönen Francesca'nın gür sarı saçlarının dalgaları muhteşem bir hale gibi omuzlarına dökölüyordu. Ayakları zeminin üzerinde öylesine zarıfçe hareket ediyordu ki karşılaşma neredeyse bir dansı andırıyordu.

Yüzlerinde inatçı ve kazanmaya kararlı acımasız bir ifade vardı. İlk birkaç tuşenin ardından berabere gidiyorlardı. Yorulmuş olmalıydılar. On dakikayı aşkın bir süredir birbirlerine vurmadan devam ediyorlardı. Kılıçlarını o kadar hızlı savurmaya başlamışlardı ki silahlarının kavisleri görünmez olmuştu; havada sadece şiddetli ama belli belirsiz bir vızıltı ve birbirine çarpan siperlerinin çınlaması duyuluyordu.

Kılıçları her birleştğinde kıvılcımlar çıkmaya başlamıştı. Bunlar aşkın mı yoksa nefretin mi kıvılcımlarıydı? Zaman zaman her ikisi de olabilecekmiş gibi görölüyordu.

Ve bu durum Luce'u huzursuz ediyordu. Çünkü aşk ve nefret görüngenin zıt uçlarında, birbirlerinden olabildiğince uzakta durmalıydılar. Bu ayrım, bir zamanlar meleklerin ve şeytanların arasında olduğunu düşündüğü fark ka-

dar netti. Ama artık öyle düşünmüyordu. Öğretmenlerini korkuyla karışık bir saygıyla izlerken, önceki gece Daniel ile yaptığı tartışma aklına geldi. Aşk ve nefrete - tam olarak nefret sayılmasa da biriken öfkesine - dair hisleri içinde düğümlendi.

Sınıf arkadaşları tezahürat yapmaya başladı. Luce gözünü kapatıp açınca kadar kaçırmişti. Francesca'nın kılıcının ucu Steven'in göğsüne girmişti. Kalbinin olduğu yere çok yakındı. İnce kılıcını kavis yapacak kadar bastırdı. İkisi de bir süre birbirlerinin gözlerinin içine bakarak öylece durdular. Luce bunun da gösterinin bir parçası olup olmadığından emin değildi.

"Tam kalbime doğru," dedi Steven.

"Sanki bir kalbin varmış gibi," diye fısıldadı Francesca.

İki öğretmen bir an için balkonun öğrencilerle dolu olduğunu unutmuş gibiydi.

"Kazanan bir kez daha Francesca," dedi Jasmine. Luce'a doğru başını eğip sesini alçattı. "Francesca kazananların soyundan geliyor. Ama Steven için aynı şey geçerli değil." Yavaşça banktan kalkıp maskesini yüzüne geçirdi ve atkuyruğunu sıkılaştırdı. Karşılaşmaya hazırды.

Diğer öğrenciler etrafında toplanırken, Luce kendisi ve Daniel arasında benzer bir sahne hayal etmeye çalıştı: Luce Francesca'nın Steven'a yaptığı gibi üstünlüğü ele geçirip onu kılıcının insafına bırakıyordu. Dürüst olmak gerekirse böyle bir şeyi hayal etmek bile imkânsızdı. Ve bu Luce'un canını sıkıyordu. Daniel'in üzerinde hâkimiyet kurmak istediğinden değil ama yönetilen olmak da istemiyordu. Önceki gece tamamen onun insafındaydı. O öpücüğü hatırlamak heyecanlanmasına, kızarmasına ve bunalmasına neden oluyordu - üstelik iyi anlamda değil.

Onu seviyordu. Ama...

O küçük ve sevimsiz bağlaç olmaksızın bu cümleyi aklından geçirebilmeyi istiyor ama yapamıyordu. Şu an sahip oldukları şey istediğinden çok farklıydı. Ve oyunun kuralları bu şekilde olmaya devam edecekse, oynamak istediğinden pek emin değildi. Daniel'a göre nasıl bir ești? Peki ya Daniel onun için nasıl bir ești? Eğer başka kızları çekici buluyorsa... Bir noktada bunu o da merak etmiş olmalıydı. Başkaları her ikisine de daha uygun olan bir oyun alanı sunabilir miydi?

Daniel onu öptüğünde, Luce onun geçmişı olduğunu iliklerinde hissediyordu. Kollarının arasında dururken, onunla birlikte olmayı çok istiyordu. Fakat dudakları ayrılır ayrılmaz, onun geleceğı olduğuna *pek* emin olamıyordu. Bir şekilde bu kararı verebilmek için özgür olmaya ihtiyacı vardı. Onun için başka ne gibi seçeneklerin olduğunu bile bilmiyordu.

"Miles," diye seslendi Steven. Tekrar öğretmen havasına bürünmüştü, kılıcını dar, deri bir kılıfa sokarken başıyla balkonun kuzeybatı köşesine doğru işaret etti. "Sen Roland'la karşılaşacaksın."

Luce'un sol tarafında duran Miles eğilip fısıldadı: "Roland'ı uzun zamandır tanıyorsun... Zayıf noktası neresi? Mücadeleyi yeni çocuğa *kaptırmayacağım*."

"Hmmm... Hiçbir fikrim yok..." Luce'un akli durmuştu. Maskesini çoktan takan Roland'a bakınca, onun hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Kara borsa eşya katalogları haricinde. Ve mızıkacı çalışısı. Ve Sword & Cross'taki ilk gününde Daniel'ı deli gibi güldürüşü. Luce o gün ne konuştuklarını öğrenememişti... Aslına bakılırsa Roland'ın Shoreline'da *ne aradığını* da bilmiyordu. Söz ko-

nusu Bay Sparks olduğunda, Luce'un hiçbir şeyden haberi yoktu.

Miles hafifçe dizine vurdu. "Luce, şaka yapıyordum. O çocuğun beni *yenmesine* imkân yok." Kahkaha atarak ayağa kalktı. "Bana şans dile."

Balkonun diğer tarafına geçen Francesca kulübenin girişinin yanında durmuş bir şişe su yudumluyordu. Kısacık atkuyrukları ve aynı siyah spor ayakkabıları olan iki Nefilim kıza, "Kristy ve Millicent, bu köşeye geçin," dedi. "Shelby ve Dawn, burada dövüşün." Luce'un hemen önündeki köşeyi işaret etti. "Geriye kalanlar izlesin."

Luce kendi ismi söylenmediği için rahatlamıştı. Francesca ve Steven'in öğretme yöntemlerini ne kadar çok izlerse o kadar az anlıyordu. Göz korkutan bir gösteri gerçek bir dersin yerini almaya yetiyordu. Yöntemleri izleyin ve öğrenin değil izleyin ve başarı gösterin. İlk altı öğrenci balkondaki yerlerini alınca, Luce eskrim sanatını bir an önce öğrenmenin üzerinde büyük bir baskı oluşturduğunu hissetti.

"*Gardını al!*" diye bağırarak Shelby kılıcının ucu kılıcı hâlâ kılıfında olan Dawn'dan birkaç santim uzakta kalacak şekilde geriye atılıp bacaklarını kırdı.

Parmakları kısa siyah saçlarının arasında zikzaklar çizen Dawn bir avuç kelebek tokayla saçlarını arkaya tutturmaya çalışıyordu.

"Savaşta hazırlanırken gardımı alamam, Shelby!" Sabrı taşıdığı tiz sesi olduğundan daha tiz çıkıyordu. "Seni kurtlar mı büyüttü?" Dişleri arasına sıkıştırdığı son plastik toka arasından ofladı. "Pekâlâ," dedi kılıcını çekerek. "Şimdi hazırım."

Dawn'ın hazırlanma aşaması boyunca gardını almış bir

şekilde bekleyen Shelby dikleşip tırnaklarına baktı. Saldırgan bir tutum sergileyip kılıcını savurması için Dawn'ı bıktırmak amacıyla, "Bekle, manikür yaptıracak kadar vakit var mı?" diye sordu.

"Ne kadar görgüsüzce!" diye bağırarak Dawn'ın kılıcına odaklanıp ustalıkla havada savurarak Shelby'nin kılıcını yana ittiğini gören Luce şaşırdı. Dawn çok sert bir eskrimciydi.

Luce'un yanında oturan Jasmine gülmekten iki büklüm oldu. "Ne eşleşme ama."

Luce da gülümsemeye başladı, çünkü daha önce Dawn kadar neşeli birini görmemişti. İlk başlarda onun sahte olduğundan ve asıl yüzünü gizlediğinden şüphelenmişti - Luce'un geldiği yerde, Güney'de, sürekli gülücükler saçan insanlara samimi gözle bakılmazdı. Fakat Luce yatta olanlardan sonra Dawn'ın bu kadar çabuk toparlanmasından etkilenmişti. Dawn'ın iyimserliği sınır tanımıyordu. Artık kızın yanında olduğu zamanlarda Luce'un kıkırdamaması mümkün değildi. Ve Shelby gibi somurtkan birinin karşısında Dawn'ın sevinçle bağırışını izlerken gülmemek oldukça zordu.

Luce ve Shelby'nin arası hâlâ tuhaftı. O bunu biliyordu, Shelby de biliyordu, hatta odalarındaki Buddha gece lambası bile durumun farkında gibiydi. Doğrusu, Luce Dawn güle oynaya ona saldırırken Shelby'nin yaşam savaşı vermesini izlemekten zevk alıyordu.

Shelby sakin ve sabırlı bir dövüşçüydü. Dawn'ın tango yapar gibi bacaklarını seri bir şekilde hareket ettirdiği tekniği gösterişli ve göz alıcıyken, Shelby sanki çok fazla seçeneği varmış gibi dikkatle hamle yapıyordu. Dizlerini kırmıştı ve asla pes etmiyordu.

Ama buna rağmen sadece bir gecenin ardından Daniel'dan vazgeçtiğini söylemişti. Daniel'ın Luce'a olan hisleri ve bu hisler her şeye engel olduğu için böyle davrandığını eklemekte gecikmemişti. Fakat Luce ona inanmamıştı. Shelby'nin itirafında tuhaf olan ve Luce önceki gece konuyu açar gibi olduğunda Daniel'ın verdiği tepkiyle örtüşmeyen bir şey vardı. Daniel konuşulacak hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştı.

Sert bir gürültü Luce'un dikkatini dağıttı.

Balkonun diğer ucunda, nasıl olduysa, Miles sırtüstü yere yığılmıştı. Roland üzerindeydi. Kelimenin tam anlamıyla. Uçuyordu.

Roland'ın omuzlarından çıkan devasa kanatları bir perlerin kadar geniş ve bir kartalın kanatları kadar tüylüydü ama kanatlarının koyu uçlarına altın sarısı ebru işlenmiş gibiydi. Onun da Daniel'ın tişörtünde olduğu gibi sırtında kesikler olmalıydı. Luce Roland'ın kanatlarını daha önce hiç görmemişti ve Nefilimler gibi o da kanatlarından gözlerini alamıyordu. Shelby ona sadece birkaç Nefilimin kanatları olduğunu ve hiçbirinin Shoreline'da okumadığını söylemişti. Dövüş sırasında, alıştırma olsa bile, Roland'ın kanatlarının çıkması kalabalıkta heyecan yaratmıştı.

Kanatları öylesine dikkat çekiciydi ki Miles'in göğüs kemiğinin üzerinde tuttuğu kılıcının ucuyla Roland'ın onu yerde hareketsiz bıraktığını fark etmesi Luce'un zamanı aldı. Roland'ın parlak beyaz eskrim kostümü ve altın sarısı kanatları, balkonun etrafını saran koyu renkli ve gür ağaçlara karşı güçlü bir tezat oluşturunuyordu. Roland siyah maskesiyle her zamankinden daha göz korkutucu görünüyordu. Yüzünde şakacı bir ifade olduğunu umdu, çünkü gerçekten de Miles'ı korunmasız bırakmıştı. Luce yanına

gitmek için yerinden fırladığında dizlerinin titrediğini fark edince şaşırdı.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Dawn balkonun öteki ucundan. Bir an için kendi dövüşünü unutunca, Shelby hızla hareket ederek Dawn’ın zırhlı göğsüne kılıcını dokundurup düelloyu kazandı.

“Kazanmak için pek sportmence bir yöntem olduğu söylenemez,” dedi Shelby kılıcını kılıfına sokarken. “Ama bazen elden bir şey gelmez.”

Luce telaşla onların ve düelloyla meşgul olmayan diğer Nefilimlerin yanlarından geçerek Roland ve Miles’in bulunduğu yere gitti. İkisi de nefes nefeseydi. Roland yere oturmuş ve kanatlarını geri çekmişti. Miles iyi görünüyordu; titremesine engel olamayan Luce’tu.

“Beni fena yakaladın.” Miles gergin bir şekilde gülerek kılıcın ucunu kenara itti. “Gizli silahını çektiğini fark etmedim.”

“Özür dilerim, dostum,” dedi Roland içtenlikle. “Kanatlarımı serbest bırakmak istememiştım. Bazen kendimi kaptırdığımda engel olamıyorum.”

“İyi oyundu. En azından o ana kadar.” Miles yerden kalkmasına yardım etmesi için sağ elini kaldırdı. “Eskrimde de *iyi oyundu* derler mi?”

“Hayır, kimse böyle söylemez.” Roland tek eliyle maskesini kaldırdı ve sırtarak diğer elinde tuttuğu kılıcı bıraktı. Miles’in elini tutup tek bir harekette onu ayağa kaldırdı. “Sen de iyiydin.”

Luce derin bir nefes verdi. Elbette Roland’ın Miles’i incitmek gibi bir niyeti olamazdı. Roland sıra dışı ve ne yapacağı belli olmayan biriydi ama Sword & Cross’taki son gece mezarlıkta Cam’in tarafını tutmuş olmuş olsa da *teh-*

likeli değildi. Ondan korkmak için hiçbir sebep yoktu. Peki o halde neden Luce bu kadar gerilmişti? Neden kalbinin hızla atmasına engel olamıyordu?

Sonra nedenin anladı. Miles yüzündendi. Çünkü o Shoreline'daki en yakın arkadaşıydı. Tek bildiği, son zamanlarda Miles'in yanındayken, ona Daniel'ı ve aralarındaki birçok şeyin asılı kaldığını düşündürmesiydi. Ve bazen de, içten içe, Daniel'ın biraz olsun Miles gibi olmasını diliyordu. Neşeli ve kaygısız, kibar ve düşünceli. Zamanın başlangıcından beri lanetlenmiş olmasına bu kadar takılıp kalmayan biri.

Beyaz bir şey Luce'un gözlerinin önünden geçerek Miles'in kollarına atıldı.

Dawn. Suratında kocaman bir gülümseme ve gözleri kapalı bir halde Miles'in kucağına atlamıştı. "Yaşıyorsun!"

"Yaşıyor muyum?" Miles onu yere bıraktı. "Rüzgâr beni yere serdi, hepsi bu. İyi ki futbol maçlarını izlemeye gelmiyorsun."

Arkasında durmuş kılıcın Miles'in beyaz yeleşini sıyıran yeri hafifçe okşayan Dawn'ı izleyen Luce, tuhaf bir şekilde utandı. Miles'ı okşamak istediğinden değil elbette. O sadece... O ne istediğini bilmiyordu.

"İster misin?" Yanında beliren Roland, kullandığı maskeyi ona uzattı. "Sırada sen varsın, öyle değil mi?"

"Ben mi? Hayır." Luce kafasını salladı. "Zil çalmak üzere değil mi?"

Roland kafasını salladı. "İyi denemeydi. Al şunu, kimse daha önce eskrim yapmadığını anlamayacak."

"Hiç sanmıyorum." Luce maskenin ince telleri üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Roland, sana sormak istediğim..."

“Hayır, amacım Miles’ı yere sermek değildi. Neden herkes bu kadar tepki verdi anlamıyorum.”

“Biliyorum...” Gülümsemeye çalıştı. “Daniel’la ilgili.”

“Luce, kuralları biliyorsun.”

“Hangi kuralları?”

“Şana birçok şey getirebilirim ama Daniel bunlardan biri değil. Sabretmek zorundasın.”

“Bekle, Roland. Şu an onun burada olamayacağını biliyorum. Ama hangi kurallar? Neden bahsediyorsun?”

Roland arkasına işaret etti. Francesca parmağıyla Luce’u çağırıyordu. Eskrim yapmak için hazırlanan birkaç öğrenci dışında tüm Nefilimler banklardaki yerlerini almışlardı. Ayakta olan öğrenciler arasında Jasmine ve Sylvia isiminde Koreli bir kız, Luce’un isimlerini bir türlü aklında tutamadığı uzun boylu ve cılız iki çocuk ve tek başına durmuş kılıcının küt plastik ucunu dikkatle inceleyen Lilith vardı.

“Luce?” dedi Francesca kısık bir sesle. Balkonda Lilith’in karşısındaki boş yeri işaret etti. “Yerine geç.”

“Zorlu bir sınav.” Luce’un sırtına vuran Roland fısıldadı. “Korktuğunu belli etme.”

Balkonun ortasında sadece beş öğrenci vardı ancak Luce’a sanki yüz kişi varmış gibi geliyordu.

Francesca gelişigüzel bir şekilde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Yüzünde sakin bir ifade vardı ama Luce bunun zoraki bir sakinlik olduğunu düşünüyor-du. Belki de Luce’un en acımasız ve utanç verici dövüşte yenilmesini istiyordu. Yoksa Luce’u ondan en az otuz santim daha uzun olan ve kızıl saçları maskesinin arkasından bir aslanın yelesi gibi çıkan Lilith ile eşleştirmesinin başka nasıl bir sebebi olabilirdi ki?

“Bunu daha önce hiç denemedim,” dedi Luce zayıf bir sesle.

“Sorun değil Luce, Şimdilik buna yatkınlığının olması-
na gerek yok,” dedi Francesca. “Sadece kapasiteni ölçmeye
çalışıyoruz. Dersin başında Steven ile gösterdiğimiz şeyle-
ri hatırlaman yeterli olacaktır.”

Lilith kahkaha atarak kılıcının ucuyla havada S harfi
çizdi. “Sıfırın S’si, beceriksiz,” dedi.

“Kaç arkadaşın olduğunu mu göstermeye çalışıyor-
sun?” diye sordu Luce. Roland’ın korktuğunu belli etme-
mesinden söz edişini hatırladı. Maskesini yüzüne geçir-
dikten sonra Francesca’dan kılıcını aldı. Luce kılıcı nasıl
tutacağını bile bilmiyordu. Sağ eliyle mi yoksa sol eliyle mi
tutması gerektiğini düşünürken kılıcın sapını yokluyordu.
Sağ eliyle yazı yazıyor, bowling oynuyor ama sol eliyle de
istakayı tutuyordu.

Lilith çoktan Luce’a ölmüş olmasını diler gibi bakmaya
başlamıştı ve Luce her iki eliyle kılıcı savurmayı deneye-
cek kadar vakti olmadığının farkındaydı. Eskrimde kılıcı
savurmak diye bir terim olduğundan bile emin değildi.

Hiçbir şey söylemeden, Francesca onun arkasına geçti.
Omuzları Luce’un sırtına değiyordu, neredeyse ince be-
deniyle Luce’un vücudunu sararak sol elini ve kılıcı tuttu.

“Ben de solağım,” dedi.

Luce ağızını açtı ama karşı çıkmak istediğinden emin
değildi.

“Senin gibi.” Francesca yanına doğru eğilerek Luce’a
anamlı bir bakış attı. Ellerini yeniden yerleştirirken,
Francesca’nın parmaklarından Luce’unkilere doğru ılık
ve son derece rahatlatıcı bir şey aktı. Güç ya da belki de
cesaret - Luce nasıl olduğunu anlamamıştı ama ona min-
nettardı.

Luce’un koruyucunun altından kılıcın kabzasını kav-

rayan parmaklarını yönlendirirken, “Hafifçe tutmalısın,” dedi Francesca. “Çok sıkı tutarsan, kılıcı çevik bir şekilde kullanamazsın ve savunma hareketlerin kısıtlanır. Çok hafif tutarsan da kılıç elinden fırlar.”

Pürüzsüz, zarif parmaklarıyla Luce’un parmaklarını kılıcın kabzasının hemen altındaki kıvrımlı yerden tutması için yönlendirdi. Bir elini kılıcın üzerinde, diğerini Luce’un omzunda tutan Francesca yana doğru hızlı bir adım atarak hareketi bloke etti.

“İlerle.” Kılıcı Lilith’e doğru tutarak ileri atıldı.

Kızıl saçlı kız dilini dişlerinin üstünde gezdirip ortanca çocuk sendromuna benzer bir şekilde Luce’a dik dik baktı.

“Geri çekilin.” Francesca Luce’u bir satranç taşı gibi geri çekti. Ondan uzaklaşıp daire çizerek önüne geçti ve “Gerisi allayıp pullamaktan ibaret,” diye fısıldadı.

Luce yutkundu. Ama neyi allayıp pullamaktan?

“*Gardını al!*” diye bağırdı Lilith. Uzun bacaklarını kırmıştı ve sağ elindeki kılıcını dümdüz Luce’a doğru tutuyordu.

Luce geriye doğru iki adım attı, sonra aralarında yeterince güvenli bir mesafe açılınca kılıcını uzatarak ileri doğru atıldı.

Lilith ustalıkla Luce’un kılıcının sol tarafına daldı, etrafında döndükten sonra aşağıdan yükselerek Luce’un kılıcıyla çarpıştı. İki kılıç orta noktalarına varana dek birbirlerini sıyırdılar. Luce kılıcının baskısıyla Lilith’in kılıcını durdurabilmek için tüm gücünü kullanmak zorunda kalıyordu. Kolları titriyordu ama Lilith’i bu pozisyonda tutabildiğini görünce şaşırды. En sonunda Lilith dayanamayıp

geri çekildi. Birkaç kez eğilip dönerken onu izleyen Luce bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalıştı.

Durmaksızın homurdanan Lilith, çaba sarf ederken bir sürü ses çıkarıyordu. Bunu biraz da rakibini yanıltmak amacıyla yapıyordu. Büyük bir gürültü çıkarıp bir tarafa doğru atılır gibi yaparken, kılıcının ucuna yüksek ve sıkı bir kavis vererek Luce'un savunmasını geçmeye çalışıyordu.

Luce da aynı hamleyi denedi. İlk puanını almak için kılıcının ucunu Lilith'in kalbinin alt kısmına doğru savurduğunda, kız kulakları sağır eden bir şekilde kükredi.

Luce suratını buruşturarak geri çekildi. Lilith'e sertçe dokunduğunu sanmıyordu. "İyi misin?" diye seslendi kızın maskesini çıkarmak üzereyken.

"Yaralı değil," diye cevap verdi Francesca. Hafif bir gülümsemeyle dudakları aralandı. "Sadece onu yendiğin için kızgın."

Luce'un Francesca'nın aniden keyfi yerine gelmiş gibi davranmasının ne demek olduğunu düşünecek vakti yoktu, çünkü kılıcını doğrultan Lilith bir kez daha ona doğru hızla geliyordu. Luce Lilith'i karşılamak için kılıcını kaldırdı, bileğini çevirerek üç kez çarpıştıktan sonra ayrıldılar.

Nabızı hızla atan Luce kendisini iyi hissediyordu. İçinde uzun zamandır hissetmediği bir enerjinin kaynadığını hissediyordu. Aslına bakılırsa, bu işte oldukça *iyiydi*, neredeyse insanlara sivri şeyler savurmak için yetiştirilmişse benzeren Lilith kadar iyiydi. Daha önce eline hiç kılıç almamış olan Luce kazanma şansı olduğunu fark etti. Sadece bir puana daha ihtiyacı vardı.

Diğer öğrencilerin tezahürat yaptıklarını, hatta bazıların ismini söylediklerini duyabiliyordu. Miles'ı duymuştu,

Shelby'yi de duyduğunu sanmıştı ve bu onu daha da çok kışkırtmıştı. Fakat onların seslerine başka bir ses karışıyordu. Parazitli ve pek işitilebilir olmayan bir ses. Lilith var gücüyle dövüşüyordu ama birden Luce konsantre olmakta güçlük çekmeye başlamıştı. Geriye gidip gözlerini kırptırarak gökyüzüne baktı. Sarkan ağaçlar güneşi kapatıyordu - ama hepsi bu değildi. Dallardan Luce'un tam başının üzerine doğru mürekkep lekelerini andıran bir dizi gölge uzanıyordu.

Hayır - şimdi değil, herkesin gözü önündeyken, özellikle de dövüşü kaybetme ihtimali varken bu olmamalıydı. Ancak kimse onları fark etmemişti, üstelik fark etmemeleri imkânsızdı. O kadar çok ses çıkarıyorlardı ki Luce'un kulaklarını kapatarak sesleri engelleme çalışmaktan başka çaresi yoktu. Ellerini kulaklarına götürünce kılıcının ucunun gökyüzüne doğru kalkması Lilith'i şaşırttı.

"Seni korkutmasına izin verme, Luce. O zehirlidir!" diye bağırdı Dawn banktan.

"*Kılıcını bloke et!*" diye seslendi Shelby. "Lilith kılıcı durdurulduğunda hiçbir şey yapamaz. Düzeltiyorum: Lilith aslında *hiçbir şey* beceremez, özellikle de kılıcı engellenirse."

Çok fazla ses vardı - balkondaki kalabalıktan daha fazla gibi geliyordu. Luce aldırış etmemeye çalışarak suratını buruşturdu. Ama seslerden biri kalabalıktan ayrılmıştı ve sanki kulağına fısıldıyordu. Steven:

"Sesi kontrol et, Luce. Mesajı dinle."

Luce başını çevirdi ama balkonun diğer ucunda duran Steven ağaçlara bakıyordu. Nefilimlerden ve çıkardıkları tüm bu gürültüden mi bahsediyordu? Yüzlerine baktı ama hiçbirini konuşmuyordu. O halde kimdi? Bir an için hafifçe

çenesini gökyüzünü doğru kaldıran Steven'in bakışlarını yakaladı. Sanki gölgelere işaret ediyordu.

Luce'un başının üzerindeki ağaçlarda Duyurucular *konuşuyorlardı*.

Ve Luce onları *duyabiliyordu*. Başından beri konuşabiliyorlar mıydı?

Latince, Rusça, Japonca. Güneyli aksanıyla İngilizce. Yetersiz bir Fransızca. Fısıltılar, şarkılar, yanlış yönlendirmeler, kafiyeli mısralar. Ve insanın kanını donduran, yardım isteyen uzun bir çığlık. Luce kafasını salladı, hâlâ Lilith'in kılıcını kendisinden uzakta tutuyordu ve yukarıdaki sesler hâlâ onunlaydı. Önce Steven'a sonra Francesca'ya baktı. Hiçbir şey belli etmiyorlardı ama duyabildiklerini biliyordu. Ve dinlediğini bildiklerinin de farkındaydı.

Luce gürültünün ardındaki mesajı duymaya çalışıyordu.

Hayatı boyunca gölgeler geldiğinde aynı sesi duymuştu - ıslığı andıran çirkin, ıslak bir sesti. Fakat bu kez farklıydı...

Çarpışma.

Lilith'in kılıcı Luce'unkine çarptı. Kız kızgın bir boğa gibi burnundan soluyordu. Luce maskesinin içinde kendi nefesini hissedebiliyor, Lilith'in kılıcını tutmaya çalışırken güçlükle nefes alıyordu. Ve sonra tüm bu seslerin arasında daha fazlasını duymaya başladı. Birden dikkatini onlara verebildiğini fark etti. Dengeyi bulmak statik sesi önemli seslerden ayırmakta yatıyordu. Ama nasıl?

Duyuruculardan biri Fransızca fısıldadı: *Il faut faire le coup double. Après ça, c'est facile a gagner.**

*Çifte darbe yapılmalı. Ondan sonrasında kazanmak çok kolay.

Luce okulda iki sene Fransızca görmüştü ama kelimeler zihninin daha derinlerine işledi. Sorun mesajı anlamış olması değildi. Her nasılsa vücudu da bunu anlamıştı. Sanki içinde, kemiklerinde gizliydi ve sonra hatırladı: Daha önce böyle bir yerde, böyle bir kılıç dövüşünde bulunmuş ve böyle bir kafa karışıklığı yaşamıştı.

Duyurucu ardı ardına iki ayrı hamle yapması gereken zor bir eskrim hilesini denemesini öneriyordu.

Luce'un kılıcını rakibinin kılıcının altından kaydırmasıyla ayrıldılar. Lilith'den biraz daha hızlı hareket ederek Luce ileri atılıp içgüdüsel tek bir harekette kılıcının ucunu önce sağa sonra sola götürüp Lilith'in göğüs kafesinin yan tarafına dokundurdu. Nefilimler tezahürat etmeye başlamıştı ama Luce durmadı. Kılıcını geri çektikten sonra ikinci bir hamle yaparak ucunu Lilith'in boğazına yakın bir yerde kıyafetinin dolgusuna batırdı.

Üç etmişti.

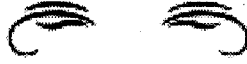
Lilith kılıcını kenara fırlatıp maskesini çıkardı ve Luce'a dehşet verici sert bir bakış attıktan sonra soyunma odasına koştu. Sınıfın geri kalanı ayağa kalkmıştı ve Luce sınıf arkadaşlarının etrafını sardığını hissediyordu. İki yanından ona sarılan Dawn ve Jasmine hafifçe onu sıkıp duruyorlardı. Bir sonraki tebriği, beşlik çakan Shelby'den geldi, bu sırada Luce onun arkasında sabırla bekleyen Miles'ı fark etti. Sıra ona geldiğinde, ayaklarını yerden kesip uzun ve sıkıca sarılarak Luce'u şaşırttı.

Luce da ona sarıldı, kendi dövüşünden sonra yanına gittiğinde Dawn'ın daha erken davrandığını görünce ne kadar tuhaf hissettiğini hatırlıyordu. Fakat şimdi yanında olmasından, en doğal ve en dürüst haliyle ona destek olmasından memnundu.

“Bana eskrim dersleri vermeni istiyorum,” dedi Miles gülerek.

Luce Miles’in kollarındayken gökyüzüne, upuzun dallarda uzayan gölgelere baktı. Sesleri azalmış ve belirsizleşmişti ama yine de yıllardır dinlediği ve nihayet doğru frekansa geçen parazit yapan radyoya kıyasla çok daha netlerdi. Fakat Luce bundan memnun olması mı yoksa korkması mı gerektiğinden emin değildi.

ON BİR



SEKİZ GÜN

“Bekle.” Callie’nin sesi hattın diğer ucunda gürledi. “Rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemem lazım.”

“Rüya görmüyorsun,” dedi Luce ödünç aldığı cep telefonunda. Ormanın kenarında, bulunduğu yerde telefon net çekmiyordu ama Callie’nin alay edişini oldukça net duyabiliyordu. “Gerçekten benim. Berbat bir arkadaş olduğum için özür dilerim.”

Perşembe günü akşam yemeğinden sonraki saatlerdi ve Luce yatakhaneinin arkasındaki bodur servi kütüklerinden birine yaslanmıştı. Sol tarafında engebeli bir tepenin bitiminde yamaç vardı, onun ardında ise okyanus. Suyun üzerinde gökyüzünde hâlâ bal rengi belirsiz bir ışık vardı. Yeni arkadaşlarının hepsi kulübenin arka tarafında yaktıkları

ateşin etrafında birbirlerine korkunç hikâyeler anlatıyor olmalıydılar. Bu Dawn ve Jasmine'e özel olan etkinliklerdendi ve Luce'un düzenlemede yardımcı olması gereken Nefilim Gecelerinden biriydi. Fakat Luce'un tek yaptığı yemekhaneden birkaç torba şekerleme ve acı çikolata istemek olmuştı.

Ve sonra Shoreline'daki herkesten uzaklaşıp onun için önemli olan birkaç şeyle iletişime geçmek için ormanın gölgelerine sığınmıştı:

Ailesi. Callie. Ve Duyurucular.

Evini aramak için bu geceye kadar beklemişti. Pricelar'ın evinde Perşembe günleri annesinin komşuda mahjong oynaması ve babasının sinemaya Atlanta operasını canlı izlemeye gitmesi anlamına gelirdi. Luce onların seslerini on küsur senelik telesekreterde duymayı kaldırabilir, Bay Cole'un Şükran Günü'nde kampustan ayrılmasına izin vermesi için uğraştığını ve onları çok sevdiğini söyleyen otuz saniyelik bir mesaj bırakabilirdi.

Fakat Callie'den o kadar kolay kurtulamayacaktı.

"Sadece Çarşamba günleri arayabildiğini sanıyordum," dedi Callie. Luce Sword & Cross'taki sıkı telefon görüşmesi kurallarını unutmuştu. "Önceleri Çarşamba günleri için plan yapmayıp aramanı bekledim... Ama bir süre sonra pes ettim. Bu arada cep telefonunu nereden buldun?"

"Hepsi bu mu?" diye sordu Luce. "Telefonu nereden buldum, öyle mi? Bana kızgın değil misin?"

Callie derin bir nefes aldı. "Sana kızmak aklımdan geçmedi değil. Hatta zihnimde seninle yaptığım uzun bir tartışma canlandırmıştım. Ama sonunda ikimiz de kaybediyorduk." Sustu. "Seni özledim Luce, o yüzden bu tür şeylerle vakit kaybetmek istemiyorum."

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Luce - sevinçten ağlamak üzereydi. “Anlatsana, neler yapıyorsun?”

“Bu konuşmanın kontrolü bende. Radarımdan çıkmanın cezası bu. Ve bilmek istediğim şey, o çocukla nasıl gittiği? Sanırım ismi C ile başlıyordu?”

“Cam.” Luce inledi. Callie’ye bahsettiği son erkek Cam miydi? “Sandığım biri gibi çıkmadı.” Duraksadı. “Şimdi başka biriyle görüşüyorum ve aramız çok...” Penceresinin önündeki son görüşmelerinde Daniel’in ışıldayan yüzünün aniden asılması aklına geldi.

Sonra Miles’ı düşündü. Sıcak, güvenilir, dramdan uzak ve çekici, Şükran Günü’nde onu ailesinin evine davet eden Miles’ı. Hoşlanmamasına rağmen sırf seçip Luce’a verebilmek için yemekhanedeyken hamburgerinin arasına turşu koyulmasını isteyen Miles’ı. Dodgers şapkasının gölgelediği gözlerindeki ışıltıyı görebilmesi için gülerken kafasını yukarı kaldıran Miles’ı.

“Aramız çok iyi,” dedi en sonunda. “Sürekli birlikte vakit geçiriyoruz.”

“Ooh, demek bir erkekten diğerine atlıyorsun. Rüyanı yaşıyor olmalısın? Ama sanırım bu kez ciddi, sesinden anlayabiliyorum. Şükran Günü’nü birlikte mi geçireceksiniz? Yoksa Harry’nin gazabıyla yüzleşmesi için onu eve mi getireceksin? Hah!”

“Şey... Belki olabilir,” diye mırıldandı Luce. Daniel’dan mı yoksa Miles’tan mı söz ettiğinden emin değildi.

“Benimkiler o hafta sonu Detroit’te büyük bir aile toplantısı yapmakta ısrar ediyorlar,” dedi Callie. “Ve ben boykot ediyorum. Seni ziyaret etmek isterdim ama sanırım ıslahevinde kapalı olacaksın.” Duraksadı, Luce arkadaşının Dover’daki yatakhane odasında yatağının üstünde kıvrı-

lışını hayal edebiliyordu. Sanki Luce'un o okula gitmesinin üzerinden bir ömür geçmişti. Her şey çok değişmişti. "Ama evde olur ve ıslahevi çocuğunu da yanında getirirsen, beni durduramazsın."

"Tamam ama Callie..."

Luce'un konuşması kısa bir çığlıkla bölündü. "O halde geliyorsun? Düşünsene: Bir hafta sonra kanepenizde oturmuş çene çalıyor olacağız! Babanın göstereceği sıkıcı slayt gösterisine katlanabilmemiz için meşhur patlamış mısırimdan yaparım. Çılgın kanişin yine kendisini kaybedecek..."

Luce Callie'nin Philadelphia'daki varlıklı evlerinde hiç bulunmamıştı, Callie de Luce'un Georgia'daki evine hiç gitmemişti. Sadece evlerinin resimlerini görmüşlerdi. Callie'nin ziyareti kulağa harika geliyordu, Luce'un şu an tam da ihtiyacı olan şeydi. Ama bir o kadar da imkânsız görünüyordu.

"Hemen uçak bileti bakıyorum."

"Callie..."

"Sana e-mail yollarım, olur mu?" Luce'un konuşmasına fırsat vermeden Callie telefonu kapattı.

Bu hiç iyi değildi. Luce sertçe tuttuğu telefonu kapattı. Callie'nin kendi kendini Şükran Günü'ne davet ederek işlere burnunu soktuğunu düşünmemeliydi. Aksine arkadaşının her şeye rağmen onu hâlâ görmek istemesine sevinmeliydi. Ama bu yalanların sürmesine izin verdiği için hissettiği tek şey çaresizlik, özlem ve suçluluk duygusuydu.

Artık normal ve mutlu olması mümkün değil miydi? Miles gibi hayatından memnun bir insan olabilmesi için Luce'un ne yapması gerekiyordu? Akli Daniel'daydı. Ve

cevabı biliyordu: Tekrar endişesiz olmasının yolu bir daha Daniel'ı hiç görmemesinden, gerçek aşkı hiç bilmemesinden geçiyordu.

Ağaçların tepesinde bir şey hışırdadı. Serin bir rüzgâr tenine hücum etti. Duyurucu çağırmaya özellikle odaklanmamıştı ama Steven'in da ona söylediği gibi sorularına cevap bulma isteği Duyuruculardan birini çağırmış olabiliirdi.

Hayır... Bir tane değildi.

Birbirlerine dolanan dallara bakarken ürperdi. Yüzlerce sinsi, karanlık ve ağır kokan gölge.

Başının üzerindeki servi dallarının tepelerinde birlikte dolaşıyorlardı. Sanki birinin bulutların üzerinden döktüğü kocaman siyah mürekkep kavanozu gökyüzüne bulaşarak ağaçların gölgelerine damlıyordu ve tüm orman kapkara olana dek bir daldan diğerine akıyordu. Önceleri gölgele-
rin nerede başlayıp nerede bittiklerini ve hangilerinin gerçek hangilerinin Duyurucu olduklarını ayırt etmek gücü.

Ama çok geçmeden şekil değiştirerek kendilerini belirgin hale getirmeye başladılar - sinsice, azalan gün ışığında masumca hareket edermiş gibi - ve daha sonra cesurca hareketlenmelerde bulundular. Tutundukları dallardan ayrı-
lıp kapkara yapışkan gövdeleriyle kıvrılarak Luce'un başına yakın bir yere doğru indiler. Onu çağırıyorlar mıydı yoksa tehdit mi ediyorlardı? Luce sakın olmaya çalıştı ancak nefes almakta zorlanıyordu. Bir sürü gölge belirmişti. Bu çok fazlaydı. Paniklememeye çalışarak soluklanmaya odaklandı ama çok geç olduğunu biliyordu.

Koşmaya başladı.

Güneye, yatakhaneye yöneldi. Ama ağaçların tepesindeki kıvrılan kara uçurum onunla birlikte hareket ediyor,

servilerin alçak dallarında hışırdayarak ona yaklaşıyordu. Omuzlarına batan soğuk dokunuşlarını hissedebiliyordu Luce. Onu yakalamaya çalıştıklarını anlayınca çığlık attı ve elleriyle iterek onlardan kurtulmaya çalıştı.

Yolunu değiştirip diğer tarafa, kuzeyde kalan Nefilim kulübesine doğru koşmaya başladı. Miles, Shelby ya da Francesca orada olabilirdi. Ama Duyurucular peşini bırakmadı. Hemen sürünerek önüne geçip karşısında yükseldiler ve ışığı yutup kulübeye giden yolu kapattılar. Hıştırtıları uzaktaki Nefilim kamp ateşinden gelen mırıltıları bastırıyor ve Luce'un arkadaşlarını erişilmez kılıyordu.

Luce kendisini durup nefes almaya zorladı. Öncesine kıyasla Duyurucular hakkında artık daha çok şey biliyordu. Onlardan *daha az* korkmalıydı. Sorunu neydi? Belki de bir şeye, hayatını ve Daniel ile olan ilişkisini değiştirebilecek bir anı ya da bilgiye yaklaşıyordu. Aslında Duyuruculardan korkmuyordu. Onu korkutan onlarda görebileceği şeylerdi.

Ya da duyacağı.

Dün Steven'in Duyurucuların sesini etkisiz hale getirmesini söyleyişi nihayet işe yaramıştı - önceki hayatlarını dinleyebiliyordu. Paraziti aşıp bilmek istediği, bilmeye ihtiyaç duyduğu şeylere odaklanabiliyordu. Ona bu ipucu vermeyi amaçlamış olan Steven bunu dinleyeceğini ve yeni edindiği bilgiyi direkt olarak Duyuruculara taşıyacağını tahmin etmiş olmalıydı.

Arkasını dönüp karanlık ve ıssız ağaçların arasına girdi. Duyurucuların ışığı andıran sesleri azalıp durgunlaşmıştı.

Dalların altındaki karanlık, çürüyen yaprakların soğuk ve toprağımsı kokusu etrafını sardı. Alacakaranlıkta, Du-

yurucular sürünerek etrafındaki loş bölgelere yerleşip bir kez daha doğal gölgelerin arasında kendilerini kamufle ettiler. Bazıları askerler gibi hızlı ve dimdik hareket ederken, bazıları çevik bir zarafete sahipti. Luce görünüşlerinin taşıdıkları mesajlarla ilgili herhangi bir şey yansıtıp yansıtmadığını merak etti.

Duyurucular hakkında hâlâ çözemediği birçok şey vardı. Eski bir radyo kadraniyla oynar gibi sesi sezgilerine dayanarak ayırt etmemişti. Dün gürültünün içindeki o sesi tamamen tesadüf eseri duymuştu.

Eskiden geçmiş onun için anlaşılmazdı ama Luce geçmişin karanlık yüzeylere baskı yaparak ortaya çıkmayı beklediğini hissedebiliyordu. Gözlerini kapatıp ellerini kenetledi. Orada, karanlığın içinde kalbi gümbür gümbür atarken ortaya çıkmalarını diledi. O soğuk ve karanlık şeylerden geçmişini getirmelerini, onun ve Daniel'in hikâyesini aydınlatmalarını istedi. Onlardan kim olduğunu ve Daniel'in neden onu seçtiğinin gizemini çözmelemini istedi.

Gerçekler onu üzecekse bile bilmek istiyordu.

Tok, kadınsı bir kahkaha ormanda yankılandı. Çok net ve yüksek bir sest, ağaçların dallarına çarparak sanki Luce'un etrafını sarıyordu. Luce sesin kaynağını bulmaya çalıştı ama çok fazla gölge toplanmıştı ve Luce kaynağını nasıl saptayacağını bilmiyordu. Tam o sırada kanının donduğunu hissetti.

Kahkaha ona aitti.

Ya da bir zamanlar, küçük bir çocukken, demek daha olurdu. Daniel'dan, Sword & Cross'tan ve Trevor'dan... Sırlar, yalanlar ve cevapsız sorularla dolu bir hayattan önce. Hayatında bir kez olsun melek görmeden önce. Ar-

tık kendisine ait olamayacak kadar masum ve kaygısız bir kahkahaydı.

Hafif bir rüzgâr tepesindeki dalları kımıldatınca kahverengi servi iğneleri kopup yere döküldüler. Yağmur damlaları gibi pıtırdayarak kendilerinden önce ormanın kuru otlarla kaplı zeminine düşen yaprakların arasına katıldılar. Aralarında büyük bir yaprak vardı.

Kalın ve tüylüydü, bir bütün halinde yer çekimine karşı koyarak yavaşça havada süzülüyordu. Diğerleri gibi kahverengi değil siyahtı. Ve yere düşmek yerine hafifçe Luce'un avcuna kondu.

Bu bir yaprak değil Duyurucuydu. Luce daha yakından incelemek için eğilince, tekrar kahkahayı duydu. İçeride bir yerde, başka bir Luce gülüyordu.

Luce Duyurucunun dikenli uçlarından hafifçe çekti. Beklediğinden daha uysaldı ama buz gibi soğuk ve yapış yapıştı. Hafifçe dokunmasıyla genişlemeye başladı. Bir metre kare kadar olunca, Luce gölgeyi tutmayı bıraktı, gözlerinin hizasında havada süzülürken izleyebileceği için memnundu. Etrafındaki dünyaya aldırış etmeyerek Duyurucudaki sesleri duyabilmek için özellikle çaba gösteriyordu.

İlk önce hiçbir şey olmadı ama sonra...

Gölgenin içinden tiz bir kahkaha daha duyuldu. Ve sonra karanlık örtünün ortadan kalkmasıyla içindeki görüntü netlik kazandı.

Bu kez görüş alanına ilk giren Daniel oldu.

Duyurucunun ekranında olsa bile onu görmek çok güzeldi. Saçları şu an olduğundan birkaç santim daha uzundu. Ve esmerdi - omuzları ve burun kemiği güneşte iyice bronzlaşmıştı. Üzerinde yetmişli yıllardan kalma aile fo-

toğraflarında gördüğü türden kalçalarını saran lacivert bir sort mayo vardı. Ona çok yakışmıştı.

Daniel'in arkasında toy ve gür bir yağmur ormanı vardı, yemyeşildi ve Luce'un daha önce hiç görmediği renkli böğürtlenler ve beyaz çiçeklerle kaplıydı. Daniel ıslıl ıslıl bir su birikintisine bakan alçak ama etkileyici bir yamacın kenarında durdu. Ama sürekli gökyüzüne bakıp duruyordu.

Yine o kahkaha duyuldu. Ve sonra Luce'un sesi kıkırdamalarla bölündü. "Acele et ve buraya gel!"

Luce öne eğilerek Duyurucunun ekranına yaklaştı ve boyundan bağlamalı sarı bir bikini giymiş olan önceki halinin yavaşça suya girdiğini gördü. Etrafında dans eden uzun saçları, simsiyah bir hale gibi suyun yüzeyinde süzülüyordu. Daniel'in bir gözü onun üzerindeydi ama hâlâ yukarı bakıyordu. Göğüs kasları geriliyordu. Luce'un içinde böyle olmasının nedenine dair kötü bir his vardı.

Gökyüzünde Duyurucular toplanıyordu, kocaman siyah kargalardan oluşan bir sürü ya da güneşin ışıklarını bile engelleyecek kadar kalın, simsiyah bir bulut gibilerdi. Suda olan, o zamanki Luce ne bir şey fark etmiş, ne de görmüştü. Fakat yağmur ormanının nemli havasında uçarak bir araya gelen tüm o Duyurucuları *başka* bir Duyurucu aracılığıyla izlemek, ormandaki Luce'un aniden sersemlemesine neden oldu.

"Beni hep bekletiyorsun," diye seslendi o zamanki Luce Daniel'a. "Sanırım birazdan donacağım."

Bakışlarını gökyüzünden ayıran Daniel yüzünde umutsuz bir ifadeyle ona baktı. Dudakları titriyordu ve suratı bembeyaz olmuştu. "Donmazsın," dedi ona. Daniel'in yüzünden sildiği şeyler gözyaşları mıydı? Gözlerini kaparken

ürperdi. Sonra ellerini başının arkasına götürüp kayanın üzerinden atlayarak suya daldı.

Kısa bir süre sonra Daniel su yüzeyine çıkınca o zamanki Luce ona doğru yüzdü. Kollarını boynuna doladı, yüzü mutluluktan ışıldıyordu. Luce rahatsızlıkla karışık memnun bir şekilde onları izlemeye devam etti. Önceki halinin mümkün olduğunda Daniel ile birlikte olmasını, sevdiği insana yakın olmanın verdiği o masum ve mest edici yakınlığı hissetmesini istiyordu.

Fakat Daniel ve Duyurucu sürüsü gibi, Luce dudaklarını onunkilere dokundurduğu anda neler olacağını çok iyi biliyordu. Daniel haklıydı: Donmayacaktı. Aksine dehşet verici bir şekilde alev alacaktı.

Ve onsuz kalan Daniel yasını tutacaktı.

Ama yalnız değildi. Bu kızın bir hayatı, onu seven ve onu kaybettikleri için yıkılacak olan arkadaşları ve ailesi vardı.

Birdenbire Luce sinirlendi. Onun ve Daniel'in üstünde dolaşan bu lanete öfkeliydi. O masum ve acizdi, başına gelecekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hâlâ neden bunun olduğunu, Daniel'i bulduktan kısa bir süre sonra neden ölmek zorunda olduğunu anlamıyordu.

Neden bu hayatta henüz başına böyle bir şey gelmemişti.

Sudaki Luce hâlâ hayattaydı. Luce onun ölmesine izin veremezdi - buna izin vermeyecekti.

Duyurucuyu tutup kenarlarını kıvırdı. Bükülürken yüzücülerin görüntülerini eğlence evlerindeki aynalar gibi çarpıtıyordu. Ekranın içindeki diğer gölgeler dans ediyorlardı. Yüzücülerin zamanı giderek azalıyordu.

Büyük bir hayal kırıklığıyla çığlık atan Luce yumrukla-

rını Duyurucuya savurdu - gözlerinin önündeki manzaraya ardı ardına yumruklar indiriyordu. Tekrar tekrar vurmaya devam etti, olacakları engellemeye çalışırken ağıyor ve göğsü şişiyordu.

Ve sonra oldu: Sağ yumruğu ekranı deldi ve kolu dirseğine kadar içeri girdi. Luce anında ısı değişikliğini hissetti. Bir yaz gününün gün batımının ısını avcunda hissedebiliyordu. Yer çekimi yön değiştirdi. Luce hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunun farkında değildi. Midesinin kalktığını hissetti, kusmaktan korkuyordu.

İçine girebilirdi. Eski halini kurtarabilirdi. Dikkatle sol elini öne uzattı. O da Duyurucunun içinde kayboldu, sanki diğer tarafa geçmesine izin veren, dalgalanan ve genişleyen parlak ve yapışkan bir jöle katmanına benziyordu.

“O da bunu yapmamı istiyor,” dedi yüksek sesle. “Bunu yapabilirim. Onu kurtarabilirim. Hayatımı kurtarabilirim.” Hafifçe geriye eğildikten sonra Duyurucuya doğru atıldı.

Güneş ışığı o kadar parlaktı ki gözlerini kapatmak zorunda kaldı ve öylesine tropikal bir sıcak vardı ki anında terlemeye başladı. Yüksekten dalıyormuşçasına yer çekiminin eğilip büküldüğü manzara midesini bulandırıyor-
du. Bir dakika içinde tamamen içeri düşmüş olacaktı...

Ama bir şey önce sol bileğinden, sonra sağ bileğinden onu yakaladı. Bu şey her neyse var gücüyle Luce’u geri çekiyordu.

“Hayır!” diye haykırdı, çünkü artık görebiliyordu, aşağıda, uzakta suyun içinde sarı bir şey belirmişti. Boynundan bağlamalı sarı bikinisini olamayacak kadar parlaktı. O zamanki Luce yanmaya mı başlamıştı?

O sırada her şey kayboldu.

Luce, Shoreline yatakhanesinin arkasındaki soğuk ve loş servi ağaçlarının arasına sertçe geri çekildi. Teninde soğuk ve yapış yapış bir şey vardı, dengesi tamamen altüst olmuştu, ormanın zeminindeki pislğin ve ıgneli servi yapraklarının üstüne yüzüstü düştü. Sırtüstü dönünce karşısında iki kişi olduğunu fark etti ama başı öylesine dönüyordu ki kim olduklarını anlayamamıştı.

“Seni burada bulacağımı biliyordum.”

Shelby. Luce kafasını sallayıp birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sadece Shelby değil Miles da oradaydı. İkisi de bitkin görünüyorlardı. Luce da çok yorgundu. Saatine baktı, artık Duyurucuya göz atarken saatin hızla geçmesi onu şaşırtmıyordu. Saat sabahın biriydi. Miles ve Shelby burada ne arıyorlardı?

“S-sen ne yapmaya ç-çalışıyordun...” diye kekeleyen Miles Duyurucunun olduğu yeri gösteriyordu. Luce omzunun üzerinden baktı. Yüzlerce gölgeli ıgne yapağa bölünerek yere dökülmüşü, hatta düştüğü yerde küle dönüşecek kadar incelmışü.

“Sanırım kusacağım,” diye homurdanan Luce diğer tarafa dönüp yakındaki bir ağacın arkasına geçti. Birkaç kez öğürdü ama kusamadı. Suçluluk duygusuyla gözlerini kapadı. Kendisini kurtaramayacak kadar zayıf davranmış ve geç kalmışü.

Serin bir el arkasından uzanarak kısa sarı saçlarını yüzünden itti. Shelby’nin eskimiş siyah yoga pantolonunu ve parmakarası terliklerini gören Luce’un içi minnettarlıkla doldu.

“Teşekkürler,” dedi. Uzun bir sessizliğin ardından ağzını sildi ve sendeleyerek ayağa kalktı. “Bana kızgın mısın?”

“Neden kızgın olayım ki? Seninle gurur duyuyorum.

Sonunda anladın. Artık benim gibi birine neden ihtiyacın olsun ki?”

“Shelby...”

“Hayır, bana neden ihtiyacın olduğunu söyleyeyim,” deyiverdi Shelby. “Az önceki gibi kendini atmak üzere olduğun tehlikelerden seni uzak tutmam için bana ihtiyacın var! İstesen de istemesen de. Ne yapmaya çalışıyordun? Duyurucuların içine giren insanlara neler olduğunu biliyor musun?”

Luce kafasını salladı.

“Ben de bilmiyorum ama hoş bir şey olduğunu sanmam!”

“Ne yaptığını bilmek zorundasın,” dedi aniden arkalarında beliren Miles. Suratı her zamanki halinden daha solgun görünüyordu. Luce onu gerçekten korkutmuş olmalıydı.

“Ah, herhalde sen ne yaptığını çok iyi biliyorsun?” dedi Shelby ona meydan okuyarak.

“Hayır,” diye mırıldandı Miles. “Ama bir yaz, ailem beni nasıl yapıldığını bilen yaşlı bir meleğin atölye çalışmasına katılmaya mecbur bırakmıştı, tamam mı?” Luce’a döndü. “Ve senin yapmaya çalıştığın şeyle hiç alakası yoktu. Beni gerçekten çok korkuttun, Luce.”

“Özür dilerim.” Luce yüzünü buruşturdu. Shelby ve Miles, Luce sanki buraya tek başına gelerek onlara ihanet etmiş gibi davranıyorlardı. “Sizin kulübenin arkasındaki kampta olacağınızı sanıyordum.”

“Ve biz de senin de geleceğini sanıyorduk.” Shelby sertçe çıkıştı. “Bir süreliğine oradaydık ama sonra Jasmine Dawn’ın ortadan kaybolduğunu söyleyip ağlamaya başladı ve tüm öğretmenler paniğe kapıldı, senin de ortada

olmadığın anlaşılınca parti dağıldı. Sonra Miles'a ne işler çevirdiğine dair bir fikrim olduğunu ve seni aramaya gideceğimi söyledim ve birden Japon yapıştırıcısı gibi peşime takıldı..."

"Bir saniye," diye sözünü kesti Luce. "Dawn ortadan mı *kayboldu*?"

"Sanmam," dedi Miles. "O ve Jasmine'in nasıl olduklarını bilirsiniz. Düşüncesizce hareket ederler."

"Ama bu onun partisiydi," dedi Luce. "O kendi partisini kaçırmaz."

"Jasmine de böyle söyleyip duruyordu," dedi Miles. "Dün gece odasına dönmemiş, bu sabah da yemekhanede görülmemiş, o nedenle en sonunda Frankie ve Steven hepimize yatakhaneye dönmemizi söylediler ama..."

"Dawn'ın Nefilim olmayan yağ tulumlarından biriyle buralarda bir yerde işi pişirdiği üzerine yirmi dolarına bahse girerim." Shelby gözlerini devirdi.

"Hayır." Luce'un içinde kötü bir his vardı. Dawn kamp ateşi için çok heyecanlıydı. Nefilimlerden hiçbirini giymeye ikna etmesi mümkün olmasa da internetten onca tişört sipariş etmişti. Durduk yere ortadan kaybolması mümkün değildi - kendi isteğiyle böyle bir şey yapmazdı. "Gideli ne kadar oldu?"

Üçü birlikte ormandan çıktıklarında, Luce iyice allak bullak olmuştu. Sorun sadece Dawn değildi. Duyurucuda gördükleri de onu oldukça etkilemişti. Ölümün eski halinin üzerine çöktüğünü izlemek korkunçtu ve o bunu ilk kez görmüştü. Öte yandan Daniel bunu yüzlerce kez seyretmek zorunda kalmıştı. Artık ilk karşılaştıklarında ona

neden o kadar soğuk davrandığını anlayabiliyordu: Dehşet verici başka bir ölümün yaşatacağı travmadan her ikisini de korumak için. Daniel'in içinde bulunduğu zor durumun gerçekliği Luce'u derinden sarsmıştı ve onu görmeyi çok istiyordu.

Yata Khaneye giden çimenlerin üstünde yürürken Luce elleriyle gözlerini gölgeledi. Kampusun üzerinde güçlü ışıklar dolaşıyordu. Uzaklardan sesi duyulan helikopter projektörüyle Shoreline'in sahilini baştan aşağı tarıyordu. Koyu renkli üniformaları olan bir grup adam Nefilim kulübesinden yemekhaneye giden yolda etrafı kolaçan ederek yavaşça yürüyordu.

Miles, "Kayıp arama ekipleri için bu standart prosedürdür," dedi. "Sıraya girip her yeri iyice incelerler."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Luce.

"O gerçekten de kayboldu." Shelby ürkmüş görünüyordu. "Kötü karma."

Luce Nefilim kulübesine doğru yavaşça koşmaya başladı. Gündüzleri muhteşem görünen çiçeklerle süslü patika, gecenin bu saatinde gölgelerin hücumuna uğramıştı. Az ileride çukurun ortasında bulunan kamp ateşinin sönmüş közleri parlıyordu ama kulübedeki her iki katın ve balkonun tüm ışıkları yanıyordu. A tipi büyük bina ıslıl ıslıldı ve karanlıkta hayranlık uyandırıcı görünüyordu.

Luce balkondaki banklarda oturan Nefilimlerin çoğunun yüzlerinde korku dolu bir ifade olduğunu gördü. Jasmine ağlıyordu, kırmızı örgü şapkası başından kaymıştı. İki polis ellerinde not defterleriyle ona sorular sorarken destek almak için Lilith'in sert elinden tutuyordu. Kızın halini gören Luce'un yüreği sızladı. Ne kadar zor bir durumda olduğunu biliyordu.

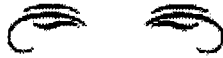
Balkona doluşan polisler birinin internetten çıkardığı Dawn'ın en son çekilen fotoğrafının büyütölmüş siyah-beyaz fotokopilerini dağıtıyorlardı. Düşük çözünürlüklü resme bakan Luce, Dawn'ın kendisine - en azından saçlarını boyamadan önceki haline - ne kadar benzediğini görünce şaşırdı. Saçlarını boyadıktan sonraki sabah konuşmalarını, Dawn'ın artık ikiz olmadıklarını söyleyerek şaka yaptığını hatırladı.

Luce eliyle ağzını kapattı. Şimdiye kadar ona hiç mantıklı gelmeyen şeyleri bir araya getirirken başı çatlayacak gibi oldu.

Cankurtaran botundaki o korku dolu an. Steven'in olanların sır olarak kalması konusunda yaptığı sert uyarılar. Daniel'in Luce'a açıklamayı reddettiğı "tehlikeler" hakkındaki paranoyası. Onu kampusun dışına çeken Sür-günler, Cam'in ormanda yok ettiğı tehdit. Bulanık siyah-beyaz fotoğraflarda Dawn'ın kendisine çok fazla benziyor olması.

Dawn'ı kim kaçırdıysa yanılmıştı. Asıl istediğı Luce'tu.

ON İKİ



YEDİ GÜN

Luce Cuma sabahı gözlerini açar açmaz saatine baktı. Yedi buçuğu gösteriyordu. Doğru düzgün uyumamıştı - berbat haldeydi. Dawn için endişeleniyordu ve önceki gün Duyurucu aracılığıyla tanık olduğu geçmiş hayatı yüzünden hâlâ kızgındı. Ölümüne giden son birkaç dakikayı görmek rahatsızlık vericiydi. Her defasında böyle mi olmuştu? Sürekli aynı şeyi düşünüp duruyordu:

Daniel olmasaydı...

Normal bir hayat yaşamak, başka biriyle olmak, evlenmek, çocuk sahibi olmak ve dünyanın geri kalanı gibi yaşlanmak için bir şansı olabilir miydi? Eğer asılar önce Daniel ona âşık olmasaydı, Dawn şimdi kayıp olur muydu?

Bu sorular dönüp dolaşıp en sonunda en önemli soruya varıyordu: Aşk başkasıyla daha farklı olabilir miydi? Başka

birine âşık olması mümkün müydü? Aşkın kolay olması gerekiyordu, öyle değil mi? O halde neden bu kadar acı çekiyordu?

Shelby üst ranzadan başını uzattı, gür sarı atkuyruğu ağır bir halat gibi arkasından düştü. "Sen de olanlardan benim kadar korkuyor musun?"

Luce Shelby'nin aşağı inip yanına oturması için yatağa hafifçe vurdu. Üzerinde hâlâ kalın kırmızı pijamaları olan Shelby, yanına iki tane bitter çikolata alıp Luce'un yatağına girdi.

Luce hiçbir şey yemek istemediğini söylemek üzereyken çikolatanın kokusunu alınca bronz folyoyu yırtıp Shelby'ye hafifçe gülümsedi.

"İlaç gibi," dedi Shelby. Dün gece Dawn'ın yağ tulumlarından biriyle işi pişirdiğini söylediğini hatırlıyor musun? Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum."

Luce kafasını salladı. "Bilemezdin ki Shel. Kendini kötü hissetmemelisin." Öte yandan Dawn'a olanlar yüzünden Luce'un kendisini kötü hissetmesi için yeterince sebebi vardı. Luce etrafındaki insanların ölümlerinden sorumlu olduğunu düşünerek fazlasıyla vakit harcamıştı - o zamanlar Todd olan Trevor ve sonra zavallı, zavallı Penn. Dawn'ı da listeye ekleme düşüncesi boğazını kuruttu. Shelby fark etmeden gözyaşlarını sildi. Yakında kendisini karantinaya alması gerekecekti, böylece sevdiği herkesin güvende olması için onlardan uzak durabilirdi.

Kapının tıklatılmasıyla Shelby ve Luce yerlerinden sıçradılar. Kapı yavaşça açıldı. Gelen Miles'ti.

"Dawn'ı bulmuşlar."

"Ne?" dedi aynı anda yerlerinden doğrulan Shelby ve Luce.

Miles Luce'un çalışma masasının sandalyesini yatağın yanına çekip oturdu. Şapkasını çıkarıp alnını sildi. Sanki haberi vermek için alelacele gelmiş gibi alnı boncuk boncuk terlemişti.

"Dün gece uyuyamadım," dedi şapkasını elinde çevirerek. "Erkenden kalkıp dolaşmaya çıktım. Steven'a rastlayınca bana iyi haberi verdi. Onu kaçıran kişiler gün doğarken geri getirmişler. Biraz korkmuş ama neyse ki yaralı değil."

"Bu bir mucize," diye mırıldandı Shelby.

Luce bundan o kadar da emin değildi. "Anlamıyorum. Onu geri mi getirmişler? Hem de hiç zarar vermeden? Böyle bir şeyin olması mümkün mü?"

Ve onu alıp götürülenler her kimse, yanlış kızı kaçırdıklarını anlamaları ne kadar sürmüştü?

"O kadar basit değilmiş," diye itiraf etti Miles. "Steven işe dahil olmuş. Dawn'ı o kurtarmış."

"Kimden?" diye bağırdı Luce.

Miles omuzlarını silkti, sandalyenin iki bacağı üzerinde arkaya doğru sallanıyordu. "Aklım ermedi. Steven'ın bildiğine eminim ama yastık muhabbeti yapmak isteyeceği ilk kişinin ben olacağımı hiç sanmıyorum."

Bu düşünce Shelby'ye kahkaha attırdı. Dawn'ın bulunmuş ve yaralanmamış olması Luce haricindeki herkesi rahatlatmış görünüyordu. Luce'un vücudu hissizleşiyordu. *Kaçırdıkları kişi ben olmalıydım*, diye düşünmeden edemiyordu.

Yataktan kalkıp giysi dolabından bir tişört ve kot pantolon aldı. Dawn'ı bulmalıydı. Sorularına cevap verebilecek tek kişi oydu. Dawn için bir anlam ifade etmeyecek olsa da Luce ona bir özür borçluydu.

“Steven onu kaçıran kişilerin bir daha geri dönmeyeceklerini söyledi,” diye ekledi Miles. Endişeli bir şekilde Luce’u izliyordu.

“Ve sen de ona inandın, öyle mi?” diye onu azarladı Luce.

“Neden inanmasın ki?” diye açık kapının önünden bir ses duyuldu.

Üzerinde bej renkli bir yağmurluk olan Francesca kapı eşiğine yaslanmıştı. Etrafına sakinlik saçıyordu ama onları gördüğü için pek de mutlu görünmüyordu. “Dawn şu an evinde ve güvende.”

“Onu görmek istiyorum,” dedi Luce. Uyurken giydiği yırtık pırtık tişörtü ve koşu şortuyla Francesca’nın karşısında durduğu için kendisini gülünç hissediyordu.

Francesca dudaklarını büzdü. “Dawn’ın ailesi bir saat önce gelip onu aldı. Zamanı geldiğinde Shoreline’a geri dönecek.”

“Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsunuz?” Luce kollarını havaya kaldırdı. “Dawn kaçırılmamış gibi yaparak...”

“O kaçırılmadı,” diye düzeltti Francesca. “Ödünç alındı ve bunun yanlışlıkla olduğu anlaşıldı. Steven gerekeni yaptı.”

“Peki bunun bizlere kendimizi iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Ödünç mü alındı? Ne için?”

Francesca’nın yüz hatlarını inceleyen Luce akli başında bir sakinlik dışında hiçbir şey göremedi. Fakat o sırada Francesca’nın mavi gözlerinde bir şey değişti: Önce gözlerini kıstı, sonra kocaman açarak sessizce Luce’a yalvardı. Francesca Luce’un Shelby ve Miles’in önünde süphelen-

diğı şeyi belli etmemesini istiyordu. Luce nedenini bilme-
se de Francesca'ya güveniyordu.

"Steven ve ben hepimizin oldukça etkilendiğinizi bili-
yoruz," diye devam etti Francesca sözlerine ve kocaman
açtığı gözleriyle Shelby ve Miles'a baktı. "Bugünkü ders-
leri iptal ettik, yanımıza gelip konuşmak isterseniz ofisle-
rimizde olacağız." Meleklerle özgü göz kamaştırıcı bir şe-
kilde gülümsedikten sonra topuklarının üstünde dönerek
koridorda ilerlemeye başladı.

Shelby yerinden kalkıp Francesca'nın ardından kapıyı
kapattı. "Bir insandan söz ederken *ödünc alma* terimini kul-
landığına inanabiliyor musunuz? Dawn kütüphanedeki ki-
taplardan biri mi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Kafalarımızı
dağıtmak için bir şeyler yapmalıyız. Dawn'ın iyi olmasına
sevindim, Steven'a da güveniyorum - sanırım - ama hâlâ
korktuğumu söylemeliyim."

"Haklısın," dedi Luce Miles'a bakarak. "Biraz kafamızı
dağıtalım. Yürüyüşe gidebiliriz."

"Çok tehlikeli." Shelby'nin bakışları ikisi arasında gidip
geldi.

"Ya da film izleyebiliriz..."

"Çok pasif. Asla odaklanamam."

"Eddie öğle yemeğinde futbol maçı yapmaktan söz edi-
yordu," dedi Miles.

Shelby elini alnına götürdü. "Sana Shoreline çocukları-
nı görmek istemediğimi hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Masa oyununa ne dersiniz..."

Nihayet Shelby'nin gözleri ışıldamaya başlamıştı. "Ha-
yat oyunu nasıl? Geçmiş hayatlarını kastediyorum? O gün
yaptığımız gibi yine geçmiş akrabalarının izlerini sürebili-
riz. Sana yardım edebilirim."

Luce alt dudağını ısırđı. Önceki gün Duyurucuyu yumruklaması onu derinden sarsmıştı. Fiziksel anlamda hâlâ kafası karışıkta, duygusal açıdan çok yorgundu ve bunun ona Daniel hakkında neler hissettirdiğini bilmiyordu.

“Bilmiyorum,” dedi.

“Dün yaptığı şeyi mi kastediyorsun?” diye sordu Miles.

Shelby kafasını çevirip Miles’a dik dik baktı. “Sen hâlâ burada mısın?”

Miles yere düşen yastığı alıp ona fırlattı. Shelby yastığa vurarak tekrar ona gönderdi, kendi reflekslerinden etkilendi mi benziyordu.

“Pekâlâ. Miles kalabilir. Maskotlar her zaman işe yarar. Ayrıca otobüsün altına atacak birine ihtiyacımız olabilir. Öyle değil mi, Luce?”

Luce gözlerini kapadı. Evet, geçmiş hakkında daha fazla şey bilmeyi çok istiyordu ama ya onun için bunu kabullenmek önceki günkü kadar zor olursa? Yanında Miles ve Shelby olmasına rağmen tekrar denemeye korkuyordu.

Fakat sonra Francesca ve Steven’in sınıfın önünde Sodom ve Gomora’yı gösteren Duyurucuya göz attıkları günü hatırladı. Olanların ardından tüm öğrenciler sersemlemişken, Luce o korkunç manzaraya bakmış olmalarının hiçbir önemi olmadığını düşünüp durmuştu. Onlar baksa da bakmasa da gördükleri geçmişte gerçekleşmişti. Tıpkı kendi geçmişi gibi.

Önceki benliklerinin hatırına, Luce artık vazgeçemezdi. “Hadi, yapalım,” dedi arkadaşlarına.

★ ★ ★

Miles kızlara giyinmeleri için birkaç dakika müsaade etti, sonra koridorda buluştular. Ama Shelby Luce'un Duyurucuları çağırdığı ormana geri dönmeyi reddetti.

"Bana öyle bakma. Dawn kaçırıldı, üstelik orman karanlık ve ürpertici. Sıradakinin ben olmasını istemiyorum, anlarsın ya?"

O sırada Miles Luce'un Duyurucuları yatakhane odası gibi farklı bir yerde çağırmasının iyi olacağı konusunda ısrar etti.

"Sadece ısıklık çal ve hepsini buraya topla," dedi. "Duyurucuları köpeğin et. Bunu yapmak istediğini sen de biliyorsun."

"Ama burada dolaşmalarını istemiyorum," dedi Shelby Luce'a dönerek. "Üzerine alınma ama kızlar mahremiyetlerine düşkündürler."

Luce alınmamıştı. Ancak onları ne zaman çağırdığına bakılmaksızın, Duyurucuların onun peşini bıraktıkları pek söylenemezdi. Gölgelemin davetsiz bir şekilde odalarına gelmelerini Shelby kadar o da istemiyordu.

"Duyurucularla uğraşmanın sırrı kontrollü olmakta gizli. Yeni aldığın yavru köpeği eğitmeye benziyor. Tek yapman gereken onlara patronun kim olduğunu göstermek."

Luce Miles'a baktı. "Ne zamandan beri Duyurucular hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

Miles kızardı. "Kendimi derslerde göstermeyebilirim ama yetenekli olduğum birkaç şey vardır."

"O halde ne yapıyoruz? Öylece durup çağırırsın mı?" diye sordu Shelby.

Odanın ortasındaki Shelby'nin gökkuşağı renkli yoga

matının üstüne geçen Luce, Steven'in ona öğrettiklerini düşündü. "Pencerelerden birini açalım," dedi.

Shelby geniş pencerenin kanadını açmak için harekete geçti, serin deniz havası içeri doldu. "İyi fikir. Böyle daha misafirperver."

"Ve soğuk," diyen Miles eşofman üstünün kapüşonunu kaldırdı.

Ve sonra ikisi birlikte sanki sahnedeki bir sanatçıymış gibi Luce'un karşısında yatağa oturdular.

Luce dikkatlerinin üzerinde olduğunu düşünmemeye çalışarak gözlerini kapattı. Fakat gölgeleri düşünmek ve aklında onları çağırmak yerine, tek düşünebildiği Dawn'ın önceki gece ne kadar korkmuş olduğu ve şimdi ailesinin yanındayken neler hissettiği idi. Yattaki tuhaf kazanın ardından toparlanması kolay olmuştu ama bu çok daha ciddi idi. Ve hepsi Luce'un suçuydu. Daha doğrusu Luce'un ve onu buraya getirdiği için Daniel'in suçuydu.

Onu güvenli bir yere götürdüğünü söyleyip durmuştu. Luce Shoreline'ı herkes için tehlikeli bir yer haline getirip getirmediğini merak ediyordu.

Miles'in nefesini tutmasıyla Luce gözlerini açtı. Pencerenin üzerinde, tavana tutunan kocaman kömür grisi Duyurucunun olduğu yere baktı. İlk bakışta Shelby'nin Vinyasa yaparken köşeye çektiği yer lambasının gölgesi gibi duruyordu. Ama sonra tüm oda berbat bir şekilde boyanmış gibi görüne dek tavana yayılmaya başlayan Duyurucu, Luce'un başının üzerinde soğuk ve ağır bir koku bıraktı. Erişemeyeceği bir yükseklikteydi.

Çağırmaya bile başlamadığı Duyurucu - taşıdığı mesaj hemen *her şeyle* ilgili olabilecek Duyurucu - onunla alay ediyordu.

Miles'in kontrol hakkında söylediklerini hatırlayarak gergin bir şekilde nefes aldı. Öylesine konsantre olmuştu ki beyni sızlamaya başlamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri kısılmıştı, neredeyse vazgeçmek üzereydi. Ama sonra:

Duyurucu boyun eğerek kalın bir kumaş gibi Luce'un ayaklarının dibine düştü. Gözlerini kısarak bakınca, daha ufak ve dolgun, kahverengimsi bir gölgenin, büyük ve koyu renkli gölgenin üzerinde süzülerek neredeyse atmaya aynı seviyede uçmaya çalışan bir serçe gibi onun hareketlerini takip ettiğini fark etti. Neyin peşindeydi?

"İnanılmaz," diye fısıldadı Miles. Luce Miles'in sözlerini bir iltifat olarak görmeye çalıştı. Tüm hayatı boyunca onu dehşete düşüren ve perişan eden, sürekli korktuğu bu şeyler şimdi ona hizmet mi ediyorlardı? Bu gerçekten de inanılmazdı. Miles'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görene kadar bunu pek fark etmemişti.

Nefesini kontrol edip gölgeyi yere, ellerine doğru yönlendirirken acele etmedi. Büyük gri Duyurucu ulaşabileceği mesafeye gelince, küçük olan pencereden süzülen altın sarısı bir ışık gibi bükülerek yere inerek ahşap döşemelere uyum sağladı.

Duyurucunun kenarlarını kavrayan Luce nefesini tuttu, içindeki mesajın dünkü mesajdan daha masum olması için dua ediyordu. Hafifçe çekmesiyle gölgenin öncekilere kıyasla direndiğini görünce şaşırdı. Bir metrelik bir pencere haline getirdiğinde, kolları yorulmuştu.

"Elimden ancak bu kadar geliyor," dedi Miles ve Shelby'ye. Arkadaşları yataktan kalkıp Luce'un yanına gittiler.

Duyurucunun içindeki gri örtü kalkmıştı ya da Luce öyle olduğunu sanıyordu ama altında başka bir örtü daha

vardı. Gri dokunun kıpırdayıp hareket ettiğini görene kadar gözlerini kısıtı, en sonunda baktığı şeyin gölge olmadığını anladı. Baktıkları gri örtü kalın bir sigara dumanıydı. Shelby öksürdü.

Duman tam olarak dağılmamıştı ama Luce'un gözleri alışmıştı; çok geçmeden üzerinde kırmızı bir muşamba olan yarım ay şeklinde geniş bir masa olduğunu gördü. İskambil kartları düzenli bir şekilde üzerine serilmişti. Bir tarafında bir dizi yabancı oturuyordu. Puanlı kravatını gevşetip duran ve hafifçe ısıklık çalan kel adam gibi bazıları ürkek ve gergin görünüyordu. Bazıları ise yarı dolu olan bir bardağa sigarasının küllerini silken saçları spreyli kadın gibi bitkin görünüyordu. Kadının berbat rimeli üst kirpiklerinden gözlerinin altına bulaşmıştı.

Masanın diğer ucunda destenin üzerinde hızla gezinen bir çift el, ustalıkla masadaki herkesin kartlarını teker teker çeviriyordu. Luce daha iyi görebilmek için Miles'a yaklaştı. Masaların hemen arkasında çok sayıdaki kollu makinelerin parlak ışıkları dikkatini dağıtıyordu. Tam o sırada krupiyeyi gördü.

Duyurucularda önceki hallerini görmeye alıştığını sanıyordu. Genç, umut dolu ve saf. Fakat bu kez farklıydı. Köhne kumarhanede kartları dağıtan kadın beyaz bir gömlek, dar siyah pantolon ve göğsünde şişkinlik yapan siyah bir yelek giymişti. Tırnakları upuzun ve kırmızıydı ve yüzüne düşen siyah saçlarını sürekli geriye itiyordu. Bakışları oyuncuların saç çizgilerinde geziniyor, böylece hiçbirinin gözünün içine bakmıyordu. Luce'dan en az üç kat daha yaşlıydı ama yine de aralarında benzer olan *bir şey* vardı.

Dehşete düştüğünü belli etmemeye çalışarak, "O sen misin?" diye fısıldadı Miles.

“Hayır!” dedi Shelby hemen. “Bu fahişe çok yaşlı. Luce ancak on yedi yaşına kadar yaşayabiliyor.” Luce’a endişeli bir bakış attı. “Demek istediğim, geçmişteki anlaşma böyleydi. Ama bu kez uzun seneler yaşayacağından eminim. Belki de bu bayan kadar yaşlanırsın. Yani...”

“Bu kadarı yeterli Shelby,” dedi Luce.

Miles kafasını salladı. “Size yetişmem için çok çalışmam lazım.”

“Pekâlâ, eğer bu ben değilsem, o halde biz... Bilmiyorum, belki de akrabayızdır.” Luce kadının kravatlı kel adamın fişlerini nakide çevirmesini izledi. Elleri Luce’unkilere benziyordu. Ağız yapısı aynı onunki gibi ciddiydi. “Sizce annem olabilir mi? Ya da kız kardeşim?”

Shelby yoga kitapçığının arka kapağının iç kısmına te-laşla bir şeyler karalıyordu. “Ancak bir şekilde öğrenebiliriz.” Tuttuğu notları Luce’a gösterdi: *Vegas: Mirage Hotel ve Gazino, gece vardiyası, Bengal kaplanı gösterisinin yanındaki masa, Lee takma tırnakları olan Vera.*

Luce krupiyere tekrar baktı. Luce’un hiç fark etmediği detaylar Shelby’nin gözünden asla kaçmıyordu. Krupiyenin yaka kartında beyaz, italik harflerle VERA yazıyordu. Ama görüntü titremeye başlayarak ortadan kaybolmuştu. Çok geçmeden tüm ekran ufak gölge parçalarına bölünerek yere dökülüp yanan kâğıdın külleri gibi kıvrıldı.

“Bir saniye, bu geçmiş değil miydi?” diye sordu Luce.

“Sanmıyorum,” dedi Shelby. “En azından uzak geçmiş olamaz. Arkada Cirque du Soleil’in yeni gösterisinin tanıtımı vardı. Eee... Ne diyorsun?”

Bu kadını bulmak için Vegas’a kadar onca yol gitmek mi? Seksen yaşlarındaki ebeveynlere kıyasla orta yaşlı bir kız kardeşe yaklaşmak daha kolay olurdu ama yine de...

Ya Vegas'a kadar gittiklerinde Luce yine tutulup kalırsa ne olacaktı?

Shelby dirseğiyle onu dürttü. "Hey, Vegas'a kadar gitmeyi göze alıyorsam, senden gerçekten hoşlanıyorum demektir. Ben küçükken annem birkaç sene boyunca orada garsonluk yapmıştı. Cehennemin yeryüzüne inmiş hali gibi."

"Peki oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu Luce. Shelby'ye ZEEA'nın arabasını ödünç alıp alamayacaklarını sormak istemiyordu. "Vegas ne kadar uzakta?"

"Arabayla gidilemeyecek kadar uzak," dedi Miles. "Benim için sorun değil, çünkü ne zamandır diğer tarafa geçmek istiyordum."

"Diğer tarafa geçmek mi?" diye sordu Luce.

"Evet, diğer tarafa geçmek." Miles yere eğilip gölgenin parçalarını avcuna aldı. Neredeyse yorgun görünüyordu ama yine de parçalardan pis bir top oluşturan dek parmaklarıyla yoğurdu. "Size dün gece uyuyamadığımı söyledim. Kapının üstündeki pencereden Steven'in ofisine bir nevi gizlice girdim."

"Eminim öyledir," diyerek Shelby onunla alay etti. "Yerden birkaç santim yukarıda süzülmeyi bile beceremiyorsun sen. Kapının üstündeki pencereden geçebilecek kadar iyi olmadığını kesinlikle söyleyebilirim."

"Sen de kitaplığı itecek kadar *kuvvetli değilsin*," dedi Miles. "Ama ben güçlüyüm ve elimde bunu ispat etmek için gösterebileceğim bir şey var." Sırılarak *Duyurucu Rehberi: Çağırma, Göz Atmak ve Bin Kolay Adımda Seyahat Etmek* başlıklı siyah ciltli kalın bir kitabı havaya kaldırdı. "Ayrıca yanlış planladığım kaçış yüzünden kaval kemiğimde kocaman bir morluk oluştu, her neyse..." Kitabı elinden

kapmamak için kendisini zor tutan Luce'a döndü. "Düşünüyordum da senin Duyuruculara karşı göz ardı edilemeyecek yeteneğin ve benim üstün bilgimle..."

Shelby kahkaha attı. "Kitabın 0.3'lük bölümünü mü okudun yoksa?"

"Okuduğum o 0.3'lük bölüm oldukça faydalıydı," dedi Miles. "Sanırım bunu başarabiliriz. Sonsuza dek kaybolmadan."

Şüpheli bir şekilde başını eğen Shelby hiçbir şey söylemedi. Miles avcunun içindeki Duyurucuyu yoğurmaya devam etti, sonra çekiştirmeye başladı. Bir iki dakika içinde, neredeyse bir kapı büyüklüğünde gri bir tabaka halini aldı Duyurucu. Kenarları titriyordu ve hemen hemen transparandı ama kendisinden biraz uzaklaştırmca, kurumaya bırakılan alçı gibi daha sağlam bir şekle büründü. Miles koyu renkli dikdörtgenin sol tarafına uzanıp bir şey ararmışçasına yüzeyine dokunmaya başladı.

Duyurucuyu parmaklarıyla yoklarken, "Bu çok garip," diye homurdandı. "Kitapta Duyurucu yeterince genişletildiğinde, yüzey gerginliğinin içeri girmeyi elverişli kılacak kadar azaldığı yazıyor." İçini çekti. "Burada bir..."

"Harika kitap, Miles." Shelby gözlerini devirdi. "Artık bu işin uzmanısın."

"Ne arıyorsun?" diye sordu Luce Miles'in yanına yaklaşarak. Ellerinin hareketlerini izlerken birdenbire aradığı şeyi gördü.

Bu bir sürgüydü.

Gözlerini kırpinca görüntü kayboldu ama Luce sürgünün nerede olduğunu biliyordu. Miles'in etrafından uzanarak Duyurucunun sol tarafına eliyle bastırdı. İşte. Parmaklarının ucunda onu hissedince nefesi kesildi.

Bahçe kapılarında kullanılan ağır, metal sürgülü bir kilide benziyordu. Buz gibiydi ve görünmez pastan sertleşmişti.

“Şimdi ne olacak?” dedi Shelby.

Luce dönüp şaşkın arkadaşlarına baktı, omuzlarını silkip kilidi kurcaladı ve sonra yavaşça görünmez kapıyı itti.

Kilidinin serbest kalmasıyla ardına kadar açılan gölge kapı az kalsın üçünü birden yere serecekti.

“Başardık,” diye fısıldadı Shelby.

Upuzun ve derin, kırmızı-siyah renkli bir tünele bakiyorlardı. İçerisi yapış yapıştı, küf ve ucuz likörlerden yapılan kokteyller gibi kokuyordu. Luce ve Shelby kararsızca birbirlerine baktılar. Yirmi bir masası neredeydi? Derinlerde bir yerlerde kırmızı bir ışık parladı, Luce kollu makinelerin seslerini, bozuk paraların çınlayarak ödeme bölmesine düştüklerini duyabiliyordu.

“Harika!” dedi Miles ve Luce’un elini tuttu. “Bu bölümü okumuştum, geçiş evresi olarak adlandırılıyor. Tek yapmamız gereken devam etmek.”

Miles yapışkan karanlığa adımını atarken Luce Shelby’nin eline uzanıp sıkıca tuttu - üçü birden aniden içeri çekilmişti.

Sadece birkaç adım, Luce ve Shelby’nin yatakhanedeki odalarının kapısına erişecek kadar ilerlediler. Fakat bulanık gri Duyurucunun kapısı son derece sinir bozucu bir *ffffff* sesiyle arkalarından kapanınca, Shoreline’daki oda ortadan kayboldu. Az öncesine kadar uzaktaki koyu, parlak kadifemsi kırmızılık aniden beyaza döndü. Beyaz ışık ileri atılarak onları içine alıp kulaklarını seslerle doldurdu. Üçü de elleriyle gözlerini korumak zorunda kaldılar. Shelby ve Luce’u ardından çeken Miles önden ilerlemeye başladı.

Yoksa Luce felç geçirebilirdi. Arkadaşlarının ellerinden tutan iki avcu da terlemişti. Tek akorlu, yüksek ve son derece gür sesli bir melodi duyuluyordu.

Luce gözlerini ovuşturdu ama Duyurucunun sis perdesi görüş alanını kapatıyordu. Elini uzatan Miles tavandan dökülen eskimiş boya parçaları gibi soyulana dek dairesel hareketlerle Duyurucuyu hafifçe ovaladı. Düşen her tabakayla birlikte, kurak çöl havası kasvetli serinliğin yerini alıp Luce'un tenini ısıttı. Duyurucu ayaklarının dibinde parçalara bölünürken, karşısındaki manzara nihayet anlam kazanmıştı: Las Vegas Bulvarı'na bakıyorlardı. Luce burayı daha önce sadece fotoğraflarda görmüştü ama Paris Las Vegas Oteli'ndeki Eyfel Kulesi'nin ucuyla aynı göz hizasındaydı.

Bu da çok ama çok yüksekte oldukları anlamına geliyordu. Aşağı bakmaya cesaret etti: Kenarı ayak parmaklarının birkaç metre gerisinde olan bir çatının tepesindeydiler. Ve çatının kenarının ötesinde Vegas'ın işlek trafiği, palmiye ağaçlarının tepeleri ve zarifçe aydınlatılmış bir yüzme havuzu görölüyordu.

Shelby Luce'un elini bırakıp kahverengi beton çatının sınırları içerisinde gezinmeye başladı. Merkez noktasından birbirlerine benzeyen üç tane dikdörtgen kanat uzanıyordu. Luce etrafında dönerek parlak ışıklara ve bulvarın ötesinde, şehrin ışık kirliliğiyle tüyler ürpertici bir şekilde aydınlanan bir dizi kurak dağa üç yüz altmış derecelik bir açıyla baktı.

"Lanet olsun, Miles," dedi Shelby. Çatı pencerelerinin üzerinde hoplayarak çatıyı biraz daha keşfetmeye çalışıyordu. "Gerçekten de işe yaradın. Neredeyse senden hoşlanıyorum. Neredeyse."

Miles ellerini ceplerine soktu. "Şey... Teşekkür etmeliyim sanırım?"

"Tam olarak neredeyiz?" diye sordu Luce. Tek başına Duyurucunun içine girmeye çalışması ve bu deneyim sırasında gece gündüz kadar fark vardı. Ve bu çok daha uygarcaydı. Kimse kusacak gibi olmamıştı. Üstelik, gerçekten işe yaramıştı. En azından o işe yaradığını düşünüyordu. "Az önceki manzaraya ne oldu?"

"Küçültmek zorundaydım," dedi Miles. "Üçümüzün birden bir bulutun tepesinden kumarhanenin ortasına adım atmamızın tuhaf olacağını düşündüm."

"Sadece birazcık," dedi kapalı bir kapıyı zorlayan Shelby. "Buradan aşağı nasıl ineceğimize dair parlak bir fikri olan var mı?"

Luce suratını buruşturdu. Duyurucu ayaklarının dibinde titremeye başlamıştı. Şu an onlara yardımcı olabilecek güce sahip olduğunu sanmıyordu. Ne çatıdan inebilecekler ne de Shoreline'a geri dönebileceklerdi.

"Boş verin! Ben bir dahiyim," diye seslendi Shelby çatının öbür ucundan. Çatı pencerelerinden birinin üzerine eğilmiş kilidiyle boğuşuyordu. Homurdanarak kilidi açtıktan sonra pencere camını kaldırdı. Kafasını içeri uzatıp Luce ve Miles'a yanına gelmeleri için işaret etti.

Luce dikkatle açık çatı penceresinden aşağıdaki büyük ve lüks banyoya baktı. Bir tarafta dört adet yeterince geniş bölme, diğer tarafta ise yaldızlı aynaların önünde bir dizi yüksek mermer lavabo bulunuyordu. Bir kadın aynalardan birinin tam önündeydi. Luce onun sadece kabarık siyah saçlarının tepesini görebiliyordu ama kadının aynadaki yansıması ağır makyajlı suratını, kalın kaküllerini ve

gereksizce bir kat daha kırmızı ruj süren Fransız manikürlü tırnaklarını gözler önüne seriyordu.

“Cleopatra şu rujla işini bitirir bitirmez, aşağı ineceğiz,” diye fısıldadı Shelby.

Aşağıda, Cleopatra aynadan uzaklaşıp dudaklarını birbirine bastırdı ve dişlerindeki kırmızı ruj lekesini sildi.

“Doğru mu anladım bir bakalım,” dedi Miles. “Benden kadınlar tuvaletine mi inmemi istiyorsun?”

Luce ıssız çatıya bir kez daha baktı. Gerçekten de aşağıya giden tek bir yol vardı. “Seni gören biri olursa, yanlış kapıdan içeri girmiş gibi yap.”

“Ya da tuvaletlerin birinde işi pişirmişsiniz gibi yapın,” diye ekledi Shelby. “Nasıl olsa burası Vegas, öyle değil mi?”

“Hadi gidelim.” Pencereden içeri doğru ayaklarını sokan Miles’in suratı kızarmıştı. Yavaşça kollarını uzattı, ayakları neredeyse aynanın mermer zeminine değmek üzereydi.

“Luce’un inmesine yardım et,” diye seslendi Shelby.

Miles tuvaletin kapısını kilitlemeye gitti, sonra Luce’u yakalamak için kollarını uzattı. Luce Miles’in sorunsuz tekniğini taklit etmeye çalıştı ama çatı penceresinden aşağı doğru sallanırken kolları titriyordu. Aşağıyı doğru düzgün göremiyordu, tam o sırada beklediğinden daha çabuk bir şekilde Miles onu sıkıca belinden kavradı.

“Bırakabilirsin,” dedi ve Luce ellerini bıraktığında zarıfçe onu yere indirdi. Göğüs kafesini saran parmakları ve teni arasında sadece ince siyah tişörtü vardı. Ayakları fayanslara değdiğinde Miles’in kolları hâlâ etrafındaydı. Ona teşekkür etmek üzereydi ama gözlerinin içine baktığında dili tutuldu.

Luce Miles’in kollarının arasından telaşla kurtulup aya-

ğına takıldığı için mırıldanarak ondan özür diledi. İkisi de aynaya yaslanıp göz teması kurmaktan kaçınarak gergin bir şekilde duvarlara bakmaya başladılar.

Böyle bir şey olmamalıydı. Miles sadece arkadaşıydı.

“Hey! Kimse bana yardım etmeyecek mi?” Shelby fitilli çoraplı ayaklarını sabırsızca çatı penceresinden sallıyordu. Miles pencerenin altına geçip sertçe kemerinden kavradı ve hafifçe belinden tutarak aşağı çekti. Shelby’yi daha çabuk bıraktığı Luce’un dikkatinden kaçmadı.

Shelby altın sarısı fayansların olduğu zeminde sıçrayarak kapıyı açmaya gitti. “Acele edin, ne bekliyorsunuz?”

Kapının diğer tarafında gösterişli bir şekilde siyahlara bürünmüş, pullu yüksek topuklu ayakkabılarıyla etrafta koşuşturan garsonlar vardı. Kollarının kavisinde içki karıştırıcıların bulunduğu tepsileri dengelemeye çalışıyorlardı. Yirmi bir masalarının etrafına üşüşen pahalı koyu renkli takım elbiseler giyen adamlar kartlar her dağıtıldığında yeni yetme erkek çocukları gibi bağrışıyorlardı. Burada çınlayan ve durmaksızın dönen kollu makinelerden yoktu. Sakin, ayrıcalıklı ve oldukça heyecan verici bir ortamdı ama Duyurucuda izledikleri mekâna hiç benzemiyordu.

Kokteyl garsonlarından biri yanlarına yanaştı. “Yardımcı olabilir miyim?” Onları dikkatle gözden geçirebilmek için paslanmaz çelikten tepsisini alçattı.

“Ah, havyar,” dedi Shelby ve üç kanepeli kapı arkadaşlarına birer tane verdi. “Siz de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsunuz?”

Luce kafasını salladı. “Alt kata iniyorduk.”

★ ★ ★

Asansörün kapıları kumarhanenin aydınlık ve göz ka-
maştıran lobisine açılınca, Luce'un dışarı çıkabilmesi için
Miles'in onu itmesi gerekti. Luce nihayet doğru yerde ol-
duklarını anlamıştı. Daha yaşlı ve yorgun olan kokteyl gar-
sonları diğerleri kadar açık saçık giyinmemişlerdi. Lekeli
turuncu halıların üzerinde süzölmüyorlar, sert adımlarla
yürüyorlardı. Ve buradaki müşteriler Duyurucuda gör-
dükleri masaların etrafına toplanan kişilere daha çok ben-
ziyorlardı: Fazla kilolu, orta sınıf, orta yaşlı, keyifsiz, cüz-
danlarını boşaltan otomatlar. Artık tek yapmaları gereken
şey Vera'yı bulmaktı.

Shelby kollu makinelerin oluşturduğu dar labirentin
arasında onları çekeştirirken rulet masalarında çarkın üs-
tünde dönen ufak topa bağırarak, büyük oda oyunlarında
üstlerine üfleyip attıkları zarların sonucuna sevinen in-
sanları geride bırakıp poker ve Pai Gow gibi tuhaf isimli
oyunların oynandığı bir dizi masanın yanından geçerek
yirmi bir masalarının bulunduğu yere vardılar.

Krupiyelerin çoğu erkekti. Uzun boylu, kamburu çık-
mış, yağlı saçlı, gözlüklü, bıyıklarına ak düşmüş erkekler
vardı, hatta bir tanesi ameliyat maskesi takıyordu. Shelby
hiçbirine bakmakla vakit kaybetmedi, haklıydı da: İşte,
Vera kumarhanenin en arka köşesindeydi.

Siyah saçlarını özensiz bir şekilde topuz yapmıştı. Sol-
gun yüzü zayıf ve çökük görünüyordu. Luce Duyurucu-
da önceki hayatında ailesi olan kişilere baktığında yaşadığı
benzer duygulara bu kez kapılmamıştı. Gerçi neredeyse
uyumak üzere olan kızıl saçlı kadına kesmesi için desteyi
tutan yorgun ve orta yaşlı bir kadın olması dışında Vera'nın
hâlâ kim olduğunu bilmiyordu. Uyuşuk bir şekilde kı-

zıl saçlı kadın masanın ortasındaki desteyi kesti ve sonra Vera'nın elleri uçmaya başladı.

Kumarhanedeki diğer masalar oldukça kalabalıktı ama Vera'nın masasında sadece kızıl saçlı kadın ve onun ufak tefek kocası vardı. Yine de Vera onlar için küçük bir gösteri yapmaktan kaçınmadı, kartları ustalıkla şakırdatırken yaptığı numara göze basit görünüyordu. Luce Vera'nın daha önce fark etmediği zarif yanını gördü. Etkileyici bir yeteneğe sahipti.

"Eee..." dedi Miles ağırlığını Luce'a vererek. "Üçümüz birlikte mi... Yoksa..."

Shelby birden ellerini Luce'un omuzlarına koyup masadaki boş deri sandalyelerden birine doğru onu itti.

Luce kadına bakmak için can atıyor olsa da ilk başta göz teması kurmaktan kaçındı. Şansını iyi değerlendiremeden Vera'nın onu tanımasından endişe ediyordu. Fakat Vera ilgisizce onlara göz gezdirince, Luce saçlarını sarıya boyadığı için artık çok farklı göründüğünü hatırladı. Ne yapacağını bilmeyerek gergin bir şekilde saçlarına dokundu.

O sırada Miles'ın eline yirmi dolar tutuşturmasıyla Luce oynaması gereken bir oyun olduğunu hatırladı. Parayı masanın üzerinden uzattı.

Vera kalemle çizdiği kaşlarından birini kaldırdı. "Kimliğin var mı?"

Luce kafasını salladı. "Sadece oyunu izleyemez miyiz?"

Masanın diğer ucundaki kızıl saçlı kadın uyuklarken kafası Shelby'nin omzuna düştü. Tüm bu manzara karşısında gözlerini deviren Vera, Luce'un parasını reddedip Cirque du Soleil'in tanıtımının olduğu neon ışıklı tabelayı işaret etti. "Sirk o tarafta, çocuklar."

Luce içini çekti. Vera'nın vardiyasının bitmesini beklemek zorunda kalacaklardı. Ve o zaman, muhtemelen onlarla konuşmak şu ankinden daha az ilgisini çekecekti. Kendisini yenilmiş gibi hisseden Luce, Miles'in parasını geri almak için uzandı. Luce paraya uzanırken Vera'nın parmakları geri çekiliyordu ve o sırada parmak uçları birbirine değdi. İki de aynı anda kafalarını kaldırdı. Tuhaf şoke edici bir an için Luce'un aklını başından aldı. Vera'nın kocaman ela gözlerinin içine baktı.

Ve her şeyi gördü:

Kanada'nın karlı bir kasabasında iki katlı bir kulübe. Buz tutmuş pencereelerde uğuldayan rüzgâr. Oturma odasında televizyon izlerken kucağındaki bebeği sallayan on yaşındaki bir kız. O kız Vera'ydı. Taşlanmış kot pantolonu, Doc Marten'leri, çenesine kadar yükselen lacivert renkli kalın balıkcı yaka kazağı, kendisi ve kanepenin arkası arasında kat kat olan ucuz yn bir battaniye ile solgun ve sevimli görünüyordu. Sehpanın zerindeki bir kse patlamış mısırdan geriye bir avuç soğuk ve patlamamış çekirdekler kalmıştı. şömine çerçevesinde gezinen tombul kıvıllı tüylü bir kedi radyatöre tışlıyordu. Ve Luce... Luce onun kız kardeşiydi, kollarında tuttuğu bebek oydu.

Luce her şeyi hatırlamaya çalışırken kumarhanede oturduğu sandalyede ileri geri sallandığını hissetti. Geldiği kadar hızlı bir şekilde kaybolan görüntünün yerine başka bir görüntü belirdi.

Luce merdivenlerden yukarı ve aşağıya Vera'yı takip eden küçük bir ocuktı, paldır küldür vurduğu ayaklarının altında ki basamaklar yıpranmıştı, gülmekten nefesi tıkanıyordu, zilin çalmasıyla Vera'yı almaya gelen beyaz tenli, düz saçlı bir ocuk belirdi ve Vera durup kıyaşetini düzelttikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı...

Bir saniye sonra Luce siyah kıvrık saçları omuzlarına dökülen genç bir kızdı. Vera'nın kot kumaşından yatak örtüsünün üzerine uzanmış Vera'nın gizli günlüğüne göz gezdirdiyordu, sert kumaş nedense rahattı. Gittikçe bozulan bir el yazısıyla "Beni seviyor," yazmıştı Vera tekrar tekrar. Ve sonra sayfalar elinden çekildi, kız kardeşinin öfkeli yüzü karşısında belirdi, gözyaşlarının izleri görülmüyordu...

Ve sonra başka bir sahne belirdi, Luce daha büyüktü, belki de on yedi yaşındaydı. Kendisini olacıklara hazırladı.

Kar yumuşak, beyaz bir durgunlukla gökyüzünden düşüyordu. Vera ve birkaç arkadaşı evlerinin arkasındaki donan gölün üzerinde buz pateni yapıyor, hızla daireler çizerken mutlulukla gülüyorlardı. Gölün aşınan buz tutmuş kenarında Luce yere çömeldi, her zamanki gibi kız kardeşine yetişebilmek için telaşla patenlerinin bağcıklarını bağlarken soğuk ince kıyafetlerinin içine giriyordu. Ve yanında kim olduğunu bilmesi için bakmasına gerek olmayan bir sıcaklık vardı, sessiz ve karamsar görünen Daniel çoktan patenlerini bağlamıştı. Onu öpmek istediğini hissedebiliyordu... Ancak etrafta hiç gölge yoktu. Akşam yıldızlarla ıslıl ıslıldı, hava son derece berrak ve olasılıklarla doluydu.

Luce gölgeleri görmeye çalıştı ama sonra ortada görünmemelerinin sebebini anladı. Bunlar Vera'nın hatıralarıydı. Üstelik kar görüşünü güçleştiriyordu. Yine de Daniel biliyor olmalıydı, tıpkı o gün onunla birlikte göle girdiğinde bildiği gibi. Her defasında olacakları seziyor olmalıydı. Luce öldükten sonra Vera gibi insanlara ne olduğunu hiç umursuyor muydu?

Gölün Luce'un olduğu tarafından açılan bir paraşütü andıran bir patlama sesi duyuldu. Ve sonra: Karın ortasında kızgın alevler parladı. Parlak turuncu alevler gölün kenarında gökyüzüne doğru

yükseliyordu. Luce'un olduğu yerde. Diğer patenciler suursuzca o yöne doğru koşmaya başladılar, gölün üzerinde aceleyle ilerliyorlardı. Ama hızla ve tehlikeli bir şekilde eriyen buz, patenlerinin ayaklarının altındaki soğuk suya dalmasına neden oluyordu. Vera'nın çışıkları mavi gecede yankılandı, Luce'un görebildiğı tek şey yüzündeki donmuş ızdıraptı.

Vera sanki yanmış gibi birden elini çekti. Dudakları birkaç kez titredikten sonra, "Sensin," dedi. Kafasını salladı. "Ama bu olamaz."

"Vera..." diye fısıldayan Luce bir kez daha elini kız kardeşine uzattı. Ona dokunmak, Vera'nın tüm acısını ondan alıp kendisine aktarmak istiyordu.

"Hayır." Kafasını sallayan Vera, Luce'a doğru parmağını sallayarak geri çekildi. "Hayır, hayır, hayır." Arkasındaki masanın krupiyerine kadar geri çekilince çok sayıda poker fişinin yere saçılmasına neden oldu. Kumar oynayanlar şaşkınlıkla yerlerinden fırlayıp yerde kayan rengârenk disklerin peşine düştüler.

Gürültünün arasında bodur bir adamın, "Lanet olsun, Vera!" diye bağırdığı duyuldu. Adam basit, gri polyester takım elbisesiyle siyah ayakkabılarını yere sürterek masaya doğru ilerlerken, Luce endişeli bir şekilde Miles ve Shelby'ye baktı. Yaşları tutmayan üç çocuk krupiye patronuyla uğraşmak istemezdi. Fakat adam dudaklarını tiksintiyle büzmüş hâlâ Vera'yı azarlıyordu. "Sana kaç kez..."

Ayağa kalkan Vera, dehşete düşmüş bir şekilde önceki hayatında kız kardeşi değil de şeytanın ta kendisine baktığı gibi Luce'a baktı. Kalem çektiğı gözleri korkudan bembeyaz olmuştu. "O bu-burada olamaz," diye kekeledi.

"Tanrım," diye homurdandı Luce ve arkadaşlarını sü-

zen krupiye patronu telsizine bir şeyler söyledi. "Güvenli-
ği gönderin. Burada bir grup serseri var."

Miles ve Shelby'ye sığınan Luce dışlarının arasından,
"Diğer tarafa geçmeye ne dersin, Miles?" dedi.

Miles'in yanıtlamasına fırsat kalmadan, kalın bilekli ve
enseli üç adam karşılarında beliriverdi. Krupiye patronu
işaret etti. "Onları içeri götürün. Ne tür bir belaya bulaş-
tıklarını anlatın."

Güvenlik görevlilerinin oluşturduğu duvarın ardından,
"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi bir kız sesi.

Sesin sahibini görmek için herkes kafasını çevirdi ama
sadece Luce'un yüzü aydınlanmıştı. "Arriane!"

Kalabalığın arasında yavaşça ilerleyen ufak tefek kız
Luce'a hafifçe gülümsedi. On üç santimlik dolgu topuklu
ayakkabıları, çılgın bir şekilde biçimlendirilmiş saçları ve
siyah göz kaleminin neredeyse yuttuğu gözleri ile Arriane
kumarhanenin tuhaf müşterilerine kusursuz bir şekilde
uyum sağlamıştı. Shelby ve Miles da dahil olmak üzere
hiç kimse ona bir anlam verememişti.

Krupiye patronu Arriane ile yüzleşmek için arkasına
döndü. Etrafına ayakkabı cilası ve öksürük şurubu karışı-
mı gibi bir koku yayıyordu.

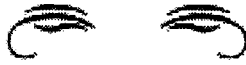
"Siz de içeri götürülmek mi istiyorsunuz, küçük ha-
nım?"

"Kulağa çok eğlenceli geliyor." Arriane'nin gözleri ko-
caman açıldı. "Ama ne yazık ki bu gece tamamen dolu-
yum. Blue Man Group'a en önden biletlerim var ve elbet-
te gösterinin ardından Cher ile akşam yemeği yiyeceğiz.
Yapmam gereken bir şey daha var..." Hafifçe çenesine
dokunup Luce'a baktı. "Ah evet... Bu üçlüyü buradan çı-

karmalıyım. Afedersiniz!” Sinirden burnundan soluyan krupiye patronuna öpücük gönderip omuzlarını silkerek Vera’dan özür diledikten sonra parmaklarını şıklattı.

Sonra tüm ışıklar söndü.

ON ÜÇ



ALTI GÜN

Labirenti andıran karanlık kumarhanede Arriane gece görüşüne sahipmiş gibi onları hızla yönlendiriyordu.

“Üçünüz de sakın olun,” dedi. “Sizi hemen buradan kurtaracağım.”

Sıkı sıkı Luce’un bileğini kavradı, Luce Miles’in elini ve Miles da kaçış vagonu gibi onur kırıcı bir yönleme gerek duydukları için lanet eden Shelby’nin elini tuttu.

Arriane kusursuz bir şekilde onları yönlendiriyordu, Luce ne yaptığını göremese bile insanların homurdandıklarını ve Arriane onları kenara iterken bağırıklarını duyabiliyordu. “Özür dilerim!” diyordu. “Hay aksi!” ve “Afedersiniz!”

Onları cep telefonlarını fener olarak kullanan sabırsız turistlerle dolu karanlık koridorlardan geçirdi. Uzun süre-

dir kullanılmadığı ve boş karton kutularla sıkış tıktık olduğu için havasız kalan karanlık merdivenlerden yukarı çıktılar. Arriane en sonunda acil çıkış kapısını tekmeleyerek açtıktan sonra onları karanlık ve dar bir ara sokağa çıkardı.

Sokak Mirage ve başka bir devasa otelin arasında kalıyordu. Bir dizi çöp tenekesinden çürümekte olan pahalı yiyeceklerin berbat kokularını almak mümkündü. Asit yeşili oluk suyu sokağı ikiye bölen pis, küçük bir nehir oluşturmuştu. Tam karşılarında parlak, neon ışıkların aydınlatıldığı bulvarın ortasında eski moda siyah sokak saati on ikiyi gösteriyordu.

“Ahhh.” Arriane derin bir nefes aldı. “Günah Şehri’nde yeni ve muhteşem bir gün daha. Kocaman bir kahvaltıyla hemen güne başlamak istiyorum. Kimin karnı aç?”

“Hmmm...Şey...” Önce Luce’a, sonra Arriane’e, ardından kumarhaneye bakan Shelby kekeledi. “Az önce ne... Bu nasıl...”

Miles’in bakışları Arriane’nin boynunun yan tarafındaki parlak yara izine odaklanmıştı. Luce çoktan Arriane’nin varlığına alışmıştı ama arkadaşlarının ona anlam veremedikleri açıktı.

Arriane Miles’a parmağını salladı. “Bu çocuk kendi ağırlığı kadar waffle yiyebilecekmış gibi duruyor. Hadi, pis bir lokanta biliyorum.”

Ara sokakta caddeye doğru yürürlerken, Miles Luce’a dönüp, “Bu *harikaydı*,” dercesine dudaklarını oynattı.

Luce kafasını salladı. Bulvarda hızla yürüyen Arriane’e yetişebilmek için tüm yapabileceği buydu. *Vera*. Onu unutamıyordu. Bir anda gözlerinin önünde beliren tüm o anılar çok üzücü ve sarsıcıydı, Vera’nın neler çektiğini tahmin bile edemiyordu. Fakat Luce açısından, gördükleri bir an-

lamda tatmin edici olmuştı. Şu ana kadar Duyurucularda gördüğü şeylere kıyasla bu kez sanki önceki hayatlarından birini yaşamış gibi hissetmişti. İlginç bir şekilde daha önce hiç düşünmediği bir şey fark etmişti: Önceki hallerinin de birer hayatları vardı. Daniel ortaya çıkana kadar anlamlı ve dolu dolu olan hayatlar.

Arriane onları IHOP'a götürdü. Alçak, kahverengi dış cephesi olan bir binaydı, öylesine eski görünüyordu ki bulvardaki her şeyden daha önce inşa edilmiş olmalıydı. Diğer IHOP restoranlarına kıyasla daha klostrofobik ve iç karartıcıydı.

Shelby önden giderek cam kapıları itip içeri girerken kapının üstündeki ucuz çanlar çınladı. Kasanın yanındaki kâseden bir avuç şeker aldıktan sonra en uzak köşedeki masayı kaptı. Arriane yanına otururken Luce ve Miles derisi çatlamış turuncu koltuğun diğer tarafına geçtiler.

Arriane küçük bir ısıklık çalıp dairesel el hareketleri yaparak saçını kalemle toplamış olan hoş garsondan herkes için birer fincan kahve sipariş etti.

Diğerleri spiralle tutturmuş kalın mönüye odaklandılar. Tüm mönüyü birbirine yapıştıran akçaağaç şurubu yüzünden sayfaları çevirmek tam bir işkenceydi - ve az önce kıl payı atlattıkları belayı konuşmaktan kaçınmak için iyi bir yöntemdi.

Luce en sonunda dayanamayarak sordu: "Burada ne arıyorsun, Arriane?"

"Tuhaf bir ismi olan bir şey sipariş etmeye çalışıyorum. Burada Ay Işığı Hamburgeri olmadığına göre sanırım Hamti Tanti sipariş edeceğim. Bir türlü karar veremiyorum."

Luce gözlerini devirdi. Arriane'nin bu kadar naz yap-

masına hiç gerek yoktu. Onları kurtarmaya çalışmasının tesadüfi olmadığı çok açıktı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Son zamanlarda günler çok tuhaf geçiyor, Luce. Ben de vaktimi tuhaf bir şehirde geçirmenin daha iyi olacağına karar verdim.”

“Evet ve ateşkes dönemi neredeyse sona ermek üzere, öyle değil mi?”

Arriane kahve kupasını masaya bırakıp çenesini avcuna yerleştirdi. “Çok şükür! Demek ki o okulda sana bir şeyler öğretebilmişler.”

“Hem evet, hem hayır,” dedi Luce. “Sadece Roland’ın Daniel’in dakikaları saydığını söylediğine kulak misafiri oldum. Bunun ateşkesle bir ilgisi olduğundan söz etti ama tam olarak kaç dakikadan bahsettiğimizi bilmiyordum.”

Daniel’dan söz edince yanında oturan Miles’in vücudu kaskatı kesildi. Garson siparişlerini almak için geri döndüğünde, Miles sertçe ilk siparişi verip neredeyse mönüyü kıza fırlattı. “Biftek ve yumurta, az pişmiş.”

Mönüsünün üzerinde o piti piti yaparken Miles’ı beğeniyle süzerek, “Oooh, çok *erkeksi*,” dedi Arriane. “Taze meyveli Hamti Tamti çıktı.” Son derece ifadesiz bir suratla İngiltere Kraliçesi kadar düzgün bir şekilde siparişini verdi.

“Ben de Battaniyenin Altındaki Domuzlardan istiyorum,” dedi Shelby. “Aslında omlet sadece yumurtanın akından olsun, peynir istemiyorum. Her neyse. Battaniyenin Altındaki Domuzlar.”

Garson Luce’a döndü. “Sen ne alırsın, tatlım?”

“Kahvaltı tabağı.” Luce garsona arkadaşlarının adına özür dilercesine baktı. “Çırpılmış omlet, etsiz.”

Garson kafasını sallayıp mutfağa doğru ilerledi.

“Pekâlâ, başka ne duydun?” diye sordu Arriane.

“Şey.” Luce tuz ve biberin yanındaki şurup şişesiyle oynamaya başladı. “Son Saatlerden bahsediyorlardı.”

Kıs kıs gülen Shelby kahvesine üç kaşık krema attı. “Son saatlermiş! Gerçekten de bu saçmalığa inanıyor musun? Kaç bin yıldır bunun olmasını bekliyoruz? İnsanlar ise birkaç bin yıl bekledikleri için sabırlı olduklarını sanıyorlar! Hah. Sanki herhangi bir şey değişecekmiş gibi.”

Arriane bir an için Shelby’ye haddini bildirmek üzereymiş gibi göründü ama sonra kahvesini masaya bıraktı. “Kendimi arkadaşlarına takdim etmemem ne kadar büyük bir kabalık, Luce.”

“Şey, kim olduğunu biliyoruz,” dedi Shelby.

“Evet, sekizinci sınıf Melekler Tarihi kitabımda tamamen sana ayrılan bir bölüm vardı,” dedi Miles.

Arriane ellerini çırttı. “Bana o kitabın yasaklandığını söylediler!”

“Gerçekten mi? Ders kitabında mı geçiyorsun?” Luce kahkaha attı.

“Neden bu kadar şaşırdın? Beni yeterince tarihi bulmuyor musun yoksa?” Arriane tekrar Shelby ve Miles’a döndü. “Şimdi bana kendinizden bahsedin. Kızımın kimlerle arkadaşlık ettiğini bilmek istiyorum.”

“Yoldan çıkan, inançsız bir Nefilim.” Shelby elini kaldırdı.

Miles yemeğine baktı. “Ve meçhul bir meleğin beceriksiz büyük büyük büyük torunu.”

“Bu doğru değil.” Luce Miles’ın omzuna vurdu. “Arriane, Miles’ın bu gece gölgenin içinden geçerek buraya gelebilmemize ne kadar yardım ettiğini görmeliydin. Ha-

rikaydı. Onun sayesinde buradayız, bir kitapta okumuş ve bir baktık ki...”

“Evet, ben de bunu merak ediyordum,” dedi Arriane alaycı bir şekilde. “Ama beni asıl endişelendiren şey o.” Shelby’yi işaret etti. Arriane’nin yüzünde Luce’un görme-ye alışık olduğundan daha ciddi bir ifade vardı. Açık mavi gözleri bile sabit bakıyordu. “Herhangi bir yoldan sapmış olmak için şu an hiç de uygun değil. Her şey değişip duruyor ve çok yakında bir hesaplaşma olacak. Ve sizler taraf seçmek zorunda kalacaksınız.” Arriane özellikle Shelby’ye bakıyordu. “Hepimiz nerede durduğumuzu bilmeliyiz.”

Kimsenin cevap vermesine fırsat kalmadan, siparişlerinin bulunduğu kocaman kahverengi plastik tepsiyle garson tekrar masalarında belirdi.

“Servisimiz oldukça hızlı, değil mi?” diye sordu. “Pekâlâ, hanginiz battaniyenin altındaki...”

“Benim!” Shelby’nin birden tabağına uzanması garsonun ürkmesine neden oldu.

“Ketçap isteyen var mı?”

Hepsi kafasını salladı.

“Biraz daha tereyağ?”

Luce gözlemelerinin üstündeki tereyağı parçalarını işaret etti. “Bunlar yeterli. Teşekkürler.”

“Herhangi bir şeye ihtiyacımız olursa...” dedi Arriane tabağındaki çırpılmış kremadan yapılan mutlu surata gülümseyerek. “Sesleniriz.”

“Senin sesleneceğinden eminim.” Garson kıkırdarak tepsiyi kolunun altına sıkıştırdı. “Dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi seslenin.”

Garson gittikten sonra Arriane dışında hiçbiri yemeklerine başlamadı. Arriane gülen suratın burnundaki yaban

mersinini koparıp ağzına attı ve keyifle parmaklarını yaladı. En sonunda başını kaldırıp masadakilere baktı.

“Yesenize,” dedi. “Soğuk biftek ve yumurta kadar berbat bir şey olamaz.” İçini çekti. “Hadi, çocuklar. Tarihi kitaplarda okudunuz. Prosedürü bilmiyor musunuz...”

“Ben okumadım,” dedi Luce. “Prosedür falan bilmiyorum.”

Arriane dalgın dalgın çatalını emdi. “İyi bir noktaya değindin. O halde size kendi versiyonumu sunmama izin verin. Tarih kitaplarında yazanlardan daha eğlenceli, çünkü büyük dövüşleri, lanetleri ve tüm o cinsel içerikli meseleleri sansürlemeyeceğim. Benim versiyonum üç boyutlu olmak dışında her şeye sahip, zaten bunun oldukça abartıldığını düşünüyorum. O filmi izlemiş miydiniz?” Herkesin boş gözlerle baktığını fark etti. “Ah, boş verin. Pekâlâ, her şey bin yıl önce başladı. Şeytan’dan bahsetme gerek var mı?”

“Tanrı’ya karşı geldi.” Çatalıyla biftek parçasını kopartırken sanki üçüncü sınıf ders planını tekrar ediyormuşçasına Miles’in sesi tekdüzeydi.

“Ondan önce aralarından su sızmazmış,” diye ekledi battaniyenin altındaki domuzlarına şurup döken Shelby. “Demek istediğim, Tanrı Şeytan’a sabah yıldızı dermiş. O halde, Şeytan değersiz ya da sevilmeyen biri değilmiş.”

“Ama Cennet’te hizmet etmektense, Cehennem’de hüküm sürmeyi tercih etmiş,” diye araya girdi Luce. Neflim tarih kitaplarını okumamış olabilirdi ama *Yitik Cennet*’i okumuştı. En azından, CliffNotes’da.

“Çok iyi.” Arriane Luce’a eğilerek gülümsedi. “Biliyor musun, uzun yıllar önce Gabbe Milton’ın kızıyla çok iyi dosttu. O cümlede hakkı olduğunu düşünüyor, ben de

ona 'İnsanlar yeterince şirin olduğunu düşünmüyor mu?' diyip duruyorum. Her neyse." Arriane Luce'un omletinden bir çatal aldı. "Vay canına, bunlar gerçekten çok *lezzetli*. Biraz acı sos alabilir miyiz?" diye mutfığa doğru seslendi. "Pekâlâ, nerede kalmıştık?"

"Şeytan'da," dedi Shelby, ağzı gözlemeyle doluydu.

"Evet. Tamam. El Diablo Grande hakkında ne söyler-seniz söyleyin ama..." Gururla başını kaldırdı. "Melekleri özgür irade fikriyle tanıştıran bir anlamda o. Demek istediğim, o hepimize düşünmemiz gereken bir şey verdi. Ağırlığımızı hangi tarafa vereceksiniz? Seçme şansı olunca, çok sayıda melek Cennet'ten düştü."

"Kaç tane?" diye sordu Miles.

"Düşenler mi? Her iki tarafı çıkmaza sokmaya yetecek kadar." Arriane bir an daldı, sonra suratını buruşturup garsona seslendi. "Acı sos! Burada bulunur mu?"

"Peki ya Şeytan'ın tarafını tutmayan düşen melekler..." Daniel'ı düşünen Luce cümlesinin devamını getirmede. Fısıldadığının farkındaydı ama bu ona lokantanın ortasında konuşulmayacak kadar önemli bir şey gibi geliyordu. Gecenin bir yarısı içerisi bomboş olsa da.

Arriane de sesini alçaltmıştı. "Ah, düşen meleklerin birçoğu hâlâ teknik olarak Tanrı'nın tarafında. Fakat daha sonradan Şeytan'a katılanlar da oldu. Sadece yanlış seçimler yapan düşen melekler olsalar da onlara iblis diyoruz."

"Kimse için kolay olmadı. Düşüş'ten bu yana melekler ve iblisler kafa kafaya, burun buruna vs... vs... vs..." Gözlemesine yağ sürdü. "Ama tüm bunlar değişmek üzere olabilir."

Luce omletine baktı, içinden yemek yemek gelmiyordu.

“Benim bağılılığımın bununla bir ilgisi varmış gibi konuşuyorsun?” Shelby her zamankinden daha az şüpheli görünüyordu.

“Seninkisi değil.” Arriane kafasını salladı. “Hepimizin ezelden beri dengede olduğumuzu biliyorum. Fakat sonuçta bu iş kıdemli meleklerden birinin taraf seçmesine bakıyor. Bu olduğunda, tüm dengeler bozulacak. İşte o zaman, hangi tarafta olduğun önemli olacak.”

Arriane’nin kelimeleri Luce’a Bayan Sophia ile birlikte ibadet odasında kilitli kalmasını ve evrenin kaderinin Luce ve Daniel’a bağlı olduğunu söyleyip durmasını hatırlattı. O an, tüm bunlar ona çılgınca gelmişti ve Bayan Sophia kötü ruhlu bir kaçığın tekiydi. Luce herkesin neden bahsettiğinden tam olarak emin olmasa da bunun Daniel’ın ortaya çıkmasıyla bir ilgisi olduğunu biliyordu.

“Daniel...” dedi kısık bir sesle. “Dengeyi etkileyecek olan melek Daniel.”

İki tonluk bir bavul gibi sürekli beraberinde taşıdığı ıstırabı bu açıklıyordu. Ondan neden bu kadar uzun zamandır ayrı kaldığını da açıklıyordu. Anlayamadığı tek şey, dengenin hangi tarafta ağır basacağıyla ilgili Arriane’nin kafasında soru işaretinin olmasıydı. Hangi taraf savaşı kazanacaktı?

Arriane ağzını açtı ama cevap vermek yerine tekrar Luce’un tabağına saldırdı. “*Buraya lanet olası biraz acı sos alabilir miyim?*”

Masalarının üstüne bir gölge düştü. “Ben sana acı bir şey veririm.”

Arkasına bakan Luce gördüğü şey karşısında dehşete düştü: Upuzun kahverengi bir yağmurluk giyen uzun boylu bir çocuktü, yağmurluğunun düğmelerini ilikleme-

mişti ve Luce kemerine sıkıştırdığı gümüş nesnenin ısıltısını görebiliyordu. Saçlarını kazıtmıştı, ince ve düz bir burnu, kusursuz dişleri vardı.

Ve beyaz gözleri. Tamamen renksiz gözler. Ne iris, ne göz bebeği ne de başka bir şey vardı.

Tuhaf ve boş bakışları Luce'un aklına Sürgün kızı getirdi. Luce kızı gözlerinde tuhaf bir şey olduğunu anlayacak kadar yakından görmemiş olsa da artık yeterince fikre sahipti.

Çocuğa bakan Shelby güçlükle yutkunduktan sonra kahvaltısına gömüldü. "Benimle bir ilgisi yok," diye mırıldandı.

"Sende kalsın," dedi Arriane çocuğa. "Az sonra sana yedireceğim yumruk sandviçinin arasına koyarsın." Ufak tefek Arriane ayağa kalkıp ellerini kot pantolonuna silerken Luce şaşkınlıkla onu seyretti. "Birazdan dönerim, çocuklar. Ah, bu arada Luce, geri döndüğümde bu yüzden seni fırçalayacağımı bana hatırlat." Luce çocuğun onunla ne gibi bir işi olduğunu soramadan, Arriane çocuğu kulak memesinden tutup sertçe çevirdikten sonra kafasını az ilerdeki barın camına geçirdi.

Gürültü miskin ve sessiz restoranı sakinliğini bozdu. Çocuğun üstüne çıkan Arriane kulağını diğer tarafa doğru çevirirken çocuk bağıırıyordu. Acıyla bağıırırken, ince vücuduyla karşı gelerek Arriane'den kurtulup onu cam dola-bın üstüne fırlattı.

Arriane dolabın uzunluğu boyunca yuvarlandıktan sonra ucunda durup kocaman bir limonlu kremalı pastayı devirerek barın üstünde doğruldu. Ona doğru havada ters takla atıp bacaklarıyla başını kavradı ve küçük yumruklarını suratına indirmeye koyuldu.

“Arriane!” diye bağırdı garson. “Pastalarım dokunma! Anlayışlı olmaya çalışıyorum! Ama geçinmemi sağlayan yere bakmak zorundayım!”

“Ah, pekâlâ!” diye bağırdı Arriane. “O zaman mutfak geçeriz.” Çocuğu serbest bırakıp yere eğildi ve dolgu topuklarıyla tekme attı. Çocuk el yordamıyla mutfak kapısına doğru sendeledi. “Gelin bakalım,” diye masalarına seslendi Arriane. “Belki bir şeyler öğrenirsiniz.”

Miles ve Shelby’nin peçetelerini fırlatmaları, Luce’a Dover’dayken en ufak bir çekişme olduğunda çocukların her şeyi bırakıp koridorlarda “Kavga! Kavga!” diye bağırma larını hatırlattı.

Biraz daha tereddütlü bir şekilde Luce da peşlerinden gitti. Eğer Arriane bu çocuğun onun yüzünden ortaya çıktığını söylemeye çalışıyorsa, bir sürü soru gündeme geliyordu. Peki ya Dawn’ı kaçıran kişiler? Ya Cam’in Noyo Burnu’nda öldürdüğü okçu Sürgün kız?

Mutfaktan büyük bir gürültü koptu ve kirli önlükleriyle dehşete kapıldıkları görülen üç adam dışarı fırladı. Luce yanlarından geçip savrulan kapıdan içeri girdiğinde, Miles ve Shelby filetoyu sabitlemek için kullanılan kalın sicimle çocuğu bağlarken Arriane ayağını çocuğun kafasına koymuştu. Çocuk boş gözlerle Luce’a bakıyordu.

Mutfak beziyle ağzını kapadılar. “Biraz sakinleşmek ister misin? Et dondurucusuna ne dersin?” diye soran Arriane onunla alay ederken çocuk sadece homurdanabiliyordu. Karşı koymayı bırakmıştı.

Arriane onu yakasından tutup yerde sürükleyerek dondurucuya götürdü, birkaç kez daha tekme attıktan sonra sakin bir şekilde kapıyı ardından kapattı. Ellerini üzerine silip suratında görev tamamdır ifadesiyle Luce’a baktı.

“Peşimdekiler kim, Arriane?” Luce’un sesi titriyordu.

“Birçok insan, bebeğim.”

“O...” Luce Cam’le olan karşılaşmasını düşündü. “Bir Sürgün mü?”

Arriane boğazını temizledi. Shelby öksürdü.

“Daniel çok fazla dikkat çektiği için yanımda olamayacağını söyledi. Shoreline’da güvende olacağımı söylemişti ama oraya da geldiler...”

“Çünkü kampustan ayrıldığında seni takip ettiler. Sen de dikkat çekiyorsun, Luce. Dışarı çıkıp kumarhane ve benzeri yerlerde olay çıkardığında, bunu hissedebiliyoruz. Bu durum kötü niyetli kişiler için de geçerli. O yüzden o okuldasin.”

“Ne?” Bu kez konuşan Shelby’di. “Bizim aramızda mı saklanıyorsun? Peki ya bizim güvenliğimiz ne olacak? Ya bu Sürgün denen tipler kampuse gelirlerse?”

Hiçbir şey söylemeyen Miles sadece korkuyla önce Luce’a sonra Arriane’e baktı.

“Nefilim kamuflajını anlamadın mı?” diye sordu Arriane. “Daniel sana onların koruyucu renklerinden söz etmedi mi?”

Luce Daniel’in onu Shoreline’a bıraktığı geceyi düşündü. “Bir tür koruyucudan bahsetmiş olabilir ama...” O gece aklından bir sürü şey geçiyordu. Daniel’in onu yalnız başına bırakacağını idrak etmek yeterince zor olmuştu. Şimdi ise suçluluk duyuyordu. “Anlamamıştım. Detaylandırmadı, sadece bana kampustan ayrılmamamı söyleyip durdu. Aşırı korumacı olduğunu sanmıştım.”

“Daniel ne yaptığını biliyor.” Arriane omuzlarını silkti. “Genelde bilir.” Düşünceli bir şekilde ağzının kenarından dilini çıkardı. “Pekâlâ, bazen. Arada sırada.”

“Luce’un peşinde olanlar her kimse, bir grup Nefilimle birlikte olduğunda onu göremediklerini mi söylüyor-sun?” Bu kez konuşma yetisini tekrar kazanmış görünen Miles’ti.

“Aslına bakarsanız, Sürgünler göremezler,” dedi Arriane. “İsyân sırasında kör edildiler. Hikâyenin o kısmına geliyordum... Gerçekten iyidir! Gözleri çıkarmak ve tüm o Oedipus meselesi.” İçini çekti. “Her neyse. Evet, Sürgünler. Fakat ruhunun yanışını görebilirler ki bir grup Nefilimle olsan bile bunu gizlemek oldukça güçtür.”

Miles gözlerini kocaman açtı. Shelby endişeli bir şekilde tırnaklarını kemiriyordu.

“O halde, o yüzden benim yerime Dawn’ı kaçırdılar.”

“Et dondurucusundaki çocuk seni bu gece bu yüzden bulabildi,” dedi Arriane. “Ben bile seni bu şekilde buldum. Karanlık bir mağarada yanan bir mum gibisin.” Tezgâhtan bir kutu krema alıp ağzına sıktı. “Dövdüğükten sonra süt ürünleri içermeyen şeyler hoşuma gider.” Esneyince Luce tezgâhtaki yeşil dijital saate baktı. Saat sabahın iki buçuğuydu.

“Bazılarının kışkırtıcı tekmelemeyi ve isim koparmayı sevsen de üçünüz sokağa çıkma yasağını çoktan aştınız.” Arriane’nin ılık çalmasıyla masanın altından tombul bir damlaya benzeyen bir Duyurucu çıktı. “Genelde böyle bir şey yapmam, tamam mı? Soran olursa, böyle bir şey yapmadım. Duyurucular aracılığıyla seyahat etmek çok tehlikelidir. Beni duydun mu, kahraman?” Miles’in alnına hafifçe vurduktan sonra parmaklarını şıklattı. Gölge mutfağın ortasında anında kusursuz bir kapı şeklini aldı. “Fazla vaktim yok ve bu ait olduğunuz güvenli yere dönmeniz için en kestirme yol.”

“Güzel,” dedi Miles sanki not tutuyormuş gibi.

Arriane ona bakarak kafasını salladı. “Sakin tuhaf düşüncelere kapılayım deme. Okula geri dönüyorsunuz ve orada kalacaksınız.” Her biriyle teker teker göz teması kurdu. “Yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsınız.”

Nihayet Arriane’e karşı biraz saygı duyduğu görülen Shelby, “Bizimle birlikte mi geleceksin?” diye sordu.

“Öyle görünüyor.” Arriane Luce’a göz kırptı. “Bir tür maytapa benziyorsun. Birinin gözlerinin üzerinde olması gerekiyor.”

★ ★ ★

Arriane ile birlikte Duyurucudan geçmek Vegas’a yaptıkları yolculuktan daha sorunsuzdu. Bir süre güneşte kaldıktan sonra içeri girmeye benziyordu: Kapıdan içeri adım atıldığı anda ortam loştu ama insanın birkaç kez gözlerini kırıştırması yeterliydi.

Las Vegas’ın heyecanından sonra Luce kendisini yatakhane odasında bulduğunda neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat sonra Dawn’ı ve Vera’yı düşündü. Neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Bakışları geri döndüklerini gösteren tanıdık şeylere odaklandı: Toplanmamış iki yatak, pencerenin kenarındaki bitki topluluğu, odanın köşesinde duran Shelby’nin yoga matı, Luce’un masasında duran Steven’in verdiği Plato’nun *Devlet*’i ve... Ve görmeyi beklemediği bir şey.

Siyahlar içindeki Daniel şöminede yanan ateşle ilgileniyordu.

“Aaaah!” Miles’ın kollarına sendeleyeyen Shelby bağırdı. “Beni çok korkuttun! Üstelik burası benim özel alanım.

Hiç hoş değil, Daniel.” Sanki görüntüsüyle bir ilgisi varmış gibi Luce’a pis bir bakış attı.

Daniel Shelby’ye aldırış etmeyip Luce’a sakin bir şekilde, “Hoş geldin,” dedi.

Kollarına doğru koşması mı yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu Luce. “Daniel...”

“Daniel mı?” Arriane şaşırdı. Hayalet görmüş gibi gözleri kocaman açıldı.

Arriane ile karşılaşmayı beklemediği görülen Daniel donup kaldı. “Ben... Ona sadece bir dakikalığına ihtiyacım var. Sonra giderim.” Suçluluk duyuyormuş, hatta korkmuş gibi bir hali vardı.

Miles ve Shelby’yi yakalarından tutan Arriane, “Pekâlâ,” dedi. “Biz de gidiyorduk. *Hiçbirimiz* seni burada görmedik.” Diğerlerini önüne katıp odadan çıktı. “Sonra görüşürüz, Luce.”

Shelby odadan dışarı yeterince çabuk çıkamamış gibi görünüyordu. Gözleri dalan Miles ise Arriane onu koridora itip kapıyı sertçe kapatana kadar Luce’a bakakalmıştı.

Ve sonra Daniel Luce’un yanına gitti. Luce gözlerini kapatıp yakınlığının onu ısıtmasına izin verdi. Kokusunu içine çekti, geri döndüğü için mutluydu. Shoreline’a döndüğü için değil, Daniel onu evinde hissettirdiği için. En tuhaf yerlerdeyken ve ilişkileri altüst olduğunda bile.

Şu an olduğu gibi.

Henüz onu öpmemiş ya da kollarına almamıştı. Tüm gördüklerinden sonra ona bu tür şeyler yapmasını istemesi kendisini şaşırtıyordu. Dokunuşunun eksikliği göğsünü sızlattıyordu. Gözlerini açtığında hâlâ karşısındaydı, sadece birkaç santim ötede durmuş menekşe benekli gözleriyle onu inceliyordu.

“Beni korkuttun.”

Luce onun daha önce böyle söylediğini hiç duymamıştı. Korkan kişinin kendisi olmasına alışıkta.

“İyi misin?” diye sordu Daniel.

Luce kafasını salladı. Daniel onu elinden tutup hiçbir şey söylemeden pencereye, ateşin ısıttığı sıcak odadan soğuk geceye, daha önce ona geldiğinde bulunduğu pencerenin altındaki düzlüğe götürdü.

Ay dolgun ve alçaktı. Baykuşlar servi ağaçlarında uyuyorlardı. Luce bulunduğu yerden kıyıya vuran dalgaları görebiliyordu; kampusun diğer tarafında Nefilim kulübesinin üst katında tek bir ışık yanıyordu ama Francesca’nın mı Steven’in mi odası olduğunu göremiyordu.

Birlikte çatıdaki düzlüğe oturup bacaklarını aşağı sarkıttılar. Çatının hafif eğimine yaslanıp incecik bir bulutla örtülmüş gibi duran gökyüzündeki loş yıldızlara baktılar. Çok geçmeden Luce ağlamaya başladı.

Çünkü Daniel ona kızgındı ya da o Daniel’a kızgındı. Çünkü Duyurucuda eyaletlerarası yakın geçmişe gidip şimdiki zamana geri dönerken bedeni çok yorulmuştu. Çünkü yüreği ve beyni birbirine girmiş ve akli karışmıştı, Daniel’ın yanında olmak her şeyi daha çok karıştırıyordu. Çünkü Miles ve Shelby ondan nefret ediyor gibi görünüyorlardı. Luce’u tanıyınca Vera’nın yüzünde beliren saf korku yüzünden. Kız kardeşinin onun için döktüğü onca gözyaşı yüzünden ve yirmi bir masasında Luce karşısına çıkarak onu tekrar üzdüğü için. Kızları aptal âşık bir kızın reenkarnasyona uğramış hali olacak kadar şanssız olduğu için üzülen ve onsuz kalan tüm diğer aileleri için. O aileleri düşünmesinin Luce’un Thunderbolt’taki ailesini çok özlemesine neden olduğu için. Dawn’ın kaçırılmasından

kendisi sorumlu olduğu için. On yedi yaşında olup binlerce yıllık anlaşmazlığa rağmen hâlâ hayatta olduğu için. Geleceğin getireceklerinden korkacak kadar çok şey bildiği için. Bu sırada saat sabahın üç buçuğu olduğu, günlerdir uyumadığı ve ne yapacağını bilmediği için.

O sırada Daniel onu tutup vücudunu sıcaklığıyla sardı, kendisine doğru çekip kollarının arasında sallamaya başladı. İcini çekip hıçkırırken Luce burnunu silebileceği bir mendil olmasını diliyordu. Aynı anda birçok şey yüzünden kendisini bu kadar kötü hissetmesinin nasıl mümkün olabildiğini merak ediyordu.

“Şşşş...” diye fısıldadı Daniel. “Şşşş...”

Bir gün önce, Duyurucuda Daniel’in onu ilgisizce sevmesini izlemekten hiç hoşlanmamıştı. İlişkilerine örölü bu kaçınılmaz şiddet başa çıkılamaz görünüyordu. Ama şimdi, özellikle de Arriane ile konuştuğundan sonra, Luce büyük bir şeyin yaklaştığını hissedebiliyordu. Daniel ve Luce kenarda süzölürken bir şey - belki de tüm dünya - değişiyordu. Bu etraflarını saran havadaydı, kendisine ve Daniel’a bakış tarzını değiştiriyordu.

Ölmeden az önce Daniel’in gözlerinde gördüğü o çaresiz ifade: Luce şimdi gerçekten de geçmişe ait olduklarını hissediyordu. Bu hayatta Sword & Cross’un yakınındaki kumsalda ilk öpüşmelerinden sonra ona nasıl baktığını hatırlatıyordu. Dudaklarının tadını kendi dudaklarından almış, nefesini boynunda hissetmiş ve güçlü ellerini etrafına dolamıştı. Gözlerindeki korku hariç her şey kusursuzdu.

Fakat Daniel bir süredir ona bu şekilde bakmıyordu. Artık ona bakış tarzı hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ona hiçbir yere ayrılmayacakmış gibi bakıyordu, sanki Luce buna mecburdu. Bu hayatta bazı şeyler farklıydı. Herkes böyle

söylüyordu ve Luce da bunu hissedebiliyordu: Bu içinde giderek büyüyen bir farkındalıktı. Kendi ölümünü izlemiş ve bunu atlatmıştı. Daniel cezasını artık tek başına omuzlamak zorunda değildi. Birlikte bunun üstesinden gelebilirlerdi.

Gözyaşlarını koluna silerek, “Söylemek istediğim bir şey var,” dedi tişörtüne doğru. “Sen herhangi bir şey söylemeden önce seninle konuşmak istiyorum.”

Çenesinin başının tepesine değdiğini hissedebiliyordu. Daniel kafasını sallıyordu.

“Bana söylediğin şeyleri özenle seçmek zorunda olduğumu biliyorum. Daha önce birçok kez öldüğümün farkındayım. Fakat bu kez hiçbir yere gitmiyorum Daniel, bunu hissedebiliyorum. En azından seninle kavga etmeden gitmeyeceğim.” Gülümsemeye çalıştı. “Sanırım bu bana kolay kırılan bir cam gibi davranmayı bırakmamız açısından ikimiz için de faydalı olur. Senden arkadaşın, kız arkadaşın ya da senin deyimimle hayatının aşkı olarak bana karşı biraz daha net olmanı istiyorum. Yoksa kendimi yalnız ve huzursuz...”

Daniel parmağıyla Luce’un çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı. Merakla ona bakıyordu. Luce sözünü kesmesini bekledi ama Daniel bunu yapmadı.

“Shoreline’dan seni kızdırmak için ayrılmadım,” diye devam etti Luce sözlerine. “Neden bu kadar önemli olduğumu anlayamadığım için gittim. Ve bu yüzden arkadaşlarımı tehlikeye attım.”

Daniel Luce’un yüzünü kendisinininkine yakın tutuyordu. Gözlerindeki menekşe rengi benekler neredeyse ışıltıyordu. “Birçok kez sana yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmedi,” diye fısıldadı. “Ama bu hayatta, belki de aşırı

tedbirli davrandım. Sana koyduğum kuralları test edeceğini bilmem gerekirdi. Yoksa... Sevdiğim kız olmazdın." Luce ona gülümsemesini bekledi. Ama Daniel gülmedi. "Şu sıralar çok fazla tehlike var. Son zamanlarda tüm dikkatimi..."

"Sürgünlerden mi söz ediyorsun?"

"Arkadaşını kaçırıyorlar onlar," dedi Daniel. "Hangi taraf için çalıştıklarını bilmedikleri gibi, sağ ve solu bile birbirinden zar zor ayırıyorlar."

Luce Cam'in gümüş okla vurduğu kızı ve lokantadaki boş bakışlı hoş çocuğu düşündü. "Çünkü onlar kör."

Daniel ovuşturduğu ellerine baktı. Kusacakmış gibi görünüyordu. "Körler ama çok acımasızlar." Uzanıp Luce'un sarı lülelerinden birini tuttu. "Saçlarını boyamakla akıllılık ettin. Yanında olamadığım zamanlarda bu seni korudu."

"Akıllılık mı ettim?" Luce korktu. "Saçlarımın rengini açtığım için Dawn *ölebilirdi*. Bu nasıl akıllıca olabilir? Yarın saçlarımı siyaha boyarsam, Sürgünlerin birdenbire beni bulabileceklerini mi söylüyorsun?"

Daniel sertçe kafasını salladı. "Bu kampuse giden yolu hiç öğrenmemiş olmaları gerekirdi. Hiçbirinize el sürmemeleri gerekirdi. Onları senden... Tüm bu okuldan uzak tutabilmek için gece gündüz çalışıyorum. Biri onlara yardım ediyor ve ben kim olduğunu bilmiyorum..."

"Cam." Yoksa burada ne işi olabilirdi ki?

Ama Daniel kafasını salladı. "Her kimse yaptıklarına pişman olacak."

Luce kollarını göğsünde kavuşturdu. Ağladığı için hâlâ suratı yanıyordu. "O halde bu Şükran Günü'nde eve gidemeyeceğim anlamına geliyor, öyle mi?" Ebeveynlerinin

kederli yüzlerini aklından çıkarmaya çalışarak gözlerini kapattı. "Cevap vermene gerek yok."

"Lütfen." Daniel'in sesi çok ciddiydi. "Sadece kısa bir süre daha dayanmalısın."

Luce kafasını salladı. "Ateşkes dönemi."

"Ne?" Daniel aniden Luce'un omuzlarını sıkıca kavradı. "Bunu nereden..."

"Biliyorum." Luce vücudunun titremeye başladığını hissetmediğini umuyordu. Kendisini olduğundan daha emin göstermeye çalıştıkça daha kötüye gidiyordu. "Ve bir noktada, Cennet ve Cehennem'in dengelerinin sana bağlı olacağını da biliyorum."

"Sana bunları kim söyledi?" Daniel omuzlarını geriye attı, Luce kanatlarını sırtında tutmaya çalıştığını biliyordu.

"Kendim keşfettim. Sen ortalarda yokken burada çok fazla şey oldu."

Daniel'in gözlerinde belli belirsiz bir kıskançlık hissetti. Önce, onu kıskırtmış olması hoşuna gitmişti ama Luce onu kıskandırmak istemiyordu. Özellikle de ilgilenmesi gereken onca şey varken.

"Özür dilerim," dedi. "Şu an ihtiyacın olan en son şey senin dikkatini dağıtmam. Yaptığın şey... Gerçekten çok önemli bir mesele."

Luce uzatmadı, bu belki de şimdiye dek yaptıkları en dürüst, net ve olgun konuşmaydı.

Ama çok geçmeden korktuğunu bile bilmediği bulutların gölgeleri Daniel'in yüzüne düştü. "Tüm bunları aklından çıkar. Bildiğini düşündüğün şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Hayal kırıklığı Luce'un bedenini kapladı. Hâlâ ona bir

çocukmuş gibi davranıyordu. Bir adım ilerledilerse, on adım geri gitmişlerdi.

Ayaklarını altında toplayıp düzlüğün üstünde doğruldu.

“Emin olduğum tek bir şey var Daniel,” dedi ona bakarak. “Yerinde olsaydım, ortada hiçbir soru işareti olmazdı. Tüm evrenin dengesi bana bağlı olsaydı, iyi olanın tarafını seçerdim.”

Daniel’ın menekşe renkli gözleri dümdüz karanlık ormana bakıyordu.

“Sen iyi olanı seçerdin,” diye tekrarladı Daniel. Sesine hem duygusuz hem de son derece üzgün bir hava hâkimdi. Luce daha önce onu hiç bu kadar üzgün görmemişti.

Luce yere çömelip ondan özür dileme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Arkasını dönüp Daniel’ı tek başına bıraktı. İyi olanı seçmesi gerektiği yeterince açık değil miydi? Yerinde kim olsa böyle yapmaz mıydı?”

ON DÖRT



BEŞ GÜN

Biri onları ispiyonlamıştı.

Pazar sabahı, kampusun geri kalanı hâlâ esrarengiz bir şekilde sakinken, Shelby, Miles ve Luce Francesca'nın ofisinde yan yana oturmuş sorgulanmayı bekliyorlardı. Onun ofisi Steven'inkinden büyüktü - ayrıca yüksek ve eğimli tavanı, kuzeyde kalan ormana bakan her birinde aralarından masmavi gökyüzünün görüldüğü eflatun renkli kalın perdeler asılı olan üç geniş penceresiyle daha ferahtı. Mermer kaplı yüksek masanın üstündeki çerçevelenmiş büyük galaksi fotoğrafı odadaki tek sanat eseri idi. Oturdıkları barok stili sandalyeler çok şık olmasına rağmen oldukça rahatsızdı. Luce kıpırdanıp durmasına engel olamıyordu.

Her birinin bu sabah Francesca'dan aldıkları e-mailden alıntı yapan Shelby, "Kimliği bilinmeyen biriymiş," diye

homurdandı. “Bu çocukça gevezelik eden kişi bana Lilith gibi geliyor.”

Luce Lilith’in - daha doğrusu, öğrencilerden herhangi birinin - kampusten ayrıldıklarını bilmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Öğretmenlerine bu bilgiyi sızdıran başka biriydi.

“Bu kadar uzun süren ne?” Miles duvarın öteki tarafındaki Steven’in ofisini işaret etti, öğretmenlerinin kısık bir sesle tartışıklarını duyabiliyorlardı. “Sanki bizi dinlemekten bize nasıl bir ceza vermeleri gerektiğini tartışıyorlar!” Alt dudağını ısırды. “Bu arada, sorarlarsa onlara ne söyleyeceğiz?”

Ama Luce onları dinlemiyordu. “Neyin bu kadar zor olduğunu gerçekten anlamıyorum,” dedi kısık bir sesle. Diğerlerine söylemekten çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Bir tarafı seçip hayatına devam edeceksin, hepsi bu.”

“Ne?” Miles ve Shelby aynı anda sordular.

“Özür dilerim,” dedi Luce. “Arriane’nin dün gece sonucu etkilemek hakkında söylediklerini hatırlıyor musunuz? Daniel’a bundan bahsedince çok tuhaf davranmaya başladı. Gerçekten, buna verebileceği doğru ve yanlış cevap nasıl açık olmaz?”

“Bana kalırsa gayet açık,” dedi Miles. “Bir iyi bir de kötü seçenek var.”

“Bundan nasıl emin olabilirsin?” diye sordu Shelby. “Başımızı belaya sokan bu düşünce yapısıydı. Kör inanç! Neredeyse demode bir ihtilafı sorgusuzca kabullenmek!” Yüzü kıpkırmızı olmuş ve sesi muhtemelen Francesca ve Steven’in duyabileceği kadar yükselmişti. “Tüm bu meleklerin ve şeytanların taraf tutmalarından bıktım... Aslin-

da hepsi kötü! Hayır, onlar kötülüğün ta kendisi! Sanki evrendeki herkes için neyin en iyisi olduğunu onlar biliyor-muş gibi durmaksızın aynı şeyleri söyleyip duruyorlar.”

“Daniel’in kötülerden yana olduğunu mu söylüyor-sun?” Miles alay etti. “Sence dünyanın sonunu mu geti-recek?”

“Daniel’in ne yaptığı umrumda bile değil,” dedi Shelby. “Dürüst olmam gerekirse, her şeyin ona bağlı olduğuna pek inanmıyorum.”

Fakat öyle olmalıydı. Luce bunun başka bir açıklaması olduğunu düşünemiyordu.

“Dinle, belki de sınırlar bizim sandığımız kadar kesin değildir,” diye devam etti Shelby. “Demek istediğim, kim Şeytan’ın çok kötü olduğunu söylüyor...”

Destek çıkması için Luce’a bakarak, “Şey, sanırım her-kes?” dedi Miles.

“Yanlış,” diye çıkıştı Shelby. “Mevcut durumu korumak isteyen bir grup güçlü melek. Sırf uzun zaman önce büyük bir savaşı kazandıkları için böyle bir şey söylemeye hakları olduklarını sanıyorlar.”

Luce sert sandalyeye aniden oturan Shelby’nin kaşla-rının yukarı kalkmasını izledi. Söyledikleri Luce’a daha önce başka bir yerde duyduğu şeyleri hatırlatıyordu...

“Tarihi kazananlar yazar,” diye mırıldandı. Cam o gün Noyo Burnu’nda ona böyle söylemişti. Shelby de bunu kastetmiyor muydu? Kaybedenlerin adı kötüye çıkmamış mıydı? Bakış açıları aynıydı - ama Cam, elbette, gerçekten kötüydü. Öyle değil mi? Ve Shelby öylesine konuşuyor-du.

“Kesinlikle.” Shelby Luce’u onayladı. “Bekle... Ne de-din?”

Tam o sırada Francesca ve Steven kapıdan içeri girdiler. Francesca masasında siyah döner sandalyesine yerleşti. Ellerini hafifçe sandalyenin arkasına koyan Steven onun hemen yanında duruyordu. Francesca kare kesimli dik yakalı siyah elbisesiyle ne kadar ciddi görünüyorsa, kot pantolonu ve kırışık beyaz gömleğiyle Steven da bir o kadar lakayt görünüyordu.

Luce'un aklına Shelby'nin sınırların belirsiz olduğunu söylemesi, *melek* ve *şeytan* gibi kelimelerin çağrıştırdıkları anlamlar geldi. Steven ve Francesca'nın sadece kıyafetlerine bakarak yargıda bulunmak elbette yüzeysel olurdu ama hepsi bu değildi. Birçok açıdan, hangisinin ne olduğunu unutmak çok kolaydı.

Manikürlü ellerini mermer kaplı masasının üzerinde kenetleyen Francesca, "İlk kim başlamak ister?" diye sordu. "Olanları biliyoruz, o nedenle inkâr etmeye kalkmayın. Bize sebebini anlatmanız için size bir şans veriyoruz."

Luce derin bir nefes aldı. Francesca'nın meseleye bu kadar çabuk girmesine hazırlıksız olsa da Miles veya Shelby'nin onun hatalarını üstlenmelerini istemiyordu. "Benim suçumdu," dedi. "Tek istediğim..." Önce Steven'in asık suratına sonra kucığına baktı. "Duyurucuda geçmişimden bir şey gördüm ve daha fazlasını görmek istedim."

"Ve bu yüzden tehlikeli bir gezintiye çıktın... Duyurucu vasıtasıyla yasak bir geçitten geçerken daha akıllıca davranmaları gereken iki arkadaşını tehlikeye attın... Üstelik sınıf arkadaşlarından biri kaçırıldıktan sadece bir gün sonra," dedi Francesca.

"Bu hiç adil değil," dedi Luce. "Dawn'ın başına gelen-

leri hafife alan *sizdiniz*. Biz sadece bir şeye göz atacağımızı sanıyorduk ama...”

“Ama?” Steven üsteledi. “Ama bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu şimdi fark ediyorsunuz, değil mi?”

Gözyaşlarına engel olmaya çalışan Luce sandalyesinin kol dayama yerini kavradı. Francesca üçüne de kızgındı ancak Steven’in tüm öfkesi sadece Luce’a odaklanmış gibi görünüyordu. Bu hiç adil değildi.

“Evet, pekâlâ, okuldan kaçıp Vegas’a gittik,” dedi en sonunda. “Ama tehlikede olmamızın tek sebebi beni aydınlatmamanızdı. Birinin benim peşimde olduğunu ve muhtemelen bunun sebebini biliyordunuz. Bana söylemiş olsaydınız, kampusten ayrılmazdım.”

Steven öfkeli bir şekilde Luce’a dik dik bakıyordu. “Sana karşı gerçekten de *bu* kadar net olmamızı beklediğini söylüyorsan Luce, o halde hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim.” Elini Francesca’nın omzuna koydu. “Belki de onun hakkında haklıydın, canım.”

“Bir saniye...” dedi Luce.

Ama Francesca susmasını söylercesine elini kaldırdı. “Shoreline’da eğitimin ve kişisel gelişimin için sana sunulan fırsatların bin hayatta bir karşına çıkabileceği konusunda da açık olmamız gerekiyor muydu?” Yanakları kızardı. “Bizi çok zor durumda bıraktın. Ana binada...” Kampusun güney tarafını işaret etti. “Kuralların dışına çıkan öğrenciler için alıkoyma ve kamu hizmeti cezaları uygulanıyor. Fakat Steven ve ben burada bu tür bir sistem uygulamıyoruz. Şimdiye dek koyduğumuz yumuşak kuralları öğrencilerimizin hiçbiri çiğnemediği için oldukça şanslıydık.”

“Şimdiye dek,” dedi Steven Luce’a bakarak. “Ama Fran-

cesca ve ben bundan böyle ani ve katı cezaların uygulanmasından yanayız.”

Luce sandalyesinde öne eğildi. “Ama Shelby ve Miles’in...”

“Kesinlikle.” Francesca onu onayladı. “Bu yüzden görüşme sona erdiğinde Shelby ve Miles kamu hizmeti cezası için ana binada Bay Kramer’ın yanına gidecekler. Shoreline’da her sene düzenlenen Hasat Festivali yiyecek dağıtımı yarın başlıyor, size uygun bir görev olacağından eminim.”

“Bir grup...” Shelby cümlesini yarıda bırakıp Francesca’ya baktı. “Elbette, Hasat Festivali tam *bana göre* bir şey.”

“Peki ya Luce?” diye sordu Miles.

Steven kollarını kavuşturmuş, gözlüğünün kemik çerçeveleri üzerinden anlaşılmaması zor ela gözleriyle Luce’a bakıyordu. “Etkin olarak Luce, odandan dışarı çıkman yasaklanmıştır.”

Dışarı çıkma yasağı mı? Hepsi bu kadar mıydı?

“Sınıf. Yemekhane. Yatakhane,” diye saydı Francesca. “Bizden aksini duymadıkça ve sıkı gözetim altında olmadıkça... Saydığım yerler dışına çıkman yasak. Duyuruculara göz atmak da yok. Anlıyor musun?”

Luce kafasını salladı.

Steven ekledi: “Sakin bizi tekrar sınama. Bizim bile sabrımız taşabilir.”

★ ★ ★

Sınıf-Yemekhane-Yatakhane üçlüsü Pazar sabahı Luce’a pek seçenek bırakmıyordu. Kulübe karanlıktı ve yemekhane saat on birde açılacaktı. Miles ve Shelby gönülsüzce

Bay Kramer'ın kamu hizmeti acemi birliğine teslim olduktan sonra Luce'un odasına geri dönmekten başka seçeneği yoktu. Shelby'nin hep açık bırakmaktan hoşlandığı panjuru indirip çalışma masasının sandalyesine gömüldü.

Daha kötü de olabilirdi. Sword & Cross'taki ufacık hücrelerde tek başına kapalı kalmasına kıyasla bu kez ucuz kurtulmuş gibiydi. Üstelik kimse nerede olduğunu takip etmek için ona bir çift bileklik takmamıştı. Hatta Steven ve Francesca bir anlamda ona Daniel'in koyduğu kurallara benzeyen sınırlamalar getirmişlerdi. Tek fark, öğretmenlerinin onu *gerçekten de* gece gündüz izleyebilecek durumda olmalarıydı. Öte yandan Daniel'in burada bile olmaması gerekiyordu.

Sinirli bir şekilde bilgisayarını açtı, nedense internet erişimine de bir nevi sınırlama getirilmiş olmasını bekliyordu. Ama her zamanki gibi oturumu açtı ve ailesinden üç, Callie'den bir e-mail gelmiş olduğunu gördü. Belki de cezalı olmanın iyi yanı en sonunda arkadaşları ve ailesiyle daha iyi iletişim kurmaya mecbur kalmasıydı.

Kime: lucindap44@gmail.com

Kimden: thegaprices@aol.com

Tarih: Cuma, 11/20, 08.22

Konu: Hindi-köpek

Şu resme bir bak! Mahalledeki açık hava partisinde Andrew'a hindi kostümü giydirdik. Tüylerdeki diş izlerinden de görebileceğin gibi çok hoşuna gitti. Nasıl buldun? Şükran Gün'ünde eve geldiğinde ona tekrar bu kostümü giydirelim mi?

Kime: lucindap44@gmail.com
Kimden: thegaprices@aol.com
Tarih: Cuma, 11/20, 09:06
Konu: NOT

Baban gönderdiğim e-maili okuyunca moralinin bozulacağını düşündü. Kendini suçlu hissetmeni istemiştim, tatlım. Şükran Günü'nde eve gelebilmen bizi çok sevindirir. Ama gelemiyorsan, başka bir zamana bırakırız. Seni seviyoruz.

Kime: lucindap44@gmail.com
Kimden: thegaprices@aol.com
Tarih: Cumartesi, 11/21, 12:12
Konu: konu yok

Bize haber verirsin, olur mu? Öptüm, Annen.

Luce kafasını ellerinin arasına aldı. Yanılmıştı. Dünya-daki hiçbir ceza ailesine cevap vermesini kolaylaştırmayacaktı. Tanrı aşkına! Köpeğine hindi kostümü giydirmişlerdi! Onları hayal kırıklığına uğratacak olması kalbini kırıyordu. Callie'den gelen postayı okuyarak oyalanmayı seçti.

Kime: lucindap44@gmail.com
Kimden: callieallieoxenfree@gmail.com
Tarih: Cuma, 11/20, 16:14
Konu: İŞTE!

Herhalde aşağıdaki uçuş rezervasyonu yeterince

açıktır. Bana adresini yaz, Perşembe sabahı havaalanına vardığımda taksi tutarım. Georgia'ya ilk gelişim olacak! Uzun zamandır kayıp olan en iyi arkadaşımı göreceğim! Harika olacak! ALTI GÜN sonra görüşürüz!

Bir haftadan kısa bir süre içinde, en yakın arkadaşı Şükran Günü için ailesinin evine gidecekti, ailesi onu görmeyi umuyordu ve Luce hiçbir yere gidemeyecek, yatakhane odasında cezalı kalacaktı. Derin bir üzüntü içini sardı. Bu ahşap duvarların arasına kısılıp kaldığı yorucu ve zorlu geçen son birkaç haftayı unutup onların yanına gidebilmek, onu seven insanlarla birlikte birkaç gün geçirebilmek için her şeyini verebilirdi.

Yeni bir e-mail sayfası açıp aceleyle mesajını yazdı:

Kime: cole321@swordandcross.edu

Kimden: lucindap44@gmail.com

Tarih: Pazar, 11/21, 09:33

Merhaba Bay Cole,

Endişelenmeyin, Şükran Günü'nde eve gitmeme izin vermeniz için size yalvarmayacağım. Umutsuz bir durum olduğunda üstelemem. Ama aileme bunu söylemeye içim elvermiyor. Onlara siz haber verir misiniz? Üzgün olduğumu söyleyin.

Burada her şey yolunda. Sayılır. Sadece evimi özledim.

Luce

Kapının tıklatılmasıyla Luce yerinden sıçradı - yazım hatası ya da utanç verici duygusal itiraflarda bulunup bulunmadığını kontrol edemedi gönder tuşuna bastı.

“Luce!” Öteki taraftan Shelby bağırdı. “Kapıyı aç! Ellerim Hasat Festivali’nden getirdiğim saçmalıklarla dolu.” Kapının diğer tarafı dövülmeye devam etti, yükselen sesin arasında zaman zaman homurdanmalar duyuluyordu.

Luce kapıyı açınca, kocaman bir karton kutunun altında ezilen Shelby’yi nefes nefese buldu. Parmaklarının arasında birkaç poşet geçirmişti. Sendeleyerek odaya girerken dizleri titriyordu.

“Yardımcı olmamı ister misin?” Luce Shelby’nin kafasında külah gibi duran hasırdan yapılmış boynuz biçimli hafif süslemeyi çıkardı.

Karton kutuyu yere bırakırken, “Beni Dekorasyon bölümüne verdiler,” diye homurdandı Shelby. “Miles gibi Çöp bölümünde olmak için neler vermezdim. Biri beni en son sıcak tutkal kullanmak zorunda bırakınca neler olduğundan haberin var mı?”

Luce Shelby ve Miles’in cezalarından kendisini sorumlu tutuyordu. Miles’ı Thunderbolt’ta yol kenarını süpüren mahkûmlar gibi çalı süpürgeyle kumsalı süpürürken hayal etti. “Hasat Festivali’nin ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“İğrenç ve gösterişli bir şey,” dedi Shelby. Kutuyu karıştırırken tüylerle, simlerle ve renkli elişî kâğıtlarıyla dolu poşetleri yere fırlatıyordu. “Okul adına para toplamak için tüm Shoreline bağışçılarının bir araya geldikleri bir şölen. Fort Bragg’daki bir yiyecek bankasına birkaç kutu yeşil fasulye bıraktıkları için herkes kendisini yardımsever biri gibi hissederek evine döner. Yarın gece görürsün.”

“Sanmıyorum,” dedi Luce. “Unuttun mu? Ben cezalıyım.”

“Endişelenme, buna sürükleneceğin kesin. En büyük bağışı yapanların bazıları melek avukatlar, o nedenle Frankie ve Steven gösteriş yapmak zorunda. Bu da Nefilimlerin tüm sevimlilikleriyle orada olmaları gerektiği anlamına geliyor.”

Luce kaşların çatarak aynadaki Nefilim olmayan yansımına baktı. Bu odasında kalması için çok daha geçerli bir sebebi.

Shelby homurdanmayı sürdürdü. “Lanet olası boyama oyununun en önemli parçası olan hindiye Bay Kramer’in ofisinde unuttum,” dedi ve ayağa kalkıp süslemelerin bulunduğu kutuya bir tekme attı. “Geri dönmek zorundayım.”

Shelby yanından geçip kapıya doğru giderken dengesini kaybeden Luce kutuya takılıp ayağını soğuk ve ıslak bir şeye çarparak düştü.

Ahşap döşemenin üzerine yüzüstü serildi. Düşüşünü hafifleten tek şey tüylerle dolu olan poşetlerdi, altından rengarenk kuş tüyleri fırlamıştı. Ne kadar zarara sebep olduğunu görmek için arkasına bakan Luce Shelby’nin bıkkınlıkla kaşlarını çatıldığını görmeyi bekliyordu. Ama Shelby öylece durmuş bir eliyle odanın ortasını işaret ediyordu. Kirli kahverengi bir Duyurucu odanın içinde sessizce süzülüyordu.

“Bu biraz tehlikeli değil mi?” diye sordu Shelby. “Duyurucu çağırdığın için cezalandırıldıktan sadece bir saat sonra başka bir Duyurucu çağırmak? Hiç söz dinlemiyorsun, değil mi? Aslında sana bu yüzden hayranlık duyuyorum.”

“Onu ben çağırmadım,” diye direten Luce ayağa kalkıp üstüne yapışan tüyleri silkeledi. “Ayağım takıldı ve o oradaydı, sanki bir şey bekliyor gibi.” Bulanık, boz renkli katmanı incelemek için bir adım yaklaştı. Bir parça kâğıt gibi dümdüzdü ve bir Duyurucuya göre fazla büyük değildi ama neredeyse onu reddetmesi için meydan okurcasına yüzünün önünde havada asılı durması Luce’un gerilmesine neden oluyordu.

Şekil vermesine bile gerek kalmamıştı. Havada süzülüyor, pek hareket etmiyor ve tüm gün orada durabilecekmış gibi görünüyordu.

“Bir dakika,” diye mırıldandı Luce. “Bu geçen gün diğeriyle birlikte gelmişti. Hatırlamıyor musun?” Bu onları Vegas’a götüren koyu renkli gölgeyle aynı anda içeri giren tuhaf kahverengi gölgeydi. Cuma günü öğleden sonra ikisi birlikte pencereden içeri girmişti ama sonra küçük olan ortadan kaybolmuştu. Az öncesine kadar bu Luce’un aklından tamamen çıkmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Shelby ranzanın merdivenine yaslanarak. “Ona bakacak mısın yoksa bakmayacak mısın?”

Duyurucu dumanlı bir oda gibi pis bir kahverengiydi ve parmaklarının ucunda buğulu bir his bırakıyordu. Luce uzanıp gölgenin yapışkan hatlarına dokundu. Karanlık esintisinin saçlarını geriye attığını hissedebiliyordu. Duyurucunun etrafındaki hava nemli, hatta tuzluydu. İçinde, uzaklarda bir yerde martıların çığlıkları yankılanıyordu.

Ona bakmamalıydı. Bakmayacaktı.

Fakat Duyurucu Luce’dan bağımsız olarak puslu, kahverengi bir karışıklıktan daha net ve anlaşılabilir bir şekle büründü. Gölgesinde gizlenen mesaj var olmaya başlıyordu.

Bir adanın havadan görünüşü belirdi. Önce oldukça yukarıdaydılar, böylece Luce dibinde çam ağaçları bulunan ufak, dik siyah kayalığı görebilmişti. Sonra ağaç tepelerine tüneyen bir kuş gibi Duyurucu yavaşça yaklaştı, küçük ve ıssız bir kumsala odaklandı.

Su kili andıran gümüşü renkteki kum yüzünden bulanıktı. Gelgitin etkisiyle iri kaya parçaları etrafa saçılmıştı. Ve en yüksek kayalardan iki tanesinin ortasında göze çarpmadan duran...

Daniel denize bakıyordu. Elindeki ağaç dalı kana bulanmıştı.

Dehşete düşen Luce biraz daha yaklaşınca Daniel'in neye baktığını gördü. Denize değil, kumun üzerinde kanlar içinde yatan ölü bir adama bakıyordu. Dalgalar cesede her vurduğunda, su koyu kırmızıya boyanıyordu. Fakat Luce adamın ölmesine neden olan yarayı göremiyordu. Üzerinde uzun, koy renk bir yağmurluk olan başka biri cesedin üzerine çömelmiş kalın, örgülü bir halatla onu bağlıyordu.

Kalbi gümbür gümbür çarpan Luce tekrar Daniel'a baktı. Suratında sakın bir ifade vardı ama omuzları seğiriyordu.

"Çabuk ol. Zamanını boşa harcama. Deniz çekiliyor."

Buz gibi sesi Luce'un ürpermesine neden oldu.

Bir saniye sonra Duyurucudaki görüntü kayboldu. Bir yığın halinde yere düşene kadar Luce nefesini tuttu. Ve sonra odanın diğer ucundaki Luce'un indirdiği panjur açıldı. Endişeli bir şekilde birbirlerine bakan Luce ve Shelby, hafif bir esintinin odaya dolarak Duyurucuyu alıp pencereden çıkarışını izlediler.

Luce Shelby'nin bileğini kavradı. "Senin gözünden

hiçbir şey kaçmaz. Daniel'in yanındaki kimdi? O adamın yanına diz çöken kimdi?" Bir kez daha ürperdi.

"Tanrım, bilmiyorum, Luce. Ceset dikkatimi dağıttı. Erkek arkadaşının elindeki kana bulanmış ağaçtan bahsetmiyorum bile." Shelby'nin alaycı olma çabası sesindeki endişeyle gölgelenmişti. "Yani onu öldürdü mü?" diye sordu Luce'a. "O her kimse, Daniel o adamı öldürdü mü?"

"Bilmiyorum." Luce suratını buruşturdu. "Öyle söyleme. Belki de mantıklı bir açıklaması..."

"Sence en sonunda ne söylüyordu?" diye sordu Shelby. "Dudaklarının kıpırdadığını gördüm ama ne söylediğini anlayamadım. Bu yüzden Duyuruculardan nefret ediyorum."

Çabuk ol. Zamanını boşa harcama. Deniz çekiliyor.

Shelby bunu, Daniel'in ne kadar duygusuz ve şefkatsiz olduğunu duymamış mıydı?

O an Luce hatırladı. O da yakın bir zamana kadar Duyurucuları duyamıyordu. İlk başlarda sesleri ağaçların tepelerinden gelen hışırtılardan ve tok, ıslak ışıklardan ibaretti. Sesleri içinde nasıl ayırt edeceğini ona Steven söylemişti. Bir bakıma, Luce bunu hiç öğrenmemiş olmayı diliyordu.

Bu mesajın anlatmak istediği başka şeyler olmalıydı. "Ona tekrar bakmalıyım," dedi Luce pencereye doğru yaklaşarak. Shelby onu geri çekti.

"Ah, hayır, bakmayacaksın. O Duyurucunun nereye gittiği belli değil, ayrıca dışarı çıkmama cezasına çarptırıldın, unuttun mu?" Shelby Luce'u zorla sandalyesine oturttu. "Kramer'in ofisine gidip hindimi alana dek hiçbir yere ayrılmayacaksın. İkimiz de bunun olduğunu unutacağız. Tamam mı?"

“Tamam.”

“Güzel. Beş dakika içinde dönerim. Sakın bir yere kaybolma.”

Ama kapı kapanır kapanmaz, Luce pencereden çıkıp o ve Daniel’in önceki gece oturdukları düzlüğe tırmandı. Az önce gördüklerini aklından çıkarması imkânsızdı. Başını daha fazla derde sokmasına neden olabilecek olsa da, gördüğü şeyden hiç hoşlanmasa da, o gölgeyi tekrar çağırmak zorundaydı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde şiddetli bir rüzgâr çıkmayla Luce dengesini korumak için çömelerek eğimli ahşap kiremitlere tutunmak zorunda kaldı. Elleri üşümüştü. Kalbi uyuşmuş gibiydi. Gözlerini kapattı. Bir Duyurucu çağırmaya kalktığında, her defasında bu iş için ne kadar az eğitimi olduğunu hatırlıyordu. Şimdiye dek şansı yaver gitmişti - tabii, insanın erkek arkadaşını az önce öldürdüğü adama tepeden baktığını izlemesi şans sayılırsa.

Nemli bir şey kollarına değdi. Gelen ona kendisinden daha çirkin bir şey gösteren kahverengi, iğrenç gölge miydi? Aniden gözlerini açtı.

Evet, oydu. Bir yılan gibi omzunda sürünüyordu. Gölgeyi üzerinden atıp önünde tuttu, elleriyle onu top haline getirmeye çalıştı. Dokunuşunu reddeden Duyurucu geriye kaçarak çatının kenarına, ulaşamayacağı bir yere süzül-
dü.

Luce bulunduğu ikinci kattan aşağı baktı. Brunch için yataktan çıkan bir grup öğrenci, açık yeşil çimenlerin üzerinde bir renk dalgası gibi yemekhaneye doğru yürüyordu. Luce sendeledi. Başı dömeye başladı, öne doğru düştüğünü hissetti.

Ama o sırada gölge bir futbolcu gibi yetişerek onu ça-

tının eğimine doğru düşürdü. Luce orada öylece kiremitlere yapışıp kaldı, Duyurucu tekrar karşısında açılırken nefes nefeseydi.

Puslu örtünün kalkıp ışığın belirmesiyle Luce, Daniel ve kanlı ağaç dalına geri döndü. Gökyüzünde daireler çizen martıların çığlıklarına, kıyıyı saran leş kokusuna, kumsala vuran buz gibi dalgaların görüntüsüne ve yerde yan yana duran iki figüre döndü. Ölü olan bağlıydı. Canlı olan ayağa kalkıp Daniel'a baktı.

Cam.

Hayır. Bu bir hata olmalıydı. Onlar birbirlerinden nefret ediyorlardı. Kısa bir süre önce birbirlerine karşı büyük bir savaş açmışlardı. Daniel Luce'u korumak adına kötü şeyler yapmış olabilirdi, evet Luce bunu kabul edebilirdi. Ama onu Cam'i aramaya iten iğrenç sebep ne olabilirdi ki? Öldürmekten zevk alan Cam'le yan yana çalışmak mı?

Hararetli bir tartışma yapıyorlardı ancak Luce kelimeleri seçemiyordu. On biri vuran balkonun ortasındaki saat yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Kulaklarını tıkayıp çanın susmasını bekledi.

En sonunda Daniel'ın "Onu Shoreline'a götürmeme izin ver," diye yalvardığını duydu.

Bu Kaliforniya'ya varmadan kısa bir süre önce olmuş olmalıydı. Fakat neden Daniel Cam'den izin istiyordu? Eğer...

"Pekâlâ," dedi Cam sakın bir şekilde. "Onu okula bıraktıktan sonra beni bul. Sakın eline yüzüne bulaştırma; seni izliyor olacağım."

"Peki ya sonra?" Daniel endişeli görünüyordu.

Cam Daniel'ın yüzüne baktı. "Birlikte ava çıkacağız."

“Hayır!” diye ıglık atan Luce sinirinden gölgeyi parmaklarıyla paramparça etti.

Ama gölgenin soğuk ve yapışkan yüzeyini ellerinde hissederek hissetmez, pişman oldu. Ufacık parçalara bölünmüş, kül yığını gibi önünde duruyordu. Artık hiçbir şey görmeyecekti. Miles’in yaptığı gibi parçaları bir araya getirmeyi denedi ama titreyen parçalar ona karşılık vermiyordu.

İşe yaramaz parçaları avcuna alıp ağlamaya başladı.

Steven bazen Duyurucuların gereğı arptırdığını söylemişti. Mağaranın duvarına vuran gölgeler gibi. Fakat onların bile belli bir doğruluk payı vardı. Avuçlarında sıkarak tüm sinirini onlardan çıkarmaya çalışırken bile Luce soğuk ve ıslak parçalardaki gereğı hissedebiliyordu. Daniel ve Cam birbirlerine düşman değillerdi. Onlar suç ortağıydılar.

ON BEŞ



DÖRT GÜN

“Biraz daha Tofurky ister misin?” Shoreline’ın öğrenci garsonlarından biri olan Connor Madson - Luce’un biyoloji sınıfından kabarık saçlı bir çocuk - Pazartesi gecesi Hasat Festivali’nde gümüş bir tabakla Luce’un önünde belirdi.

“Hayır, teşekkürler.” Luce tabağındaki kalın kalın doğranmış ılık et dilimlerini işaret etti.

“Belki daha sonra.” Connor ve Shoreline’ın burslu garson takımı Hasat Festivali için smokinlerinin üzerine gülünç seyyah şapkaları takmışlardı. Balkonda birbirlerinin yanlarından hızla geçiyorlardı, dersten önce bir iki gözleme atıştırdıkları şık ve sıradan yer tam anlamıyla bir şölen alanına dönüşerek neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Hâlâ homurdanmayı sürdüren Shelby bir masadan di-

ğesine koşturarak davetlilerin oturma düzenini gösteren kartları yerleştirip sönen mumları tekrar yakıyordu. O ve Dekorasyon Komitesi'nin diğer üyeleri çok iyi bir iş çıkarmışlardı: Beyaz masa örtülerine kırmızı ve turuncu ipek yapraklar dikilmişti, altın rengine boyalı boynuzların içinde taze pişirilmiş ekmekler vardı ve yiyecekleri sıcak tutmak için kullanılan lambalar okyanusun serinliğini alıyordu.

Tüm öğrenciler, tüm fakülte ve en fazla bağışta bulunan insanların yarısı en şık kıyafetleriyle yemeğe katılmıştı. Boyama oyunu için hazırlanan hindi bile şık görünüyordu. Luce henüz Dawn'la konuşma fırsatı elde edememiş olsa da Dawn iyileşmiş, hatta mutlu görünüyordu, Jasmine'in yanından ona neşeyle el sallamıştı.

Uzak bir köşede gizemli bir arkadaşıyla oturan Roland hariç yaklaşık yirmi Nefilimin büyük bir bölümü birbirine birleştirilen iki yuvarlak masada oturuyordu. O sırada gizemli arkadaşı ayağa kalkıp geniş şapkasını çıkardıktan sonra gizlice Luce'a el salladı.

Arriane.

Her şeye rağmen Luce gülümsedi - ama bir saniye sonra gözlerinin dolduğunu hissetti. İkisini birlikte görmek Luce'a önceki gün Duyurucuda gördüğü korkunç manzarayı hatırlatmıştı. Cam ve Daniel gibi Arriane ve Roland da zıt taraflarda olmalıydılar ama herkes onların bir takım olduğunu biliyordu.

Yine de Luce artık bu konuda farklı hissediyordu.

Hasat Festivali'nin Şükran Günü öncesinde derslere ara verilmeden son parti olması gerekiyordu. O zaman herkes ailesiyle gerçek Şükran Günü'nü kutlayabilecekti. Luce için Bay Cole'un ona yazmadığı *tek* Şükran Günü olacaktı.

Dün cezalandırılmasının ve sonra çatıdayken Duyurucuda gördüklerinin ardından herhangi bir şey için şükran duymakta zorlanıyordu.

Luce'un tabağına kocaman bir kaşık patates püresi koyan Francesca, "Hiçbir şey yemiyorsun," dedi. Luce Francesca onunla konuşurken oluşan nefes kesici ısıltıya gidecek alışmaya başlamıştı. Francesca'nın uhrevi bir çekiciliği vardı, bu melek olmasının ona kazandırdığı bir özellikti.

Önceki gün ofisinde hiçbir şey olmamışçasına, sanki Luce cezalandırılmamış gibi ona gülümsüyordu.

Luce fakültenin önde gelenlerine ayrılan büyük masada Francesca'nın yanında onur koltuğunda oturuyordu. Diğer üç öğrenci - Lilith, İnek Brady ve Luce'un tanımadığı koyu renk küt saçları olan Koreli bir kız - basit bir yarışma sayesinde masada oturmaya hak kazanmışlardı. Luce'un ise tek yapması gereken, öğretmenlerini onu gözlerinin önünden ayırmaya korkmalarını sağlayacak kadar sinirlendirmek olmuştu.

Steven sandalyesinde öne eğildiğinde yemek nihayet bitmek üzereydi. Francesca gibi o da önceki gün hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. "Luce'un Dr. Buchanan'la tanıştığından emin ol."

Francesca son mısır ekmeği lokmasını da ağzına attı. "Buchanan okula en fazla destek veren kişilerden biridir," dedi Luce'a. "Yurtdışı Şeytan programını duymuş olmalısın?"

Garsonlar tabakları almak için masaya geldiklerinde Luce omuzlarını silkti.

"Eski eşi melek soyundan gelirdi, ondan boşandıktan sonra taraf değiştirdi. Yine de..." Francesca Steven'a baktı. "Çok iyi biridir. Ah, merhaba Bayan Fisher! Sizi burada

görmek ne güzel.”

“Merhaba.” Boynunda Luce’un daha önce hiç görmediği kadar çok elmas olan bir kolye, üzerinde heybetli bir vizon kürk olan sahte bir İngiliz aksanıyla konuşan yaşlı bir kadın onu selamlamak için ayağa kalkan Steven’a beyaz eldivenli elini uzattı. Francesca da ayağa kalkıp kadının yanağına bir öpücük kondurarak onu selamladı. “Miles’ım nerede?” diye sordu kadın.

Luce yerinden fırladı. “Ah, siz Miles’ın... Büyükannesi olmalısınız?”

“Yüce Tanrım, elbette değilim.” Kadın irkildi. “Çocuğum yok, hiç evlenmedim, ühü ühü. Adım Bayan Ginger Fisher, soyağacının NorCal dalındanım. Miles benim büyük yeğenim olur. Peki sen kimsin?”

“Lucinda Price.”

“Lucinda Price, evet.” Bayan Fisher gözlerini kısarak burnunun dibindeki Luce’a baktı. “Tarih kitaplarından birinde senin hakkında bir yazı okumuştum. Fakat tam olarak ne yaptığını hatırlayamıyorum...”

Luce’un cevap vermesine fırsat kalmadan, Steven ellerini Luce’un omuzlarına koydu. “Luce okula yeni katılan öğrencilerimizden biri,” dedi. “Onu burada rahat ettirmek için Miles’ın bin türlü zahmete girdiğini söylemek isterim.”

Bayan Fisher kısık gözleriyle kalabalığa bakmaya başlamıştı. Konukların çoğu yemeklerini bitirmişti ve Shelby yere saplanmış olan meşaleleri yakmakla meşguldü. Masaya en yakın olan meşale alev alınca tabakları toplamak için yan masaya eğilen Miles’ı aydınlattı.

“Büyük yeğenim *garsonluk* mu yapıyor?” Bayan Fisher eldivenli elini alnına götürdü.

Bir elinde meşale tutuşturucusunu tutan Shelby sohbet dalarak, "Aslına bakarsanız, o çöpleri..."

"Shelby." Francesca sözünü tamamlamasına izin vermedi. "Sanırım Nefilim masalarının yanındaki meşale sönmüş. Gidip bakar mısın? *Hemen?*"

"Bakın ne diyeceğim?" dedi Luce Bayan Fisher'a. "Gidip Miles'ı getireyim. Onunla konuşmak istiyor olmalısınız."

Miles'ın Dodgers şapkası ve eşofman üstünün yerini kahverengi İskoç kumaşından bir pantolon ve parlak turuncu bir gömlek almıştı. Cesur bir seçimdi ama ona yakışmıştı.

"Hey!" Kirli tabakları dengede tutmaya çalışmayan elini salladı. Miles masaları toplamayı dert etmiyor gibi görünüyordu. Bir yandan gülümsüyor, bir yandan da tabaklarını topladığı insanlarla çene çalıyordu.

Luce yanına gittiğinde, tabakları masaya bırakıp ona kocaman sarıldı ve en sonunda onu iyice sıktı.

"İyi misin?" diye sordu Miles başını yana eğerek. Kahverengi saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Şapkası olmadığına saçlarının hareket edişine alışık görünmüyordu, hemen geriye itti. "Pek iyi görünmüyorsun. Demek istediğim... *Harika* görünmüyorsun, öyle söylemek istemiştim. Elbiseni çok beğendim. Saçların da güzel olmuş. Ama sanki..." Kaşlarını çatı. "Keyifsiz görünmüyorsun."

"Bu çok rahatsız edici." Luce siyah topuklu ayakkabılarının burnuyla çimenleri tekmeledi. "Çünkü tüm gece şu an olduğumdan daha iyi hissetmemiştim."

"Gerçekten mi?" Bir an için bunu bir iltifat olarak algılayan Miles'ın yüzü aydınlandı. Ama sonra tekrar asıldı. "Cezalandırılmanın çok kötü olduğunu tahmin edebiliyo-

rum. Bana sorarsan, Frankie ve Steven fazla abartıyorlar. Tüm gece gözlerinin önünden ayrılmana izin vermediler...”

“Biliyorum.”

“Hemen bakma, eminim bizi izliyorlardır.” İnledi. “Oradaki Ginger Halam mı?”

“Az önce tanıştık.” Luce kahkaha attı. “Seni görmek istiyor.”

“Beni görmek istediğine eminim. Lütfen tüm akrabalarımın onun gibi olduklarını düşünme. Şükran Günü’nde kabilenin diğer üyeleriyle tanışınca...”

Mileslar’da Şükran Günü. Luce bunu tamamen unutmuştu.

“Ah.” Miles Luce’un yüzünü inceliyordu. “Frankie ve Steven’in seni Şükran Günü’nü burada geçirmeye zorlayacaklarını düşünmüyorsun herhalde?”

Luce omuzlarını silkti. “*Aksini duymadıkça*’nın bu anlama geldiğini düşünüyorum.”

“Demek o yüzden üzgünsün.” Elini Luce’un çıplak omzuna koydu. Miles’in parmaklarını teninde hissedene kadar kolsuz elbise giydiği için pişman olmuştu Luce. Daniel’in heyecanlandırıcı ve büyüleyici dokunuşuna hiç benzemiyordu ama yine de rahatlatıcıydı.

Miles ona doğru bir adım atıp yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Sorun nedir?”

Luce Miles’in koyu mavi gözlerinin içine baktı. Eli hâlâ omzundaydı. Gerçeği ya da gerçeğin bildiği kadarını söylemek üzere dudaklarının aralandığını hissetti, içindekileri dile getirmeye hazırdı.

Gerçek, Daniel’in sandığı kişi olmadığıydı. Belki de o sandığı kişi değildi. Sword & Cross’tayken Daniel’a karşı

hissettiği duygular hâlâ içindeydi - bunu düşünmek bile başının dönmesine sebep oluyordu - ama artık her şey çok farklı görünüyordu. Ve herkes bu hayatın farklı olduğunu, kısır döngüyü kırma zamanının geldiğini söyleyip duruyordu - fakat kimse ona bunun ne demek olduğunu söylememişti. Belki de Luce ve Daniel birlikte olmayacaklardı. Belki de Luce'un özgürlüğünü eline alıp kendi başına bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Kelimelere dökmek çok zor," dedi en sonunda.

"Biliyorum," dedi Miles. "Ben de bu konuda zorlanıyorum. Aslına bakarsan, sana söylemek istediğim bir şey..."

"Luce." Aniden yanlarında beliren Francesca'nın neredeyse aralarına girmeye çalışır gibi bir hali vardı. "Gitme vakti geldi. Yatakhaneye kadar sana eşlik edeceğim."

Kendi kendine bir şeyler yapma fikri buraya kadardı.

"Ve Miles... Ginger Halan ve Steven seni görmek istiyor."

Miles Luce'a son kez anlayışlı bir şekilde gülümsedikten sonra halasına doğru ağır adımlarla yürümeye başladı.

Masalar yavaş yavaş boşalıyordu ama Luce Arriane ve Roland'ın barda gülüştüklerini görebiliyordu. Bir grup Nefilim kız Dawn'ın etrafına üşüşmüştü. Shelby uzun boylu, sarışın, soluk tenli, hatta teni neredeyse bembeyaz olan bir çocuğun yanındaydı.

ZEEA. Bu o olmalıydı. Shelby'ye doğru eğilmişti, görünen o ki hâlâ onunla ilgileniyordu ama Shelby'nin sinirlendiği çok açıktı. O kadar kızgındı ki Luce ve Francesca'nın yanına doğru yürüdüklerini fark etmemişti bile - ama eski erkek arkadaşı fark etmişti. Bakışları Luce'a odaklandı. Solgun, tam olarak mavi olmayan gözleri ürkütücüydü.

Sonra biri asıl davetten sonraki partinin kumsala taşın-

dığını duyurdu ve Shelby ZEEA'ya sırtını dönüp onu partide takip etmemesini söyledi.

Balkondaki kalabalıktan uzaklaşırken, “Onlara katılmayı diler miydin?” diye sordu Francesca. Yatakhaneye giden çakıllı yola vardıklarında gürültü ve rüzgâr dinmişti, pembe begonvillerin arasında yürüyorlardı. Luce aşırı sakinlikten Francesca’nın sorumlu olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

“Hayır.” Luce hepsini oldukça seviyordu ama şu an *dilek* kelimesini bir cümle içinde kullanması gerekseydi, kumsaldaki partiye ilgili bir cümlede kullanmazdı. O... Ne istediğinden emin değildi. Daniel ile ilgili bir şey olmalıydı - bu kadarını biliyordu - ama ne? İsteddiği şey Daniel’in ona neler olduğunu söylemesi olabilirdi. Bazı şeyleri ondan saklayarak onu korumak yerine ona gerçeği söylemesini isteyebilirdi. Daniel’ı hâlâ seviyordu. Elbette seviyordu. Daniel onu herkesten daha iyi tanıyordu. Onu her gördüğünde kalbi hızla atıyordu. Onu çok özliyordu. Peki onu ne kadar tanıyordu?

Francesca yatakhaneye giden yolun kenarındaki çimenlere gözlerini dikti. Belli belirsiz bir şekilde, bir balerin misali kollarını uzattı.

“Zambak değil, gül de değil,” diye mırıldandı. Parmak uçları titremeye başlamıştı. “O halde, neydi?”

Bir bitkinin kökünden kopartıldığında çıkan sese benzeyen hafif bir çıtırtı duyuldu ve birdenbire, mucizevi bir şekilde yolun iki yanında da beyaz çiçekler bitti. Gür ve verimli çiçekler otuz santim kadarlardı ama bunlar sıradan çiçeklere hiç benzemiyorlardı.

Nadir bulunan narin yaban şakayıklarıydılar, goncaları beysbol topu kadar büyüktü. Hastanedeyken Daniel ona bu

çiçeklerden getimişti - ve belki daha önce de. Shoreline'da patikanın kenarlarını süsleyen çiçekler gecenin içinde yıldızlar gibi parlıyorlardı.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Luce.

"Senin için," dedi Francesca.

"Neden?"

Francesca hafifçe yanağına dokundu. "Bazen sebepsiz yere güzel şeyler hayatımıza girer. Her zaman anlam veremeyebiliriz ama onlara güvenmeliyiz. Her şeyi sorgulamak istediğinin farkındayım ancak bazen biraz inancın çok büyük yararı vardır."

Daniel'ı kastediyordu.

"Bana ve Steven'a baktığında..." diye devam etti Francesca. "Aklının karıştığını biliyorum. Onu seviyor muyum? Evet. Ama en son savaş gelip çatığında, onu öldürmek zorunda kalacağım. Böyle olması gerekiyor. İkimiz de hangi tarafta olduğumuzun bilincindeyiz."

"Ona güvenmiyor musun?"

"Doğası gereği, bir şeytana göre hareket edeceğine inanıyorum. Etrafındaki kişilerin kendi doğalarına bağlı kalacaklarına güvenmelisin. Asıl oldukları kişiye ihanet ediyor gibi göründükleri anlarda bile."

"Peki ya bu o kadar kolay değilse?"

"Sen güçlüsün Luce, hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağımlı değilsin. Dün ofisimde bana bu şekilde karşılık verdiğinde bu gücü sende sezdim. Ve çok... Mutlu oldum."

Luce kendisini güçlü hissetmiyordu. Aksine kendisini bir aptal gibi hissediyordu. Daniel bir melekti, o halde doğası gereği iyi olmalıydı. Sorgulamadan, öylece bunu kabul mu etmesi gerekiyordu? Peki ya kendi doğası? Siyah ve beyaz kadar net değildi. İlişkilerinin karmakarışık olmasının

sebebi Luce muydu? Odasına girdikten çok sonra kapısını kapattı, Francesca'nın sözlerini aklından çıkaramıyordu.

Yaklaşık bir saat kadar sonra şöminedeki ateşi azaltmaya çalıştığı sırada pencerenin tıklatılmasıyla Luce yerinden sıçradı. Ayağa kalkmadan, ikinci kez tıklatıldığını duydu ama bu kez daha tereddütlüydü. Yerden kalkıp pencereye gitti. Daniel'in burada yine ne işi olabilirdi? Birbirlerini görmelerinin ne kadar tehlikeli olduğunu söyleyip durmasına rağmen neden sürekli karşısına çıkıyordu?

Daniel'in ondan ne istediğini bile bilmiyordu - Duyurucuda gördüğü gibi birçok versiyonuna acı çektiirmek dışında. Ya da kendi deyimiyle, birçok versiyonunu *sevmesi* dışında. Bu gece tek istediği yalnız başına olmaı.

Panjuru açtıktan sonra pencereyi yukarı kaldırırken yine Shelby'nin binlerce bitkisinden birini devirdi. Ellerini pencerenin kenarına koyup Daniel'in canına okumaya hazır bir şekilde başını dışarı uzattı.

Ama ay ışığının altında çatının düzlüğünde duran Daniel değildi.

Gelen Miles'tı.

Süslü kıyafetlerini çıkarıp her zamankileri giymişti ama bu kez Dodgers şapkasını takmamıştı. Vücudunun büyük bir bölümü gölgelerin arasındaydı fakat koyu mavi geceye kıyasla geniş omuz hatlarını seçmek mümkündü. Utangaç gülümsemesi Luce'un da yüzünde bir gülümsemenin belirmesine neden oldu. Elinde Hasat Festivali'nden topladığı turuncu zambaklarla dolu altın rengi bir boynuz vardı.

"Miles," dedi Luce. Kelime ona tuhaf geldi. Bir dakika

öncesine kadar edepsizlik yapmaya hazırken, bu hoş bir sürprizdi. Kalp atışları hızlandı, gülümsemesine engel olamıyordu.

“Kendi penceremden senin pencerene yürüyerek geçebilmem ne kadar çılgınca değil mi?”

Luce kafasını salladı, o da şaşırmıştı. Yatakhaneinin erkeklere ayrılan diğer tarafında kalan Miles’in odasına hiç gitmemişti. Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

“Gördün mü?” Gülümsemesi genişledi. “Cezalandırılmasaydın, bunu asla bilemeyecektik. Burası gerçekten çok hoş Luce, dışarı çıkmalısın. Yüksekten korkmuyorsun, değil mi?”

Luce Miles’in yanına düzlüğe gitmek istiyordu ama Daniel ile birlikte orada geçirdiği zamanları hatırlamak istemiyordu. İkisi birbirlerinden çok farklıydılar. Miles güvenilir, hoş ve ilgiliydi. Daniel ise hayatının aşkıydı. Keşke bu kadar basit olsaydı. Onları kıyaslamak çok haksızca ve imkânsız görünüyordu.

“Neden diğerleriyle birlikte kumsalda değilsin?” diye sordu.

“Herkes kumsalda değil ki.” Miles gülümsedi. “Sen buradasın.” Boynuzun içindeki çiçekleri salladı. “Bunları sana yemekten getirdim. Odanın kendisine ait kısmında Shelby’nin bir sürü bitkisi var. Senin de bunları çalışma masana koyabileceğini düşündüm.”

Miles pencereden ona hasır boynuzu gösterdi. Parlak turuncu çiçeklerle ağzına kadar doluydu. Siyah stamenler rüzgârda titredi. Kusursuz değillerdi, hatta birkaçı solmaya başlamıştı ama Francesca’nın ortaya çıkardığı gerçeküstü şakayıklardan çok daha güzellerdi. *Bazen sebepsiz yere güzel şeyler hayatımıza girer.*

Bu Shoreline'da şimdiye dek ona yapılan en güzel jestti - Miles'in Luce'a gölgenin içinden nasıl geçileceğini öğretmek için Steven'in ofisinden çaldığı kitapla birlikte onun için yapılan en anlamlı şeydi. Ya da ilk tanıştıkları gün Miles'in onu kahvaltıya davet etmesi olabilirdi. Ya da Miles'in vakit kaybetmeden onu Şükran Günü planlarına dahil etmesi. Ya da gizlice kampustan kaçtıkları için çöp toplama cezası alan Miles'in yüzüne kızgın bir ifadenin yerleşmemesi. Ya da Miles'in...

Luce buna tüm gece devam edebileceğini fark etti. Çiçekleri alıp masasına koydu.

Pencerenin kenarına geri döndüğünde Miles dışarı çıkabilmesi için elini uzatmıştı. Bir bahane yaratabilir, Francesca'nın kurallarını çiğnememek için saçma bir şey uydurabilirdi. Ya da Miles'in sıcak, güçlü ve güvenilir elinden tutup dışarı çıkmasına yardım etmesine izin verebilirdi. Bir an için Daniel'i unutabilirdi.

Dışarıda, gökyüzü yıldızlarla doluydu. Yıldızlar karanlık gecede Bayan Fisher'in elmasları gibi parlıyorlardı - ama daha berrak, parlak ve çok daha güzellerdi. Bulunduğu yerden okulun doğusunda kalan sık ve karanlık görünen servi topluluğu ona kötü bir şey olacakmış gibi hissettiriyordu. Batıda ise durmaksızın akan su ve rüzgârlı kumsalda parlayan ateşin belirsiz ışıltısı vardı. Luce tüm bunları çatının düzlüğündeyken daha önce de fark etmişti. Okyanus. Orman. Gökyüzü. Fakat daha önce buradayken, tüm dikkatini Daniel'a vermişti. Daniel neredeyse onu kör etmiş ve manzaranın aslında ne kadar güzel olduğunu görememişti.

Gerçekten de nefes kesiciydi.

"Sanırım neden buraya geldiğimi merak ediyorsun-

dur,” dedi Miles ve Luce bir süredir her ikisinin de sessiz olduklarını fark etti. “Sana bunu daha önce de söylemek istedim ama olmadı... Emin değilim...”

“Gelmene sevindim. Şömineyi seyretmekten canım sıkılmıştı.” Hafifçe gülümsedi.

Miles ellerini cebine soktu. “Dinle, sen ve Daniel’in...”

Luce istemsizce inledi.

“Haklısın, bu konuyu hiç açmamalıydım...”

“Hayır, sebebi bu değil.”

“Senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?”

“Şey...”

Elbette Miles ondan hoşlanıyordu. Onlar arkadaşları. Çok iyi arkadaşlar.

Luce dudağını ısırды. Şimdi de kendi kendini kandırmaya çalışıyordu, bu hiç de iyiye işaret değildi. Doğrusu, Miles ondan *hoşlanıyordu*. Ve Luce da ondan *hoşlanıyordu*. Hoşlanılmayacak gibi değildi ki. Okyanus mavisı gözleri vardı ve her gülümsediğinde hafifçe kıkırdıyordu. Üstelik o şimdiye dek karşılaştığı en iyi insandı.

Ama Daniel vardı ve ondan önce de Daniel vardı ve tekrar tekrar Daniel - bu son derece karışık.

“Sanırım anı berbat ediyorum.” Miles yüzünü buruşturdu. “Aslında, iyi geceler demek istediğim için gelmiştim.”

Luce kafasını kaldırıp ona bakınca Miles’ı kendisine bakarken buldu. Miles ellerini ceplerinden çıkarıp onun kileri bularak göğüslerinin arasında kalan boşlukta birleştirdi. Yavaşça ve kasıtlı bir şekilde ona doğru eğilerek Luce’a muhteşem gecenin tadını çıkarması için bir şans daha verdi.

Miles'in onu öpeceğini biliyordu. Buna izin vermemesi gerektiğini de biliyordu. Daniel yüzünden, elbette - ama Trevor'ı öptüğünde olanlar yüzünden de. İlk öpücüğü. Daniel dışında öptüğü tek kişi. Trevor'ın ölmesinin sebebi Daniel'a bağlı olması olabilir miydi? Ya Miles'i öptüğü anda... Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

"Miles." Onu itti. "Bunu yapmamalısın. Beni öpmen..." Yutkundu. "Çok tehlikeli."

Miles yine kıkırdadı. Trevor hakkında hiçbir şey bilmediğinden ötürü gülmesi çok normaldi. "Sanırım bu riske girmek istiyorum."

Luce geri çekilmeye çalıştı ama Miles her nasılsa ona her konuda kendisini iyi hissettiriyordu. Dudakları onunkilere yaklaşınca en kötü şeyin olmasını bekleyerek nefesini tuttu.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Miles'in dudakları yumuşacıktı, onu hâlâ yakın bir arkadaş olduğunu gösterecek kadar hafif ama geldiği yerde bundan daha fazlasının olduğunu ispatlarcasına tutkulu bir şekilde öpmüştü. Eğer isterse...

Ama ortalıkta hiçbir alev, yanık ten, ölüm ya da yıkım olmamasına rağmen - neden hiçbiri yoktu? - öpücüğün yine de *yanlış* olması gerekiyordu. Uzun zamandır dudaklarının istediği tek şey Daniel'ın dudaklarıydı, her zaman. Eskiden onu öptüğünü, ona gülümsediğini, renkli muhtesem gözlerini ve bedeniyle onu sarışını hayal ederdi.

Ya Daniel hakkında yanıldıysa? Ya başka biriyle daha mutlu - ya da sadece mutlu - olabilirse?

Miles geri çekildi, hem mutlu hem de üzgün görünüyordu. "İyi geceler." Neredeyse hızla odasına koşacakmış gibi arkasını döndü. Ama sonra tekrar ona döndü. Elini

tuttu. “Eğer yolunda gitmediğini hissedersen, biliyorsun, onunla...” Gökyüzüne baktı. “Ben buradayım. Sadece bilmeni istedim.”

Luce kafasını salladı, çoktan aklını karıştıran kocaman bir dalgayla savaşa girmişti. Miles elini sıktı, sonra diğer tarafa dönüp eğimli kiremitlerin üzerinden odasına doğru gitti.

Tek başına kalan Luce az önce Miles’in onu öptüğü yere dokundu. Daniel’ı bir sonraki görüşünce, Daniel olanları anlayacak mıydı? Gün boyunca yaşadığı tüm iniş ve çıkışlar yüzünden başı ağrımaya başlamıştı, yatağına girmek istiyordu. Pencereden içeri girdikten sonra birçok şeyin değiştiği gecede her şeyin nasıl görüldüğünü hatırlamak için dönüp son kez manzaraya baktı.

Fakat yıldızlar, ağaçlar ve kumsala vuran dalgalar yerine Luce’un bakışları çatıdaki bacalardan birinin arkasında duran şeye takıldı. Beyaz ve dalgalanan bir şeydi. *Parıldayan bir çift kanat.*

Daniel. Yere çömelmişti, sadece yarısı görüş alanında vardı ve Miles’la öpüştükleri yerden sadece birkaç metre ötede idi. Sırtını ona dönmüş, başını öne doğru eğmişti.

“Daniel,” diye seslendi, ismini söylerken sesi titredi.

Daniel dönüp ona baktığında, asık suratında son derece üzgün bir ifade vardı. Sanki az önce Luce kalbini söküp almış gibi. Dizlerini kırıp kanatlarını serbest bıraktı ve geceye doğru uçtu.

Bir dakika sonra ısıltılı karanlık gökyüzündeki diğer yıldızlardan onu ayırt etmek mümkün değildi.

ON ALTI



ÜÇ GÜN

Ertesi sabah kahvaltıda Luce doğru düzgün yemek yemedi.

Shoreline Şükran Günü nedeniyle öğrencilerine izin vermeden önceki son gündü ve Luce çoktan kendisini yalnız hissetmeye başlamıştı. Bir sürü insanın arasında kendini yalnız hissetmek yalnızlıkların en kötüsüydü ama buna engel olamıyordu. Etrafındaki tüm öğrenciler ailelerinin yanına dönecek olmalarından, yaz tatilinden beri görmedikleri kızıdan ya da erkekten ve en yakın arkadaşlarının hafta sonu vereceği partilerden sevinçle bahsediyorlardı.

Luce'un katılacağı tek parti bomboş yatakhane odasında kendisine acımakla geçireceği partiydi.

Elbette ana binadaki öğrencilerden birkaçı da kampustan ayrılmayacaklardı: Minnesota'daki bir yetimhaneden

Shoreline'a gelmek zorunda kalan Connor Madson. Ailesi Çin'de yaşayan Brenna Lee. Francesca ve Steven da - çiftte sürpriz - kampuste kalacaklardı ve Perşembe gecesi yemekhanede evsizler için bir akşam yemeği vereceklerdi.

Luce'un tek bir umudu vardı: Ona gözünün üzerinde olacağını söyleyen Arriane'nin Şükran Günü tatilini de kasetmiş olmasıydı. Fakat Arriane'i üçünü birden Shoreline'a geri getirmesinden bu yana doğru düzgün görmemişti. Hasat Festivali'nde bir anlığına görmüştü, hepsi bu.

Geriye kalan herkes bir iki gün içinde okuldan ayrılıyordu. Miles ailesinin düzenlediği yüz bilmem kaç kişilik davete gidiyordu. Dawn ve Jasmine ise ailelerinin Jasmineler'in Sausalito malikânesinde birlikte düzenledikleri partiye gideceklerdi. Shelby bile - gerçi Luce'a Bakersfield'e geri döneceğine dair tek kelime etmemişti - önceki gün annesiyle homurdanarak telefonda konuşmuştu. *"Evet, biliyorum. Orada olacağım."*

Luce'un tek başına kalması için bundan daha kötü bir zaman olamazdı. İçindeki çalkantı her geçen gün büyüyor ve Daniel ya da başka biri için nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Ayrıca önceki gece Miles'in ileri gitmesine engel olmadığı için kendisine lanet etmeyi de bırakmalıydı.

Gece boyunca aynı kaniya varıp durmuştu: Daniel'a kızgın olsa bile Miles'la olanlar kendisinden başka kimse-nin suçu olamazdı. Aldatan oydu.

Daniel'ın orada durup hiçbir şey söylemeden Miles'la öpüşmesini izlediğini düşünmek, çatıdan uçup gittiğinde nasıl hissettiğini hayal etmek Luce'u hasta ediyordu. Daniel ve Shelby arasında olanları öğrendiği ilk gün hissettiklerine benzer duygular hissediyor olmalıydı - ama bu daha

kötüydü, çünkü bu gerçek bir aldatmaydı. O ve Daniel'ın iletişim kuramadıklarını kanıtlayan listeye eklenecek maddelerden biriydi.

Hafif bir kahkaha hiç dokunmadığı kahvaltısına onu geri döndürdü.

Siyah beyaz puantiyeli uzun bir pelerin giyen Francesca masaların arasında süzülüyordu. Luce ona her baktığında, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle öğrencilerden biriyle konuşuyordu ama Luce bir gözünün üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Francesca sanki Luce'un aklını okuyor ve iştahını kaçıran şeyin ne olduğunu biliyordu. Bir gecede bittikleri yerden kaybolan yabani şakayıklar gibi Francesca'nın Luce'un güçlü olduğuna dair inancı da kaybolmuştu.

"Neden bu kadar düşüncelisin, dostum?" Shelby ağzına kocaman bir bagel dilimi attı. "İnan bana, dün gece pek bir şey kaçırmadın."

Luce cevap vermedi. Kumsalda yaktıkları ateş aklındaki en son şeydi. Miles'in kahvaltıya her zamankinden daha geç geldiğini fark etti. Dodgers şapkasını gözlerinin üstüne çekmişti ve omuzları biraz kambur duruyordu. İstem-sizce elleri dudaklarına gitti Luce'un.

Shelby abartılı bir şekilde kollarını kaldırmış el sallıyordu. "Kör mü ne? Dünyadan Miles'a!"

Nihayet dikkatini çekmeyi başardığında, beceriksizce onlara el sallayan Miles az kalsın açık büfeye takılıyordu. Tekrar el salladı ve sonra yemekhanenin arkasına kayboldu.

"Miles son zamanlarda tam bir aptal gibi mi davranıyor yoksa bana mı öyle geliyor?" Shelby gözlerini devirip Miles'ın sendeleyişini taklit etti.

Oysa ki Luce onun peşinden koşmak için can atıyordu ve...

Ve ne? Ona utanmamasını mı söyleyecekti? Yoksa o öpücüğün onun suçu olduğunu mu? Onun gibi bir tren enkazından hoşlanmasının sonunun kötü biteceğini mi? Ondan hoşlandığını ama birlikte olmalarının imkânsız olduğunu mu? Daniel'la şu sıralar araları kötü olmasına rağmen sevgilerini hiçbir şeyin tehdit edemeyeceğini mi?

"Her neyse, söylediğim gibi," diye devam eden Shelby masada duran kahve sürahisini alıp Luce'un kahvesini tazeledi. "Şenlik ateşi, hedonizm vs... vs... vs... Bu tür şeyler çok sıkıcı olabiliyor." Shelby'nin ağzının bir köşesi gülümser gibi seğirdi. "Özellikle de sen olmayınca."

Luce'un kalbi sıkıştı. Nadiren de olsa Shelby etrafına küçücük bir ışık demeti saçıyordu. Ama *Kendini fazla kaptırma*, dercesine oda arkadaşı çok geçmeden omuzlarını silkti.

"Hiç kimse Lilith taklidimi senin kadar beğenmiyor. Hepsi bu." Shelby dikleşip göğsünü öne çıkardı ve hoşnutsuz bir şekilde üst dudağının sağ tarafını titretti.

Shelby'nin Lilith taklidi Luce'u her zaman gülme krizine sokardı. Fakat bugün sadece dudaklarını aralamadan hafifçe gülümsedi.

"Hmmm..." dedi Shelby. "Partide kaçırdıklarını umursadığını sanmıyorum. Dün gece Daniel'ı kumsalın üzerinden uçarken gördüm. Birçok şey konuşmuş olmalısınız."

Shelby Daniel'ı mı görmüştü? Neden bundan daha önce bahsetmemişti? Onu başkaları da görmüş müydü?

"Konuşmadık."

"Buna inanamak güç. Genelde sana bir sürü emir verir..."

“Shelby, Miles beni öptü,” diye araya girdi Luce. Gözleri kapalıydı. Bu nedense itiraf etmeyi kolaylaştırıyordu. “Dün gece. Ve Daniel her şeyi gördü. Açıklamama fırsat vermeden çekip gitti...”

“Çok normal.” Shelby kısık bir ıslık çaldı. “Mesele sandığımdan derinmiş.”

Utançtan Luce’un suratı kızardı. Daniel’in uçuşu gözlerinin önünden gitmiyordu. Her şeyin bittiğini hissetmişti.

“Peki, şimdi, sen ve Daniel ayrıldınız mı?”

“Hayır. Asla.” Luce’un bu sözcüğü duyması bile içini ürpertiyordu. “Bilmiyorum.”

Shelby’ye Duyurucuda gördüğü diğer şeylerden, Cam ve Daniel’in iş birliği yaptıklarından bahsetmemiştir. Anladığı kadarıyla onlar gizli dostlardı. Zaten Shelby Cam’in kim olduğunu bilmiyor olmalıydı ve geçmiş açıklayamayacağı kadar karışıktı. Ayrıca Luce Shelby’nin tartışmalı görüşleriyle melek ve şeytanların iş birliği yapmalarının büyütülecek bir şey olmadığını savunmasına dayanamazdı.

“Daniel’in şu an kendisini çok kötü hissediyor olmalı. Paylaştığınız şey Daniel’in büyük şeyi... Ölümsüz aşkı değil miydi?”

Beyaz demir sandalyesinde oturan Luce kaskatı kesildi.

“Dalga geçmiyordum, Luce. Bilmiyorum, belki de Daniel başkalarıyla görüşmüştür. Her şey oldukça belirsiz. Daha önce de söylediğim gibi önemli olan tek şeyin *sen* olduğuna dair kafasında hiçbir zaman soru işareti olmadı.”

“Bunun kendimi iyi hissetmemi sağlaması mı gerekiyor?”

“Kendini iyi hissetmenden sorumlu olduğumu söyle-

yemem, sadece dikkatini belli bir noktaya çekmeye çalışıyorum. Daniel'in tüm o sinir bozucu ilgisizliğine - ki bu oldukça fazla - rağmen çocuğun sana bağlı olduğu çok açık. Esas mesele: Senin de ona bağlı olup olmaman. Daniel'in bildiği kadarıyla başka biri karşına çıkar çıkmaz onu bırakabilirsin. Ve karşına çıkan Miles'tı. Çok iyi bir çocuk olduğu belli. Bana kalırsa biraz budala ama yine de..."

"Daniel'ı asla bırakmam," dedi Luce yüksek sesle ki buna inanmayı çok istiyordu.

Kumsalda tartıştıkları gece Daniel'in yüzünde beliren korkuyu düşündü. Hemen *Ayrılıyor muyuz?* diye sorunca çok şaşırmıştı Luce. Sanki Daniel böyle bir olasılıktan şüpheleniyormuş gibiydi. Sword & Cross'ta şeftali ağaçlarının altında ona sonsuz aşklarının delice hikâyesini baştan sona anlattığında sanki Luce tek kelimesini bile yutmamış gibiydi. Yutmuştu, hem de bir defada midesine indirmişti - anlam veremediği tırtıklı parçalar, o zaman ona inanması için yalvarmıştı. Ve şimdi, her gün, bu parçalardan biri içini kemiriyordu. İçlerinden en büyüğünün boğazında yükseldiğini hissetti:

"Çoğu zaman, neden benden hoşlandığını bile bilmiyorum."

"Hadi ama," diye sızlandı Shelby. "O kızlardan biri gibi davranma. *Onu hak etmiyorum vs... vs... vs...* Seni Dawn ve Jasmine'in masasına yollamak zorunda kalacağım. Bu onların uzmanlık alanı, benim değil."

"Öyle demek istemedim." Luce ona doğru eğilip sesini alçalttı. "Demek istediğim, asırlar önce, Daniel, bilirsin işte, *yukarılarda* bir yerlerdeyken, beni seçti. Dünyadaki onca insan arasından beni..."

“Sanırım o zaman pek seçeneği yoktu... Ah!” Luce ona bir tane vurdu. “Seni neşelendirmeye çalışıyordum!”

“Cennet’teki büyük görevini, önemli konumunu bırakıp beni seçti, Shelby. Bu hafife alınabilecek bir şey değil, sence de öyle değil mi?” Shelby kafasını salladı. “Sevimli olduğumu düşünmesinden daha geçerli bir sebebi olması.”

“Ama... Sebebini bilmiyor musun?”

“Ona sordum ama bana neler olduğunu hiç anlatmadı. Konuyu açtığımda, Daniel hiçbir şey hatırlamıyormuş gibiydi. Bence bu delilik, çünkü bu ikimizin de bazı evrelerden geçtiği anlamına geliyor. Binlerce yıllık bu perimalarına ikimiz de arka çıkamıyoruz.”

Shelby çenesini ovuşturdu. “Daniel senden başka ne saklıyor?”

“Öğrenmeye çalıştığım da bu.”

Balkonda vakit ilerlemiş ve öğrencilerin çoğu sınıflarına gitmeye koyulmuşlardı. Öğrenci garsonlar boş tabakları toplamak için acele ediyorlardı. Okyanusa en yakın masada, Steven tek başına kahvesini içiyordu. Gözlüklerini çıkarıp masanın üstüne koymuştu. Bakışları Luce’a odaklandı ve uzun bir süre ona baktı. Bu o kadar uzun sürmüştü ki - Luce derse gitmek için yerinden kalktıktan sonra bile - etkileyici ve dikkatli ifadesi Luce’un aklından çıkmamıştı. Steven’in amacı da bu olmalıydı.

★ ★ ★

Gördüğü en uzun ve insanın beynini uyuşturan PBS hücre bölünmesi gözleminin ardından Luce biyoloji sınıfını terk edip ana binanın merdivenlerinden inerek dışarı çıkınca otoparkın hıncahınç dolu olduğunu gördü. Ebe-

veynler, büyük kardeşler ve azımsanmayacak sayıda özel şoför, Luce'un Georgia'daki lisesinin araba parkından görmediği kadar uzun bir araç kuyruğu oluşturmuştu.

Telaşla sınıflarından çıkan öğrenciler bavullarını arkalarında sürükleyerek arabalara doğru zikzaklar çiziyorlardı. Dawn ve Jasmine birbirlerine sarılıp vedalaştıktan sonra Jasmine şehir arabasına atladı ve Dawn'ın erkek kardeşleri arazi aracının arka koltuğunda ona yer açtılar. İkisi sadece birkaç saatliğine ayrı kalacaktı.

Luce binaya geri dönüp nadiren kullanılan arka kapıdan dışarı çıkıp yatakhaneğine giden yolda ilerlemeye başladı. Şu an veda etmeyi kaldıracak halde eğildi.

Gri gökyüzünün altında yürürken hâlâ kendisini suçlu hissediyordu ama Shelby kendisini biraz daha kontrollü hissetmesini sağlamıştı. Her şeyi berbat ettiğinin farkındaydı ancak başka birini öpmüş olması ona nihayet Daniel ile olan ilişkisinde söz sahibi olduğunu hissettirmişti. Belki de Daniel bir değişiklik yapıp buna tepki gösterirdi. Luce ondan özür dileyebilirdi. O da Luce'tan. Bunun üstesinden gelebilirler, her şeyi geride bırakıp gerçekten konuşmaya başlayabilirlerdi.

Tam o sırada telefonu titredi. Bay Cole'dan bir mesaj gelmişti.

Her şeyi hallettim.

Demek Bay Cole Luce'un eve dönmeyeceği haberini ailesine iletmışti. Fakat düşünceli bir şekilde ailesinin hâlâ onunla konuşup konuşmadığını mesaja eklememişti. Luce günlerdir onlardan haber almamıştı.

Kazanma ihtimali olmayan bir durumdu: Ona yazdık-

larında, onlara cevap vermediği için kendisini suçlu hissediyordu. Ona yazmadıklarında ise ona ulaşamadıkları için kendisini sorumlu tutuyordu. Üstelik hâlâ Callie konusunda ne yapacağını bilmiyordu.

Ayaklarını vurarak boş yatakhanein merdivenlerinden çıktı. Her adımı yankılanıyordu. Etrafta kimse yoktu.

Odasına vardığında, Shelby'nin çoktan gitmiş olmasını, en azından topladığı bavulunun kapının yanında beklediğini görmeyi umuyordu.

Shelby odada değildi ama kıyafetleri odanın her tarafına dağılmıştı. Kabarık kırmızı yeleği hâlâ askıdaydı ve yoga malzemeleri hâlâ köşede duruyordu. Belki de okuldan yarın sabah ayrılacaktı.

Luce kapıyı henüz kapatmamışken, biri öteki taraftan kapıyı tıklattı. Luce kapının arasından kafasını koridora çıkardı.

Miles.

Avuçlarının terlediğini ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Saçlarının nasıl görüldüğünü, bu sabah yatağını toplamayı unutup unutmadığını, ne zamandır arkasından yürüdüğünü ve Şükran Günü vedalarından kaçışını ya da cep telefonuna gelen mesajı kontrol ettiğinde yüzünde beliren üzgün ifadeyi görüp görmediğini merak etti.

“Merhaba,” dedi Luce kısık bir sesle.

“Merhaba.”

Miles beyaz gömleğinin üzerine kalın kahverengi bir süveter giymişti. Üzerinde dizinde delikleri olan Jasmine'le birlikte hayranlıkla arkasından onu seyredebilmek için Dawn'ın yerinden fırlayıp peşine düşmesine neden olan kot pantolonu vardı.

Dudakları seğiren Miles gergin bir şekilde gülümsedi. "Bir şeyler yapmak ister misin?"

Miles baş parmaklarını lacivert sırt çantasının askılarının altına sokmuştu ve sesi ahşap duvarlarda yankılanıyordu. Luce'un aklına binada onlardan başka kimsenin olmama ihtimali geldi. Bu düşünce hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu.

"Sonsuza dek cezalıyım, unuttun mu?"

"Bu yüzden eğlenceyi ayağına getirdim."

Luce önce Miles'in kendisinden söz ettiğini sandı ama sonra Miles sırt çantasını bir omzundan aşağı kaydırıp büyük gözünün fermuarını açtı. İçinde masa oyunu hazinesi vardı: Boggle. Connect Four. Parcheesi. *Lise Müzikali* oyunu. Hatta seyahat boyu Scrabble bile vardı. Çok düşünceli bir davranıştı, hiç de uygunsuz değildi, Luce ağlamak üzere olduğunu düşündü.

"Senin de bugün eve gideceğini sanıyordum," dedi Luce. "Herkes gidiyor."

Miles omuzlarını silkti. "Ailem okulda kalmamın bir sakıncası olmadığını söyledi. Birkaç hafta sonra evi ziyaret edeceğim, ayrıca kusursuz tatil hakkındaki görüşlerimiz çok farklı. Onlar *New York Times*'in Moda bölümüne çıkmayı hedefliyorlar."

Luce güldü. "Peki ya sen?"

Miles çantasını biraz daha karıştırıp iki şişe elma şarabı, bir kutu mikrodalga mısır ve Woody Allen'in *Hannah ve Kız Kardeşleri* DVD'sini çıkardı. "Pek gösterişsiz ama benim tatil anlayışım bu." Gülümsedi. "Şükran Günü'nü benimle geçirmeni istemiştin, Luce. Mekân değişikliği yapmamız planlarımızı değiştirmemiz anlamına gelmez."

Yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hisseden Luce,

Miles'in içeri girmesi için kapıyı açık tuttu. Yanından geçerken omzu onunkine değdi ve bir an göz göze geldiler. Onu öpmek için geri dönecekmiş gibi Miles'in neredeyse topuklarının üzerinde kaydığını hissetti. Beklerken gerildi.

Ama gülümsemekle yetinen Miles sırt çantasını odanın ortasına bırakıp Şükran Günü malzemelerini boşaltmaya koyuldu.

"Aç mısın?" diye sordu patlamış mısır paketini sallayarak.

Luce suratını buruşturdu. "Patlamış mısır yapmakta çok kötüyümdür."

Dover'dayken Callie ile birlikte neredeyse yatakhane-yi yakmak üzere oldukları anı hatırladı. Buna engel olamamıştı. Bir kez daha arkadaşını ne kadar özlediğini fark etti.

Miles mikrodalganın kapağını açtı. Parmasını havaya kaldırdı. "Bu parmakla *her* tuşa basabilir ve hemen her şeyi mikrodalgada ısıtabilirim. Şanslısın, bu konuda çok iyiyimdir."

Miles'i öptüğü için daha önce kendini harap etmesi çok tuhaftı. Ama şu an onun kendisini iyi hissetmesini sağlayan tek şey olduğunu fark ediyordu. Gelmemiş olsaydı, başka bir suçluluk uçurumuna düşmekle meşgul olacaktı. Onu tekrar öptüğünü hayal edemese bile - bunu yapmayı istemediğinden değil doğru olmadığı, Daniel'a bunu yapamayacağı... Daniel'a böyle bir şey yapmak istemediği için - Miles'in varlığı son derece huzur vericiydi.

Luce nihayet kuralları anlayıncaya kadar Boggle, harflerinin yarısının olmadığını keşfedene kadar Scrabble ve ışığı açmadan oyun tahtasını görmenin mümkün olmadı-

ğı güneşin battığı ana dek Parcheesi oynadılar. Sonra Miles kalkıp ateşi yaktı ve *Hannah ve Kız Kardeşleri* DVD'sini Luce'un bilgisayarına taktı. Oturup filmi izleyebilecekleri tek yer yataktı.

Luce birdenbire gerildi. Önceleri, hafta içi öğleden sonra masa oyunu oynayan sıradan iki arkadaşlılar. Ama şimdi, hava kararmıştı, yatakhane bomboştu, şömüne çıtırdıyordu ve - bu onları ne yapardı?

Luce'un yatağında yan yana oturdular, Luce ellerinin nerede durduğunu, kucagından ayırmazsa normal görünüp görünmeyeceklerini, ellerini yanına koyarsa Miles'in parmakuçlarına değip değmeyeceğini düşünmeden edemiyordu. Gözünün ucuyla, nefes aldığıında göğsünün hareket edişini görebiliyordu. Ensesini kaşıdığını duyabiliyordu. Beysbol şapkasını çıkarmıştı ve kahverengi, gür saçlarından turuncğil aromalı şampuanının kokusunu alabiliyordu.

Hannah ve Kız Kardeşleri, Luce'un izlemediğı çok az sayıdaki Woody Allen filminden biriydi ama filme dikkatini veremiyordu. Açılış yazıları akarken üç kez bacak bacak üstüne attı.

Kapı aniden ardına kadar açıldı. Odaya giren Shelby önce Luce'a sonra bilgisayarın ekranına baktı ve "Bu en iyi Şükran Günü filmi!" diye bağırdı. "Seninle birlikte izleyebilir..." Sonra karanlıkta yatağın üzerinde oturan Luce ve Miles'a baktı. "Ah."

Luce yataktan fırladı. "Elbette izleyebilirsin! Eve ne zaman gideceğini bilmiyordum..."

"Gitmiyorum." Kendisini üst ranzaya atan Shelby, aşğıdaki yatakta oturan Luce ve Miles'a küçük bir deprem

yaşattı. “Annemle tartıştım. Nedenini sorma, son derece sıkıcı. Üstelik sizinle vakit geçirmeyi tercih ederim.”

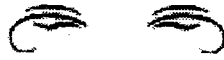
“Ama Shelby...” Luce Şükran Günü’nde eve gitmekten vazgeçmesine sebep olabilecek kadar büyük bir tartışma yaptıklarına inanamıyordu.

“Hadi, Woody Allen’in üstün zekâsına sessizce hayranlık duyalım,” diye emretti Shelby.

Miles ve Luce birbirlerine şüpheli bir bakış attılar. Luce’a gülümseyerek, “Öyle olsun,” diye seslendi Miles Shelby’ye.

Açıkçası Luce rahatlamıştı. Yerine geçtiğinde parmakları Miles’in parmak uçlarına değdi ve Miles hafifçe elini sıktı. Sadece bir saniye sürmüştü ama bu Şükran Günü hafta sonu boyunca Luce’a her şeyin yolunda gideceğini bilmesi için yeterliydi.

ON YEDİ



İKİ GÜN

Luce giysi dolabının askısının gıcırıtmasına uyandı.

Sesten kimin sorumlu olduğunu görmesine fırsat kalmadan, kıyafet bombardımanına uğradı. Yatakta doğrulup kot pantolonları, tişörtleri ve kazakları üzerinden itti. Kaşları çatılmıştı.

“Arriane?”

“Kırmızı olan mı güzel? Yoksa siyah olan mı?” Arriane Luce’un elbiselerinden ikisini ufak bedenine doğru tutmuş, her ikisini de üzerinde denerken sağa sola sallanıyordu.

Arriane, Sword & Cross’ta takmak zorunda olduğu izleme bilekliklerini çıkarmıştı. Luce şimdiye dek fark etmemişti, sınırı her aştığında acımasızca Arriane’e gönderilen voltajı düşününce ürperdi. Kaliforniya’da geçen her

yeni günle birlikte Luce'un Sword & Cross'a dair anıları bulanıklaşıyordu, ta ki bunun gibi bir an ona geçici bir süreligine burada olduğunu hatırlatana dek.

"Elizabeth Taylor her kadının kırmızı giymeyeceğini söylüyor," diye devam etti Arriane sözlerine. "Asıl mesele dekolte ve renk. Neyse ki sende ikisi de var." Elbiseyi askısından indirip yataktaki kıyafet yığınınına fırlattı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Luce.

Arriane minik ellerini beline koydu. "Bavulunu toplamana yardım ediyorum, aptal. Eve gidiyorsun."

"N-ne? Ne demek istiyorsun?" Luce kekeledi.

Arriane kahkaha atarak Luce'un elinden tutup onu yataktan kaldırmak için bir adım attı. "Georgia'ya gidiyorsun, tatlım." Hafifçe Luce'un yanağına vurdu. "Harry ve Doreen'in yanına. Ve duyduğuma göre arkadaşlarından biri de orada olacaktı."

Callie. Gerçekten de Callie'yi mi görecekti? Ve ailesini? Birden nutku tutulan Luce olduğu yerde sendeledi.

"Şükran Günü'nü ailenle geçirmek istemiyor musun?"

Luce bu işte bir bityeniği olduğunu düşündü. "Peki ya..."

"Endişelenme." Arriane Luce'un burnunu sıktı. "Bu Bay Cole'un fikriydi. Ailenden çok az bir mesafede olduğun yalanını sürdürmek zorundayız. En kolay ve eğlenceli yöntem buydu."

"Ama dün bana mesaj attığında demişti ki..."

"Kusursuz refakatçilerin emrinde..." Arriane reverans yaptı. "Tüm detayları halledene kadar seni umutlandırmak istemedi. En azından birimizin kusursuz olduğu doğru. Roland birazdan burada olur."

Kapı tıklatıldı.

“O çok güzel.” Arriane Luce’un elindeki kırmızı elbiseye işaret etti. “O bebeği giy.”

Hemen elbiseyi üzerine geçiren Luce dişlerini fırçalamak için banyoya geçti. Arriane ona *Yaşasın!* anlarından birini yaşatmıştı. Soru sormasına gerek yoktu. Tek yapması gereken sevinçten yerinde sıçramaktı.

Banyodan çıktı, Roland ve Arriane’i kendilerine özgü bir şekilde, örneğin birini bavulunun üzerinde oturmuş, diğerini ise fermuarı çekmeye uğraşırken bulmayı umuyordu.

Ama kapıyı tıklatan Roland değildi.

Steven ve Francesca’ydı.

Lanet olsun.

Luce *Açıklayabilirim* sözcüğünün dilinin ucunda olduğunu hissetti. Fakat kendisini içine düştüğü bu durumdan nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Yalvarırcasına Arriane’e baktı. Arriane ise Luce’un spor ayakkabılarını bavuluna atmakla meşguldü. Başlarının ne kadar büyük bir belada olduğunu farkında değil miydi?

Francesca öne çıkınca Luce kendisini hazırladı. Ama sonra Francesca’nın balıkçı yaka kırmızı kazağının geniş çan kolları beklenmedik bir şekilde Luce’un etrafını sardı. “Sana şans dilemeye geldik.”

“Elbette, yarınki Evsizler Yemeği olarak adlandırdığımız yemekte seni çok arayacağız,” dedi Steven Francesca’nın elini tutup onu Luce’dan uzaklaştırarak. “Ama bir öğrenci için en iyisi ailesiyle birlikte olmasıdır.”

“Anlamıyorum,” dedi Luce. “Bundan haberiniz var mıydı? Sizden haber alana dek cezalı olduğumu sanıyordum.”

“Bu sabah Bay Cole ile görüştük,” dedi Francesca.

“Ayrıca odandan çıkmamanı istememizdeki amaç seni cezalandırmak değildi Luce,” diye açıkladı Steven. “Gözetimimiz altındayken güvende olduğundan ancak bu şekilde emin olabilirdik. Fakat Arriane ile emin ellerdesin.”

Asla ziyaretin tadını kaçırmayan Francesca, çoktan Steven’ı kapıya doğru yönlendirmeye başlamıştı. “Ailenin seni görmek için sabırsızlandığını duyduk. Annen dondurucuyu turtalarla doldurmuş.” Luce’a göz kırptı, ikisi de ona el salladıktan sonra dışarı çıktılar.

Eve, ailesinin yanına gidecek olması Luce’u heyecanlandırıyordu.

Ama önce Miles ve Shelby’ye haber vermeliydi.

Luce Thunderbolt’a gidince burada yalnız kalacakları için çok üzüleceklerdi. Shelby’nin nerede olduğunu bile bilmiyordu. Veda etmeden...

Roland Luce’un açık kapısından içeri kafasını soktu. Çizgili ceketi ve kırışık beyaz gömleğiyle tam bir profesyonel gibi görünüyordu. Daha kısa ve sivri olan siyah ve altın rengi rastaları, koyu ve çukur gözlerini daha etkileyici gösteriyordu.

“Tehlike geçti mi?” diye sordu Luce’a her zamanki şeytani gülümsemesiyle bakarak. “Bir adet asalağımız var.” Başıyla arkasında duran birini işaret etti - bir saniye sonra elindeki çantasıyla ortaya çıktı.

Miles.

Oldukça utangaç bir şekilde Luce’a gülümsedikten sonra yatağının kenarına oturdu. Onu ailesiyle tanıştırmaması Luce’un gözlerinin önünden geçti. Beysbol şapkasını çıkarıp her ikisinin de ellerini sıktıktan sonra annesinin henüz tamamlamadığı oya işine iltifat edecekti...

“Roland, çok-gizli-görev senin için ne gibi bir anlam ifade ediyor?” diye sordu Arriane.

“Benim suçum,” diye itiraf etti Miles. “Roland’ın bu-
raya geldiğini görünce... Onu ben zorladım... Bu yüzden
gecikti.”

“Çocuk *Luce* ve *Georgia* kelimelerini duyunca...” Ro-
land baş parmağıyla Miles’ı işaret etti. “Çantasını toplama-
sı bir salise sürdü.”

“Bizim bir tür Şükran Günü anlaşılmamız vardı,” dedi
Miles Luce’a bakarak. “Anlaşmayı bozmasına izin vere-
mezdim.”

“Hayır.” Luce gülmemek için kendisini zor tuttu. “Buna
izin veremezdi.”

“Hmmm...” Arriane tek kaşını kaldırdı. “Francesca’nın
bu konuda ne söyleyeceğini merak ediyorum doğrusu.
Belki de birinin önce ailene danışması gerekiyordur, Mi-
les...”

“Hadi ama Arriane.” Roland ilgisizce elini salladı. “Ne
zamandır otoritelere başvuruyorsun? Çocukla ben ilgile-
nirim. Merak etme, başını belaya sokmaz.”

“Nerede başını belaya sokacaktı?” Yoga matı sırtında-
ki ipten sallanan Shelby odaya girdi. “Nereye gidiyoruz?”

“Şükran Günü için Luce’un Georgia’daki evine,” dedi
Miles.

Shelby’nin arkasında koridorda sarışın bir kafa görün-
dü. Shelby’nin zavallı eski erkek arkadaşı. Teni bembeyaz-
dı ve Shelby haklıydı: Gözlerinde tuhaf bir şey vardı. Çok
solgundular.

“Son kez söylüyorum, *güle güle* Phil.” Shelby hemen ka-
pıyı çocuğun yüzüne kapattı.

“Kimdi o?” diye sordu Roland.

“Benim zavallı, yarı eski erkek arkadaşım.”

“İlginç birine benziyor,” dedi Roland dikkati dağılmış bir şekilde kapıya bakarak.

“İlginç mi?” Shelby kahkaha attı. “Asıl uzaklaştırma kararı ilginç olurdu.” Luce’un bavuluna ve Miles’in el çantasına bir bakış attıktan sonra eşyalarını küçük siyah bavuluna doldurmaya başladı.

Arriane ellerini kaldırdı. “Arkadaşların olmadan hiçbir şey yapamaz mısın sen?” diye sordu Luce’a. Sonra Roland’a dönerek ekledi: “Onun da sorumluluğunu üstlenmek istersin, herhalde?”

“Tatil ruhu diye buna derim!” Roland kahkaha attı. “Şükran Günü için Pricelar’a gidiyoruz,” dedi yüzü gülen Shelby’ye. “Ne kadar kalabalık, o kadar iyi.”

Luce her şeyin birdenbire bu kadar iyi gittiğine inanamıyordu. Şükran Günü’nü ailesi, Callie, Arriane, Roland, Shelby ve Miles ile geçirecekti. Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı.

Canını sıkan tek bir şey vardı. Ve gerçekten de onu rahatsız ediyordu.

“Peki ya Daniel?”

Demek istediği: *Onun bu yolculuktan haberi var mıydı? V e o ve Cam’in arasındaki hikâyenin aslı neydi? V e o öpücük yüzünden hâlâ ona kızgın mıydı? Ayrıca onu göremeyeceğini söylese bile Daniel’in yarın ailesinin evine gelme ihtimali neydi?*

Arriane boğazını temizledi. “Evet, peki ya Daniel?” diye kısık bir sesle tekrarladı. “Zaman göstecek.”

“Peki uçak biletimiz var mı?” diye sordu Shelby. “Çünkü eğer uçacaksak, sakinleştirici kitimi, şifalı yağlarımı ve ısıtıcı yastığımı da yanıma almalıyım. On bin metre yükseklikte onlar olmadan beni görmek istemezsiniz.”

Roland parmaklarını şıklattı.

Ayaklarının dibinde açık kapının gölgesi bodruma inen bir döşeme kapağı gibi yerden ayrıldı. Soğuk bir esinti yükseldi ve hemen ardından kasvetli bir karanlık takip etti. Küçük, muntazam bir küre halini alırken ıslak saman gibi koktu. Ama Roland'ın başını sallamasıyla uzun, siyah bir geçit halini aldı. Üst kısmında yuvarlak bir camı olan restoranlardaki her iki tarafa açılan mutfak kapılarına benziyordu. Fakat bununki cam yerine Duyuruculara özgü karanlık sistendi ve karanlık pencereden görülebilen tek şey daha karanlık ve girdabı andıran karanlıktı.

"Kitapta okuduğuma benziyor," dedi Miles. Etkilendiği görülüyordu. "Bense ancak ikizkenar yamuk bir pencere yapabilmişim." Luce'a gülümsedi. "Ama yine de işe yaradı."

"Yanımdan ayrılma, çocuk," dedi Roland. "Usulüne göre seyahat neymiş göreceksin."

Arriane gözlerini devirdi. "Hava atmaya çalışıyor."

Luce başını eğip Arriane'e baktı. "Ama sanmıştım ki..."

"Biliyorum." Arriane elini kaldırdı. "Duyurucular aracılığıyla seyahat etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Benim yaptıklarımı değil size söylediklerimi yapın diyen meleklerden olmak istemiyorum ama hepimiz... Francesca, Steven, Bay Cole, herkes... Bu konuda hemfikiriz..."

Herkes mi? Luce hepsini bir arada düşünürken eksik parçayı göz ardı edemiyordu. Tüm bunlar olurken Daniel neredeydi?

"Ayrıca." Arriane gururla gülümsedi. "Karşımızda bir üstat var. Ro söz konusu Duyurucularla seyahat etmek..."

Ve sonra Roland'a fısıldayarak ekledi: "Kendini fazla kap-tırma."

Roland Duyurucunun kapısını açtı. Gölgele menteşele-ri gıcırdayarak ıslak ve derin bir boşluğa açıldı.

"Şey... Duyurucularla seyahat etmeyi tehlikeli kılan şey nedir?" diye sordu Miles.

Arriane odaya, masa lambasının ve Shelby'nin yoga ma-tının altındaki gölgeye işaret etti. Tüm gölgeler titriyordu. "Eğitimsiz bir göz hangi gölgenin içine gireceğini bilemez. Her zaman birinin yanlışlıkla onları açması için pusuda bekleyen davetsizce gelenler vardır, bize güvenin."

Luce takılıp düştüğü pis kahverengi gölgeyi hatırladı. Davetsiz gölge ona Cam ve Daniel'in kumsaldaki korkunç görüntülerini göstermişti.

"Yanlış Duyurucuyu seçerseniz, kaybolmanız çok kolay olur," diye açıkladı Roland. "Nerede ya da hangi zamanda olduğunuza dair bir fikrini olmaz. Ama bizimle olduğunuz sürece endişelenmenize gerek yok."

Luce gergin bir şekilde Duyurucunun göbeğine do-kundu. İçlerinden geçtikleri diğer gölgelerin bu kadar bulanık ve karanlık göründüklerini hatırlamıyordu. Belki de şimdiye dek sonuçlarını bilmediği içindi. "Birdenbire ebeveynlerimin mutfağının ortasında belirmeyeceğiz, de-ğil mi? Sanırım annem korkudan bayılır..."

"Lütfen." Arriane dilini şaklatarak önce Luce'u sonra Miles'ı ve sonra Shelby'yi Duyurucunun önüne yerleştir-di. "Biraz güven duyun."

★ ★ ★

Küf kokulu ıslak sisin arasından geçmek gibi yapış ya-pış ve berbat bir histi. Luce'un teninin üzerinden kayarak

etrafına dolanıp ciğerlerine tutundu. Bir şelale misali tüm tüneli beyaz parazit yankısı doldurdu. Luce Duyurucularla yaptığı önceki iki seyahatinde ağırlaştığını hissedince aydınlık bir yere çıkmak için acele etmişti. Ama bu farklıydı. Nerede, hangi zamanda olduğunu, hatta kim olduğunu ve nereye gittiğini bile bilmiyordu.

Fakat sonra güçlü bir el onu dışarı çekti.

Roland onu bıraktığında yankılanan şelale yavaşça damlaya dönüştü ve burnuna klor kokusu geldi. Bir tramlen. Tanıdık bir tramlendi, kırık ve lekeli cam panelleri olan yüksek, kavisli bir çatının altındaydı. Güneş yüksek pencerelerin üzerindeydi ancak ışığı olimpik yüzme havuzunun yüzeyinde belli belirsiz renk prizmaları oluşturunuyordu. Duvarların dibindeki oyuklarda titreyen mum ışıkları loş ve işe yaramaz bir ışık yayıyordu. Bu kilise-spor tesisini bir yerden tanıyordu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Luce. “Sword & Cross’a geri döndük.”

Arriane hoşnutsuz bir şekilde etrafını süzdü. “Ailen yarın bizi almaya geldiğinde, hep buradaydık. Anlaşıldı mı?”

Arriane bir geceliğine Sword & Cross’a geri dönmek sıradan bir otele yerleşmekten farksızmış gibi davranıyordu. Ama hayatının bu kısmına ansızın geri dönmek Luce’un üzerinde sert bir tokat etkisi yaratmıştı. Buradan hiç hoşlanmıyordu. Sword & Cross berbat bir yerdi ama aynı zamanda bazı şeyleri ilk kez tattığı yerdi. Burada âşık olmuş, en yakın arkadaşının ölümünü izlemişti. O burada başka yerlere kıyasla daha fazla değişime uğramıştı.

Gözlerini kapatıp acı acı güldü. O zamanlar şimdi bildi-

ği şeylere kıyasla *hiçbir şey* bilmiyordu. Buna rağmen kendisinden ve hislerinden hiç olmadığı kadar emindi.

“Burası da neresi böyle?” diye sordu Shelby.

“Eski okulum,” dedi Luce Miles’a bakarak. Duvarın dibinde Shelby’ye sokulmuştu, huzursuz görünüyordu. Luce hatırladı: Onlar iyi çocuklardı - burada geçirdiği günlerden onlara pek söz etmemiş olsa da Nefilim dedikodu kazanı Sword & Cross’ta korkunç bir geceyi resmetmeye yetecek kadar gerçekçi detaylarla rahatlıkla akıllarını doldurabilirdi.

“Öhöm...” dedi Arriane Shelby ve Miles’a bakarak. “Luce’un ebeveynleri sorarsa, siz de burada okuyorsunuz.”

“Buranın nasıl bir okul olduğunu biri bana açıklasın,” dedi Shelby. “Hem yüzüp hem dua mı ediyorsunuz? Batı Yakası’nda asla görülmeyecek acayip bir işgüzarlık. Sanırım evimi özledim.”

“Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsan...” dedi Luce. “Bir de kampusun geri kalanını gör.”

Shelby suratını buruşturdu ama Luce onu suçlayamazdı. Shoreline’a kıyasla burası Araf’ın berbat bir versiyonuydu. En azından buradaki çocukların aksine gece yarısından sonra buradan kurtulmuş olacaklardı.

“Çok yorgun görünüyorsunuz,” dedi Arriane. “Aslında iyi bir şey, çünkü Cole’a gözlerden uzak olacağımıza dair söz verdim.”

Duyurucunun parçaları ayaklarının dibinde titrerken, Roland trampene yaslanmış şakaklarını ovuşturuyordu. Doğrulup kontrolü ele aldı. “Miles, eski odamda benimle birlikte kalacaksın. Luce, senin odan hâlâ boş. Shelby için bir yatak ayarlarız. Herkes bavullarını bıraksın ve odam-

da buluşalım. Pizza sipariş etmek için eski karaborsa ağını kullanacağım.”

Pizza sözcüğü Miles ve Shelby’yi yaşadıkları şoktan çıkarmaya yetmişti ama Luce’un alışması biraz zaman alacak gibi görünüyordu. Odasının hâlâ boş olması o kadar tuhaf değildi. Parmaklarıyla sayınca, buradan ayrılmasından bu yana üç haftadan az bir süre geçtiğini fark etti. Ona çok daha uzun geliyordu, her gün bir ay gibi geçmişti ve Sword & Cross’u buradaki hayatını oluşturan insanlar - melek ya da şeytan - olmadan hayal etmek Luce için imkânsızdı.

“Endişenme.” Arriane Luce’un yanına gitti. “Burası döner kapı gibi. İnsanlar buraya şartlı tahliye, çılgın ebeveynler ya da bu gibi şeyler yüzünden gelir ve giderler. Randy bu gece yok. Başka kimse de umursamıyor. Biri sana iki kez bakarsa, sen de onlara üç kez bak. Ya da onları bana gönder.” Yumruğunu sıktı. “Buradan çıkmaya hazır mısın?” Roland’ı takip ederek çoktan kapıdan çıkan diğerlerine işaret etti.

“Ben size sonra yetişirim,” dedi Luce. “Önce yapmam gereken bir şey var.”

★ ★ ★

Mezarlığın doğusunun en uzak köşesinde, babasının arazisinin yanında olan Penn’in mezarı sade ama düzenliydi.

Luce en son bu mezarlığı gördüğünde, üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Daniel meleklerin savaşmasının ardından böyle olduğunu söylemişti. Luce rüzgârın şimdiye dek tozu kaldırıp kaldırmadığını ya da melek tozunun zamanla yok olup olmadığını bilmiyordu ama mezarlık eskiden olduğu gibi bakımsız haline geri dönmüş görünüy-

yordu. Hâlâ diri meşe ağaçlarını yayılmaya devam eden Japon sarmaşığı ormanı boğazlıyordu. Renksiz gökyüzünün altında hâlâ çorak ve gösterişsizdi. Eksik olan tek bir şey vardı ve Luce bu önemli eksiğin ne olduğunu çözemese de kendisini yalnız hissediyordu.

Penn'in mezarının etrafında donuk yeşil çimenler seyrek bir şekilde bitmişti, böylece etrafını saran asırlık mezarlara kıyasla mezarının yeni olduğu anlaşılmıyordu. Sade, gri mezar taşının önünde bir demet zambak vardı, Luce eğilip mezar taşını okudu:

PENNYWEATHER VAN SYCKLE-LOCKWOOD
SEVİLEN BİR DOST
1991-2009

Luce güçlkle derin bir nefes aldı, gözleri dolmuştu. Sword & Cross'tan ayrılırken Penn'i gömmek için zamanı olmamıştı ama Daniel her şeyle ilgilenmişti. Günlerdir ilk kez onu düşününce kalbi sızlamıştı. Çünkü o Penn'in mezar taşının nasıl olması gerektiğini Luce'dan daha iyi düşünmüştü. Luce çimenlerin üzerine diz çöktü, gözyaşları durmaksızın akıyordu ve amaçsızca elleriyle çimenleri tarıyordu.

"Buradayım, Penn..." diye fısıldadı. "Seni bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Bana benzediğin için de. Bundan daha iyisini hak ediyordun. Benden daha iyi bir arkadaşıs."

Arkadaşının hayatta olmasını ve onunla konuşabilmeyi diliyordu. Penn'in ölümü onun suçuydu ve bu kalbini kırıyordu.

“Artık ne yaptığımı bilmiyorum ve çok korkuyorum.”

Penn’i özlediğini söylemek istedi ama asıl özlediği ölüm onu bu kadar çabuk alıp götürmemiş olsaydı, onu daha iyi tanıyabileceği bir arkadaşı olabileceği düşüncesi idi. Tüm bunların hiçbiri ona doğru gelmiyordu.

“Merhaba, Luce.”

Gözyaşlarını sildikten sonra Bay Cole’un Penn’in mezarının diğer tarafında durduğunu gördü. Shoreline’daki şık öğretmenlerine o kadar alışmıştı ki Bay Cole kahverengi takım elbisesi, bıyığı ve sol kulağının üzerinden dümdüz ayırdığı kahverengi saçlarıyla neredeyse demode görünüyordu.

Luce ayağa kalkıp burnunu çekti. “Merhaba, Bay Cole.”

Bay Cole kibarca gülümsedi. “Duyduğuma göre orada çok iyiymişsin. Herkes çok iyi olduğunu söylüyor.”

“Ah... H-hayır...” diye kekeledi. “Pek sanmıyorum.”

“Ben eminim. Ayrıca ebeveynlerinin seni göreceklere çok sevindiklerini biliyorum. Bu tür şeylerin halledilebilmesi çok iyi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Luce. Ona ne kadar minnettar olduğunu anlamasını umuyordu.

“Fazla zamanını almayacağım, sadece sormak istediğim tek bir şey var.”

Luce onun Daniel ve Cam, iyi ve kötü, doğru ve yanlış, güven ve aldatma hakkında derin ve can sıkıcı bir şey sormasını bekledi.

Ama Bay Cole’un ağzından çıkan tek cümle, “Saçlarına ne yaptın?” oldu.

★ ★ ★

Sword & Cross'un kafeteryasının bulunduğu koridorun sonunda Luce kızlar tuvaletinin lavabosunda kafasını baş aşağı eğmişti. Shelby kalan son iki peynirli pizza dilimini peçeteye sarıp Luce'a getirdi. Arriane elinde bir kutu ucuz siyah saç boyası tutuyordu - Roland bu kadar kısa zamanda ancak bunu bulabilmişti ama Luce'un doğal saç renginden pek de farklı değildi.

Ne Arriane ne de Shelby Luce'u ani bir değişikliğe ihtiyaç duyduğu için sorgulamamıştı. Buna minnettardı. Fakat Luce çok geçmeden, sorgularına başlamak için saçlarının yarı boyalı ve kendisinin aciz bir halde olduğu anı beklediklerini anladı.

"Bence Daniel'in hoşuna gidecek," dedi Arriane. Her zamanki gibi asıl soruyu sormadan önce mahcup bir ses tonu takınmıştı. "Ama bunu Daniel için yapmıyorsun. Öyle değil mi?"

"Arriane," diyerek Luce onu uyardı. Bunun hiç sırası değildi. Bu gece değil.

Ama Shelby kurcalamaktan yana görünüyordu. "Miles'in en çok hangi yönünü seviyorum, biliyor musun? Saçlarına ne yaptığını umursamak yerine seni olduğun gibi kabul etmesini."

"Eğer bunu bu kadar açıkça yapacaksanız, neden üzerinde Daniel Takımı ve Miles Takımı yazan tişörtler giymiyorsunuz?"

"Sipariş etmemiz gerekecek," dedi Shelby.

"Benimki kirlide," dedi Arriane.

Luce onlara aldırış etmeyip dikkatini ılık suya ve başından lavabonun deliğine akan tuhaf renge verdi. Shelby'nin kısa parmakları yeni bir başlangıcın ancak bu şekilde mümkün olduğunu düşünen Luce'a ilk kez saçını boya-

ması sırasında yardım etmişti. Arriane'nin Luce'a karşı ilk dostça hareketi onu daha çok Luce'a benzetmek için siyah saçlarını kesmek olmuştu. Şimdi ise Sword & Cross'taki ilk gününde Penn'in saçlarını Molly'nin kafasına döktüğü köftelerden arındırdığı banyoda ikisinin elleri birlikte çalışıyordu.

Buruk ve güzel bir anıydı, Luce tüm bunların ona ne ifade ettiğini anlayamıyordu. Tek bildiği artık saklanmak istemediğiydi - kendisinden, ailesinden, Daniel'dan, hatta ona zarar vermek için peşine düşenlerden.

Kaliforniya'ya ilk vardığında basit bir değişim istemişti. Fakat artık kayda değer bir değişimin kazanmaktan geçtiğini anlıyordu. Saçlarını siyaha boyamak da çözüm değildi - henüz aradığı cevaba ulaşmadığını biliyordu - ama en azından doğru bir adım atmıştı.

Arriane ve Shelby hangi erkeğin Luce'un ruh ikizi olduğu konusunda tartışmayı kesmişlerdi. Sessizce ona bakıp kafalarını salladılar. Kendisini aynada görmesine gerek kalmadan hissetmişti: Omuzladığının bile farkında olmadığı melankolinin ağır yükü üzerinden kalkmıştı.

Eski haline dönmüştü. Eve gitmeye hazırdı.

ON SEKİZ



ŞÜKRAN GÜNÜ

Luce ailesinin Thunderbolt'taki evinin kapısından içeri girince, her şeyi bıraktığı gibi buldu: Antredeki palto askısı hâlâ ceketlerin ağırlığı altında her an düşecekmiş gibi duruyordu. Kuru çarşafların ve Pledge'in kokusu evi olduğundan daha temiz hissettiriyordu. Oturma odasındaki çiçek desenli koltuğun rengi panjurlardan vuran güneş ışığı yüzünden solmuştu. Sehpanın üzerinde güney dekorasyonunun bir parçası olan önemli sayfaları alışveriş fişleriyle ayrılmış, ailesinin bir gün evin borcunu ödemeyi bitirip tadilat için nihayet biraz paraları olduğunda gerçekleştirmek istedikleri hayallerin yer aldığı çay lekeli dergilerle doluydu. Annesinin histerik kanışı Andrew misafirleri koklayıp Luce'un ayağının arkasını kemirmek için yanlarına gelmişti.

Luce'un babası bavulunu antreye bırakıp kızına sıkıca sarıldı. Luce girişteki dar aynadan baba-kızın yansımalarını izledi.

Babası saç çizgisinin altından onu öperken çerçevesiz gözlükleri burnunun ucuna kaydı. "Eve hoş geldin, Lucie," dedi. "Seni çok özledik."

Luce gözlerini kapadı. "Ben de sizi özledim." Haftalardır ilk kez ailesine yalan söylemiyordu.

Sıcak ev Şükran Günü'ne özel baş döndürücü kokularla doluydu. Derin bir nefes çeker çekmez, fırında folyolara sarılı bir şekilde bekleyen sıcak yiyecekler anında gözünün önüne geldi. Kızarmış mantarlı hindi - babasının özel tarifi. Elmalı yaban mersinli sos, hafif çörekler ve - annesinin özel yapımı - tüm eyaleti doyurmaya yetecek kadar fındıklı kabak tatlısı.

Annesi Luce'un bileklerinden tuttu. Ela gözleri biraz dolmuştu. "Nasılsın, Luce?" diye sordu. "İyi misin?"

Evde olmak çok güzeldi. Luce da gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Başını sallayıp annesine sarıldı.

Annesinin gene hizasındaki koyu renk saçları önceki gün güzellik salonuna gitmiş gibi biçimlendirilip spreylanmıştı. Luce onu çok iyi tanıdığı için bundan hiç şüphesi yoktu. Luce'un hatırladığından daha genç ve güzel görünüyordu. Shasta Dağı'nda ziyaret etmeyi denediği yaşlı ebeveynlerine - hatta Vera'ya - kıyasla Luce'un derin bir üzüntü tatmayan annesi neşeli ve hareketli görünüyordu.

Çünkü kızını kaybetmemiş ve diğerlerinin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamıştı. Ailesi tüm hayatlarını onun etrafına kurmuştu. Ölümü onları yıkarı.

Geçmişte olduğu gibi ölemezdi. Artık geçmişini daha

iyi bildiğine göre bu kez ailesini mahvetmeyecekti. Onları mutlu etmek için elinden geleni yapacaktı.

Annesi antrede duran diğer dört gencin paltolarını ve şapkalarını aldı. "Umarım arkadaşların iştahlarını alıp gelmişlerdir."

Shelby parmağıyla Miles'ı işaret etti. "Dilediğin şeye dikkat et."

Şükran Günü masalarında bir grup son dakika misafirine aldırış etmemek tam da Luce'un ailesine göre bir davranıştı.

Babasının Chrysler New Yorker'ı öğleden önce Sword & Cross'un yüksek demir kapısının önünde belirdiğinde, Luce onu bekliyordu. Tüm gece hiç uyumamıştı. Sword & Cross'a geri dönmenin tuhaflığı ve bir sonraki gün garip bir Şükran Günü ekibiyle birlikte olacağını düşünmekten bir türlü sakinleşememişti.

Neyse ki bu sabah olaysız geçmişti; babasına daha önce hiç kimseye sarılmadığı kadar uzun ve sıkıca sarıldıktan sonra tatilde gidecek yeri olmayan birkaç arkadaşı olduğundan söz etmişti.

Beş dakika sonra hepsi arabadaydı.

Ve şimdi de Luce'un çocukluğunu geçirdiği evde geziniyor, farklı yaşlarda çekilmiş çerçeveli fotoğraflarını inceliyor ve on seneyi aşkın bir süre önce bir kâse mısır gevreğinin üzerinden dışarıyı seyrettiği aynı Fransız stili pencerelerden bakıyorlardı. İnanılmazdı. Arriane annesinin kremayı çırpmasına yardım etmek için mutfaka gittiği sırada Miles babasını ofisindeki kocaman teleskop hurdası hakkında soru yağmuruna tutuyordu. Luce ailesinin herkesi evindeymiş gibi hissettirdiği için gurur duyuyordu.

Dışarıdan duyulan korna sesi sıçramasına neden oldu.

Çöken kanepeye ilişip güneşliğin bir kenarını kaldırdı. Dışarıda, evin önünde oyalanan kırmızı-beyaz renkli bir taksi soğuk sonbahar havasına egzosunu boşaltıyordu. Pencereleri boyalıydı ama taşıdığı yolcusu ancak bir kişi olabilirdi.

Callie.

Callie'nin arka kapının arasından görülen dizlerine kadar varan kırmızı botlarından biri beton kaldırıma bastı. Bir saniye sonra Luce'un en yakın arkadaşının kalp biçimli suratı görüş alanına girdi. Callie'nin porselen teni kızarmıştı, kısalan kumral saçları çene hizasında zarif bir açıyla kesilmişti. Soluk mavi gözleri ışıltıyordu. Nedense taksiye bakıp duruyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye soran Shelby, görebilmek için güneşliğin diğer tarafını kaldırdı. Roland da Luce'un diğer tarafına yerleşmiş dışarıya bakıyordu.

Tam o sırada Daniel taksiden indi...

Peşinden de ön koltukta oturan Cam.

Onları görünce Luce'un nefesi kesildi.

İkisi de Duyurucuda gördüğü manzaradaki gibi kumsalda giydikleri uzun ve koyu renkli paltolara benzeyen paltolar giymişlerdi. Güneşin altında saçları parlıyordu. Bir anlığına, sadece bir saniyeliğine, Luce Sword & Cross'ta ikisinin de ilgisini çektiklerini hatırladı. Çok güzellerdi. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Gerçek dışı ve doğal olmayan bir güzelliğe sahiplerdi.

Ama burada ne arıyorlardı?

"Tam zamanında," diye mırıldandı Roland.

Diğer tarafında oturan Shelby, "Onları kim davet etti?" diye sordu.

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi Luce ama Daniel'i

görünce kendisinden geçmesine engel olamamıştı. Araları kötü olsa bile.

“Luce.” Roland Daniel’ı seyrederken yüzünde beliren ifadeye gülüyordu. “Kapıyı açman gerekmiyor mu?”

Kapı çaldı.

Mikserin gürültüsüne rağmen sesini duyurmaya çalışan Luce’un annesi mutfaktan, “Callie mi?” diye seslendi.

“Ben açarım!” diye karşılık verdi Luce. Göğsüne soğuk bir sancının yayıldığını hissedebiliyordu. Elbette Callie’yi görmek istiyordu. Ama en iyi arkadaşını görmenin verdiği mutluluğu Daniel’ı görecektir olmanın açlığı bastırıyordu. Ona dokunacak, sarılacak ve kokusunu içine çekecekti. Onu ailesiyle tanıştıracaktı.

Anlayacaklardı, değil mi? Luce’un sonsuza dek hayatını değiştiren birini bulduğunu anlayacaklardı.

Kapıyı açtı.

“Şükran Günü’nüz kutlu olsun!” Tiz bir güneyli aksanı duyuldu. Luce karşısındaki manzaranın gerçek olduğuna inanabilmek istercesine birkaç kez gözlerini kırptırmak zorunda kaldı.

Pembe moher elbisesiyle Sword & Cross’taki en güzel ve en iyi huylu melek Gabbe Luce’un verandasında duruyordu. Sarı saçlarını örüp tepesinde gevşek bir şekilde toplamıştı. Teni yumuşak ve hoş bir ışıltı saçıyordu - Francesca’ninkine hiç benzemiyordu. Bir elinde bir demet beyaz glayöl, diğerinde ise beyaz plastik dondurma kutusu vardı.

Yanında, sarıya boyadığı saçlarının dipleri görünen şeytan Molly Zane duruyordu. Yırtık siyah kot pantolonu yıpranmış siyah kazağıyla uyumluydu, sanki hâlâ Sword & Cross’un giyim yönetmeliğini takip ediyordu. Yüzünde-

ki piercinglerin sayısı Luce onu en son gördüğünden beri artmıştı. Kolunun kavisinde küçük bir su ısıtıcısı tutuyor ve dik dik Luce'a bakıyordu.

Luce diğerlerinin uzun ve kıvrımlı patikaya çıktıklarını gördü. Daniel Callie'nin çantasını omzuna atmıştı ama sağ elini omzuna koyduğu Callie ile sohbet ederken gülümseyen Cam'di. Luce gerilmesi mi yoksa ondan etkilenmesi mi gerektiğini bilmiyor gibiydi.

"Geçerken uğrayalım dedik." Gabbe Luce'a çiçekleri uzatırken gülümsüyordu. "Ev yapımı vanilyalı dondurmamdan getirdim, Molly de iştah açıcı bir şeyler getirdi."

"Acılı karides." Molly su ısıtıcısının kapağını kaldırıncaya Luce baharatlı ve sarımsaklı et suyunun kokusunu içine çekti. "Ailemin özel tarifi." Molly kapağı kapattıktan sonra antrede Luce'un yanından geçti ve ilerlediği sırada Shelby'ye takıldı.

İkisi de aynı anda, "Önüne bak," deyince şüpheli bir şekilde birbirlerini süzdüler.

"Ah, harika." Gabbe Luce'a sarılabilmek için eğildi. "Molly kendisine bir arkadaş buldu."

Roland Gabbe'yi mutfığa götürdü ve Luce ilk kez Callie'yi tam anlamıyla gördü. Bakışları kenetlenince kendilerine engel olamadılar: İkisi de istemsizce gülerek birbirlerine doğru koşmaya başladılar.

Callie'nin bedeninin aniden çarpmasıyla Luce'un nefesi kesildi. Kollarını birbirlerine doladılar, iki kızın da yüzleri birbirlerinin saçlarına gömülmüştü; uzun süre birbirlerinden ayrı kaldıktan sonra kavuşan iki arkadaş gibi kahkaha atıyorlardı.

İsteksizce Luce geri çekilip birkaç adım geride duran

ikiliye döndü. Cam her zamanki gibi kontrollü ve sakin, şık ve yakışıklı görünüyordu.

Ama nedense Daniel'in rahatsız olmuş gibi bir hali vardı - ve bu halinin geçerli bir sebebi vardı. Onu Miles'la öpüşürken gördüğünden beri konuşmamışlardı ve şimdi de Luce'un en yakın arkadaşı ve Daniel'in eski düşmanı Cam şu an Daniel için ne ifade ediyorsa, onların yanında duruyorlardı.

Ama...

Daniel onun evindeydi. Ebeveynlerine seslenebilecek mesafede. Onun gerçekte kim olduğunu öğrenirlerse, akıllarını kaçırmaları mıydı? Binlerce kez ölümünden sorumlu olan, onu bir mıknaş gibi çeken, imkânsız, anlaşılmaz, gizemli, hatta zaman zaman acımasız olan, sevgisine anlam vermediği, *şeytanla iş birliği yapan* ve - eğer o şeytanla buraya davetsizce gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanıyorsa - belki de onu doğru düzgün tanımayan çocuğu onlara nasıl tanıyacaktı?

"Burada ne arıyorsunuz?" Sesi kupkuruydu, çünkü Cam'e hitap etmeden Daniel ile konuşamazdı ve Cam ile konuşurken içinden ona ağır bir şey fırlatmak geliyordu.

İlk konuşan Cam oldu. "Senin de Şükran Günü'n kutlu olsun. Duyduğumuza göre bugün herkes senin evinde toplanıyormuş."

"Havaalanında arkadaşına rastladık," diye ekledi Daniel insanların arasındayken Luce'a hitap ettiği her zamanki düz ses tonuyla. Daha resmiydi ve normal davranabilmeleri için onunla yalnız kalmaya can atmasına neden oluyordu. Böylece aptal paltosunun yakasından onu tutup her şeyi açıklayana dek onu sarsabilirdi. Her şey çok fazla uzamıştı.

“Konuşmaya daldık, sonra da taksiyi paylaştık,” diye devam etti Cam Callie’ye göz kırparak.

Callie Luce’a gülümsedi. “Ben de Pricelar’ın evinde küçük bir parti olacağını sanıyordum ama bu çok daha iyi. Artık ne var ne yok öğrenebilirim.”

Luce arkadaşının bu iki çocuğun kim olduklarına dair bir ipucu görebilmek için yüzüne dikkatle baktığını hissedebiliyordu. Şükran Günü tuhaf bir hale bürünmek üzereydi, hem de hızla. İşlerin böyle gideceğini hiç düşünmemiştir.

“Hindi zamanı!” diye seslendi annesi kapıdan. Dışarıdaki kalabalığı görünce yüzündeki gülümsemenin yerini şaşkın bir ifade aldı. “Luce? Neler oluyor?” Eski yeşil-beyaz çizgili önlüğü beline bağlıydı.

“Anne,” dedi Luce eliyle göstererek. “Bunlar Callie, Cam ve...” Uzanıp Daniel’a dokunmak, annesinin onun özel olduğunu, onun doğru kişi olduğunu bilmesini istiyordu. Daniel’ın da onu hâlâ sevdiğini, aralarındaki her şeyin düzeleceğini bilmesini istiyordu. Ama yapamadı. Orada öylece durdu. “Ve Daniel.”

“Pekâlâ.” Annesi yeni gelenlerin her birine gözlerini kısararak baktı. “Hoş geldiniz. Luce, tatlım, biraz konuşabilir miyiz?”

Luce hemen döneceğini bildirmek için Callie’ye parmağını kaldırıp kapının önünde duran annesinin yanına gitti. Annesinin ardından antreye girip çocukluk fotoğraflarının asılı olduğu loş koridorda ilerleyerek ebeveynlerinin ufak odasına girdi. Annesi beyaz yatak örtüsünün üzerine oturup kollarını kavuşturdu. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Çok özür dilerim, anne,” dedi Luce yatakta yanına otururken.

“Kimseyi Şükran Günü yemeğinden geri çevirmek istemiyorum ama sence de her şeyin bir sınırının olması gerekmiyor mu? Bir araba dolusu davetsiz misafir yeterli değil miydi?”

“Evet, elbette haklısın,” dedi Luce. “Bu insanları ben davet etmedim. Herkes burada olduğu için ben de senin kadar şaşkınım.”

“Sorun seninle geçirdiğimiz vaktin kısıtlı olması. Arkadaşlarınla tanışmak çok hoşumuza gidiyor,” dedi annesi Luce’un saçlarını okşayarak. “Fakat seninle baş başa olmak çok daha güzel.”

“Bunun çok büyük bir istek olduğunun farkındayım ama anne...” Luce yüzünü çevirince yanağı annesinin avcuna oturdu. “O benim için özel biri. Daniel. Onun buraya geleceğini bilmiyordum ama şimdi burada, sen ve babamla vakit geçirmeye ihtiyacım olduğu kadar onunla da vakit geçirmeliyim. Beni anlıyor musun?”

“Daniel mı?” diye tekrarladı annesi. “O güzel sarışın çocuk mu? Siz...”

“Biz birbirimizi seviyoruz.” Nedense Luce titremeye başlamıştı. İlişkisine dair şüpheleri olsa da bunu yüksek sesle dile getirmek, Daniel’ı sevdiğini annesine söylemek bunun doğru olduğunu anlamasını - her şeye rağmen onu gerçekten sevdiğini hatırlamasını - sağlamıştı.

“Anlıyorum.” Annesi kafasını sallarken, spreyli kahve-rengi lüleleri sabit kaldı. Gülümsedi. “O hariç diğerlerini kovamayız, değil mi?”

“Teşekkür ederim, anne.”

“Babana da teşekkür et. Tatlım? Bir dahaki sefere önce-

den haber ver, lütfen. *Doğru kişiyi* eve getireceğini bilseydim, tavan arasından bebeklik fotoğraflarının bulunduğu albümü çıkartırdım.” Göz kırıp Luce’un yanağına bir öpücük kondurdu.

★ ★ ★

Oturma odasına dönünce Luce ilk Daniel ile karşılaştı.

“Ailenle birlikte olabilmene sevindim,” dedi Daniel.

“Beni de getirdiği için umarım Daniel’a kızgın değil-sindir,” diye araya girdi Cam. Luce Cam’in sesinde kendini beğenmişlik arasa da bulamadı. “İkinizin de burada olmamamı tercih ettiğinizi biliyorum ama...” Daniel’a baktı. “Anlaşma anlaşmadır.”

“Eminim,” dedi Luce sakinlikle.

Daniel’ın yüzündeki ifade hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ta ki yüzüne bir gölge düşene dek. Miles yemek odasından içeri girmişti.

“Şey, baban kadeh kaldırmak üzere.” Miles Daniel’ın gözlerine bakmamak için elinden geleni yapıyormuşçasına bakışlarını Luce’a odaklamıştı. “Annen nerede oturmak istediğini sormamı söyledi.”

“Ah, fark etmez. Callie’nin yanı olabilir.” Birbirlerinden uzak tutması gereken tüm diğer misafirleri düşününce Luce’un içini hafif bir korku kapladı. Molly herkesten uzakta oturmalıydı. “Oturma planı oluşturmalıydım.”

Roland ve Arriane yemek masasının ucunda hemen oturma planını hazırladılar, böylece misafirler birer birer yemek odasına geldiler. Biri masaya altın rengi ve beyaz bir örtü sermişti, hatta ebeveynleri düğünlerinden kalan porselen yemek takımını bile çıkarmıştı. Mumlar yakılmış ve tüm kadehlere su doldurulmuştu. Çok geçmeden, Luce

Callie ve Arriane'nin arasındaki yerini alırken, Shelby ve Miles dumanları tüten yeşil fasulye ve patates püresi kâselerini içeri taşımaya başlamışlardı.

Küçük Şükran Günü kutlamaları on iki kişilik bir şölene dönüşmüştü: Dört insan, iki Nefilim, üçü iyi üçü kötünün yanında olmak üzere altı düşmüş melek ve masanın altında yemek tabağında yiyecek artıklarını yiyen hindi kostümü giydirilmiş bir köpek.

Miles Luce'un tam karşısındaki sandalyeye oturmayı hedeflese de Daniel ona sert bir bakış atınca geri çekildi. Daniel tam sandalyeye oturmak üzereyken Shelby yerini kaptı. Zafer edasıyla gülümseyen Miles, Shelby'nin sol tarafına, Callie'nin karşısına oturdu, sinirli görünen Daniel ise Arriane'nin karşısında Shelby'nin sağ tarafındaki sandalyeye geçti.

Biri Luce'un dikkatini çekmeye çalışarak masanın altından onu tekmeliyordu ama Luce gözlerini tabağından ayırmadı.

Herkes yerleştikten sonra masanın ucunda oturan annesinin tam karşısında masanın başında yer alan Luce'un babası ayağa kalktı. Çatalını kırmızı şarapla dolu olan kadehine vurdu. "Yılın bu zamanında bir iki uzun konuşma yapmış olmakla tanınırım." Güldü. "Ama daha önce çok sayıda aç misafirimiz olmamıştı, o yüzden sadece gelmek istiyorum. Güzel eşim Dorren'e ve biricik kızım Lucie'ye ve bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim." Luce'a baktı ve gurur duyduğu anlarda yaptığı gibi kocaman gülümsedi. "Başarılı ve güzel, bir sürü arkadaşı olan genç bir kıza dönüştüğünü görmek harika. Umarız evimizi tekrar ziyaret edersiniz. Arkadaşlığın şerefine."

Birbirlerine “kurnaz” bakışlar atan arkadaşlarına aldırış etmemeye çalışan Luce zoraki bir şekilde gülümsedi.

“Kesinlikle katılıyorum!” Daniel tuhaf sessizliği bölüp kadehini kaldırdı. “Güvenilir ve dürüst arkadaşlar olmazsa, hayatın ne anlamı kalırdı?”

Gözlerini ondan kaçırarak Miles kaşığı patates püresine daldırdı. “Bay Güvenilir öyle diyorsa, öyledir.”

Tabakları masanın öteki ucuna gönderen Pricelar Daniel’in Miles’a attığı hain bakışı fark etmeyecek kadar meşguldüler.

Molly Miles’ın tepelme dolu olan tabağından henüz kimsenin dokunmadığı acılı karidesi kaşıklıyordu. “Doyduğun zaman haber ver.”

“Hey, Mo. Bana da biraz ayır.” Cam karides tenceresini almak için uzandı. “Miles. Roland geçenlerde eskrimde çok yetenekli olduğunu gösterdiğini söyledi. Bahse girerim kızlar deliye dönmüştür.” Masaya doğru biraz eğildi. “Sen de oradaydın, değil mi, Luce?”

Miles çatalını havaya kaldırmıştı. Cam’in niyetini çözemediği için kocaman mavi gözlerinden şaşkınlık okunuyordu ve sanki Luce’un - kendisi de dahil olmak üzere - tüm kızların deliye döndüğünü söylemesini umuyor gibiydi.

“Roland ayrıca Miles’ın kaybettiğini de söyledi,” dedi Daniel uysallıkla ve hindisine çatalını geçirdi.

Masanın öteki ucundan Gabbe ortamdaki gerginliği memnuniyetini dile getirerek dağıtmayı denedi. “Aman Tanrım, Bayan Price. Bu Brüksel lahanaları enfes. Öyle değil mi, Roland?”

“Hmmm...” Roland da ona katıldı. “Beni eskilere götürüyorlar.”

Luce'un annesi tarifi vermeye koyulmuşken, babası üretim hakkında bilgi vermeye başladı. Luce ailesiyle geçirdiği bu nadir dakikaların tadını çıkarmaya çalışıyordu. Callie eğilip herkesin, özellikle de Arriane ve Miles'in çok hoş insanlar olduklarını fısıldadı - ama gözlemlemesi gereken çok fazla şey vardı. Luce her an bir bomba imha etmesi gerekebilirmiş gibi hissediyordu.

Birkaç dakika sonra ikinci kez hindi içini masanın etrafında dolaştırırken, Luce'un annesi, "Biliyor musun, baban ve ben senin yaşlarındayken tanışmıştık," dedi.

Luce bu hikâyeyi daha önce otuz beş bin kez dinlemişti.

"Athens Lisesi'nin futbol takımında oyun kurucuydu." Annesi Miles'a göz kırptı. "Sporcular o günlerde de kızları deliye döndürürdü."

"Evet, Truvalılar on iki, benim takımım ise ikiydi." Luce'un babası gülerek konuşmasına devam etti. "Doreen'e sahanın dışında pek sert bir çocuk olmadığımı göstermek zorundaydım."

Luce'un annesinin ünlü çöreklerinden bir tane daha alan Miles, "Evliliğiniz böylesine sağlam olması bence harika," dedi. "Luce kendisine ve birbirlerine karşı açık ve net olan ebeveynlere sahip olduğu için çok şanslı."

Luce'un annesi gülümsedi.

Fakat cevap vermesine fırsat kalmadan, Daniel araya girdi. "*Bunlardan* daha önemli olan sevgidir, Miles. Gerçek bir ilişkinin sadece eğlence ve oyunlardan ibaret olmadığını söylemez miydiniz, Bay Price? Gerçek bir ilişki çaba harcamayı gerektirmez mi?"

"Elbette, elbette." Luce'un babası peçetesiyle ağzını sil-

di. "Yoksa neden evliliğe sorumluluk desinler ki? Elbette, sevginin de iniş ve çıkışları olur. Bu hayatın bir parçası."

"Çok güzel söyledığınız, Bay Price," dedi Roland. Pürüzsüz on yedilik yüzüne kıyasla fazla olgun konuşmuştu. "Tanrı şahidimdir ki benim de iniş ve çıkışlarım oldu."

"Hadi ama," diye araya giren Callie Luce'u şaşırttı. Zavalı Callie masada bulunan herkesi dış görünüşlerine göre değerlendiriyordu. "Aşktan sıkıcı bir şeymiş gibi bahsediyorsunuz."

"Callie haklı," dedi Luce'un annesi. "Sizler genç ve umut dolusunuz, eğlenmenize bakmalısınız."

Eğlenmek. Demek amacı bu olmalıydı? Luce'un eğlenmesi mümkün müydü? Miles'a küçük bir bakış attı. Gülmüyordu. "Eğleniyorum," dedi dudaklarını oynatarak.

Tekrar masaya bakınca her şeye rağmen kendisinin de eğlendiğini fark etti Luce ve bu onun için ciddi bir fark yarattı. Roland diliyle karidese vurarak Molly'nin belki de tarihte ilk kez gülmesini sağlamıştı. Callie'nin üzerine düşen Cam ise çöreğine yağ sürmeyi bile önermiş ama Callie kaşlarını kaldırıp utangaç bir şekilde kafasını sallayarak teklifini reddetmişti. Shelby bir yarışmaya hazırlanmışçasına yemek yiyordu. Ve biri masanın altında hâlâ Luce'u dürtüyordu. Luce Daniel'in menekşe renkli gözlerine baktı. Daniel'in göz kırpmasıyla içi bir hoş oldu.

Bu topluluğun olağanüstü bir yanı vardı. Büyükannesinin ölmesiyle Pricelar'ın tatilde Louisiana'ya gitmeyi bırakmalarından bu yana Luce'un geçirdiği en neşeli Şükran Günü'ydü. Artık tüm bu insanlar, melekler ve şeytanlar onun ailesiydi. Anlaşılmaz, güvenilirmez, iniş ve çıkışlarla dolu, hatta bazen çok eğlencelilerdi. Babasının söylediği gibi: Tüm bunlar hayatın birer parçasıydı.

Ölümle yeterince deneyimi olan bir kız için yaşam aniden Luce'un son derece minnettar olduğu bir şey haline gelmişti.

"Sanırım doyduum," dedi Shelby birkaç dakika sonra. "Bilirsiniz. Yemek. Herkesin yemeği bitti mi? Öyleyse burada noktalayalım." Hafif bir ısıklık çalıp kement atar gibi bir hareket yaptı. "Hepimizin okuduğu ıslahevine dönmek için sabırsızlanıyorum..."

"Masayı toplamaya yardım ederim." Yerinden fırlayıp tabakları toplamaya başlayan Gabbe, isteksiz görünen Molly'yi beraberinde mutfığa sürükledi.

Topluluğu kızının gözlerinden görmeye çalışan Luce'un annesi hâlâ kaçamak bakışlar atmakla meşguldü. Fakat bu imkânsızdı. Daniel fikrini çok çabuk benimsemiş ve ikisine bakıp durmaya başlamıştı. Luce annesinin Daniel'la olan ilişkisinin sağlam ve muhteşem olduğunu, dünyadaki hiçbir şeye benzemediğini anlamasını istiyordu ama etrafta çok fazla insan vardı. Kolay olması gereken her şey ona zor geliyordu.

O sırada boynunun etrafındaki keçeleşmiş tüyleri çiğnemeyi bırakan Andrew kapıya doğru havlamaya başladı. Luce'un babası kalkıp kayışı aldı. En sonunda. "Biri akşam yemeğinin ardından yürüyüşe çıkmak istiyor galiba," dedi.

Annesi de kalkmıştı, Luce onu kapıya kadar geçirip paltosunu giymesine yardım etti. Sonra babasına atkısını uzattı. "Bu gece yaptığınız her şey için size çok teşekkür ederim. Siz dışarıdayken biz bulaşıkları yıkarız."

Annesi gülümsedi. "Bizi çok gururlandırdın, Luce. Ne olursa olsun. Bunu sakın unutma."

“Miles’ı sevdim,” dedi Luce’un babası Andrew’un kayışını tasmasına takarken.

“Daniel ise... Olağanüstü,” dedi annesi babasına imalı bir ses tonuyla.

Yanakları kızaran Luce dönüp masaya baktı. Ebeveynlerine lütfen beni utandırmayın bakışı attı. “Pekâlâ! Size iyi upuzun yürüyüşler!”

Luce kapıyı tutup neredeyse tasmasıyla kendisini boğacak olan sabırsız köpekle birlikte ailesinin dışarı çıkmasını izledi. Kapıdan içeri giren serin hava taptetiydi. Onca insanla dolu ev fazlasıyla sıcaktı. Ebeveynleri sokağın sonunda kaybolmadan önce Luce dışarıda bir şey gördüğünü sandı.

Kanada benzeyen bir şeydi.

“Şunu gördünüz mü?” dedi. Kimi kastettiğinden emin değildi.

“Neyi?” dedi babası arkasına dönüp. Öylesine mutlu görünüyordu ki Luce’un kalbi sızladı.

“Yok bir şey.” Luce kapıyı kapatırken zoraki bir şekilde gülümsedi. Birinin tam arkasında olduğunu hissedebiliyordu.

Daniel. Bulunduğu yerde mest olmasına neden olan bir sıcaklık yayıyordu.

“Ne gördün?”

Sesi buz gibiydi, sinirden değil korkudan. Luce ona bakıp elini tuttu ama Daniel arkasını döndü.

“Cam,” diye seslendi. “Okunu al.”

Odanın öteki tarafında, Cam aninden başını kaldırdı. “Şimdiden mi?”

Evin dışından duyulan bir pır sesi onu susturdu. Cam pencereden uzaklaşıp ceketine doğru uzandı. Luce gümmü-

şı parlaklığı görünce hatırladı: Bu Sürgün kızdan aldığı oktu.

“Diğerlerine haber ver,” dedikten sonra Daniel Luce’a döndü. Dudakları aralanmıştı, yüzündeki çaresiz ifadeden onu öpmek üzere olduğunu sandı ama tek yaptığı, “Fırtına mahseniniz var mı?” diye sormak oldu.

“Bana neler olduğunu anlat,” dedi Luce. Mutfakta suyun aktığını, Callie ile birlikte bulaşıkları yıkarlarken Arriane ve Gabbe’nin uyumlu bir şekilde Heart and Soul’u söylediklerini duyabiliyordu. Masayı toplayan Molly ve Roland’ın yüzlerindeki gergin ifadeyi görebiliyordu. Ve birdenbire Luce tüm bu Şükran Günü yemeğinin bir oyun olduğunu anladı. Bu bir paravandı. Ama ne için olduğunu bilmiyordu.

Miles hemen Luce’un yanında belirdi. “Neler oluyor?”

“Seni ilgilendiren bir şey değil,” dedi Cam. Kaba davranmamış, doğruları söylemişti. “Molly. Roland.”

Molly elindeki tabakları masaya bıraktı. “Ne yapmamızı istiyorsunuz?”

Cevap veren Daniel oldu, sanki birden Molly ile aynı taraftalarmış gibi konuşmaya başlamıştı. “Diğerlerine haber ver. Ve siperleri bulun. Silahlı olmalılar.”

“Kimler?” diye sordu Luce. “Sürgünler mi?”

Bakışlarını Luce’a çeviren Daniel’in suratı asıktı. “Bu gece bizi burada bulamamış olmaları gerekirdi. Böyle bir ihtimalin olduğunu bilsek de onları buraya getirmeyi gerçekten hiç istemezdim. Özür dilerim...”

“Daniel.” Cam sözünü böldü. “Şu an önemli olan tek şey onlarla mücadele etmek.”

Büyük bir gürültü evin etrafında yankılandı. Cam ve

Daniel içgüdüsel bir şekilde kapıya yöneldiler ama Luce kafasını salladı. "Arka kapı," diye fısıldadı. "Mutfaktan geliyor."

Hepsi bir an durup arka kapının gıcırdayarak açılmasını dinlediler. Hemen ardından uzun ve tiz bir çığlık duyuldu.

"Callie!" Oturma odasından fırlayan Luce, en yakın arkadaşını korkutan görüntüyü düşününce ürperdi. Luce Sürgünlerin ortaya çıkacaklarını bilseydi, Callie'nin gelmesine izin vermezdi. Hatta kendisi bile eve gelmezdi. Kötü bir şey olursa, Luce kendisini asla affetmeyecekti.

Mutfak kapısından içeri dalan Luce, Callie'yi Gabbe'nin narin bedeninin arkasına sığınmış bir halde buldu. En azından, şimdilik güvendedi. Derin bir nefes veren Luce, neredeyse Daniel, Cam, Miles ve Roland'ın arkasında oluşturduğu kas duvarına yığılıp kalacaktı.

Arriane elindeki kocaman keseri havaya kaldırmış beyaz kapının önünde duruyordu. Luce'un henüz göremediği birini yere indirmeye hazır görünüyordu.

"İyi akşamlar," dedi resmîyetle dolu bir erkek sesi.

Arriane keseri indirince, kapıda kahverengi yağmurluğuyla uzun boylu ve ince bir çocuk belirdi. Teninin rengi çok solgundu, dar bir suratı ve güçlü bir burun yapısı vardı. Bir yerleden tanıdık geliyordu. Kırpılmış boyalı sarı saçları. Boş bakan beyaz gözleri.

Bir Sürgündü.

Ama Luce onu daha önce başka bir yerde görmüştü.

"Phil?" diye haykırdı Shelby. "Burada ne işin var? Gözlerine ne oldu? Bembeyazlar..."

Daniel Shelby'ye döndü. "Bu Sürgünü tanıyor musun?"

“Sürgün mü?” Shelby’nin sesi titredi. “O onlardan biri... O benim zavallı eski... O...”

“Seni kullanıyordu,” dedi Roland sanki diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi.

“Daha önce fark etmiş olmam gerekirdi. Kim olduğunu anlamış olmalıydım.”

“Ama anlayamadın,” dedi Sürgün. Sesi ürpertici bir şekilde sakindi. Yağmurluğunun iç cebine uzanıp gümüş bir yay, diğer cebinden ise bir ok çıkarıp hemen yerleştirdi. Roland’a doğrulttu, sonra kalabalığı tarayarak sırayla hepsine nişan aldı. “Davetsizce geldiğim için beni bağışlayın. Lucinda’yı almaya geldim.”

Daniel Sürgüne doğru bir adım attı. “Buradan hemen defolup gitmezsen...” dedi. “Hızlı bir ölüm dışında, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi alamazsın.”

“Üzgünüm ama olmaz,” diye karşılık verdi çocuk. Kaslı koluyla oku hâlâ gergin bir şekilde tutuyordu. “Uzun zamandır bu kutsal geri alım için hazırlanıyorduk. Elimiz boş dönmeyeceğiz.”

“Nasıl yaparsın, Phil?” Shelby Luce’a sığınmış ağlıyordu. “Bilmiyordum... Gerçekten Luce, bilmiyordum. Onun bir ucube olduğunu sandım, hepsi bu.”

Çocuk hafifçe gülümsedi. Korkunç, derinliksiz beyaz gözleri tam bir kâbusu andırıyordu. “Karşı koymadan onu bana verin, yoksa hepinizi öldürürüm.”

O sırada Cam upuzun, tok bir kahkaha attı. Tüm mutfak sarsılmış ve kapının girişinde duran çocuk rahatsız olmuş bir şekilde titremiştir.

“Sen mi?” dedi Cam. “Biliyor musun, sanırım şu ana kadar gördüğüm espri anlayışı olan tek Sürgün sensin.”

Sıkış tıkış mutfağa bakındı. “Neden bu konuyu dışarıda konuşmuyoruz? Bitirelim gitsin, olur mu?”

“Memnuniyetle,” diye karşılık verdi çocuk dudaklarında dümdüz bir gülümseyle.

Cam sanki bir düğüm üzerinde çalışıyormuş gibi omuzlarını geri attı - ve böylece omuz kemiklerinin birleştiği yerde gri kaşmir kazağının altından kocaman altın rengi kanatları çıktı. Arkasında açılarak mutfağın büyük bir bölümünü kapladılar. Cam’ın kanatları o kadar parlaktı ki titrerken Luce’un gözlerini kamaştırıyordu.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Callie gözlerini kırıştı-rarak.

“Yaklaştın,” dedi Arriane. Cam kanatlarını geriye atıp Sürgün çocuğun yanından geçip kapıdan arka bahçeye çıktı. “Luce’un açıklayacağından eminim!”

Roland’ın kanatları uçmaya hazırlanan büyük bir kuş sürüsünün çıkardığı sese benzer bir sesle açıldı. Mutfak lambası Roland Cam’in ardından kapıdan çıkarken kanatlarının koyu altın rengi ve siyah desenlerini vurguluyordu. Molly ve Arriane onun hemen yanındaydılar, Arriane ısıltılı kanatlarını Molly’nin bronz renkli kanatlarına bastırmıştı, aceleyle kapıdan çıktıkları sırada sanki kanatlarından kıvılcımlar çıkıyordu. Sırada kabarık beyaz kanatları bir kelebeğinki kadar zarıfçe açılan Gabbe vardı ama öylesine hızlıydı ki tüm mutfağa çiçek kokulu bir esinti yayılmıştı.

Daniel Luce’un elini tuttu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak kocaman beyaz kanatlarını açtı. Tamamen açıldıklarında mutfağa sığmayacaklardı, o yüzden Daniel kanatlarını vücuduna yakın tuttu. Parlak kanatları muhteşem görünüyordu. Luce iki eliyle birden kanatlarına dokundu. Dış kısımları sıcak ve saten kadar pürüzsüzdü ama

içi güçle dolup taşıyordu. Bu gücün Daniel'ın içinde doluşarak ona geçtiğini hissedebiliyordu. Kendisini ona çok yakın hissediyor ve onu tamamen anlayabiliyordu. Sanki tek vücut olmuşlardı.

Endişelenme. Her şey yoluna girecek. Sana her zaman göz kulak olacağım.

Ama yüksek sesle dile getirdikleri, "Kendini koru. Buradan ayrılma," oldu.

"Hayır," diye yalvardı Luce. "*Daniel.*"

"Hemen dönerim." Ve sonra kanatlarını geriye atıp kapıdan dışarı uçtu.

İçeride tek başlarına kalan meleksi olmayanlar bir araya toplandılar. Miles arka kapıya yaslanmış pencereden dışarıya bakıyordu. Shelby başını ellerinin arasına almıştı. Callie'nin suratı buzdolabı kadar bembeyaz görünüyordu.

Luce Callie'nin elini tuttu. "Sanırım sana açıklamam gereken birkaç şey var."

"Elinde ok olan çocuk kimdi?" diye fısıldadı Callie. Luce'un eline sıkıca tutunmuştu ve hâlâ titiriyordu. "*Sen kimsin?*"

"Ben mi? Ben... Sadece benim." İçini bir ürpertinin kapladığını hisseden Luce omuzlarını silktilti. "Bilmiyorum."

"Luce," dedi Shelby. Ağlamamaya çalıştığı belli oluyordu. "Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Yemin ederim bilmiyordum. Ona anlattıklarım, sadece öylesineydi. Sürekli seni sorup duruyordu ve iyi bir dinleyiciydi, ben de... Demek istediğim, kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu... Bilseydim, asla..."

"Sana inanıyorum," dedi Luce. Pencereye, Miles'ın ya-

nına geçip babasının birkaç sene önce yaptığı ufak ahşap verandaya baktı. "Sence ne istiyor olabilir?"

Bahçede meşe ağaçlarının dökülen yaprakları düzgün yığınlar halinde toplanmıştı. Havada şenlik ateşini andıran bir koku vardı. Uzaklarda bir yerlede bir siren çalıyordu. Verandanın bitimindeki üç basamakta Daniel, Cam, Arriane, Roland ve Gabbe çitlere doğru yan yana durmuşlardı.

Hayır, çitlere doğru değil, gümüş oklarıyla meleklerle doğru nişan alan Sürgünlerden oluşan karanlık bir kalabalığa doğru dönmüşlerdi. Sürgün çocuk yalnız değildi. Beraberinde bir ordu getirmişti.

Luce düşmemek için tezgâha tutunmak zorunda kaldı. Cam dışında tüm melekler silahsızdı. Ve o okların neler yapabileceğini biliyordu.

"Luce, bekle!" diye Miles arkasından bağırdı ama Luce çoktan kapıya yönelmişti.

Karanlıkta bile, Luce Sürgünlerin birbirlerine benzer ifadesiz bir görünüşleri olduğunu görebiliyordu. Erkekler kadar kızlar da vardı, hepsi soluk tenliydi ve aynı kahverengi yağmurluklardan giymişlerdi, erkeklerin kısacık kesilmiş boyalı sarı saçları, kızların ise neredeyse bembeyaz, sımsıkı toplanmış atkuyrukları vardı. Sürgünlerin kanatları sırtlarından çıkmıştı. Hepsinin kanatları çok ama çok kötü durumdaydı - yıpranmış, lime lime ve son derece iğrençtiler, pislik içinde olduklarını söylemek daha doğru olurdu. Daniel'in ya da Cam'in ya da Luce'un tanıdığı diğer meleklerin ve şeytanların kanatlarına hiç benzemiyorlardı. Birlik içinde durmuş, boş gözlerle bakan, kafalarını farklı yönlere doğru eğen Sürgün ordusu korkunç bir kâbusu andırıyordu. Ve Luce bu kâbustan uyanamıyordu.

Daniel diğerleriyle birlikte verandada durduğunu fark

edince, geriye çekilip onu ellerinden tuttu. “Sana *içeride kalmanı söylemiştim.*”

“Hayır,” diye fısıldadı Luce. “Siz burada dövüşürken *içeride* kalamam. Etrafımdaki insanların yok yere ölmele-
rine seyirci kalamam.”

“Yok yere mi? Bu konuda başka zaman tartışırız, Luce.”
Bakışları çitlerin yanındaki Sürgünlerin karanlık ordusu
üzerinde gezip duruyordu.

Luce yumruklarını sıktı. “*Daniel...*”

“Hayatın sinir krizine giremeyeceğin kadar değerli.
Şimdi *içeri gir. Hemen.*”

Bahçenin ortasında tiz bir çığlık koptu. Ön sırada bulu-
nan yaklaşık on Sürgün silahlarını meleklerle doğru kaldı-
rıp oklarını serbest bıraktılar. Luce tam zamanında başını
kaldırmasıyla bir şeyin - *birinin* - çatıya fırladığını gördü.

Molly.

Çatıdan aşağı uçarken baston gibi savurduğu iki bahçe
tırmığını ustalıklı kullanan bir karaltı gibiydi.

Sürgünler onu duymuş olsalar da yaklaştığını göreme-
diler. Molly tırmıkları döndürürken tarlaya ekin saçır gibi
oklarını havadan deviriyordu. Siyah asker botlarıyla yere
bastı, yere düşüp yuvarlanan kör uçlu gümüş oklar ince
dallar kadar zararsız görünüyorlardı. Ama Luce bu kadar
basit olmayacağını biliyordu.

“Bundan böyle acımak yok!” Sürgünlerden biri - Phil -
bahçenin diğer ucundan bağırdı.

“Onu *içeri* götürün ve yıldız iğnelerini alın!” diye
Daniel’a bağırarak Cam verandanın parmaklıklarına çıkıp
gümüş yayını çekti. Bir defada üç ok birden çekip fırlattı.
Sürgünlerden üçü acıyla kıvranarak toz bulutuna dönüş-
tü.

Arriane ve Roland ışık hızıyla bahçenin etrafını dolaşarak kanatlarıyla okları topladılar. Tam oklarla vurulmak üzere oldukları anda Gabbe verandanın parmaklıklarına sığırdı.

“Hımmm, bir bakalım.” Gözlerinde acımasız bir ifadeyle sağ kanadının ucunu aşağıdaki Sürgünlere doğru çevirdi.

Yer titremeye başladı ve sonra zemin - bahçenin uzunluğu boyunca ve birkaç metre genişliğinde - ikiye bölündü.

Derin siyah boşluk Sürgünlerin en az yirmi tanesini yuttu.

Yerin dibine düştükleri sırada kasvetli çığlıkları yankılanıyordu. Onların gerisinde kalan Sürgünler Gabbe’nin ansızın açtığı korkunç boşluğa az bir mesafe kala durup geri çekildiler. Kör gözleriyle az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken kafalarını sağa sola çeviriyorlardı. Sürgünlerden birkaçı derin boşluğun kenarında sendeleyerek içine düştü. Bağrışlar uzaklaşıyor ve hiçbir şey duyulmuyordu. Bir süre sonra toprak paslı bir menteşe gibi gıcırdayarak kapandı.

Gabbe tüm zarafetiyle tüylü kanatlarını yanlarına topladı. Kaşlarında biriken teri sildi. “Biraz olsun işe yaramış olmalı.”

Ama o sırada gökyüzünden yeniden gümüş oklar yağmaya başladı. İçlerinden bir tanesi verandanın üst basamağında Luce’un ayağının dibine saplandı. Daniel ahşap zemine saplanan oku çekip çıkardıktan sonra sertçe fırlatarak yaklaşmakta olan bir Sürgünün alnına isabet ettirdi.

Fotoğraf makinesi flaşına benzeyen bir ışık parladı ve

sonra... Beyaz gözlü çocuk çarpmanın etkisiyle çılgık atamadan gözden kayboldu.

Daniel'ın bakışları Luce'u buldu, onu hemen yere yatırdı, hâlâ hayatta olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Yanında duran Callie yutkundu. "O az önce... O çocuk gerçekten de..."

"Evet," dedi Luce.

"Yapma, Luce," dedi Daniel. "Beni seni içeri sürüklemek zorunda bırakma. Dövüşmek zorundayım. Buradan uzaklaşmalısın. *Şimdi.*"

Luce ona karşı çıkamayacağını anlayacak kadar olaya şahit olmuştu. Eve yöneldi, Callie'nin elini tuttu - ama o sırada mutfak kapısının arasından acımasız görünen Sürgünler gözüne ilişti.

Üç kişiydiler. *Evinin içindeydiler.* Gümüş oklarıyla nişan almışlardı.

Luce'u korumak için hızla yanına koşan Daniel, "Hayır!" diye haykırdı.

Mutfaktan verandaya fırlayan Shelby'nin arkasından kapı sertçe kapandı.

Üç adet ok kapının farklı yerlerine gürültüyle saplandı.

"Hey, suçsuz çıktı!" Çimenlerin üzerinden seslenen Cam Sürgün bir kızın kafatasına oku saplamadan önce Shelby'ye başını salladı.

"Pekâlâ, yeni plan," diye homurdandı Daniel. "Yakınlarda bir yerlerde sığınabileceğiniz bir yer bulun. Hepiniz." Callie ve Shelby'ye ve tüm gece boyunca ilk kez Miles'a hitap etmişti. Luce'u kolundan kavradı. "Yıldız iğnelerinden uzak dur," diye yalvardı. "Söz ver bana." Ona ufak bir

öpücük kondurduktan sonra hepsini verandanın duvarına doğru uzaklaştırdı.

Tüm meleklerin kanatları o kadar parlaktı ki Luce, Calie, Shelby ve Miles gözlerini korumak zorunda kaldılar. Dizlerinin üstüne çömelip gözlerinin önünde dans eden parmaklıkların gölgelerine doğru veranda boyunca emekledikleri sırada Luce herkesi bahçenin yan tarafına doğru yönlendiriyordu. Sığınağa. Bir yerlede bir sığınak olmalıydı.

Gölgelerin arasından çok sayıda Sürgün belirdi. Uzaklardaki ağaçların yüksek dallarının arasından çıkıp tarlaların ve akkarıncaların kemirdiği Luce'un çocukken bindiği eski salıncağın bulunduğu yerde ilerlemeye başladılar. Uzaktaki ağaçların yüksek dalları arasına gizlenmiş gümüş okları ay ışığının altına parlıyordu.

Diğer taraftan Cam'den başka oku olan yoktu. Kaç adet Sürgünle mücadele ettiğini düşünmeden saldırıyordu. Ardı ardına fırlattığı oklar doğruca Sürgünlerin kalplerine saplanıyordu. Fakat her kaybolan Sürgünün yerine yenisi geliyor gibiydi.

Okları bitince, yere sabitlenmiş eski tahta piknik masasını yerinden söküp kalkan gibi önünde tuttu. Oklar durmaksızın masanın üzerinden sekerek ayaklarının dibine düşüyordu. Yerden topladığı okları nişan alıp tekrar bırakıyordu.

Diğerleri daha yaratıcı olmak zorundaydılar.

Roland altın rengi kanatlarını öylesine kuvvetle çırpıyordu ki etrafında hareketlenen hava okları geldikleri yöne geri göndererek bir defada birkaç Sürgünü etkisiz hale getirmesini sağlıyordu. Tekrar tekrar saldıran Molly, tırmık-

larını kılıçlarını savuran bir samurayın ustalığıyla kullanıyordu.

Arriane, Luce'un eski tekerlek salıncağını ağaçtan kopartıp kement gibi kullanarak çitlere saplanan okları yere düşürürken Gabbe yerden okları topluyordu. Bir derviş gibi hızla etrafında dönerek kendisine yaklaşan Sürgünlerin üzerinde derin yaralar açıyor ve oklar tenlerine saplandıkça memnuniyetle gülümsüyordu.

Daniel verandanın altından Pricelar'ın paslanmış at nallarına el koydu. Nalları Sürgünlere doğru fırlatmaya başladı, bazen kafataslarından seken tek bir nalla üç Sürgünü devirebiliyordu. Ve sonra üzerlerine atlayıp yıldız iğnelerini yaylarında gererek kalplerine saplıyordu.

Verandanın ucunda Luce babasının deposunu görür görmez diğerlerine onu takip etmeleri için işaret verdi. Parmaklıkların üzerinden yuvarlanarak çimenlere indiler ve kafalarını eğerek hızla depoya doğru gittiler.

Neredeyse deponun girişine vardıkları sırada Luce havada bir vızıltı duydu. Callie acıyla çığlı attı.

"Callie!" Luce arkasına döndü.

Ama arkadaşı hâlâ oradaydı. Okun sıyrıp geçtiği omzunu ovuşturuyordu ama bunun dışında hiçbir şeyi yoktu. "Çok kötü battı!"

Luce uzanıp ona dokundu. "Bunu nasıl...?"

Callie kafasını salladı.

"Yere yatın!" diye bağırdı Shelby.

Luce dizlerinin üstüne çökerken diğerlerini de beraberrinde yere yatırıp deponun içine çekti. Luce'un babasının malzemelerinin pis gölgeleri arasında çim biçme makinesi ve eski bir spor aleti vardı. Shelby Luce'un yanına sığındı. Gözleri ıslanmıştı ve dudakları titriyordu.

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadı Luce’un kolunu kavrayarak. “Ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin. Hepsi benim suçum.”

“Senin suçun değil,” dedi Luce hemen. Elbette Shelby Phil’in kim olduğunu, ondan gerçekte ne istediğini ya da bu gecenin neler getirebileceğini bilemezdi. Luce insanın anlamadığı bir şey yüzünden kendisini suçlu hissetmesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Kimsenin böyle bir şey yaşamasını istemezdi. Özellikle de Shelby’nin.

“Nerede o?” diye sordu Shelby. “O zavallı ucubeyi öldürebilirim.”

“Hayır.” Luce Shelby’yi durdurdu. “Oraya gidemezsin. Ölebilirsin.”

“Anlamıyorum,” dedi Callie. “Neden seni incitmek istiyorlar ki?”

O sırada Miles deponun girişine, ay ışığının altına çıktı. Luce’un babasının kayaklarından birini başının üstünde taşıyordu.

“Kimse Luce’u incitmeyecek,” dedi Miles çarpışmanın ortasına çıkarken.

“Miles!” diye bağırdı Luce. “Geri dön...”

Peşinden gitmek için ayağa kalktığı sırada olduğu yerde donup kaldı, Miles’in kayağı Sürgünlerden birine yapıştırdığını görünce şoke oldu.

Bu Phil’di.

Boş bakan gözlerini kocaman açmış bağırırken kayağın çarpmasıyla çimenlerin üstüne düştü. Yere çakılmıştı, çaresiz görünüyordu, pis kanatları yerde çırpınıyordu.

Bir an için Miles kendisiyle gurur duyuyormuş gibiydi - Luce da kendisiyle gurur duyuyordu. Fakat sonra kısa boylu bir Sürgün kız öne çıktı, sessiz bir ıslığı dinleyen

bir köpek misali başını yana eğip gümüş okunu kaldırarak Miles'in göğsüne nişan aldı.

"Merhamet yok," dedi tekdüze bir sesle.

Miles merhametten anlamayan, dünyadaki en iyi ve masum çocuğa karşı bile merhamet gösterecek gibi görünmeyen bu tuhaf kız karşısında savunmasız kalmıştı.

"Dur!" diye bağırdı Luce. Depodan dışarı telaşla çıkarken kalp atışları kulaklarında zonkluyordu. Etrafında süren çarpışmayı hissedebiliyordu ama görebildiği tek şey Miles'in göğsüne nişan alan oktu. Ve o ok arkadaşlarından birini daha öldürmek için hazır bekliyordu.

Sürgün kız boynunu eğdi. Luce'a doğru çevirdiği boş gözleri yavaşça büyüdü, Arriane'nin söylediği gibi gerçekten de Luce'un yanan ruhunu görebiliyordu.

"Onu vurma." Luce teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "İstedğin benim."

ON DOKUZ



ATEŞKES BOZULDU

Sürgün kız okunu yere indirdi. Yayında gevşeyen ok, tavanarası kapısının açılırken çıkardığı sese benzer bir şekilde gıcırdadı. Kızın yüzü rüzgârsız bir günde ki durgun bir göl kadar sakindi. Luce'la yaklaşık aynı boydaydı; temiz, taze bir teni ve solgun dudakları vardı, ifadesiz suratına rağmen gamzeleri görünüyordu.

“Çocuğun yaşamasını istiyorsan...” dedi kupkuru bir sesle. “Onu sana teslim edeceğim.”

Etraflarında süren savaş kesilmişti. Bir zamanlar Luce'un salıncak olarak kullandığı tekerlek yuvarlanarak çitin kenarına çarpıp durdu. Roland'ın hızla çarpan kanatları yavaşlayıp onu yere indirdi. Kimse kımıldamıyordu ve ortama gergin bir sessizlik hâkimdi.

Luce kendisine çevrilen bakışların ağırlığını üzerinde

hissedebiliyordu: Callie, Miles ve Shelby. Daniel, Arriane ve Gabbe. Cam, Roland ve Molly. Sürgünlerin kör bakışları. Fakat Luce boş bakan beyaz gözlü kızıdan dikkatini alamıyordu.

“Sırf bunu yapmamayı söylediğim için mi onu öldürmeyeceksin?” Luce o kadar şaşırılmıştı ki kahkaha attı. “Beni öldürmek istediğini sanıyordum.”

“*Seni öldürmek mi?*” Kızın mekanik sesinden ne kadar şaşırıldığı anlaşılabilirdi. “Asla. Senin uğruna ölebiliriz. Bizimle gelmeni istiyoruz. Sen içeri girebilmemiz için bizim son umudumuzsun.”

“İçeri girmek mi?” Miles Luce’un şaşkınlıktan dile getiremediği soruyu sordu. “Nereye?”

“Cennet’e, elbette.” Kız ölü gözleriyle Luce’a baktı. “Cennet’in bedeli sensin.”

“Hayır.” Luce kafasını salladı ama kızın sözleri zihninde yankılandıkça kendisini bomboş hissediyor ve ayakta durmakta güçlük çekiyordu.

Cennet’e giriş. Bedel.

Luce tüm bunlara anlam veremiyordu. Sürgünler onu alıp götüreceklerdi, peki ya sonra? Onu bir pazarlık kozu olarak mı kullanacaklardı? Kız Luce’un kim olduğunu göremiyordu bile. Shoreline’da öğrendiği bir şey varsa, o da kimsenin efsaneleri ciddiye almadığıydı. Anlaşılmaz ve bir o kadar eskiydiler. Herkes uzun zaman önce Luce’un dahil olduğu bir geçmişin olduğunun farkındaydı ama kimse *nedenini* bilmiyor gibi görünüyordu.

“Onu dinleme, Luce. O bir canavar.” Daniel’in kanatları titriyordu. Sanki tüm bunların aklına yatıp gideceğini düşünüyormuş gibiydi. Luce’un omuzları kaşınmaya baş-

ladı, vücudunun geri kalanının buz gibi olmasına neden olan sıcak bir karıncalanma hissetti.

“Lucinda?” dedi Sürgün kız.

“Pekâlâ, bir dakika bekle,” dedi Luce kıza. Daniel’a döndü. “Bilmek istiyorum: Ateşkes nedir? Sakın bana *hiçbir* şey olmadığını ya da açıklayamayacağını söyleme. Gerçeği söyle. Bunu bana borçlusun.”

“Haklısın,” dedi Daniel Luce’u şaşırtarak. Sanki Luce’u her an alıp kaçacakmış gibi Sürgüne kaçamak bakışlar atıp duruyordu. “Her şeyi Cam ve ben ayarladık. On sekiz gün boyunca birbirimizden farklı oluşumuzu bir kenara bırakmaya karar verdik. Tüm melekler ve şeytanlar buna uydu. Diğer düşmanlarımızı avlamak için bir araya geldik. Onlar gibi...” Sürgünü işaret etti.

“Ama neden?”

“Senin için. Çünkü zamana ihtiyacın vardı. Asıl amaçlarımız farklı olabilir ama şimdilik, Cam ve ben... Ve soyumuzdan gelen herkes... Müttefiğiz. Öncelikli olan tek bir ortak noktamız var.”

Luce’un Duyucuda gördüğü Daniel ve Cam’in iş birliği yaptığı o mide bulandırıcı manzara... Ateşkes yapmaya karar verdikleri için bunun kabul edilebilir olması mı gerekiyordu? Ona zaman tanımak için mi?

“Ateşkes bile sana yaramadı.” Cam Daniel’a doğru tükürdü. “Saygı göstermeyeceksen ateşkesin ne anlamı var?”

“Sen de kurallara sadık kalmadın,” dedi Luce Cam’e. “Shoreline’daki ormandaydın.”

“Seni korumaya çalışıyordum!” dedi Cam. “Ay ışığı altında seni geziye çıkarmıyordum!”

Luce Arriane’e döndü. “Bu... Ateşkes bittiğinde,

Cam'in yine düşmanınız olacağı anlamına mı geliyor? Peki ya Roland? Bu çok saçma."

"Söylemen yeter, Luce," dedi Sürgün. "Seni tüm bunlardan uzağa götürebilirim."

"Neye? Nereye?" diye sordu Luce. Çekip gitme fikrinin çekici bir yanı vardı. Tüm üzüntü, mücadele ve kafa karışıklığından uzağa.

"Pişman olacağın bir şey yapma, Luce," diye onu uyardı Cam. Neredeyse felce uğramış gibi görünen Daniel'in aksine mantığın sesi gibi konuşmuş olması tuhaftı.

Luce depodan çıktığından beri ilk kez etrafına baktı. Dövüş durmuştu. Sword & Cross'taki mezarlığı kaplayan melek tozu bu kez de evinin arka bahçesini kaplamıştı. Melekler eksiksiz ve sağlam olsalar da Sürgünler ordularının büyük bir bölümünü kaybetmişlerdi. Yaklaşık on tanesi uzakta durmuş bakıyorlardı. Gümüş oklarını yere indirmişlerdi.

Sürgün kız hâlâ Luce'un ona cevap vermesini bekliyordu. Karanlıkta gözleri parlıyordu. Cam yaklaşıncı yavaşça okunu kaldırıp kalbine nişan aldı.

Luce Cam'in vücudunun kaskatı olduğunu gördü.

"Sürgünlerle gitmek istemezsin," dedi Cam Luce'a. "Özellikle de bu gece."

"Ona ne yapmak isteyip istemeyeceğini söyleme." Shelby araya girdi. "Albino ucubelerle gitmesi gerektiğini söylemiyorum. Sadece herkes ona bebekmiş gibi davranmayı bıraksın ve bir kez olsun kendi kararını kendisi versin. Yeter artık."

Sesi bahçede yankılanınca Sürgün kız yerinden sıçradı. Dönüp okuyla Shelby'ye nişan aldı.

Luce'un nefesi kesildi. Gümüş ok Sürgünün elinde tit-

riyordu. Yayı gerdi. Luce nefesini tuttu. Kız onu vuramadan, parlak gözleri kocaman açıldı. Ok elinden yere düştü. Ve tüm vücudu soluk gri bi ışıkla birlikte ortadan kayboldu.

Sürgün kızın durduğu yerden iki metre ileride Molly gümüş okunu yere indirdi. Kızı temiz bir şekilde arkasından vurmıştı.

“Ne var?” Herkes dönüp ona bakınca Molly sertçe çıkıştı. “O Nefilimi sevdim. Bana tanıdığım birini hatırlatıyor.”

“Teşekkürler. Gerçekten. Bu çok iyiydi,” diyen Shelby’ye bakarak omzunu silkti Molly ancak arkasında yükselen karanlık varlıktan habersizdi. Miles’ın kayıkla yere yapıştırdığı Sürgün çocuktan. Phil’dan.

Beysbol sopası gibi kayağı savurarak Molly’yi çimenlerin üzerine serdi. Molly yerde inliyordu. Kayağı bir kenara fırlatan Sürgün, yağmurluğunun içinden parlayan son okunu çıkardı.

Boş bakan gözleri yüzünde ifadesiz olan tek kısmı oluşturunuyordu. Geri kalanında - ağız yapısı, kaşları, hatta elmacık kemiklerinde bile - son derece hain bir ifade vardı. Beyaz teni cılız kafatasında gerilmiş gibiydi. Elleri daha çok pençelere benziyordu. Öfke ve çaresizlik onu soluk tenli, tuhaf ama yakışıklı bir çocuktan gerçek bir canavara dönüştürmüştü. Gümüş okunu kaldırıp Luce’a nişan aldı.

“Haftalardır sabırla bu anı bekliyordum. Ve artık kız kardeşimden biraz daha fazla şiddet kullanmak umrumda bile değil,” diye hırladı. “Bizimle birlikte *geleceksin*.”

Luce’un her iki tarafında gümüş oklar yükseldi. Cam bir kez daha paltosunun içinden okunu çıkardı ve Daniel Sürgün kızın az önce düşürdüğü oku almak için yere eğil-

di. Phil bu anı bekliyor olmalıydı. Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi.

“Bize katılman için sevgilini mi öldürmem gerekiyor?” diye sordu okunu Daniel’a doğrultarak. “Yoksa, hepsini mi öldürmeliyim?”

Luce Daniel’ın göğsünden beş metre kadar uzakta olan tuhaf, küt uçlu gümüş oka baktı. Phil’in bu mesafeden ıskalamasına imkân yoktu. Luce bu gece okun küçük ışıltılar yayarak bir sürü meleği öldürdüğünü görmüştü. Ayrıca Callie’nin tenini sıyırarak okun ufak bir yaradan fazlasını bırakmadığını da görmüştü.

Gümüş ok melekleri öldürüyordu, insanları değil.

Daniel’ın önüne atladı. “Onu incitmene izin vermeyeceğim. Oklarınız bana zarar veremez.”

Daniel’dan yarı kahkaha yarı hıçkırığı andıran tuhaf bir ses duyuldu. Luca şaşkınlıkla ona döndü. Daniel korkmuş, dahası suçluluk duyuyor gibi görünüyordu.

Sword & Cross’ta budaklı şeftali ağacının altında yaptıkları konuşmayı, ona ilk kez dirilişlerinden bahsettiği anı hatırladı. Mendocino’da onunla birlikte kumsalda otururken onu tanımadan önce Cennet’teki konumundan bahsettiği günü düşündü. O günler hakkında konuşmasını sağlamak ne kadar da zor olmuştu. Luce hâlâ Daniel’ın anlatması gereken daha fazla şeyin olduğunu hissediyordu. Daha fazlası olmalıydı.

Gerilen yayın gıcirtısı dikkatini tekrar gümüş oku çeken Sürgüne çevirmesine neden oldu. Sürgün oku bu kez de Miles’a doğrultmuştu. “Yeterince çene çaldık,” dedi. “Bana teslim olmazsan teker teker arkadaşlarını öldürürüm.”

Bahçe soğuk ve karanlıktı, arkasındaki kıymıklı ve onu kaşındıran depo gerçektir ama her şey bir rüyayı andırıyor-

du. Luce zihninde parlak bir ışık gördü, önceki yaşamları gözlerinin önünden rengârenk bir film şeridi gibi geçiyordu. Annesi, babası ve Andrew. Shasta Dağı'nda gördüğü ebeveynleri. Donmuş gölün üzerinde buz pateni yapan Vera. Bir zamanlar kendisi olan, boyundan bağlamalı sarı bikinisıyla şelalenin altında yüzen kız. Henüz tanımadığı diğer şehirler, evler ve zamanlar. Binlerce farklı ışığın altında binlerce farklı açıdan Daniel'in suratı. Ve ardı ardına alevler.

Gözlerini kırptırtmasıyla bahçeye geri döndü. Sürgünler giderek etrafını sarıyor, bir araya toplanarak Phil'e bir şeyler fısıldıyorlardı. Phil Luce'a odaklanmaya çalışarak tedirgin bir şekilde onları geride tutmaya çalıştı. Herkes çok gergindi.

Luce Miles'in ona baktığını gördü. Dehşete düşmüş olmalıydı. Ama hayır, dehşete düşmemişti. Gözlerini ona öylesine büyük bir dikkatle dikmişti ki bakışları Luce'un içini titretiyordu. Luce sersemlemiş, görüş alanı bulanıklaşmıştı. Ardından sanki üzerinden bir şey kaldırılmış gibi alışık olmadığı bir şey hissetti. Teninden bir örtü kaldırılmış gibiydi.

"Vurma onu. Teslim oluyorum," dediğini duydu.

Yankılanan sözleri bedensizdi, kelimeler Luce'un ağzından çıkmamıştı. Sesi gözleriyle takip edince gördükleri karşısında bedeni kaskatı kesildi.

Başka bir Luce Sürgünün arkasında durmuş omzuna hafifçe dokunuyordu.

Fakat bu kez gördüğü önceki hayatlarından bir kare değildi. Dar siyah kot pantolonu, düğmesi eksik olan kareli gömleğiyle karşısındaki *kendisiydi*. Siyah saçları kesilmiş ve yeni boyanmıştı. Ela gözleriyle Sürgüne alay edencesine

bakıyordu. Ruhunun yanışını görebildiği çok açıktı. Diğer melekler de bunu görebiliyorlardı. Bu onun bir yansımasıydı. Bu...

Miles'in işiydi.

Onun yeteneği. Luce'dan bir tane daha yaratmıştı, tıpkı Shoreline'da tanıştıkları ilk gün ona söylediği gibi. *Kişinin hoşlandığı ya da sevdiği insanların aksini yansıtmasının daha kolay olduğunu söylüyorlar*, demişti.

Miles Luce'u seviyordu.

Ama Luce şu an bunu düşünemezdi. Herkesin bakışları yansımasının üzerine odaklanmışken, Luce iki adım geri çekilerek depoya saklandı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Cam Daniel'a.

"Bilmiyorum!" diye öfkeyle fısıldadı Daniel.

Sadece Shelby anlamış görünüyordu. "O yaptı," dedi fısıltıyla.

Sürgün yeni Luce'a nişan almak için okunu kaldırdı. Kazandığı zafere güvenmiyor gibiydi.

Bahçenin ortasında kendi sesinin, "Hadi şu işi bitirelim," dediğini duydu Luce. "Artık onlarla kalamam. Çok fazla sır saklıyor, çok fazla yalan söylüyorlar."

Bir yanı böyle düşünüyordu. Bu şekilde devam edemeyeceğini, bazı şeylerin değişmek zorunda olduğunu biliyordu.

"Benimle gelip kız ve erkek kardeşlerime mi katılacaksın?" dedi Sürgün umut dolu bir sesle. Gözleri midesini bulandırıyor. Ürkütücü beyaz elini uzattı.

"Evet," dedi Luce'un sesi.

"Luce, hayır." Daniel nefesini tuttu. "Gidemezsin."

Sürgünlerin geri kalanı oklarını müdahale etme ihti-

mallerine karşı Daniel, Cam ve diğerlerine doğrultmuşlardı.

Luce'un yansıması bir adım öne çıkıp Phil'in elini tuttu. "Evet, giderim."

Canavar Sürgün kaskatı beyaz kollarıyla onu sardı. Kirli kanatları etrafında çırpıyordu. Deponun içindeki Luce nefesini tuttu.

Yansıması karşısında Daniel'in nefesini tuttuğunu ve Sürgünlerin havaya yükselerek bahçeyi terk ettiklerini duydu. Shelby ve Miles dışındakiler gözlerine inanamamış görünüyordu.

"Az önce ne oldu öyle?" dedi Arriane. "O gerçekten de..."

"Hayır!" diye çılgık attı Daniel. "Hayır, hayır, hayır."

Kanatlarını tamamen açmış saçlarını yolarak etrafında döndüğünü gören Luce'un yüreği parçalandı.

Vakit kaybetmeden geri kalan Sürgünler donuk kahverengi kanatlarını açıp uçmaya koyuldular. Kanatları o kadar inceydi ki havada kalabilmek için kanatlarını deli gibi çırpma zorunda kalıyorlardı. Phil'e yaklaşıyorlardı. Luce'u güvenle kaçırabilmesi için etrafına bir kalkan oluşturdular.

Ama Cam daha hızlı çıkmıştı. Luce son okun yayından fırladığını duyduğunda Sürgünler yerden yaklaşık yirmi metre yüksekteydiler.

Cam Phil'e değil, Luce'a nişan almıştı.

Ve hedefini tutturmuştu.

Yansıması parlak bir ışık saçarak yok olurken Luce donup kaldı. Phil'in yıpranmış kanatları gökyüzünde irkilerek açıldı. Bomboştı. Korkunç bir çılgık attı. Sürgün ordusuyla birlikte Cam'e yöneldi. Fakat sonra yarı yolda

durdu. Sanki geri dönmek için artık hiçbir sebebi kalmadığını anlamış gibiydi.

“O halde başlıyor,” diye Cam’e ve hepsine seslendi. “Güzelce bitebilirdi. Ama bu gece kendinize ölümsüzlerden oluşan yeni bir düşman grubu edindiniz. Bir dahaki sefere pazarlık etmeyeceğiz.”

Bunun üzerine Sürgünler gecenin içinde gözden kayboldular.

Bahçede Daniel Cam’e sertçe çıkışıp onu yere serdi. “Neyin var senin?” diye bağırdı yumruklarını Cam’in suratına indirirken. “Nasıl yaparsın?”

Cam onu durdurmak için çabaladı. Çimenlerin üstünde yuvarlanıyorlardı. “Onun için en iyisi buydu, Daniel.”

Daniel acımasızca Cam’i tutup kafasını yerdeki pisliğe çarptı. Gözleri ateş saçıyordu. “Seni öldüreceğim!”

“Haklı olduğumu sen de biliyorsun!” diye bağırdı Cam karşı koymadan.

Daniel donup kaldı. Gözlerini kapattı. “Artık hiçbir şey bilmiyorum.” Sesi titriyordu. Cam’i yakasından tutmuştu ama aniden bırakınca yüzü çimenlerin arasına gömüldü.

Luce yanına gidip ona sarılarak her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordu.

Ama düzelmeyecekti.

Bu gece gördükleri çok fazlaydı. Kendisinin - Miles’ın yarattığı yansımasının - yıldız iğnesiyle öldüğünü seyretmek midelerini bulandırmıştı.

Miles hayatını kurtarmıştı. Bunu unutamıyordu.

Ve diğerleri ise Cam’in onu öldürdüğünü sanıyordu.

Onlara hayatta olduğunu ve endişelenmemelerini söylemeyi planlayarak deponun gölgesinden dışarı çıktığında

başı dönüyordu. Fakat o sırada başka bir şeyin varlığını hissetti.

Kapının önünde titreyen bir Duyurucu vardı. Luce de-
podan çıkıp gölgeye yaklaştı.

Duyurucu yavaşça ayın oluşturduğu gölgeden ayrıl-
dı. Birkaç metre çimenlerin üzerinde sürünerek savaştan
kalan kirli tozu topladı. Luce'un yanına varınca, irkilerek
vücudu boyunca yükseldi ve kapkara bir şekilde Luce'un
başının üzerinde havada süzölmeye başladı.

Gözlerini kapatan Luce ona erişmek için ellerini kal-
dırdığını hissetti. Karaltı ellerine yerleşti. Soğuk, cızırtıyı
andıran bir ses çıkardı.

"Neydi o?" Sesi duyar duymaz Daniel kafasını çevirdi.
"Luce."

Deponun önünde durduğunu gören diğerleri birbir-
lerine şaşkınlıkla bakarken, Luce kıpırdamadan durmaya
devam etti. Duyurucuya bakmak istemiyordu. Bu gece
yeterince şey görmüştü. Bunu neden yaptığını bile bilmi-
yordu...

Ta ki yapana dek. Aradığı geçmişten bir görüntü değil
bir çıkış yolu ydu. Yeterince uzağa giden bir geçit. Kafasını
dinlemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Biraz uzaklaşmaya
ihtiyacı vardı. Her şeyden.

"Gitme vakti," dedi kendi kendine.

Karşısında beliren gölgenin kapısı kusursuz değildi -
kenarları tırtıklıydı ve lağım gibi kokuyordu. Yine de Luce
onu yüzeyinden araladı.

"Ne yaptığını bilmiyorsun, Luce!" Kapının kenarın-
dayken Roland'ın ona seslendiğini duydu. "Seni herhangi
bir yere götürebilir!"

Daniel ona doğru koşmaya başlamıştı. "Ne yapıyor-

sun?" Hâlâ hayatta olduğunu gördüğü için ne kadar rahatladığını ve Duyurucuyu yönlendirebildiği için hissettiği korkuyu sesinden duyabiliyordu. Telaşı Luce'u daha da çok teşvik etti.

Arkasına dönüp Callie'den özür dilemek, Miles'a teşekkür etmek, Arriane ve Gabbe'ye endişelenmemelerini söylemek ve ailesine mesaj bırakmak istiyordu. Daniel'a kendi iyiliği için bunu yapmaya ihtiyacı olduğunu ve peşinden gelmemesini söylemek istiyordu. Ama özgürlüğe açılan şansı giderek kapanıyordu. İleri doğru bir adım atıp, "Sanırım bunu kendim halletmek zorunda kalacağım," dedi omzunun üzerinden Roland'a.

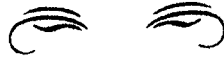
Göz ucuyla Daniel'ın hızla ona doğru yaklaştığını fark etti. Sanki az öncesine kadar bunu yapabileceğine inanmıyormuş gibi görünüyordu.

Sözcüklerin dilinin ucuna geldiğini hissetti. *Seni seviyorum*. Onu seviyordu. Sonsuza dek sevecekti. Ama eğer o ve Daniel sonsuzluğa *sahiplerse*, aşkları kendisiyle, önceki hayatları ve önünde uzanan hayatıyla ilgili birkaç önemli detayı çözene dek bekleyebilirdi. Bu gece sadece veda edip derin bir nefes aldıktan sonra kasvetli gölgeye adım atacak kadar vakti vardı.

Karanlığa.

Geçmişine.

SONSÖZ



KARGAŞA

“Az önce ne oldu?”

“Nereye gitti?”

“Bunu yapmayı ona kim öğretti?”

Bahçedeki telaşlı sesler Daniel’a titrek ve uzak geliyordu. Diğer düşen meleklerin tartışıklarını ve bahçenin gölgelerinde Duyurucuları aradıklarını biliyordu. Daniel ise kendi ıstırabı dışında her şeye kendisini kapatan bir ada gibiydi.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ona verdiği sözü tutamamıştı.

Bu nasıl olabilirdi? Haftalarca onu korumaya ihtiyacı kalmayacağı ana dek güvende olmasını sağlamak için canı çıkmıştı. Ve o an Luce’la birlikte geldiği gibi gitmişti.

Luce’un başına her şey gelebilirdi. Ve her yerde olabi-

lirdi. Kendisini hiç bu kadar çökmüş ve utanç içinde hissetmemişti Daniel.

“İçine girdiği Duyurucuyu bulup birleştirdikten sonra peşinden gidemez miyiz?”

Nefilim çocuk. Miles. Dizlerinin üstüne çökmüş parmaklarıyla çimenlerin arasını araştırıyordu. Tam bir aptal gibi.

“O şekilde olmaz,” diye homurdandı Daniel. “Başka bir zamana adım attığında, Duyurucuyu da yanında götürürsün. Bu yüzden Duyurucular hakkında hiçbir şey bilmiyorsan buna kalkışmamalısın...”

Cam acircasına Miles’a baktı. “Lütfen Luce’un Duyurucular hakkında senden daha çok şey bildiğini söyle.”

“Kes sesini,” dedi Shelby Miles’ın yanında korumacı bir şekilde dikilerek. “Luce’un yansımasını yaratmamış olsaydı, Phil onu alıp götürmüş olacaktı.”

Düşmüş meleklerin arasında duran Shelby tedbirli ve korkmuş görünüyordu. Yıllar önce içlerinden birinden, Daniel’dan hoşlanıyordu - elbette onu asla elde edememişti. Daniel bu geceye kadar Shelby hakkında hep iyi şeyler düşünmüştü. Şimdi ise kızın Luce’la aralarına girdiğini düşünüyordu.

Miles’ı savunarak, “Sürgünlerle gitmesindense Luce’un ölmesinin daha iyi olacağını söyleyen sendin,” dedi.

“Buraya *davet ettiğin* Sürgünler...” Arriane suratı kıpkırmızı olan Shelby’ye dönerek konuşmaya daldı.

“Nefilim çocuklardan birinin bir Sürgünü ayırt edebileceğini nereden çıkarıyorsun?” Molly Arriane’e meydan okudu. “*Sen* de o okuldaydın. Onu fark etmiş olman gerekirdi.”

“Hepiniz sesinizi *kesin*.” Daniel doğru düzgün düşün-

miyordu. Bahçe meleklerle doluydu ama Luce'un yokluğu içinde derin bir boşluk açmıştı.

Etrafindakilere bakmaya dayanamıyordu. Shelby Sür-
günlerin kurduğu tuzağa kolayca düşmüştü. Miles Luce'un
geleceğinde söz sahibi olabileceğini sanmıştı. Cam ise onu
öldürmek istemişti...

Cam'in fırlattığı yıldız iğnesiyle Daniel onu kaybettiği-
ni sandığı anı düşünmek bile istemiyordu. Kanatları kaldı-
ramayacağı kadar ağırlaşmıştı. Ölümden daha soğuktular.
O an, hiç umudu kalmamıştı.

Fakat sadece bir göz yanılmasından ibaretti. Normal
şartlar altında hiç özelliği olmayan ama bu gece Daniel'in
görmeyi beklediği en son şey olan basit bir yansımaydı.
Neredeyse onu öldürecek kadar büyük bir şok geçirmesi-
ne neden olmuştu. Ta ki yaşadığını görene dek.

Onu bulabildiği sürece hâlâ umut vardı.

Luce'un gölgeye adım attığını görünce buz kesmişti.
Ona hayranlık duymuş ve yaptığı şeyden acı verici bir şe-
kilde etkilenmişti - ama her şeyden çok şaşkınlık duymuş-
tu. Bunu daha önce ondan habersiz kaç kez denemişti?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cam Daniel'in yanına
yaklaşarak. Kanatları - o manyetik kuvvet - onları birbir-
lerine doğru çekiyordu ve Daniel ondan uzaklaşamayacak
kadar bitkin hissediyordu kendisini.

"Peşinden gideceğim," dedi.

"Harika bir fikir." Cam alay etti. "Peşinden git. Hiç dü-
şünmeden birkaç bin yıla yayılmış herhangi bir zamana ya
da mekâna git. Neden doğru düzgün bir plana ihtiyaç du-
yasın ki?"

Alaycı hali karşısında Daniel'in içinden ona bir kez daha
saldırmak geldi.

“Bana yardım etmeni ya da öğüt vermeni istemedim, Cam.”

Bahçede sadece iki tane yıldız iğnesi kalmıştı: Molly’nin öldürdüğü Sürgünden kalan ve ateşkesin başında Cam’in kumsalda bulduğu. Cam ve Daniel birbirlerine düşman olsalardı, harika bir simetri olabilirdi - iki ok, iki yıldız iğnesi ve iki ezeli düşman.

Fakat hayır. Henüz değil. Tekrar birbirlerine sırt çevirmeden önce etkisiz hale getirmeleri gereken çok sayıda düşmanları vardı.

Aralarına giren Roland, “Cam’in söylemek istediği...” dedi kısık bir sesle Daniel’a. “Bunun bir takım çalışması gerektirebileceği. Bu çocukların Duyurucularla nasıl oynadıklarını kendi gözlerimle gördüm. Luce ne yaptığını bilmiyor, Daniel. Çok geçmeden başını belaya sokacaktır.”

“Biliyorum.”

“Yardım etmemize izin vermen zayıf olduğunu göstermez,” dedi Roland.

“Ben yardım ederim,” dedi Shelby. Miles’la fısıldaşıyordu. “Sanırım nerede olduğunu biliyorum.”

“Sen mi?” diye sordu Daniel. “Yeterince yardımcı oldun. İkiniz de oldunuz.”

“Daniel...”

“Luce’u bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum.” Daniel onlara sırtını dönüp karanlık bahçede Luce’un kaybolduğu boşluğa doğru yürüdü. “Onu hepinizin tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorum. Yardımınıza ihtiyacım yok.”

Yüzüne bakması için önüne geçerek, “Sen onun geçişini biliyorsun,” dedi Shelby. “Son birkaç haftadır neler

yaşadığını bilmiyorsun. Eski yaşamlarına bakarken onun yanında olan bendim. Kaybettiği kız kardeşini bulduğunda, onu öptüğünde...” Cümlesini tamamlayamadı. “Şu an benden nefret ettiğini biliyorum. Ama sizler neye inanıyorsanız onun üzerine yemin ederim ki bu konuda bana ve Miles’a güvenebilirsiniz. Sadece yardım etmek istiyoruz. Sana yardım edeceğiz. Lütfen.” Daniel’a dokundu. “Bize güven.”

Daniel ondan uzaklaştı. Güven duymak onu hep hursuz eden bir şey olmuştu. Luce’la arasında olan şey sarılsıydı. Güven konusunda uğraşmaya gerek bile yoktu. Onların sevgisi güvene dayalıydı.

Caddenin başında bir köpeğin havlaması duyuldu. Sonra tekrar... Bu kez ses daha netti ve giderek yaklaşıyordu.

Luce’un ebeveynleri yürüyüşten geri dönüyorlardı.

Karanlık bahçede Daniel Gabbe ile göz göze geldi. Gabbe Callie’nin yanında durmuş muhtemelen onu teselli etmeye çalışıyordu. Kanatlarını çoktan içine çekmişti.

Terk edilmiş, tozlu bahçede öylece dururken, “Git,” dedi Gabbe dudaklarını oynatarak. Asıl söylemek istediği *Git ve onu geri getir*’di. Luce’un ailesiyle o ilgilenecekti. Callie’nin sağ salim evine varmasını da sağlayacaktı. Daniel’ın önemseddiği şeyin peşinden gidebilmesi için gereken her şeyin üstesinden o gelecekti. *Seni mümkün olduğunca çabuk bulup sana yardım edeceğiz.*

Ay sisli bulutların ardından ortaya çıktı. Daniel’ın gölgesi ayaklarının dibindeki çimenlerde uzadı. Yavaşça büyü-yüşünü seyrettiği gölgesinin içinde beliren Duyurucuyu yukarı çekti Daniel. Serin ve ıslak karaltı ona dokununca, Daniel geçmişe hiç gitmemiş olduğunu fark etti. Geçmişe dönüp bakmak normalde onun tarzı değildi.

Ama kıpırtıları hâlâ kanatlarında, ruhunda ve kalbinde hissedebiliyordu. Hızla hareket ederek Duyurucuyu yerdeki gölgesinden ayırdı. Sonra çömlekçi çamuru gibi önüne doğru uzattı.

Karşısında net ve sonsuz bir derinliği olan bir geçit belirdi.

Luce'un tüm geçmiş yaşamlarının birer parçası olmuştu. Onu bulamaması için hiçbir sebep yoktu.

Kapıyı açtı. Kaybedecek zamanı yoktu. Kalbi onu Luce'a götürecekti.

İçinde kötü bir şey olacağına dair bir his olsa da aynı zamanda uzaklarda bir yerlerde onu muhteşem bir şeyin beklediğine dair bir umut da taşıyordu.

Böyle olmalıydı.

Ona karşı hissettiği yoğun sevgi bedenini öylesine kaplamıştı ki geçite nasıl sığacağını bilmiyordu. Kanatlarını iyice bedenine sarıp Duyurucunun içine girdi.

Ardında bıraktığı bahçede kopan gürültüden giderek uzaklaşıyordu. Fısıltılar, hışırtılar ve bağrışlar.

Umrunda değildi. Hiçbirini umursamıyordu.

Önemsediği sadece oydu.

Duyurucuda ilerlerken haykırdı.

"Daniel."

Sesler. Arkasında kalan, onu takip eden, ona yaklaşan sesler. Geçmişin derinliklerine iyice dalarken ona sesleniyorlardı.

Onu bulabilecek miydi?

Şüphesiz.

Onu kurtarabilecek miydi?

Her zaman.